CĂRȚI ROMANTICE

RĂPIREA

SANDRA BROWN

prolog

Cu exact douăzeci și două de minute înainte să păşească pe lumea cealaltă, Mickey Bolden îşi aruncă un pumn de popcorn în gură şi spuse:

– O femeie intră într-un bar.

Shaw Kinnard, aplecat în faţă pe scaunul înalt de bar de lângă Mickey, privi în paharul de tequila cu cea mai plictisită expresie cu putinţă, învârtind de două ori lichidul pe pereţii de sticlă.

– Aşa, şi?

– Şi nimic.

– Asta-i gluma?

– Nu-i nici o glumă şi nu e nimic de râs în toată povestea asta afurisită.

Ca şi cum ar fi fost plesnit cu un elastic, orice urmă de plictiseală dispăru de pe faţa lui Shaw. Întoarse brusc capul şi se uită la Mickey.

Ochii acestuia erau mici ca două stafide şi afundaţi în pungi de grăsime, dar Shaw reuşi să le urmărească mişcarea, dintr-un capăt al localului în celălalt. Oricât de tentat ar fi fost să întoarcă privirea şi să se uite, rămase cu ochii fixaţi pe faţa buhăită a partenerului său. Temându-se să audă răspunsul, întrebă:

– O femeie anume?

– Anume, femeia noastră.

– E *aici?*

– Cum mă vezi şi cum te văd.

Mickey îşi scutură mâinile de sare de popcorn.

– Momentan e la stânga mea, cum te uiţi peste umărul tău drept. Se aşază pe un scaun din capătul barului, aşa că nu întoarce capul, fiindcă e cu faţa încoace.

Rânjetul de pe chipul lui Mickey sugera că cei doi purtau o conversaţie lejeră, când, în realitate, sosirea lui Jordie Bennett fusese o adevărată lovitură.

– Ei bine, chestia asta ne dă cu siguranță peste cap toate planurile, mârâi Shaw. E singură?

– Era singură când a intrat.

Unul din ochii umflați ai lui Mickey se închise, într-o încercare de a face pe șmecherul.

– Dar seara abia a început.

Rânjetul îngâmfat îl urâțea și mai mult, deși nu s-ar fi crezut că așa ceva mai era cu putință.

Shaw își coborî din nou privirea în pahar.

– Crezi că s-a prins ce facem?

– Nu! Cum să se prindă?

– Atunci, de ce dracu' e aici?

Mickey ridică din umeri.

– Poate că-i e sete femeii!

– I se face brusc sete taman în ziua în care ajungem noi în oraș?

– S-au mai văzut și lucruri mai ciudate.

– Nu-mi plac lucrurile ciudate. Mă neliniștesc.

– Pentru că nu ai experiență, așa ca mine, zise Mickey.

Fără să-și ascundă disprețul, Shaw îl măsură din priviri pe bărbatul din fața lui, gândindu-se că, în cazul acestuia, *experiență* însemna prostie și o periculoasă mulțumire de sine.

– Nu sunt chiar novice în chestii de-astea, zise el.

– Atunci ar trebui să știi să-ți păstrezi calmul, dacă apare o neconcordanță în plan.

– O neconcordanță? E mult prea puțin spus.

– Poate. Dar, până când vom ști altceva, voi considera că este doar o mare coincidență și nu o să mă grăbesc să trag concluzii care sunt, cel mai probabil, greșite. Se mai întâmplă. Până și cele mai bune planuri se duc pe apa Sâmbetei. Uneori trebuie să te lași dus de val și să improvizezi.

– Da? Și dacă valul ăsta te dă peste cap și te duce la mama dracului?

– Relaxează-te, frate! spuse Mickey, pe un ton tărăgănat. Totul e-n ordine. Se uită relaxată în jur, nu ca și cum s-ar uita după cineva anume. Ochișorii ăia albaștri au trecut adineauri peste mine și n-au sclipit.

Shaw pufni și-și ridică paharul la gură.

– Pentru că eşti urât ca dracu'!

– Hei, sunt multe doamne care mă plac.

– Dacă zici tu.

Shaw dădu pe gât ce-i mai rămăsese din tequila. În clipa în care puse paharul gol pe bar, privi în direcţia subiectului lor de conversaţie şi o văzu pe Jordie Bennett mulţumindu-i barmanului pentru un pahar de vin alb pe care acesta i-l punea în faţă.

Ea era motivul pentru care Shaw şi Mickey se aflau aici. *Aici* însemnând pe coclaurii din partea central-sudică a Louisianei, în zona braţelor mlăştinoase. Nu *aici*, la locul de adăpare al localnicilor, un bar construit din metal ruginit şi scorojit, situat precar pe malurile mâloase ale unui braţ înfundat al râului. Cuvântul BAR era scris cu litere roşii de neon, care şuierau şi trosneau sclipind deasupra uşii de la intrare.

Înăuntru, localul era plin de fum şi duhnea de amestecul feluritelor mirosuri ale clienţilor ce nu aparţineau chiar celei mai elegante clase sociale.

Muzica zydeco[1] răsuna dintr-un tonomat peste care păreau să fi trecut cel puţin douăzeci de uragane pe lângă care Katrina era doar o joacă de copii.

Shaw şi Mickey se amestecau destul de bine printre clienţii obişnuiţi ai tavernei, dar nu era genul de local în care te-ai fi aşteptat să o găseşti pe Jordan Elaine Bennett, cunoscută pentru prieteni drept Jordie. Şi, totuşi, era acolo. Era acolo şi bea vin alb! Ca şi cum numai asta nu ar fi fost îndeajuns încât s-o scoată în evidenţă într-un local în care berea se vindea la sticlă şi tăriile erau turnate la greu în pahare.

Mickey luă încă un pumn de popcorn din castronul de plastic şi îl aruncă în gură.

Molfăind, întrebă:

– Tu nu crezi că e o coincidenţă că e aici?

– De unde dracu' să ştiu? mormăi Shaw. Doar că ceva nu-mi miroase a bine.

---

[1] Formă de muzică de dans creolă din sudul statului Louisiana, SUA, care îşi are originile în stilurile franceze, africane şi caraibiene din secolul al XIX-lea (n.tr.)

Înclină din cap în semn de mulțumesc către barman, care îi umplu paharul de tequila fără nici un cuvânt, apoi, dând dovadă de o intuiție extrem de precisă, desfăcu încă o bere pentru Mickey.

În timp ce trăgea lung din noua sticlă de bere, Mickey privi cu ochii mijiți spre celălalt capăt al barului, acolo unde acesta cotea, în formă de L. Înghiți, râgâi puternic, apoi spuse:

– E posibil să fi ieșit la agățat.

Shaw ridică o sprânceană, cu o expresie de îndoială.

– A ieșit după bărbați?

– Da, de ce nu?

– Nu e genul.

Mickey râse sec și îi trase un ghiont în braț.

– *Toate* sunt genul.

– Din nou vorbește vocea experienței?

Mickey dădu din cap, cu o expresie de cunoscător.

– Crezi că se lasă greu? Sunt doar șiretlicuri femeiești ca să te facă să muncești mai mult.

Shaw analiză vorbele de duh ale lui Mickey, apoi luă paharul de tequila și-l dădu pe gât. Așeză apoi paharul gol pe bar cu un gest hotărât și se lăsă să alunece de pe scaunul înalt, având grijă ca partea din spate a cămășii să mascheze tocul pistolului de la centură.

Mickey mai că se înecă cu berea.

– Unde...?

– Să-ți testez teoria, grăsanule.

– Nu poți... Ea e...

Îl lăsă pe Mickey bâlbâindu-se.

În timp ce trecea pe lângă scaunele de la bar, era măsurat din priviri de clienți de ambele sexe. Femeile îl priveau fie cu subînțeles, fie cu o expresie în care se citea o invitație pe față. Dezinteresat, nu le răspunse nici măcar cu un zâmbet. Bărbații îi aruncau priviri lungi și reci, provocatoare, pe care le returna în același fel, mai reci și mai provocatoare. Și toți întorceau atunci capul.

Shaw avea ceva al lui.

Nimeni nu-și făcuse încă suficient curaj să ocupe scaunul gol de lângă Jordie Bennett.

Localnicii probabil că înțelegeau că nu era de nasul lor. După părerea ei, probabil că nici Shaw nu era, pentru că, în timp ce se apropia, îi surprinse privirea, dar numai o fracțiune de secundă, înainte ca ea să-și coboare din nou ochii albaștri spre paharul de vin. Nici o schimbare de expresie, nici o mișcare a trupului, nici măcar un fluturat de gene.

Jordie Bennett era inabordabilă.

Cu așa o față și așa un corp, își permitea să fie selectivă. Nu încăpea îndoială, putea face aproape orice bărbat să-i lase gura apă.

Ceea ce nu era tocmai plăcut.

Având în vedere că Shaw fusese angajat s-o omoare.

capitolul 1

Cu trei zile în urmă, Shaw se bronza lângă o piscină albastră ca safirul, privind două fete topless care se bălăceau în apa mică, sorbind o băutură pastelată dintr-un pahar înalt, decorat cu o floare de hibiscus, bucurându-se de toate plăcerile pe care banii noi le puteau cumpăra în vechiul Mexic.

Stătea într-o vilă cocoțată pe o stâncă, cu ferestrele spre golf. Clădirea cu tencuială albă se întindea deasupra unui deal acoperit de jungla care se revărsa înspre țărmul cu nisip alb. Impresionanta proprietate aparținea unui bărbat pe care Shaw urma să-l execute mai târziu în acea seară.

Totuși, în acea după-amiază, când se uita la fete și sorbea tacticos din cocktail, nu știa încă acest lucru.

După petrecerea de la piscină, oaspeților li se lăsase timp să se retragă în camerele lor și să se schimbe în ținuta *casual-chic* înainte de a se întoarce lângă piscină pentru un cocktail prelungit, urmat de o cină cu patru feluri de mâncare, servită de niște chelneri excesiv de respectuoși, toți bărbați, care purtau mănuși albe de bumbac și pistoale la centură, ca parte a uniformelor apretate.

La desert, fiecare oaspete al vilei a putut alege, după preferințe, desertul, tonicul de după masă, drogul controlat și o *señorita*.

În timp ce Shaw încerca să aleagă din variata gamă ce-i fusese prezentată, simțise cum îi vibrează telefonul mobil. Se scuzase ca să poată răspunde și ieșise de pe terasă, intrând într-una din camerele adiacente. Biroul era mobilat luxos. Prea luxos. Dovedea exagerarea tinerească a proprietarului și lipsa de gust.

Shaw răspunsese laconic:

– Da?

O voce răguşită spusese:

- Ştii cu cine vorbeşti?

Mickey Bolden.

Shaw petrecuse luni întregi încercând să câştige suficientă încredere încât să i se acorde un interviu cu ucigaşul plătit.

Bolden acceptase în sfârşit să se întâlnească cu Shaw, ocazie cu care amândoi fuseseră extrem de precauţi şi de atenţi... la ce se petrecea în jur, firește, dar cu precădere unul la celălalt. Într-un limbaj atent codat, Shaw îi prezentase lui Mickey CV-ul lui şi experienţa pe care o avea în această profesie mai puţin obişnuită.

Ceva, poate subtilitatea şi lipsa lăudăroşeniei, îl convinseseră pe Mickey că Shaw era competent. La sfârşitul întrevederii lor ce avusese loc la o ceaşcă de cafea, Mickey îi spusese că vor ţine legătura, dacă avea să aibă nevoie de serviciile lui Shaw.

Trecuseră şase luni de atunci. Shaw aproape că nu mai spera că o să mai audă ceva din partea lui Mickey Bolden.

- Te mai interesează treaba?

Shaw aruncase o privire înspre terasa unde desertul degenerase într-o adevărată orgie.

- Sunt singur?

- Faci echipă cu mine.

- Trebuie să fie o chestie specială.

- Te interesează sau nu?

- Cum împărţim?

- Jumate-jumate.

Era cinstit.

- Când ai nevoie de mine?

- Joi.

Discuţia avusese loc marţi seara, ceea ce-i lăsase lui Shaw foarte puţin timp să-şi termine treaba pe care o avea în Mexic şi să ajungă în New Orleans la momentul potrivit.

Ar fi avut încă o sută de întrebări pentru Mickey Bolden, dar, fiind o şansă prea mare ca să o rateze şi gândindu-se că o să primească detaliile cât de curând,

își înfrânase curiozitate și îi spusese lui Bolden că putea conta pe el.

Fusese nevoie de multă dexteritate și de o călătorie chinuitoare, dar își terminase afacerile în Mexic în acea seară și reușise să ajungă în Louisiana chiar mai devreme decât era necesar. Se întâlnise cu Mickey cu o zi în urmă și veniseră împreună în acea dimineață într-un orășel numit Tobias.

Își petrecuseră ziua cercetând terenul și gândind cea mai bună strategie de a o ucide pe Jordan Elaine Bennett, proprietara companiei Extravaganza, o afacere de organizare de evenimente foarte căutată în New Orleans. Era sora și singura rudă în viață a lui Joshua Raymond Bennett, un escroc la fel de căutat.

Shaw și Mickey o urmăriseră pe Jordie Bennett prin oraș, în timp ce aceasta își făcea treburile obișnuite. Puțin după ora șase în acea seară, se întorsese acasă. Așteptaseră trei ore, dar nu mai apăruse.

Crezând că ținta lor se hotărâse să petreacă o seară de vineri liniștită acasă, Shaw și Mickey se duseseră la un local din zonă ca să ia cina. În fața unor fripturi tari și garnisite cu cartofi înecați în grăsime, Mickey îi prezentase planul de atac.

Shaw se arătase surprins când Mickey îi identificase ținta, cu o zi în urmă. Acum îl mira graba cu care trebuia terminată treaba.

– De ce mâine?

– De ce nu?

– Mi se pare prea grăbit. Eu mă gândeam s-o mai urmărim vreo câteva zile, să-i înțelegem mai bine rutina, apoi să alegem locul și momentul cel mai potrivit.

– Panella a ales momentul, spusese Mickey, în timp ce se chinuia să taie o bucată de friptură. Și clientul are întotdeauna dreptate. Vrea să o facem mâine, așa c-o facem mâine.

– Are un termen limită?

– Așa se pare.

După cină, se hotărâseră să spele gustul prost al mâncării cu ceva de băut, înainte să facă drumul de o oră înapoi la New Orleans. Barul în care se aflau acum

le fusese recomandat de chelnerul din restaurant, care, în mod evident, nu avea standarde prea ridicate.

Totuşi, se dovedise un local potrivit pentru ei, având în vedere că în speluncile de genul ăsta toată lumea stătea cu capul plecat.

Cu siguranţă, la fel stătea şi Jordie Bennett. În timp ce Shaw continua să înainteze pe lângă bar, îndreptându-se spre ea, Jordie privea concentrată paharul de vin, ca şi cum l-ar fi aşteptat să mai fermenteze puţin. Când ajunse la capătul barului, Shaw nu încetini, dar, în clipa în care trecu pe lângă ea, simţi miros de parfum scump. Un miros complex. Ceva exotic şi totodată evaziv, care făcea un bărbat să-şi dorească să-i adulmece întreg trupul, căutând sursa.

Nu se opri decât atunci când ajunse în dreptul tonomatului Wurtliyer care stătea sprijinit de perete. Scăldat în luminile multicolore ale tuburilor care ieşeau din aparat, Shaw se sprijini cu antebraţul pe vârful arcuit. Poziţia îi făcea trupul să stea uşor înclinat, în aşa fel încât, în timp ce învârtea cartelele cu numele cântecelor, prefăcându-se interesat, o putea observa pe Jordie cu coada ochiului.

Sorbi din vin cu nişte buze ce păreau să vină direct dintr-un vis murdar, apoi aşeză paharul pe bar, fără însă să-şi ia mâna de pe el. Avea degete lungi şi subţiri. Fără nici un inel. Unghiile îi erau date cu o ojă de o nuanţă atât de deschisă, încât Shaw se întrebă de ce mai petrecuse o oră întreagă la salon, în acea după-amiază. La mână avea un ceas simplu, pătrat, cu o curea maro, nepretenţioasă, din piele de crocodil, mai mult practică decât frumoasă – dar probabil că puteai cumpăra o maşină bună la mâna a doua cu banii pe care îi dăduse pe el.

O bretea de sutien din satin se vedea la marginea bluzei simple, albe, fără mâneci, cu care era îmbrăcată. O bretea care, la o mişcare aproape imperceptibilă a capului ei, fu mângâiată de şuviţe lungi de păr negru, ce păreau la rândul lor din satin. Purta sandale cu toc înalt şi blugi strânşi pe corp. Şi arăta foarte apetisantă aşa, cocoţată pe scaunul înalt de bar.

Shaw nu era singurul bărbat din local care o remarcase. Un individ, mai tânăr decât ea cu cel puțin zece ani, de două ori pe atât mai tânăr decât Shaw, era împins în față de prietenii cu care jucase până atunci biliard. Plin de whisky și mânat de chicotele tovarășilor lui, veni agale până în dreptul scaunului gol de lângă ea.

– Se poate?

Poșeta ei roșie cu lanț argintiu, nu cu mult mai mare decât un plic pentru scrisori, era așezată pe bar. O trase mai aproape de ea, dându-i voie țărănoiului să se așeze pe scaun.

Poate că Mickey avusese dreptate și Jordie ieșise, într-adevăr, la agățat. Dar nu îi aruncase potențialului Romeo nici o privire fie ea de recunoaștere, fie de încurajare, iar Shaw nu era încă sigur că tânărul avea mari șanse să reușească altceva decât să o enerveze.

Shaw se uită la Mickey, ca să vadă dacă partenerul său observase că Jordie avea acum companie. Observase. Fața lui porcină se înroșise și era acoperită de sudoare. Vorbea la telefonul mobil. Shaw nu trebuia să se întrebe cu cine anume vorbea. Fără îndoială că Mickey se consulta cu clientul lor, întrebându-l cum ar fi trebuit să procedeze acum că apariția surprinzătoare a domnișoarei Bennett le dăduse planul peste cap.

Shaw își întoarse atenția asupra idilei în desfășurare. După cum se așteptase, Jordie Bennett răspundea la avansurile bălmăjite ale tânărului cu din ce în ce mai multă lipsă de răbdare.

Era tânăr, beat și hotărât să-și dovedească puterea de seducție asupra sexului frumos, dar chiar nu vedea că Jordie nu era de nasul lui? Nu că Shaw l-ar fi învinovățit pe bietul gogoman că-și încerca șansele. Dacă reușea să intre în patul ei, ar fi avut cu ce să se laude o viață întreagă.

Venind din punctul mort, o mână se așeză greoaie pe umărul lui Shaw. Automat, duse mâna la pistol.

– Relaxează-te, mârâi Mickey. Eu sunt.

Arătă spre lista de cântece:

– Au ceva de la Merle Haggard?

Shaw verifică lista scurtă de titluri.

- Cu cine vorbeai la telefon?
- Tu cu cine crezi?
- Și ce-a zis?
- A înjurat de mama focului, apoi a spus că locul ăsta devine prea aglomerat și să ne luăm tălpășița. În clipa asta.

Înclină subtil capul înspre scena care se desfășura în spatele lui. Tânărul beat se apleca atât de mult înspre Jordie Bennett, încât abia dacă-și mai ținea echilibrul pe scaun.

- Ce fac acum? Ce-i cu el? Vezi ceva care ar trebui să ne îngrijoreze?

Shaw îi privi pe cei doi preț de încă vreo câteva clipe, apoi clătină din cap.

- Vrea doar să intre în patul ei.
- Ești sigur?
- Sunt sigur.
- Bine. Să mergem!

Mickey se întoarse cu spatele la tonomat și se îndreptă spre ieșire.

Shaw veni imediat în urma lui. Rezistă tentației de a-i mai arunca o ultimă privire lui Jordie Bennett.

De îndată ce el și Mickey ieșiră din bar, trase adânc aer în piept, ca să elibereze tensiunea dintre umeri și să încerce să-și limpezească mintea de fumul din bar.

Dar aerul de afară era fierbinte și umed, doar cu puțin mai proaspăt decât cel din bar. Umerii îi rămaseră încordați în timp ce înainta în urma lui Mickey înspre mașină. O lăsaseră în celălalt capăt al parcării, un simplu teren din fața tavernei, acoperit cu scoici zdrobite.

Mickey se așeză pe scaunul de lângă șofer. Fiind partener subordonat în afacerea asta, era treaba lui Shaw să conducă mașina. Ceea ce-i convenea. Nu-i plăcea să conducă altcineva lângă el. Dacă și când situația devenea periculoasă, îi plăcea să aibă controlul vehiculului.

Băgă cheia în contact, dar Mickey spuse:

- Așteaptă. Nu plecăm nicăieri încă.

Inima bătu cu putere în pieptul lui Shaw.

- De ce nu?
- O facem aici.

Shaw îl privi lung.

- Glumeşti?

- Nu. Panella a spus că prezentul este cel mai bun moment.

- E pe dracu'! şuieră Shaw, făcând un gest înspre bar. Am fost văzuţi acolo.

- Încă un motiv pentru care Panella a spus să facem treaba.

- Nu are sens.

- Ba sigur că are.

- Doar dacă vrei să fii prins. Iar eu unul nu vreau.

- Atunci, ai grijă să nu fii.

Mickey scoase un geamăt de efort în momentul în care îşi extrase pistolul din tocul prins sub burta considerabilă.

- Panella ne-a recomandat şi treaba asta.

- Sigur, lui îi e uşor să vorbească. Nu e pielea lui în joc, nu?

Mickey îl privi lung.

- E prima oară când lucrăm împreună şi deja eşti fricos?

- Nu sunt fricos, bătrâne. Doar precaut. Nu înţeleg ce-i cu atâta grabă.

- Ţi-am explicat.

- Da, dar şi mâine este foarte bine.

- Nu mai este. Panella s-a răzgândit. Un oraş mic ca ăsta, unde toată lumea ştie pe toată lumea? Imediat se află că sunt nişte *străini* prin zonă.

- Bine. Atunci aşteptăm până vine ea în New Orleans.

- Asta ar putea să ne întârzie câteva zile. Nu vine în mod regulat în oraş. Lucrează foarte mult de aici, de acasă. În orice caz, nu este hotărârea noastră. Panella a zis să-i dăm drumul, mai ales acum după ce am fost surprinşi sub acelaşi acoperiş cu ţinta.

Shaw înţelegea argumentele, dar tot nu-i plăcea. Nu-i plăcea deloc.

Mickey îi dădea înainte:

- La fel ca şi tine, Panella se teme că poate n-a fost o coincidenţă faptul că a apărut aici în seara asta.

– E drept, așa am spus, dar ziceam și eu doar. Cu siguranță că e o întâmplare. Nu avea cum să știe de noi.

– Ei, oricum ar fi, Panella a zis să o facem acum, așa că...

În loc să-și termine fraza, Mickey se mulțumi să-și încarce revolverul de 9 mm.

Shaw înțelese două lucruri: votul lui nu conta și discuția era inutilă.

– La dracu'!

Își scoase la rândul lui pistolul din toc și aruncă o privire înspre ușa barului, cu firma stricată, de neon.

– Și cum vrei s-o facem?

– Așteptăm aici până când iese. Dacă dobitocul ăla e cu ea, îl elimini tu. De ea mă ocup eu.

– Și dacă iese singură?

– Lasă onorurile în seama mea, spuse Mickey, încleștându-și mâinile în mănuși de latex.

Îi întinse o pereche lui Shaw.

– Tu îi iei geanta. Panella a zis să pară un jaf care s-a terminat prost. O crimă la întâmplare.

– Fără nici o legătură cu el sau cu fratele ei.

– Fără nici o legătură cu nimic.

Shaw pufni.

– De parcă o să creadă cineva asta!

Mickey râse înfundat.

– Nu-i treaba ta cine ce crede. Tu o să fii undeva departe și-o să te bucuri de jumătatea ta din cele două sute de mii de dolari.

– O să-mi pot cumpăra o bărcuță frumușică.

– Și niște gagicuțe frumușele.

– Ai o minte foarte murdară, Mickey.

Partenerul său râse din nou.

– Și-mi place foarte mult așa.

Observând o mișcare cu coada ochiului, Shaw privi din nou în oglinda retrovizoare.

– Uite-o!

– E singură?

Shaw așteptă până când ușa se închise în spatele lui Jordie Bennett, fără ca nimeni să vină în urma ei, și abia apoi răspunse:

– Da.

Fiindcă taverna nu avea nici o lumină exterioară, parcarea era cufundată aproape în întregime în beznă. Luna subțire și palidă era ascunsă de ramurile încărcate de mușchi ale unui stejar masiv, care se întindeau peste aproape trei sferturi din parcare. Nu se vedeau faruri apropiindu-se din nici o direcție a șoselei înguste.

Profitând de ocazie, Mickey deschise portiera și ieși din mașină, mișcându-se cu mai multă agilitate decât l-ar fi crezut Shaw în stare. Grăsanul intrase în priză. În mod clar, lui Mickey Bolden îi plăcea meseria lui.

Dar și lui Shaw îi plăcea. Paharele de tequila nu-i dăduseră nici pe jumătate plăcerea pe care i-o dădea acum adrenalina.

Făcând cât mai puțin zgomot cu putință, o urmară pe Jordie Bennett în timp ce aceasta înainta prin parcare. Era plină de camionete ruginite și de bucăți de metal, mâncare de sare. Sedanul ei ieșea mult în evidență – era nou și strălucitor. Deschise portiera din dreptul șoferului cu telecomanda.

Shaw simți din nou parfumul seducător în clipa în care Jordie întoarse brusc capul.

Se pare că pașii lui și ai lui Mickey pe scoicile zdrobite nu fuseseră chiar atât de ușori pe cât își închipuiseră.

Sau poate că instinctul o alertase că se afla în pericol de moarte.

Oricum ar fi fost, când îi văzu înaintând spre ea, buzele i se depărtară și trase puternic aer în piept, iar ochii i se lărgiră, alarmați.

În timp ce micșora rapid distanța dintre ei, Mickey întinse mâna dreaptă într-un gest hotărât și precis.

Dispozitivul montat pe pistol amortiză zgomotul împușcăturii, dar, în liniștea din jur, sunetul îi păru lui Shaw la fel de puternic ca alarma de pe o ambulanță.

Mickey se prăbuși ca un sac de ciment, cu sângele curgându-i șuvoi din rana din cap, peste scoicile zdrobite.

Jordie Bennett privea îngrozită cum dâra de sânge se apropie de sandalele ei. Apoi ridică privirea spre Shaw,

care ținea în continuare pistolul la nivelul umărului, cu brațul întins spre ea.

– Jumătatea mea tocmai s-a dublat, spuse el.

capitolul 2

Agentul special FBI Joe Wiley tocmai se pregătea să se așeze la masa pe care-l aștepta o suculentă friptură de porc la cuptor, când îi sună telefonul mobil.

Soția lui, Marsha, se încruntă. Deja trebuise să-i încălzească friptura, pentru că ajunsese prea târziu ca să mai mănânce odată cu copiii. Dar știa că nu avea rost să protesteze în clipa în care îi spuse:

– Iartă-mă, scumpo, trebuie să răspund.

Apoi deschisese telefonul.

– E important, Hick? Tocmai m-am așezat la masă.

– Îmi pare foarte rău să te întrerup, spuse agentul Greg Hickam, pe un ton ce părea sincer. Dar, da, este important. Am fost sigur că o să vrei să afli imediat.

Aruncându-i Marshei o expresie de scuză, Joe ieși în camera de serviciu.

– Bine, te ascult.

– Acum câteva ore, Mickey Bolden a fost găsit mort în Terrebonne Parish, în fața unei taverne, la aproximativ cincisprezece minute drum cu mașina de Tobias.

Și uite așa, masa caldă dispăru din viitorul apropiat al lui Joe.

Își trecu mâna peste față, peste gură, peste bărbie.

– Îmi imaginez că nu pot exista mai mulți de Mickey Bolden.

– Poate-or exista, dar ăsta e Mickey al nostru. Era.

– Explică-mi cum a fost „găsit mort". Îmi închipui că nu a murit liniștit, în somn.

– Cineva i-a băgat un glonț prin moalele capului. De aproape. I-a distrus aproape jumătate din față.

– Atunci, de unde știm că-i el?

– Permisul de conducere pe care îl avea în buzunar era fals, dar medicul legist a luat amprentele cadavrului. Autoritățile locale au intrat în priză când au văzut

că avea legătură cu cazul lui Billy Panella și, așa cum cere protocolul, au contactat cel mai apropiat birou FBI.

– Norocul nostru, mormăi Joe.

Privi prin ușa deschisă în bucătărie, unde Marsha stătea așezată la masă, în fața scaunului său, rămas gol. Sorbea dintr-un pahar de ice-tea cu o expresie preocupată.

Spuse apoi în telefon:

– Bolden o mierlește în Tobias, vineri seara, la doar trei zile după...

– Marți. Trebuie să existe o legătură.

– Ești sigur sau îți dai cu presupusul? întrebă Joe.

– Pe toți dracii, sunt aproape sigur. Jordie Bennett era în zonă când a fost ucis Bolden.

– Ce-ai spus?

– Jordie Bennett...

– Nu contează. Te-am auzit de prima oară. Pe toți dracii! Stai, ai spus că *era*?

– Ea și Mickey Bolden erau în bar în același timp.

– Împreună?

– Nu. Dar au plecat la doar câteva minute unul după celălalt. El mai întâi. Dar uite care-i buba – Lexusul ei este încă în parcare. Mickey era la doar trei metri distanță de el când i s-a fisurat scăfârlia.

– L-a împușcat ea?

– Puțin probabil.

– De ce?

– Dacă l-ar fi omorât ea, de ce-ar mai fi mașina ei încă acolo?

Joe nu avea habar.

– Îmi lipsesc informații. Pune-mă la curent.

– Un tip de la bar îi făcea avansuri domnișoarei Bennett. Femeia i-a cerut cu frumosul să se care și, când individul n-a ascultat-o, i-a zis să se ducă dracului, și-a luat geanta și a ieșit din bar. Nimeni n-a mai văzut-o și n-a mai vorbit cu ea de atunci.

– Dumnezeule! Te rog spune-mi că n-am auzit asta.

– Îmi pare rău, dar asta ai auzit, spuse Hick. Nu se mai știe nimic de ea.

– Parcă aveam oameni acolo care o țineau sub supraveghere încă de marți.

– Un om. Unul. Hai, bine, două ajutoare de șerif care făceau cu schimbul. Băiatul care a fost în tura de noapte a spus că Jordie Bennett a ieșit din casă la nouă treizeci și doi. Fără să lase impresia că se grăbește, a luat-o spre oraș. Dar, odată ce a ajuns la periferie, a călcat pedala și a reușit să scape de el.

– Și s-a dus la o tavernă?

– Unde a fost văzută ultima oară. Nu e nimeni la ea acasă, nici la sediul firmei. În ambele locații, ușa e bine încuiată. Și nimic nu pare să fie în neregulă. Alarmele sunt încă în funcțiune. Șeriful bănuiește că s-a întâmplat ceva...

– Nu mai spune?

– ... și deja i-a dat în urmărire, și pe ea și pe individul din bar.

– A venit după ea când a ieșit din bar?

– Nu ăla, celălalt.

– Care celălalt?

– Prietenul lui Mickey.

– Mickey avea un prieten?

– Știu, este de neimaginat. Dar au intrat împreună, au băut ceva, păreau amici. Nu s-au certat, nu exista nici o tensiune între ei. Nimic de genul ăsta. Nu au intrat în vorbă cu nimeni altcineva și au plecat împreună. Dar, dacă tipul i-a spulberat fața lui Mickey, îmi imaginez că nu erau totuși chiar atât de buni camarazi.

Hick făcu o pauză și trase aer în piept.

– Asta-i situația și de-asta ți-am întrerupt cina. Spune-i Marshei că-mi pare rău.

– Locul a fost securizat?

Agentul pufni.

– Detectivul care m-a anunțat pe mine lucrează la biroul de criminalistică din Tobias și e detașat la biroul șerifului. Părea destul de dezghețat. A ajuns la scurt timp după ce a fost anunțat, dar tot a fost prea târziu. Mi-a spus că, imediat ce a fost descoperit cadavrul, clienții barului s-au împrăștiat ca gândacii atunci când se aprinde lumina. Crede că cel puțin încă vreo zece aveau mandat pe numele lor. Încălcaseră termenii de eliberare condiționată. Fugiseră de pe cauțiune. Făceau trafic

de droguri. E genul ăla de local. Detectivul nostru și încă doi băieți au reușit să prindă vreo câțiva întârziați. Nu mulți. Și ăștia nu prea au chef să stea de vorbă cu autoritățile.

– Păi sigur, deprinderi înrădăcinate.

– E și asta, dar erau foarte nemulțumiți că erau reținuți din cauza lui Josh Bennett. Mi s-a spus că, de câte ori îi rosteau numele, scuipau pe jos.

– Nu-mi imaginez că fie Josh Bennett, fie Billy Panella a fost văzut pe-acolo?

– Doar prin reprezentant.

– Sora lui Bennett, Jordie.

– Și Mickey Bolden. Știm că era omul lui Panella pentru treburi murdare.

– Știm, dar n-am avut niciodată vreo dovadă, zise Joe.

Imaginându-și martorii necooperanți și o scenă a crimei atât de contaminată încât nu mai era de nici un folos, Joe oftă și-și trecu mâna prin părul ce începea să se rărească.

– Spune-i detectivului să rețină martorii până putem să stăm și noi de vorbă cu ei. Nu-mi pasă cât de tare o să vocifereze. Pregătește elicopterul. Ne întâlnim la heliport.

– La ce oră?

– Plec chiar acum. Trimite un echipaj de-al nostru la scena crimei.

– Am trimis, chiar înainte să te sun. Probabil că o să ajungă înaintea noastră.

– Bun. Ne vedem în câteva minute.

Joe închise telefonul și intră înapoi în bucătărie. Cu buzele strânse într-o expresie de resemnare, Marsha făcea un sendviș cu șuncă și cașcaval. Joe își puse tocul de umăr și-și luă haina din cuiul de pe spatele ușii.

– E cazul Panella-Bennett, altfel aș rămâne să mănânc. Friptura miroase bine. Ai pus rozmarin?

Cu o mișcare nervoasă, Marsha îi puse în mână sendvișul învelit în folie de plastic.

– Nu-mi place să te știu zburând pe întuneric în elicopterul ăla hodorogit.

- Știu, dar...
- Cât de vechi este?
- E vechi, dar rezistă.

O sărută pe gură, dar nu primi decât niște buze țuguiate.

- Spune-le copiilor că-mi pare rău că nu i-am văzut. Te sun.
- S-ar putea să nu răspund. Mă uit la *Top Gun*.

Se opri în drum spre ușă.

- E filmul meu preferat.
- Știu. Și o să pun de două ori unt pe popcorn și o să mă lupt singură cu o sticlă de vin.

Îi zâmbi răutăcios.

- Distracție plăcută!

Joe se duse înapoi lângă ea, se aplecă și îi șopti:

- Știi care e partea mea preferată din filmul ăla?

Îi puse mâna pe un sân și strânse.

- Când Maverik își face de cap cu fata.

Marsha îl împinse de lângă ea.

- Du-te! îi spuse cu voce aspră, dar zâmbea.

Când simți că acoperise o distanță suficient de mare cât să fie în siguranță să oprească, ieși de pe autostradă pe un drum forestier, care dădea înspre o pădure deasă. Opri motorul și stinse farurile. Pentru ce avea el nevoie să facă, putea folosi lanterna de la telefon - care era nou. Doar el avea numărul.

Lumină scaunul ca să vadă în ce stare era Jordie Bennett. Din câte-și putea da seama, era încă lipsită de cunoștință și nu se mișcase de când o așezase pe banchetа din spate. Dar nu avea să rămână așa la nesfârșit, și Shaw trebuia să se pregătească pentru acest moment inevitabil.

Coborî, luă ce-i trebuia din portbagaj, apoi deschise portiera din spate și așeză telefonul pe podeaua mașinii ca să aibă lumină.

Jordie era moale ca o cârpă și lui Shaw nu-i fu greu să-i repoziționeze brațele și picioarele. La un moment dat, mormăi ceva neinteligibil și Shaw se opri din ce făcea ca să fie sigur că nu era pe punctul să se trezească.

Cu cât rămânea mai mult leşinată, cu atât mai bine pentru el.

Cu atât mai bine şi pentru ea.

Dar Jordie nu-şi reveni aşa că, mişcându-se repede, Shaw îi scoase sandalele, înjurând cataramele finuţe de pe barete, apoi îi legă eficient mâinile şi picioarele. Se retrăgea înapoi prin uşă, când se opri să-i dea la o parte o şuviţă de păr de pe obraz. Observă petele de sânge de pe faţa ei.

– La dracu'!

Avea să facă o criză. Se gândi, apoi hotărî că vreo câteva minute în plus n-aveau să conteze.

Când termină tot ce avea de făcut, închise încet portiera din spate şi portbagajul, apoi urcă înapoi la volan. Telefonul ei şi cel al lui Mickey erau pe scaunul de alături, unde le aruncase când fugise din parcarea barului.

Începu cu al ei şi constată uşurat că avea semnal. Accesă jurnalul apelurilor recente şi îl studie rapid, scanând apelurile pe care le iniţiase sau le primise în decursul acelei zile şi în ultimele două. Toate numerele erau trecute la Contacte. Nimic nu părea deosebit.

Nimic în afară de ultimul număr care o sunase.

Primise apelul puţin după ora nouă în acea seară. Codul unei zone din apropiere. Un număr care nu avea ataşat nici un nume. Sunase la rândul ei de două ori la acel număr. Shaw stătu o clipă pe gânduri, apoi iniţie apelul. Sună de câteva ori, dar nu răspunse nimeni. Închise.

Întoarse capul şi o privi gânditor cum doarme, preţ de câteva clipe. Apoi îi închise telefonul, îi scoase bateria şi puse ambele obiecte în torpedo.

Luă apoi telefonul lui Mickey, accesă „Apeluri recente" şi îşi dădu seama că numărul neidentificat îi aparţinea lui Panella. Cu siguranţă că stătea ca pe ghimpi, aşteptând ca Mickey să-i confirme că-şi îndeplinise misiunea.

– Ghinion, dobitocule! şopti Shaw. Ai de-a face cu mine acum.

Scoase bateria și din telefonul lui Mickey și îl băgă apoi și pe acesta în torpedo, lângă cel al lui Jordie. Simțind de acum presiunea timpului, porni mașina.

Intrând înapoi pe autostrada întunecată și pustie, își recapitulă în minte evenimentele zilei. Lucrurile nu merseseră așa cum își imaginase, dar situația prezentă era chiar mai bună decât anticipase. Plecase cu prada cea mare. Aceasta zăcea acum, lipsită de cunoștință, pe bancheta din spate a mașinii lui.

capitolul 3

– Dumnezeule mare! oftă Hick, după ce coborâră din mașina de patrulă a șerifului și își aruncară o privire peste scena crimei. Este pe cât de rău mă așteptam să fie.

Elicopterul cu care veniseră el și Joe aterizase într-un câmp pe care, la începutul toamnei, se organiza bâlciul din zonă. Un ajutor de șerif îi luase apoi cu mașina și îi dusese la locul crimei lui Mickey Bolden.

Fuseseră aduse lumini portabile. Taverna urâtă era acum luminată mai ceva decât un bulevard din Las Vegas.

Bărbații în uniformă, care se învârteau în toate direcțiile, aruncau umbre stranii care se întindeau înspre pădurea din jur, fiind în cele din urmă absorbite de aceasta.

– Mai rău, zise Joe, ca răspuns la evaluarea de situație făcută de Hick.

Cei doi se aplecară și trecură pe sub banda galbenă, care avea scopul de a nu lăsa lumea să intre în parcare, dar care fusese, în cea mai mare parte, ignorată. Totuși, cei mai mulți dintre gură-cască adunați la fața locului se țineau la o distanță considerabilă de Lexus. Joe și Hick se duseră direct spre acesta.

Un agent tânăr și eficient pe nume Holstrom, unul din investigatorii de la biroul din New Orleans, se consulta cu un bărbat al cărui costum fercheș, din crep, și atitudine detașată nu se potrivea prea bine în această zonă, unde nimeni nu avea curaj să spună lucrurilor

pe nume și simpla noțiune de control al traficului de arme era luată în râs de către toți localnicii.

Joe și Hick se salutară discret cu colegul lor, care-l prezentă pe bărbatul micuț cu care discuta drept Dr. Cutărescu, medicul legist din zonă. Purtau cu toții mănuși așa că nu-și strânseră mâna, ceea ce era chiar convenabil, având în vedere că ar fi trebuit să se întindă peste balta de sânge pe jumătate coagulat dintre ei.

Intrând direct în subiect, medicul spuse:

– Este deja la morgă, dar, când a fost identificat, m-au chemat înapoi aici ca să stau de vorbă cu voi. Am primit imagini cu el, când am ajuns.

Atinse ecranul iPad-ului și ridică tableta, ca să poată vedea toți. Le arătă mai multe imagini cu cadavrul lui Mickey Bolden, făcute din diverse unghiuri și de la diferite distanțe. Nici una nu era plăcută. Lui Joe aproape că-i era milă de bietul nenorocit.

Hick, catolic convins, șopti o rugăciune și-și făcu semnul crucii.

Joe, care era și el catolic, dar mai puțin convins, zise:

– Nu e cazul să întreb care a fost cauza morții.

– Nici n-a simțit glonțul, zise legistul, cu o răceală pe care Joe nu s-ar fi așteptat să o întâlnească la un om cu o expresie atât de amabilă.

Joe arătă spre una dintre fotografiile de pe iPad, mai exact înspre pistolul care era pe pământ, la doar câțiva centimetri de mâna întinsă a lui Mickey.

– Cine i-a luat arma?

– Primii ofițeri veniți la fața locului au constatat că nu a fost utilizată recent, spuse Holstrom. Dar i-au lăsat pe șefii lor să o ridice.

– Foarte bine.

Joe observă de asemenea din fotografii că mâinile lui Mickey erau acoperite de mănuși. Întrebă ce se întâmplase cu acestea.

– A ajuns cu ele la morgă, spuse legistul. Le-am pus într-o pungă de plastic. Le-a luat un băiat de la biroul șerifului, așa că și ele sunt tot acolo. S-a notat cine ce a luat și cui a dat.

– Mulţumesc. Avem nevoie de raportul de autopsie cât mai curând...

– Ştiu, ştiu. Voi nu spuneţi niciodată: „Nu-i nici o grabă, doctore, dă-ni-l tu când poţi".

Medicul legist arăta ca un spiriduş, dar avea atitudinea unui şarpe cu clopoţei. Joe hotărî că nu-l plăcea. Privind în jur, observă două semne cu markerul făcute pe pietriş.

– Ce-a fost acolo?

– Poşeta şi cheile domnişoarei Bennett, răspunse Holstrom. Le-a luat detectivul.

Joe privi mai departe, căutând urme în pietriş care să indice că avusese loc o încăierare sau că cineva – Jordie Bennett – fusese târâtă de acolo. Dar nu găsi nimic de genul ăsta.

– Nici o urmă de luptă?

– Ce se vede e tot ce avem. Încă mai căutăm, adăugă Holstrom, arătând spre un membru al echipei lui care era la câţiva metri distanţă, ghemuit, cercetând suprafaţa parcării. Dar managerul, care mai şi serveşte la bar, estimează că, în momentul în care s-a petrecut treaba, erau vreo cincisprezece, poate chiar douăzeci de maşini în parcare.

Hick, care observă că rămăseseră numai cinci, zise:

– Îmi închipui că a fost un adevărat exod.

Holstrom dădu din cap.

– Avem zeci de urme de cauciucuri intersectate şi doar câteva urme de pantofi.

Îşi ridică mâinile, într-un gest de neputinţă.

– Nimeni nu a observat o maşină plecând? întrebă Hick.

Holstrom clătină din cap.

– Nimeni n-a venit încă să spună nimic. Totuşi, e încă posibil să apară cineva.

– Da, la fel cum e posibil să ningă până mâine, mormăi Joe.

Prinse între degete cămaşa umedă şi o dezlipi de pieptul transpirat. Adresându-i-se din nou lui Holstrom, îl întrebă:

– Camere de supraveghere?

Agentul mai tânăr zâmbi fără umor.

– Canalizarea este cel mai sofisticat sistem pe care o să-l găsești prin aceste locuri. Și *sistemul* ăsta este o toaletă în spate, care nu are ușă, dar care are un afiș scris de mână care ne anunță că apa merge doar din când în când.

– Înțeleg că nu există camere de supraveghere, concluzionă Joe.

– Nu există nici un fel de securitate. Dacă nu iei în calcul cele două puști încărcate din spatele barului.

– Probabil că astea sunt cel mai eficient sistem, remarcă Hick.

Joe arătă înspre o băltoacă urâtă, la aproximativ un metru de radiatorul mașinii.

– Aia e vomă?

– Mai exact, un cheeseburger pe jumătate digerat, cartofi prăjiți cu sos iute și foarte mult whisky, raportă legistul.

– Cine a fost stimatul proprietar? întrebă Hick.

– Din primele rapoarte pe care le-am primit, rezultă că tânărul care a descoperit cadavrul și-a vomitat mațele, zise Holstrom. Aici, apoi înăuntru, de încă trei ori. Din fericire, au o găleată pe care o țin la îndemână, pentru astfel de situații.

– Unde-i tipul acum? întrebă Joe.

– Tot acolo. Abia l-am ținut pe loc, până ați ajuns voi.

– Cu mine ați terminat? întrebă legistul.

Joe îi mulțumi, apoi, mai mult ca să-l enerveze, îi aminti că raportul de autopsie era un factor important în investigația lor. Medicul legist se îndepărtă, bombănind.

Joe se întoarse spre Holstrom.

– Drăguț băiat. Apoi: Cu titlul de *Ce mama dracului s-a întâmplat?*, ai vreo informație utilă pe care poți să ne-o împărtășești?

Holstrom își scărpină absent un punct roșu de pe obraz, ce părea să fie o mușcătură de țânțar.

– Mă tem că nu mare lucru. Mașina este înregistrată pe numele lui Jordan Bennett. A fost găsită descuiată, dar toate ușile erau închise. Un ajutor de șerif

o să ia amprentele, dar, sincer, eu unul nu cred c-a mai ajuns până la mașină după ce a ieșit din bar.

– Așadar, a plecat cu persoana care l-a găurit pe Mickey? întrebă Joe.

Când nici unul din ceilalți doi agenți nu-i răspunse sau nu-i oferi vreo altă ipoteză, Joe continuă:

– Bine, atunci, a plecat cu această persoană de bună voie sau cu forța?

Agentul Holstrom se uită la Hick, care ridică din umeri.

– În cazul ăsta, votul e unanim, pentru că nici eu nu știu, zise Joe.

Începu să se îndrepte spre intrarea barului, adresându-i-se peste umăr lui Holstrom:

– Anunță-mă imediat ce găsești ceva.

– S-a făcut.

– Cum îl cheamă pe detectivul cu care ai vorbit? îl întrebă Joe pe Hick, în timp ce deschidea ușa barului.

– Cliff Morrow.

Morrow avea aproximativ treizeci și cinci de ani și nu avea nimic distinctiv, în afară de felul în care era îmbrăcat. Avea o șapcă de baseball pe cap, un tricou polo, pantaloni scurți și adidași acoperiți de praf. Joe și Hick își scoaseră mănușile de cauciuc și dădură mâna cu el. Morrow se grăbi să le explice:

– Antrenez echipa de softball a fetei mele. Sărbătoream victoria din seara asta la o pizza, când am fost chemat. Nu am mai apucat să mă schimb.

Părea competent și foarte dispus, ba poate chiar ușurat, să împartă investigația cu ei.

– Oamenii de pe aici nu prea îl au la inimă pe Josh Bennett, zise el. Băiat din partea locului.

– Care-a luat-o pe căi greșite.

– Asta ar putea să i-o ierte, spuse detectivul. Dar cei mai mulți îl consideră un trădător.

– Mult mai rău decât un escroc, zise Joe.

Morrow rânji.

– Pentru unii, da.

– Dar pentru tine? îl întrebă Hick.

– Eu sunt ofițer de poliție. Josh Bennett a încălcat legea.

Era un răspuns simplu și concis, pe care Joe se bucură să-l audă.

– Așadar, în ciuda conexiunilor locale ale lui Bennett, avem totala ta cooperare?

– Categoric. Aveți susținerea întregului departament din Terrebonne Parish. Șeriful m-a însărcinat să vă spun asta. Deja l-a făcut cu ou și cu oțet pe băiatul care a pierdut-o din vedere pe domnișoara Bennett. E începător. E ajutor de șerif de doar trei săptămâni. Nici măcar nu știa de ce este ținută sub urmărire. De fapt, nimănui nu i s-a spus motivul pentru care ați cerut să fie supravegheată.

Joe se prefăcu că nu aude întrebarea subtilă. Poate că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi comunicat șerifului motivele pentru care ceruse ca Jordie Bennett să fie ținută sub supraveghere, ca să înțeleagă importanța acestui lucru. Poate că atunci șeriful ar fi desemnat un polițist cu mai multă experiență. Dar era prea târziu acum, răul fusese făcut și nu avea timp să se întrebe ce-ar fi fost dacă.

Spuse:

– Pune-mă la curent, domnule detectiv Morrow.

– Imediat ce am ajuns aici, eu și partenerul meu i-am separat pentru interogatorii.

Se referea la un grup de bărbați cu mutre deloc plăcute, împrăștiați prin bar.

Evaluându-le expresiile posace în mod individual și colectiv, Joe spuse:

– Ia să ghicesc. Nimeni nu știe nimic.

Morrow rânji.

– Cam așa. Dar până acum nimeni nu s-a dat de gol că ar ști cu adevărat ceva. Partenerul meu stă de vorbă cu barmanul în camera din spate, dar tot ce am aflat până acum arată că nu a fost cu nimic implicat în povestea asta, la fel ca ceilalți. Poate că doar a observat mai multe. Și este singurul care a interacționat cu Bolden și cu tovarășul lui.

– Nimeni nu l-a identificat încă pe acest tovarăș?

– Toți susțin că nu l-au mai văzut niciodată până acum.

– Evident, zise Joe. N-avem noi norocul să aflăm numele și adresa suspectului principal. Unde este pistolul lui Bolden?

Morrow îi conduse până la bar. Pistolul fusese băgat în pungă de plastic și etichetat.

– Unealta meseriei lui, remarcă Joe, în timp ce studia pistolul cu amortizorul încă atașat.

– Nu a tras cu el în seara asta, zise Morrow. Încărcătorul e întreg, cu excepția cartușului de pe țeavă.

Joe ridică apoi punga de plastic în care era o poșetă roșie. Nu avea nimic special, doar că părea scumpă. Spera ca Marsha să nu-și dorească vreodată așa ceva.

Tot pe bar, în altă pungă de plastic, erau cheile de la mașina lui Jordie Bennett, un gloss de buze cu numele *Gossamer Wings*, o carte de credit, o bancnotă de douăzeci de dolari și un permis de conducere emis de statul Louisiana.

– Doamna nu umbla cu multe după ea, zise Morrow, în timp ce Joe și Hick studiau pe rând obiectele.

Printre obiectele recuperate nu se afla și un telefon mobil, iar Hick remarcă acest lucru.

– Am observat și eu, spuse Morrow. Poșeta era deschisă când am găsit-o. Îmi imaginez că tipul i-a scos telefonul.

– Dar a lăsat banii și cartea de credit, zise Hick.

– Ăsta n-a fost un jaf, spuse Joe, oftând. A răpit-o pentru că e cine e, pentru că știe pe cine știe și poate și pentru *ce* știe.

Se întoarse spre Morrow.

– Ai crescut aici, în Tobias?

– De la opt ani.

– Cât de bine cunoști familia Bennett?

– Ne vorbim și ne întrebăm de sănătate. Cam atât. Am fost în clasă cu Josh, dar nu eram prieteni. Jordie era cu doi ani mai mare ca noi.

– Exista vreo rivalitate între ei? întrebă Joe.

– Nimic de proporții. Cel puțin nu din câte știu eu. Amândoi erau deștepți, luau note bune. Ea era în gașcă cu pușlii populari.

– Și Josh nu?

– Josh era departe de a fi popular și nu avea nici un fel de gașcă. Era un tocilar, și nu o spun cu răutate. Lui îi plăceau jocurile video și chestiile de genul ăsta.

– Ea era socială, el era deștept. Am zis bine?

Morrow stătu o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap, aprobând concluzia lui Hick.

– Ai zis bine. Dar, ca frate și soră, erau apropiați.

Joe ridică sprâncenele.

– Oh?

– Știți ce i s-a întâmplat lui Josh când era mic?

Atât Joe, cât și Hickam dădură din cap în semn că știau.

– Ei bine, cred că, din cauza asta, Jordie a fost mereu protectoare cu fratele ei.

Când se opri, Joe îi făcu semn să continue.

– În clasa a douăsprezecea, Jordie se vedea cu un tip, un super drogat. Dar știa să se ascundă. Într-o zi, după ore, stătea cu el în mașina lui, în parcarea școlii. Lumea zicea că se certau. În orice caz, Josh s-a dus cu scuterul până la mașină. Nu era un Harley, nu ceva puternic de genul ăsta. A schimbat câteva cuvinte cu drogatul pe geamul mașinii și Josh, fie din greșeală, fie dinadins – poveștile diferă –, a lovit partea din față a mașinii cu roata de la scuter. Nu i-a făcut nici măcar o zgârietură, dar individului i-a sărit țandăra. A coborât din mașină și a amenințat că-i rupe capul lui Josh. Țipa, încerca să-l doboare pe Josh de pe scuter, îl făcea în toate felurile. Josh nu a ripostat – fie nu a vrut, fie nu a putut. Dar a făcut-o Jordie. A ieșit ca apucată din mașină și i-a sărit direct în față individului. Ăsta cu siguranță avea cel puțin cincizeci de kilograme mai mult decât ea, dar l-a făcut totuși să dea înapoi. Apoi a urcat pe scuterul lui Josh și a plecat cu el. Și așa s-a terminat povestea ei de dragoste cu drogatul. I-a dat papucii și, din câte știu eu, n-a mai vorbit niciodată cu el.

Joe analiză în mintea lui povestea, apoi îl privi lung pe Morrow, încercând să-şi dea seama dacă era sau nu de încredere.

– Te întrebai de ce am cerut ca Jordie Bennett să fie ţinută sub supraveghere? Ei, uite motivul!

Privirea inteligentă a detectivului înregistră semnificaţia cuvintelor lui Joe. Fluieră prelung.

– Voi – băieţii de la FBI, vreau să zic – nu aţi zis nimic.

– Aşa este, spuse Joe. Şi vrem ca povestea să nu devină publică – sub nici o formă – până când nu spunem noi că se poate.

– Din cauza a ceea ce ar putea face Billy Panella dacă ar afla.

Hick dădu din cap.

– Exact. Acum ne temem însă că Panella a aflat deja, acolo în gaura aia în care se ascunde. Altfel, ce căuta Mickey Bolden aici, în seara asta? Era omul lui Panella.

– Pe mine nu mă întristează câtuşi de puţin că nu trebuie să-mi mai fac griji din cauza lui Mickey, zise Joe. Dar mai e şi celălalt individ, care s-ar părea că nu-i timid deloc. Rămâne necunoscut şi în libertate.

– Iar Jordie Bennett a dispărut în acelaşi timp.

Înţelegând gravitatea situaţiei, Morrow îşi scoase şapca şi-şi şterse fruntea cu podul palmei.

– Nu am făcut rost de numărul ei decât abia acum zece minute. E vineri seara. Nimeni nu mai lucrează. Dar am reuşit în sfârşit să dăm de asistenta ei de birou. Ne-a dat numărul domnişoarei Bennett şi am tot sunat la el.

– Stai să ghicesc, zise Hick. Nimic.

– Nici măcar mesageria vocală.

– Cu siguranţă băiatul nostru e suficient de deştept cât să scoată bateria, ca să nu-i putem lua urma, zise Joe. Aţi găsit vreun telefon la Mickey?

– Nu, răspunse Morrow.

– Cu siguranţă că l-a luat şi pe ăla.

Joe îşi puse mâinile în şold şi mormăi o înjurătură.

– Acest tovarăş necunoscut al lui Mickey începe să mă îngrijoreze.

capitolul 4

Zgomotul, altfel inofensiv, avu impactul unui foc de armă. Jordie îngheță.

Când primul clic fu urmat imediat de un altul, își dădu seama ce reprezenta.

De pe scaunul șoferului, bărbatul apăsase un buton care elibera sistemul de blocare a ușilor pentru siguranța copiilor, apoi îl activase la loc, luând astfel în râs parcă încercarea ei zadarnică de a deschide portiera.

Cu aproximativ o oră în urmă fusese trezită din starea de inconștiență de o durere seacă într-o parte a capului. Instinctul de conservare o avertizase să nu se dea de gol că își revenise. Până în acest moment crezuse că-și jucase destul de bine rolul, suficient cât să-l facă să creadă că era încă leșinată.

Se pare că nu fusese totuși chiar atât de convingătoare pe cât crezuse.

Ea era fraiera, nu el.

După ce se trezise și-și evaluase situația atât cât era cu putință fără să deschidă ochii, ajunsese la concluzia că se afla întinsă pe bancheta din spate a unui vehicul în mișcare, cu mâinile și picioarele legate.

Mișcându-se imperceptibil și cu cât mai puțin zgomot, descoperise că, dacă-și întindea o idee picioarele, tălpile ei goale ajungeau la portiera din spate. Cu o frustrare crescândă și crampe musculare tot mai accentuate, încercase să ridice în secret mânerul cu degetele, convinsă în tot acest timp că cel care o răpise nu avea habar de ce se petrecea în spatele lui.

Dându-și seama acum că știa ce încearcă, mai mult chiar, că știuse probabil de la bun început, scoase un geamăt adânc de disperare, teamă și furie.

După ce-și revenise și după ce mintea i se mai limpezise, își dăduse seama că nu se afla în mașina ei. Obrazul i se odihnea pe o suprafață de tapiserie textilă. Senzația și mirosul familiar al tapiseriei de piele din mașina ei i-ar fi oferit cât de cât o senzație de securitate, dar, așa cum stăteau lucrurile, mașina aceasta îi era la fel de necunoscută ca și bărbatul din spatele

volanului. La fel cum nu știa nici unde se aflau, nici încotro se îndreptau.

Nemaifiind nevoie să se prefacă lipsită de cunoștință, deschise ochii și clipi, ca să-și adapteze vederea.

Singura lumină venea de la becurile din bord. Nici un felinar nu se vedea prin geamul portierei. Nici un panou luminos, nici o pasarelă care să indice că erau pe o autostradă sau vreo șosea circulată, nici un set de faruri care să vină din sensul opus. Nu vedea nimic pe geam, în afară de cerul presărat cu câteva stele.

Era însă o priveliște suficient de bună pentru ca Jordie s-o folosească în încercarea de a bloca imaginile din mintea ei, cu bărbatul supraponderal îndreptându-și pistolul spre fruntea ei, înainte ca fața să i se dezintegreze și să se prăbușească la pământ, cu sângele întinzându-se înspre picioarele ei, la fel de repede și la fel de negru ca cerneala vărsată dintr-o călimară.

Își amintea țeava unui pistol îndreptată direct spre ea și vocea unui al doilea bărbat spunând: „Partea mea tocmai s-a dublat".

Când se trezise, fu mai înainte de orice uimită să constate că era încă în viață.

În loc să o împuște, bărbatul mai înalt o pocnise probabil cu amortizorul montat pe țeava pistolului, apoi o răpise de la locul crimei brutale pe care o comisese în fața ei. Lăsând-o acum să se întrebe de ce nu o omorâse și pe ea. Nu ar fi fost mai practic și mai eficient decât să o răpească? De ce o lăsase în viață?

Speculațiile în legătură cu potențialele motive aduseră după ele un val de panică și, pentru că nu mai avea nici un rost să stea nemișcată, începu să se zbată ca să-și elibereze mâinile. Erau strânse la spate și legate cu niște legături subțiri, dar incredibil de rezistente, care-i intrau în carne. Eforturile ei de a se elibera se întețiră, devenind de-a dreptul frenetice.

– Încetează.

Comanda neașteptată venită de pe scaunul șoferului o sperie, și, preț de-o clipă, rămase complet nemișcată. Apoi spuse:

– Du-te dracului!

Şi începu din nou să tragă ca apucata în toate direcţiile, ca să-şi elibereze mâinile.

Dar, după cinci minute, era acoperită de transpiraţie – transpiraţie pe care aerul condiţionat din maşină o transformă numaidecât în apă îngheţată.

Ajunse la concluzia că, oricât ar fi încercat, era o luptă zadarnică din care nu avea cum să iasă altfel decât epuizată şi cu încheieturile însângerate.

Se forţă să se întindă pe spate, trase de câteva ori aer în piept pe gură, apoi făcu un efort de voinţă ca să-şi potolească panica.

Ceva mai calmă acum, încercă să izoleze un singur avantaj de care ar fi putut să profite şi constată curând că legăturile de la picioare erau mai moi şi mai flexibile decât cele de la mâini.

Îşi înălţă capul şi privi în lungul corpului – forţându-se să înghită bila amară care îi năvălise în gură în clipa în care văzuse petele întunecate de pe bluza ei albă.

Sânge uscat. Sângele bărbatului care murise.

Se cutremură, dar nu-şi îngădui să se gândească la felul în care murise. Dacă ar fi făcut-o, teama că era foarte posibil să-i împărtăşească soarta ar fi paralizat-o, atât psihic, cât şi fizic.

Strângând din dinţi şi făcând un efort să privească dincolo de petele hidoase de pe hainele ei, văzu că gleznele îi fuseseră legate cu un batic cu model de camuflaj. Începu să-şi frece picioarele între ele, încercând să întindă pânza de bumbac suficient cât să-şi poată elibera picioarele, şi apoi...

Şi apoi ce?

Portiera din spate avea să fie în continuare blocată, tăindu-i orice mijloc de scăpare.

Îl putea lovi cu piciorul în moalele capului pe bărbatul de la volan. O lovitură bine plasată, dată prin surprindere, era posibil să-l scoată din joc preţ de câteva secunde.

În care să răstoarne maşina într-un şanţ sau s-o izbească de un copac.

Sau care să-l determine să o omoare mai devreme decât intenţiona.

Poate că ar fi reușit să-i distragă cumva atenția. Dacă scotea un sunet, dacă se prefăcea că se înecă, poate, sau dacă făcea altceva ca să-l forțeze să oprească mașina și să deschidă portiera din spate ca să vadă ce se întâmplă cu ea, poate că ar fi avut o șansă să iasă și să fugă, dacă...

Erau o sumedenie de *dacă* și nici una dintre variante nu avea prea mari șanse de succes. Dar, pe toți dracii, refuza să stea întinsă, neputincioasă, așteptând ca nenorocitul ăla să facă ce voia cu ea, când avea el chef. Nu o să-i fie la fel de ușor cu ea cum îi fusese cu victima lui anterioară. De ea n-o să se descotorosească fără o luptă.

Totuși, știa în același timp că nu era un bărbat ușor de păcălit sau de dominat fizic. Când ieșise din bar, parcarea fusese întunecată și, crezuse ea, pustie. Sunetul unor pași zoriți pe pietriș o alertaseră în legătură cu apropierea celor doi atacatori. În fracțiunea de secundă dintre momentul în care se răsucise pe călcâie și se descărcase pistolul, îi recunoscuse pe amândoi – îi văzuse cu doar câteva minute în urmă în bar. Pe bărbatul masiv care nu-i lăsase nici un fel de impresie, și *pe el*, pe care îl remarcase.

În clipa în care trecuse pe lângă scaunul de bar pe care stătea ea, privirile li se întâlniseră o clipă. Ținea minte că era mai înalt decât majoritatea, avea un pas controlat, dar care amintea de mersul unui animal de pradă, un chip sever și o privire atât de ascuțită, încât ar fi putut șlefui diamante. Avusese o reacție viscerală în fața acelei priviri incisive și întorsese repede capul.

Ar fi trebuit să asculte acea voce din interiorul ei care o avertizase că e în pericol, dar, la acel moment, o confundase cu un alt tip de reacție, cu un alt tip de pericol.

Orice mișcare bruscă făcea ca durerea care-i pulsa în tâmplă să devină și mai ascuțită, așa că acum își înclină ușor capul, ca să-l poată vedea mai bine.

Deasupra tetierei din dreptul scaunului de la volan se vedea părul răvășit din vârful capului șoferului. Își amintea că avea părul lung și dezordonat. Părea mai închis la culoare în lumina albăstruie a becului din bord

decât îi păruse în lumina maro-gălbuie, încărcată de fum, din bar.

Prin spațiul dintre cele două scaune i se vedea o parte din brațul drept, acoperit de cămașa bleumarin, din bumbac foarte fin. Își amintea că se închidea cu capse perlate. Mânecile îi erau rulate aproape până la coate.

Nu îi lăsase impresia că ar fi fost un bărbat deosebit de musculos, nu genul care merge la sală ca să-și umfle bicepșii. Dar, în mod clar, era suficient de puternic cât să o care până la mașină, pentru că, evident, nu ajunsese acolo pe propriile picioare.

Fu obligată să admită cât de dificil i-ar fi fost, dacă nu imposibil, să îl domine fizic.

Nu, dacă voia să supraviețuiască, trebuia să fie mai deșteaptă decât el, iar pentru asta, nu putea acționa într-un spațiu vid. Avea nevoie de informații, iar el era singura ei resursă.

Își drese vocea.

– Felicitări. M-ai luat. Cine ești?

Păru că nici nu o aude, parcă ar fi fost surd.

– Ai o destinație anume în minte, sau punem doar distanță între noi și locul crimei?

Rămase tăcut, fără nici un fel de reacție.

– Cât timp am fost inconștientă?

Nimic.

– Câteva ore?

Când nu primi nici de această dată vreun răspuns, zise:

– De fapt, nu contează. Cu siguranță poliția a dedus numaidecât că l-ai omorât pe celălalt bărbat cu sânge rece și că m-ai răpit.

Tăcere de mormânt.

– Fără îndoială că au pornit deja în căutare. Răpirea este un delict federal. Așa că nu te vânează doar autoritățile locale, ci și FBI-ul. Și nu o să se dea bătuți până n-o să mă găsească. Și *o să mă găsească!*

– Le dau trei zile.

Având în vedere că nu răspunsese la nimic altceva, Jordie fu momentan surprinsă să-i audă din nou vocea

şi de-a dreptul alarmată când constată că frânase treptat. În timp ce maşina încetinea, viră la dreapta.

După ce ieşiră de pe şosea, imaginea de pe geamul maşinii se schimbă. Lumina farurilor dansa nebuneşte peste trunchiuri de copaci care obturau priveliştea cerului deschis. Preţ de vreo cincizeci de metri, auzi pietre lovind în scutul maşinii, care sărea peste gropi.

– Minim trei zile, spuse el. Şi până atunci, eu voi fi înapoi în Mexic, unde o să beau cocktailuri şi o să mă interesez de bărci de pescuit.

– Şi eu?

Opri maşina, o scoase din viteză şi se întoarse spre ea, privind-o prin spaţiul dintre cele două scaune.

– Tu n-o să vii în Mexic.

Cuvintele acestea atât de directe îi aduseră un nou val de fiere în gât.

Opri motorul, stinse farurile şi coborî din maşină. Lumina de interior se aprinse în clipa în care deschise portiera. Jordie clipi în faţa luminii bruşte, care bătea direct spre ea.

Bărbatul deschise portiera din spate şi băgă capul înăuntru. Jordie simţi din nou muşcătura privirii lui pătrunzătoare.

Lumina de deasupra capului îi crea umbre ascuţite pe faţă, scoţându-i în evidenţă pometii proeminenţi şi buzele ce nu păreau să ştie să zâmbească.

Fără nici un cuvânt, îi cuprinse glezna stângă cu degetele. La atingerea lui, Jordie îşi ridică brusc genunchii, eliberându-şi picioarele din mâna lui şi încercând apoi să îl izbească în faţă. Se retrase în ultimul moment. Călcâiul ei abia îi atinse bărbia.

Încercă din nou. Rămase la o distanţă la care să nu-l poată ajunge. La a treia încercare, întinse mâna, o prinse de gleznă şi îi lipi tălpile de pieptul lui, unde i le ţinu cu o mână în timp ce, cu cealaltă, luă una din sandalele ei şi începu să i-o îndese în picior. Închise cureluşa subţire cu aceeaşi detaşare cu care descărcase pistolul în ţeasta partenerului său.

– Vrei să mă omori, nu-i aşa?

Privirea de gheaţă se ridică spre a ei.

– Nu în mașină.

După ce-i puse sandalele, se retrase și închise portiera. Înconjură mașina și o deschise pe cea din spatele capului ei. Întinse mâinile, o prinse de subsuori și o trase afară.

Imediat ce o așeză cu picioarele pe pământ, o întoarse cu fața spre el.

– Nu mai încerca vreo idioțenie, cum ar fi, de pildă, să mă lovești.

– Du-te dracului!

Ca și cum n-ar fi auzit-o, spuse:

– Sunt curios. Dacă ai fi reușit să deschizi portiera cu degetele de la picioare, ce ai fi făcut? Ai fi încercat să cobori din mașină fără ca eu să observ? Asta era planul tău?

Nu-i oferi vreun răspuns, îl sfredeli doar cu privirea.

– Și, să zicem că ai fi reușit să cobori din mașină, ce-ai fi făcut apoi, Jordie?

Genunchii aproape că îi cedară în clipa în care îl auzi rostindu-i numele.

Desigur, dacă-i luase geanta atunci când o răpise, cu siguranță că îi citise numele pe permisul de conducere și pe cartea de credit. Nu?

Nu! Pentru că pe amândouă era trecut numele ei legal, nu cel cu care o alintau prietenii, Jordie.

O cunoștea.

Ce-i provoca însă cea mai mare disperare era faptul că nu fusese cu adevărat surprinsă când i se adresase pe nume. Când îi văzuse pe cei doi îndreptându-se spre ea în parcare, își dăduse seama pe loc care era scopul lor și cine îi trimisese.

Singurul lucru pe care nu îl știa era „De ce acum?"

– Nu prea ai stat să te gândești, zise el, continuând pe același subiect. Mergeam cu peste o sută de kilometri la oră. Dacă ai fi deschis portiera, ai fi creat un zgomot ca de uragan. Și, să zicem că ai fi reușit să sari din mașină. Te-ai fi izbit de asfalt așa cum se izbesc insectele de parbriz.

Făcu un gest cu mâna, ca să-i arate la ce se referea.

– *Pleosc!* Aș fi fost nevoit să mă opresc și să te adun de pe jos, chestie care ar fi fost foarte neplăcută și m-ar fi făcut să pierd foarte mult timp.

– De ce te-ai mai fi obosit să te oprești și să mă aduni de pe jos?

Răspunse fără să clipească:

– Pentru că trebuie să prezint cadavrul tău, ca să-mi încasez plata.

capitolul 5

Ei bine, ea întrebase.

Iar el îi răspunsese fără vreo ezitare, fără vreo inflexiune a vocii, fără să tărăgăneze măcar puțin cuvintele. Iar o voce lipsită de orice emoție este cu mult mai înspăimântătoare decât una încărcată de amenințare. Era în concordanță cu maniera expeditivă și sângele rece cu care își împușcase partenerul.

Jordie înghiți cu dificultate.

– Cine era bărbatul pe care l-ai omorât?

– Mickey Bolden. Ucigaș plătit.

– Fusese angajat să mă omoare?

O privi fără să spună nimic.

– Acum o s-o faci tu, singur.

Expresia lui nu se schimbă.

– Cine te-a angajat?

După cum se aștepta, nu-i răspunse. Nu că ar fi avut nevoie de răspunsul lui.

Spuse:

– Presupun că ar trebui să mă simt flatată că a considerat că e cazul să trimită doi oameni după mine. Ai făcut de multe ori echipă cu domnul Bolden?

– Era prima oară.

Îl privi surprinsă.

Bărbatul ridică din umeri, cu un gest de completă indiferență.

– Ar fi trebuit să se pensioneze de mult timp. Începuse să se simtă mult prea în largul lui pe teren. Era neglijent. De exemplu, când ai intrat în bar, mi-a spus să mă relaxez

și să mă las dus de val. Credea că faptul că ai apărut acolo fix în seara asta era doar o coincidență.

Jordie sesiză momeala și nu spuse nimic.

– Dar, vezi tu, eu am avut o problemă cu teoria asta.

Nu-l întrebă ce fel de problemă, dar îi spuse oricum:

– Pentru început, bomba aia de la periferie nu este exact genul de local pe care să-l frecventezi tu.

Tonul lui avea o urmă de prejudecată, părea să facă aluzie la snobism, iar asta o puse pe Jordie în defensivă.

– Habar nu ai ce fel de localuri frecventez eu!

– Ei bine, aici te înșeli, Jordie. Mi-am făcut temele. Știu multe despre tine.

Adevărul probabil al acestei afirmații o deranjă profund, dar nu spuse nimic și rămase pe poziție, ținându-și privirea ațintită asupra lui, la fel cum făcea și el.

– Chiar și fără să-mi fac temele, aș fi știut că o femeie ca tine nu socializează într-un bar în care vin toate secăturile din partea locului. Am avut o problemă și cu iubitul tău.

– Iubitul meu? Jackson?

– Jackson Tarrell. Mickey mi-a spus despre el. Mi-a zis că ți-a dat papucii și și-a luat tălpășița la primele semne că existau probleme. S-a răsucit pe călcâie și-a șters-o văzând cu ochii. E adevărat?

Se încăpățână să nu spună nimic.

– Nu contează, zise el. Oricum, nu despre el vorbeam. Vorbeam despre tipul care a venit lângă tine la bar, în seara asta.

Jordie pufni scurt, parcă nevenindu-i să creadă.

– Nenorocitul ăla? Nu l-am mai văzut niciodată.

– Era călare pe tine.

– Nu cu invitație.

Bărbatul își înclină capul.

– Voi doi nu v-ați dat o oră și un loc de întâlnire?

Jordie deschise gura, gata să-i răspundă, apoi se gândi mai bine, își înghiți vorbele și nu-i spuse nimic.

Bărbatul ridică o sprânceană.

– Voiai să spui...?

– Voiam să-ți spun să te duci dracului!

Şi nu se opri aici, ci continuă cu un şir întreg de înjurături. Bărbatul din faţa ei făcu faţă şuvoiului fără să clipească, dar, când începu să se repete, îi apăsă degetul arătător pe buze.

– Opreşte-te!

Se opri, la fel cum se oprise din încercările de a-şi dezlega mâinile, atunci când îi spusese. Mai mult din cauza tonului ca de gheaţă cu care fusese dat ordinul, decât ca urmare a cuvintelor în sine.

Buzele ei îi captară atenţia preţ de câteva momente. Poate că le observa cum se albesc sub apăsarea degetului său. Apoi, treptat, îşi ridică degetul şi privirea îi urcă înapoi spre a ei.

– Ai o gură pe cinste, Jordie Bennett.

Din nou, mai degrabă felul în care vorbi o zdruncină pe dinăuntru. Nu credea că se referea strict la cuvintele pe care le rostise şi implicaţia acestei posibilităţi o paralizează. Când îşi aminti să respire din nou, îl găsi ghemuit în faţa ei, lărgindu-i eşarfa din jurul gleznelor.

În clipa în care nodul se desfăcu, zbură ca din puşcă.

Apucase să facă trei paşi în clipa în care braţul lui o cuprinse pe după talie, oprind-o brusc, apoi întorcând-o cu faţa spre el.

Era furios.

– Să nu-ţi închipui că poţi să mă păcăleşti, să mă îmbrobodeşti sau să fugi de mine. Nu poţi. Dacă încerci, n-o să reuşeşti decât să te pui într-o situaţie şi mai neconfortabilă.

– Te preocupă *confortul* meu?

– Nu sunt plătit să te torturez.

– Doar să mă omori.

– Cam asta e în fişa postului.

Jordie şuieră şi înghiţi în sec.

– Atunci, de ce nu m-ai omorât în parcarea în care ţi-ai împuşcat prietenul? De ce ai lungit-o, de ce toată... toată... *tortura* asta? De ce sunt încă în viaţă?

Îşi apropie chipul de al ei.

– Pentru că pielea ta valorează mult mai mult decât suma cu care s-ar fi mulţumit Mickey şi nu am apucat încă să renegociez afacerea.

Ca întotdeauna, vorbise și de această dată franc și la obiect. Cel puțin acum Jordie înțelegea de ce mai respira încă.

O împinse ușor, creând un spațiu între ei.

- În plus, trebuie să mă ușurez.

O apucă de cot și o împinse ușor în fața lui pe drumul acoperit cu pietriș și mărginit pe ambele părți de pădure deasă. Dincolo de strălucirea difuză creată de lumina din interior a mașinii, întunericul din jur era de nepătruns.

Jordie simți mirosul greoi de apă stătută, simți vietăți privindu-i din cuiburile de deasupra și din ascunzători săpate în frunziș și simți atingerea fantomatică a aripilor de insecte pe brațe și față.

O frică paralizantă o cuprinse din nou, odată cu bezna fertilă. Nu putea face nimic în legătură cu bezna, dar trebuia cu orice preț să țină la distanță frica ucigătoare. Informații, își aminti ea.

Fără informații, nu avea nici o șansă să scape.

- Partea ta s-a dublat în clipa în care ți-ai omorât partenerul.

- Dacă-ți amintești când am spus asta, înseamnă că nu te-am lovit prea tare.

- Cu pistolul?

- O singură dată.

- Suficient de tare cât să-mi pierd cunoștința.

- Ochii ți s-au dat peste cap, genunchii ți-au cedat. Te-am prins pe umărul meu în clipa în care te-ai aplecat în față. A trebuit să fac niște mișcări destul de agile ca să pot lua telefonul tău și pe al lui Mickey. Dar am reușit.

În timp ce Jordie înregistra informația că avea telefonul la îndemână, bărbatul continuă:

- Te-am dus în brațe până la mașină.

- Unde m-ai legat.

- Nu, am condus vreo opt, zece kilometri înainte să mă opresc să te leg. Când te-am întins pe bancheta din spate, ai gemut de două ori, dar nu te-ai trezit. Am folosit o sticlă de apă ca să-ți șterg fața. Nici asta nu te-a trezit.

Jordie coborî privirea spre bluza pătată. Cu siguranță și fața ei fusese stropită cu... Nu voia să se gândească

la materia pe care el o spălase de pe fața ei. Cum nu voia să se gândească nici la faptul că o spălase, că o atinsese, că pusese mâinile pe ea.

Se depărtau tot mai mult de mașină și de cercul slab de lumină pe care îl oferea aceasta. Pământul devenise mocirlos. Tocurile sandalelor i se afundau la fiecare pas, îngreunându-i mersul.

Ori de câte ori se împiedica, mâna lui se strângea pe cotul ei, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Însă nu-i dădea drumul și continua să o împingă în față.

Poate că doar spusese că voia să renegocieze suma, ca să o calmeze, ca să o facă să coopereze, să vină de bună voie, ca să nu depună prea mare efort înainte de a-și termina treaba.

Păstrându-și vocea cât putea mai controlată, spuse:

- O să te prindă, să știi.

- Nu prea curând. Nu știu ce mașină am.

- O să obțină o descriere a mașinii de la cineva care te-a văzut ieșind din parcare.

- Nu m-a văzut nimeni. Am avut grijă. Am mers un kilometru și jumătate înainte să aprind farurile și, oricum, nu m-am întâlnit cu nici o altă mașină pe fundătura aia. Când m-am oprit să te leg, am schimbat și plăcuțele de înmatriculare. Am pierdut câteva minute, dar a fost o măsură de precauție care a meritat. Am schimbat numărul de Louisiana cu unul de, ăă, Arkansas, cred. Sau poate Tennessee?

- Dacă ai avut mai multe state din care să alegi, înseamnă că erai pregătit.

- Meritul e al lui Mickey. Înainte să pornim spre Tobias, a băgat mai multe plăcuțe de înmatriculare în portbagaj.

- Cineva neglijent nu ar fi făcut asta.

- Avea un orgoliu chiar mai umflat decât burta. Credea că nu poate fi prins. Genul ăsta de aroganță este o garanție pentru dezastru. Atrăgea atenția asupra lui, lăsa o impresie. Obiceiuri foarte proaste pentru un ucigaș plătit.

- Și faptul că l-ai executat n-o să atragă atenția asupra ta? N-o să faci tu impresie cu asta?

Bărbatul râse.

– Fără îndoială.

– Și asta nu te îngrijorează?

– Nu.

– Ar trebui.

– Nu mă-ngrijorează. Aici.

Brusc, o întoarse de pe potecă și o împinse în niște buruieni înalte.

Jordie simți cum i se strânge inima. În ciuda vociferărilor de mai devreme, se simțea cuprinsă de o groază mortală și nu-și putu stăpâni un scâncet. Își ridica pistolul? Avea să audă un clichet în clipa în care apăsa trăgaciul? Avea s-o doară? Sau poate... poate că n-avea să simtă nimic. „Te rog, Doamne!"

Îl ruga pe Dumnezeu să-i salveze viața. Dar *refuza* să-l implore *pe el* să i-o cruțe.

Când ajunseră în dreptul unui trunchi mai gros, începu să se descheie la blugi cu mâna liberă. Jordie ridică privirea spre el, nereușind să-și ascundă uimirea.

– Ce?

De data asta, vocea lui avea o notă ironică, ce se potrivea cu felul în care i se ridicase un colț al gurii.

– Ți-am spus că am nevoie să urinez. Ce credeai?

– Știi foarte bine ce credeam, nenorocitule!

Furia ei păru să-l amuze. Scoase un râs scurt și se întoarse ușor înspre copac.

– Dacă nu vrei să te bucuri de privelițe, îți sugerez să închizi ochii.

Îi închise și nu-i deschise la loc până când nu-l auzi spunând:

– Bine, poți să te uiți acum.

Se închisese la șliț, dar căuta acum ceva în buzunarul din față al blugilor. Inima i se opri în piept în clipa în care îl văzu scoțând un cuțit. Era mic, dar, cu o mișcare a degetelor, bărbatul făcu să apară o lamă câtuși de puțin plăcută.

– Întoarce-te!

Jordie ezită, făcându-l să se încrunte.

– Vrei să ai mâinile libere sau nu?

Încă nu avea încredere în ce-i spunea, dar promisiunea de a avea mâinile libere era prea puternică pentru a-i putea rezista. Se întoarse cu spatele la el și aproape că plânse de ușurare în clipa în care cuțitul eliberă strânsoarea plasticului.

Revenindu-și, își scutură mâinile ca să și le dezmorțească.

- Mulțumesc.

Bărbatul strecură cuțitul înapoi în buzunar.

- Poți să te duci în spatele copacului.

Dându-și seama de ce îi dezlegase mâinile, Jordie scutură din cap.

- Categoric nu.

- Ți-e frică de șerpi? De gândaci? Sau ești doar rușinoasă? Ce, ești prea doamnă?

- Nu mă duc.

- Știi că ai nevoie. Ai băut vinul ăla.

Adevărul era că simțise presiunea încă de când își revenise.

Bărbatul așteptă cât i-ar fi luat să numere până la zece și, când ea tot nu se mișcă, zise:

- Nu vreau să faci în mașină.

- N-o să fac.

- Exact, n-o să faci. Pentru că o să faci aici și o să faci acum.

Jordie clătină din nou din cap.

- Nu avem timp de asta, Jordie, așa că uite cum stă treaba. Poți să te duci după copacul ăla, sau să stai aici și eu să mă uit la tine. Poți să te deschei singură la blugi și să-i dai jos, sau pot s-o fac eu. Pentru mine chiar nu contează, deși a doua opțiune este mai interesantă, pentru că atunci o să aflu ceva ce m-am întrebat din clipa în care te-am văzut pe scaunul ăla de bar, și anume dacă mai ai ceva pe sub blugii ăia. Aș putea afla oricum, dar mama nu m-a crescut bădăran, așa că te las pe tine să alegi. Și ai exact două secunde să te hotărăști. Unu.

Jena de a se ușura lângă el era preferabilă umilinței de a face pe ea. Și, dacă-și făcea griji să nu se scape în mașină, însemna că nu avea de gând să o omoare prea curând.

– Doi.

Cu cât rămânea mai mult în viață, cu atât îi creșteau șansele de a scăpa sau de a fi salvată.

Îi simți încheieturile apăsându-i pe buric în clipa în care își strecură mâna în betelia blugilor ei, ca să-i desfacă primul nasture.

Scoase un strigăt scurt.

– Bine!

Își trase mâna ceva mai încet decât o băgase acolo. Se întoarse cu spatele și făcu doi pași, înainte ca el să o prindă de maiou și să o tragă înapoi.

– Îmi imaginez că ai destulă minte cât să nu încerci să fugi, zise el. Privește în jur. Ce-i aici? Beznă totală, mlaștină, trestii, aligatori, șopârle, câini sălbatici, lipitori, insecte, pantere și tot felul de creaturi care mușcă sau sug sângele.

Își smulse maioul din mâinile lui.

– Aș avea o șansă să supraviețuiesc în condițiile astea. Am vreo șansă *cu tine?*

O privi cu ochi duri, fără nici un licăr de căldură sau de compasiune, nimic care să-i dea speranță. După câteva clipe, îi făcu semn cu bărbia înspre cealaltă parte a copacului.

– Grăbește-te!

Dincolo de toate motivele pe care i le enumerase, își dădea seama cât de inutil ar fi fost să încerce să scape. Dacă reușea să fugă de el suficient cât să ajungă la drum, i-ar fi fost foarte ușor să o prindă din urmă cu mașina, înainte să apară altcineva. Dacă reușea să scape de el în întunericul mlaștinii, fără apă, fără să știe încotro să se îndrepte, fără vreun mijloc de apărare, avea mult prea puține șanse să supraviețuiască înainte să găsească ajutor sau înainte ca ajutorul să o găsească pe ea.

Cu grabă și gândindu-se cât mai puțin posibil, făcu ce era necesar. Când reapăru din spatele copacului, îi prinse încheietura și strecură o altă cătușă de plastic în jurul ei.

– Te rog! șopti ea.

Preț de câteva clipe, se uită la urmele urâte și roșii pe care legăturile i le lăsaseră pe piele, apoi privi în ochii ei.

– Spune-mi despre iubitul tău.

– Oh, zău așa!

– Are un nume?

– Sunt sigură că are, dar nu îl știu.

Ochii lui se îngustară.

– Păstrează-ți talentul actoricesc pentru cineva care să-l aprecieze. Nu ține cu mine. Acum, te mai întreb o dată: *Cum îl cheamă?*

– Nu știu. Îți jur. Dacă mi-a spus, nu-mi amintesc.

– De ce ți-ai dat întâlnire cu el acolo, în seara asta?

– Nu mi-am dat nici o întâlnire!

Îi susținu sfidătoare privirea, dar tot ea fu prima care cedă. Lăsă capul în jos și se adresă uneia dintre capsele perlate de pe cămașa lui. Vorbi încet:

– Ți-am spus adevărul. Era un străin care a venit și s-a oferit să-mi cumpere ceva de băut. I-am mulțumit, dar l-am refuzat.

– I-ai spus mai mult decât atât. Despre ce altceva ați mai vorbit?

– În principal despre cum aș fi vrut să plece și să mă lase dracului în pace.

– Nu te-ai dus special să te întâlnești cu el?

– De câte ori trebuie să-ți spun?

– Până o să te cred.

– Nu m-am dus special să mă întâlnesc cu el.

Brusc, duse brațul în spatele ei, îi puse o mână pe fund și o trase, lipind-o de el. Înainte ca Jordie să apuce să reacționeze, bărbatul își strecură mâna stângă în buzunarul din spate al blugilor ei și scoase ceva de acolo. La fel de brusc pe cât o lipise de el, o îndepărtă cu o altă mișcare. Se uită la bucata de hârtie pe care o scosese, înjură, apoi i-o vârî la câțiva centimetri sub nas.

– Mickey m-a întrebat dacă tipul punea ceva la cale. I-am spus că nu, că era un bețiv care nu voia decât să-ți dea chiloții jos. Dar știam că nu era așa. L-am văzut când ți-a strecurat asta.

Continuă încet, dar pe un ton amenințător:

– Acum, gândește-te dacă vrei să susții în continuare că nu îl cunoșteai, Jordie. Pentru că, mințindu-mă, riști să-ți pui sănătatea în pericol.

capitolul 6

Joe Wiley îi ceru ajutorului de șerif Morrow să-l arate pe tânărul care îi făcuse avansuri lui Jordie Bennett, ieșise după ea din bar și descoperise cadavrul lui Mickey Bolden.

Detectivul făcu un semn din cap, arătând dincolo de mesele de biliard, înspre peretele din spate. Un spațiu de doar treizeci de centimetri separa tavanul de cele trei ferestre acoperite cu folie neagră. Sub acestea era un șir de separeuri, dintre care numai unul era ocupat.

– L-am pus să stea colo, singur-singurel.

Joe și Hick o luară în direcția indicată. Între două bănci ponosite, acoperite cu imitație de piele roșie, crăpată, era o masă pe care fuseseră încrustate nenumărate nume și inițiale, precum și sentimente de iubire sau ură. Unele păreau recente, altele lăsau de bănuit că erau acolo de zeci de ani.

Agenții se strecurară în separeu, în fața unui bărbat de douăzeci și un pic de ani, cu părul lung și sârmos.

Cu excepția părului și a celor câteva fire rare de pe bărbie, semăna izbitor cu craniul cenușiu de pe tricoul negru, decolorat, pe care îl purta.

Îi aruncă lui Hick clasica privire invidioasă a incompetentului care se găsește față în față cu un bărbat de culoare care îi este, în mod evident, superior din toate punctele de vedere. Pufni disprețuitor:

– Cine ești tu? Popa, ginerele sau cadavrul?

Hick, care era întotdeauna elegant îmbrăcat, răspunse cu un zâmbet plăcut la remarca ironică privind costumul lui negru, cămașa albă și cravata de la gât.

Joe întrebă:

– Cum te numești?

Tânărul își mută privirea încețoșată asupra lui Joe.

– Cine întreabă?

Joe îl privi preț de câteva secunde fără să spună nimic, apoi scoase portmoneul de acte, îl deschise și îl întinse peste masa soioasă.

Reacția tânărului fu imediată:

- Hai fugi de-aici! Sunteți *federali*? Da' n-am făcut nimic.

- Nu s-ar zice, la cum vedem lucrurile eu și agentul Hickam. Ai hărțuit o femeie...

- Nu am hărțuit...

- Te-ai dus după ea când a plecat, iar asta înseamnă urmărire.

- Prietenii mei m-au provocat...

- Un tip a sfârșit-o cu creierii împrăștiați pe jos și tu zici că așa l-ai găsit.

Joe făcu o pauză, lăsându-l pe tânăr să-și imagineze implicațiile situației pe care i-o descrisese, apoi spuse:

- Știi ce-aș face eu în locul tău? Aș renunța la fanfaronadă și aș încerca să nu scot din sărite niște agenți federali.

Tânărul se strâmbă, înghiți, scărpină ochiul roșu al craniului de pe tricou, apoi, în sfârșit, își aminti cum îl chema - Royce Sherman.

Hick deschise iPad-ul și începu să verifice dacă Royce Sherman avea cazier.

Joe întrebă:

- Locuiești în zonă, Royce?

Le dădu numele unui oraș din apropiere, nu Tobias.

- Ce te-a adus aici în seara asta?

- M-am întâlnit cu niște amici să facem o bilă, să bem ceva, să ne distrăm...

- O cunoșteai pe Jordan Bennett?

- Nu am văzut-o niciodată, înainte să intre în bar. Nu o cunosc nici acum.

- Dar ai recunoscut numele.

- Nu. Nu i l-am știut până nu mi-a spus el.

Arătă spre Morrow.

- Martorii i-au spus ajutorului de șerif Morrow că i-ai făcut avansuri destul de insistente domnișoarei Bennett. Este adevărat?

- Nu.

Ceva din atitudinea sfidătoare se mai domolise. Se lăsă și mai jos pe banchetă.

– M-am dus și am întrebat-o dacă puteam să-i cumpăr ceva de băut. Atâta tot.

Vorbi apăsat, împungând masa cu vârful degetului arătător.

– Dintre toate femeile de la bar, tocmai pe ea ți-ai ales-o. De ce?

Tânărul râse scurt.

– Mă iei la mișto?

Expresia lui Joe nu se schimbă.

– Îl iau la mișto, agent Hickam?

– Nu cred, domnule.

Tonurile lor sobre făcură să dispară rânjetul tânărului. Se foi din nou pe băncuță.

– Dacă ați fi văzut-o, nu m-ați mai fi întrebat. Este super sexy.

– Am văzut-o. Ba chiar agentul Hickam și cu mine am petrecut foarte mult timp cu domnișoara.

Ochii împăienjeniți ai lui Royce Sherman se mutară de mai multe ori de la un agent la celălalt.

– Pe bune?

– La datorie.

– Ce-a făcut?

– Ți-e cunoscut numele unui dezertor, Billy Panella?

– Dezertor? A fugit de justiție?

– Ai auzit de el?

– Nu.

– De Joshua Bennett?

– Rudă cu ea?

– Fratele ei.

– Nici pe el nu-l știu.

Joe nu-l credea suficient de deștept cât să mintă atât de bine.

– Din câte spun martorii, domnișoara Bennett nu a primit avansurile tale și a refuzat băutura pe care i-ai oferit-o.

– Mi-a spus că a băut deja, mi-a mulțumit și mi-a sugerat să mă car.

– Dar nu te-ai cărat. Ai insistat.

– Nu e nici o lege care să împiedice un băiat să stea de vorbă frumos cu o fată, nu? Am...

Oprindu-se ca să tragă de timp, se uită la Hick, care era cu privirea ațintită asupra lui, așteptând un răspuns.

– Am... Ei, știți voi, am...

– Ai insistat, repetă Joe. Ai hărțuit-o.

– Nici măcar nu am atins-o!

– Dar nu ai acceptat refuzul ei.

Tânărul lăsă umerii să-i cadă, oftă și îi privi chiorâș.

– Bine. M-am oferit din nou să-i cumpăr ceva de băut și, când m-a refuzat din nou, i-am spus că părea singură. Mi-a spus că nu era și că, oricum, nu era treaba mea dacă se simțea sau nu singură. Apoi am întrebat-o dacă aștepta pe cineva.

Joe se aplecă în față.

– Și ea ce a zis?

– Nimic.

– Nu ți-a răspuns?

Tânărul clătină din cap.

– Mi-a întors spatele.

– Și cum ai interpretat asta?

– Poftim?

– Ce impresie ți-a lăsat? Că poate, într-adevăr, aștepta pe cineva?

– Nu știu, zise Royce, cu un rânjet stupid. Nu gândeam prea limpede.

Joe o ținu așa preț de câteva minute, dar deveni evident că tânărul, într-adevăr, nu gândise deloc limpede și că băuse mai mult de doar „câteva păhărele" împreună cu amicii lui. Văzuse o femeie frumoasă și fusese îmboldit să o abordeze, fără nici un alt plan decât posibilitatea de a avea un noroc chior.

– Martorii au auzit-o când ți-a spus să te duci dracului.

– S-a dovedit că nu era deloc o fată prietenoasă. Adevărul e că era o afurisită îngâmfată. Cine are nevoie de așa ceva? Sincer, chiar mă bucur că m-a respins.

Fără să creadă asta nici măcar o clipă, Joe se uită la Hick, care râse înfundat. Nici el nu credea.

Întorcându-se spre tânăr, Joe întrebă:

– La cât timp după ce a ieșit nervoasă din bar te-ai dus după ea?

– Amicii mei râdeau de mine pentru că-mi dăduse cu flit, așa că cinci minute, poate.

Hick, uitându-se pe notițele pe care i le dăduse Morrow, îi șopti lui Joe:

– Prietenii lui au spus că au fost mai degrabă vreo zece minute.

– De unde ai știut unde era parcată mașina ei? întrebă Joe.

– N-am știut. M-am dus împiedicându-mă prin parcare, pe întuneric, uitându-mă să văd dacă pot s-o prind din urmă înainte să plece.

– Și ai prins-o?

Părul sârmos i se lovi de obraji în clipa în care scuturã vehement din cap.

– Jur pe toți sfinții! N-am mai văzut-o. Nu am mai găsit nimic altceva în afară de... de... știți voi, de cadavru.

Înghiți atât de greu, încât Hick îl întrebă dacă avea iar nevoie de găleata în care să vomite.

– Nu. Sunt bine.

– Ai atins ceva?

– Unde, acolo? La dracu', nu. Adică, poate aripa mașinii. Cred că m-am sprijinit cu mâna de ea când m-am aplecat să vomit.

– Nu ai observat faruri sau vreun vehicul ieșind din parcare? întrebă Hick.

Royce scuturã din nou din cap.

– Eram prea ocupat să-mi vărs mațele.

– L-ai remarcat pe Mickey Bolden în bar? întrebă de data asta Joe.

– Pe ăla de-a murit?

După ce agentul îi confirmă cu o înclinare a capului că despre el era vorba, Royce spuse:

– Da. Chiar înainte să plece, s-a dus lângă tonomat și a vorbit ceva cu celălalt tip.

– Cum arăta celălalt tip?

Tânărul ridică din umerii osoși.

– Ca un tip.

- Tânăr, bătrân, scund, înalt, negru, alb?

- Alb. Și destul de înalt. Mai în vârstă decât mine. Mai tânăr decât tine.

Apoi se uită la Hick.

- Poate cam de vârsta ta.

- Avea tatuaje, vreun obiect vestimentar distinctiv, barbă sau mustață?

- N-aș putea să spun. Mă zgâiam la posteriorul fetei ăleia, nu studiam bărbați.

Joe se uită la Hickam, care îi răspunse cu o privire care spunea: „N-avem unde să mergem în direcția asta".

Joe observă că tonomatul era aproape de capătul barului, unde i se spusese că se așezase Jordie Bennett. Reveni la tânăr.

- În timp ce stăteau acolo, lângă tonomat, cei doi au manifestat vreun interes față de domnișoara Bennett?

- N-am remarcat. Dar, cum am spus, nu eram atent la ei și eram și foarte beat.

Morrow se apropie și întrebă dacă putea discuta ceva cu Hickman. Acesta ieși din separeu, ca să poată vorbi în particular.

Royce Sherman se lăsă pe spate, își frecă ochii și gemu:

- Pot să plec acum?

- Trebuie să ajungi undeva? întrebă Joe.

- Coana mare o să-mi tăbăcească pielea dacă nu sunt acasă la ora la care i-am promis.

- Ești însurat?

- Nu, dar așa ai zice, la cum se ține de capul meu. Primul polițist care m-a interogat mi-a luat telefonul, așa că nu pot nici măcar s-o sun.

Hick se strecură înapoi în separeu.

- Domnule Sherman, ai o problemă.

Royce îi aruncă o privire piezișă lui Hick.

- Ce?

În loc să i se adreseze lui, Hick se întoarse spre Joe.

- Un martor spune că l-a văzut pe domnul Sherman strecurând ceva în buzunarul domnișoarei Bennett.

Joe se lăsă pe spătarul banchetei, își împături brațele la piept și fixă o privire acuzatoare asupra tânărului, care deveni dintr-odată agitat.

– Oh. Asta. Da. Păi...

Își trecu limba peste buze. Își trosni degetele.

– Am uitat de asta.

– Probabil ne crede proști, agent Hickam, zise Joe.

– Așa s-ar zice.

– Jur! chițăi Royce. Am uitat.

– Mi-ai spus că nu o cunoșteai.

– Nu o cunoșteam. Nu o cunosc.

– Că nici măcar nu ai atins-o.

– Nu am atins-o. Cu... excepția asta.

– Ce i-ai dat?

– Numărul.

– Poftim?

– Numărul meu de telefon. Înainte... Înainte să mă duc la ea, am rupt o bucată din ambalajul hamburgerului și mi-am scris numărul pe ea. I l-am vârât în buzunarul blugilor.

– Și ea ce-a făcut?

– Mi-a spus să-mi iau mâna de pe fundul ei. Nu cu aceste cuvinte, dar...

– Ai armă?

– Ce?

– Nu mă bâlbâi, Royce. Răspunde-mi la întrebare.

Fu evident că se gândea să mintă, apoi însă dădu din cap cu resemnare.

– Am o pușcă de vânătoare în portbagajul mașinii. Dacă nu cumva mi-a furat-o cineva de cât timp mă țineți voi aici.

– Arme mici?

Din nou, pe chipul lui se citi o dezbatere interioară, apoi însă mormăi:

– Două.

– Unde sunt?

– Una în camioneta mea, sub scaunul șoferului. Cealaltă e acasă, la Coana. O ține pe noptieră când vin târziu seara. Poți s-o suni și s-o întrebi.

– Oh, poți fi sigur c-o să facem asta, Royce. O să dureze ceva până facem rost de mandat de percheziție pentru mașina ta. Totuși, poți să ne dai tu permisiunea și renunțăm la mandat.

Royce avu nevoie de câteva momente ca să priceapă, apoi, din buzunarul din față al blugilor murdari, scoase un set de chei și le împinse pe masă, către Joe.

– Căutați cât vreți. N-am nimic de ascuns.

– Cum ar fi, de exemplu, antecedentele? zise Hick.

Royce înjură în barbă, apoi ridică bărbia și se apără mormăind:

– Nu e om care să nu fure ceva dintr-un magazin măcar o dată în viață.

– Ai făcut treizeci de zile de închisoare pentru asta. Și încă o sută douăzeci pentru vandalizarea unui magazin de anvelope.

– Nenorocitul ăla m-a concediat fără nici un motiv.

– Am auzit destul.

Joe îl înghionti pe Hick. Hick ieși din separeu, iar Joe veni în urma lui.

Dar, în clipa în care Royce Sherman se ridică să plece, Joe spuse:

– Tu rămâi aici. În timp ce noi îți verificăm armele, tu stai aici și încearcă să-ți amintești restul amănuntelor pe care *ai uitat* să ni le spui în legătură cu întâlnirea ta cu domnișoara Jordie Bennett.

Îl lăsară protestând, strigând în gura mare că-i erau încălcate drepturile. Joe nu credea că era un conspirator, nici măcar ceva pe aproape, dar, când ajunse lângă ajutorul de șerif Morrow, îi întinse cheile lui Royce Sherman și-l puse la curent.

– Nu am nici un motiv să cred că o să descoperim arma crimei, dar, după ce-i verifici mașina, pune pe cineva să confirme că una din arme este acasă, la *Coana mare*. Și ai grijă ca ofițerii care îi interoghează pe prietenii lui să întrebe ce anume a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor lui Jordie Bennett.

Morrow îi promise că se va ocupa de ambele aspecte și plecă să se asigure de acest lucru.

– Bine, îi spuse Joe lui Hick, urmează acum barmanul.

Bărbatul din spatele barului era un uriaș cu pieptul ca un butoi, cu o barbă neagră și stufoasă care i se pierdea în părul pe care îl purta împletit la spate, într-o coadă care îi ajungea aproape până la talie. Purta un maiou mulat, de culoare kaki, care-i lăsa la iveală tatuajele complicate de pe brațe.

Dacă Joe ar fi deținut un bar în zona asta, cu o clientelă atât de pestriță, cu siguranță ar fi vrut să-l aibă pe băiatul ăsta ca păstreze ordinea.

Le oferi lui Joe și lui Hick câte o cafea, pe care cei doi o acceptară. După ce refuzară lapte sau zahăr, Joe începu interviul întrebându-l dacă Jordie Bennett se număra printre clienții regulați ai localului.

Bărbatul râse, făcând să strălucească o dantură remarcabilă, cu dinți drepți și albi.

– Nu. Când a apărut aici în seara asta, a făcut mare vâlvă. Am rămas cu gura căscată în clipa în care am văzut-o că intră. De-aia am observat ceasul. Ora zece fix.

Joe și Hick schimbară o privire care spunea: „Ca și cum ar fi venit să se întâlnească cu cineva".

Joe se întoarse la bărbos.

– Nu a fost niciodată aici, totuși ai recunoscut-o.

– Din clipa în care a intrat pe ușă. Ea și frate-său sunt vedete în orașul ăsta. Și cei care nu-i știau dinainte au aflat cu siguranță cine sunt după povestea cu Billy Panella. Încă nu l-ați prins?

– Ne ocupăm, zise Joe, strângând din buze.

– Ați găsit banii?

Joe nu-i răspunse.

– Victima, bărbatul care a fost împușcat... El a mai fost vreodată aici, înainte de seara asta?

– Nu din câte-mi amintesc. Și am un adevărat talent când vine vorba de ținut minte chipuri. Mai ales ca ale lui. Tare urât era, afurisitul.

– E și mai urât acum, murmură Hick.

– Da, zise barmanul, cu un ușor sunet de regret. Când a dat buzna puștiul, zbierând și vărsându-și mațele, am ieșit să văd ce se întâmplase.

Barba care-i acoperea obrajii nu-i ascunse decât pe jumătate grimasa.

– Am mai văzut așa ceva în Irak. Singura parte bună când mori în felul ăsta este că nu apuci să-ți dai seama ce se întâmplă. Îmi imaginez că nenorocitul a întors spatele cui nu trebuia. Când au venit, mi-am dat seama din prima clipă că erau amândoi înarmați. Dar nu aș fi crezut niciodată...

– Cum de ți-ai dat seama că erau înarmați? îl întrebă Joe.

– Și pentru asta am un adevărat talent, zise barmanul, fără falsă modestie. Dacă văd că cineva are armă, stau cu ochii pe el. Sau pe ea. Dar ăia doi nu păreau să caute necazuri.

– Domnișoara Bennett avea armă?

– Nu. Poșeta era prea mică și hainele stăteau prea bine pe ea.

Le adresă un zâmbet ca de la bărbat la bărbat și Joe fu nevoit să facă un efort ca să nu-i răspundă în același fel.

– Povestește-mi despre celălalt individ.

Barmanul mîji un ochi.

– Mai arătos decât amicul lui, asta-i sigur. De fapt, nu mi-au lăsat impresia a doi oameni care ar fi putut fi prieteni. Erau la fel de diferiți unul de celălalt cum e ziua de noapte.

– În ce sens?

– Din toate punctele de vedere. Grăsanul părea mai flexibil. Te privea în ochi când vorbea cu tine. A băut bere și a terminat un castron de popcorn. Celălalt nici nu s-a atins. A băut două shoturi de tequila. Oh, îmi pare rău pentru pahar.

Aflaseră de la Morrow că barmanul îl spălase imediat ce clientul îl golise, așa că nu existau mari șanse să găsească vreo amprentă pentru identificare. Sticlele de bere din care băuse Mickey Bolden ajunseseră într-un tomberon, împreună cu alte gunoaie, dar nu avuseseră nevoie de ele ca să-l identifice.

– Ce ne mai poți spune despre ei? întrebă Joe.

– Grăsanul era mai vorbăreț. Celălalt nu spunea prea multe. Evita să te privească în ochi. Nu l-am văzut zâmbind. Mi-a lăsat impresia unui om cu multe pe cap.

– Taciturn, zise Joe.

– Dacă asta înseamnă „Nu te pune cu mine", atunci da. Parcă i-ar fi fost scris pe frunte.

– Ai observat vreo reacție din partea lor în clipa în care a intrat domnișoara Bennett? întrebă Hick.

– Sincer, n-aș putea spune, pentru că întreaga mea atenție era îndreptată spre ea. Îmi amintesc, totuși, că le-am mai servit un rând după ce a venit ea. Tipul cu berea nu părea prea grăbit să termine. Dar celălalt a dat repede pe gât tequila, apoi s-a dus la tonomat.

Le spuse că Mickey dăduse un telefon și că, după ce terminase de vorbit, achitase nota cu bani gheață și se dusese la prietenul lui, lângă tonomat. Curând după aceea, plecaseră împreună.

– Nici unul nu i-a spus nimic domnișoarei Bennett? întrebă Joe.

– Nu. Și sunt sigur de asta, pentru că puștiul se dusese deja lângă ea și începuse să o agaseze. Tocmai mă pregăteam să-i spun s-o lase mai moale, când tipa s-a ridicat și a plecat.

– La cât timp după cei doi?

– La câteva minute. Poate vreo cinci.

Joe își frecă ochii. Îi simțea nisipoși din cauza lipsei de somn și îl usturau de la ceața de fum din bar.

– Bun, să ne întoarcem la tipul taciturn... Poți să ne faci o descriere fizică mai detaliată?

Începu prin a întreba cât era de înalt, curios să afle dacă ce-și amintea barmanul coincidea cu descrierea lui Royce Sherman.

– Cel puțin un metru nouăzeci. Zvelt, dar cu mușchi. Mai degrabă la primire, decât la înaintare, dacă vă pricepeți la fotbal american.

Joe dădu din cap și-l întrebă:

– Vârsta aproximativă?

– Hmm, treizeci și cinci, până în patruzeci de ani. Cu o față atât de severă, e greu de spus.

– Părul?

– Castaniu. Lunguț. Nu chiar cât al meu.

Joe observă lungimea cozii barmanului și zâmbi.

– Ar fi greu să găsești un bărbat care să te întrecă.

– Al lui îi ajungea până la guler, în spate.

– Barbă, mustață?

Bărbatul își mângâie barba impunătoare.

– Nu. Aș fi observat.

– Tatuaje? Cicatrici? Piercinguri? Ceva de genul ăsta?

– Nu avea tatuaje. Cel puțin nimic la vedere.

Își întinse brațele.

– Aș fi remarcat cerneala. Avea totuși o cicatrice. Aici.

Își atinse bărbia, într-o parte.

Joe simți cum îi tresaltă inima.

Hick, care tot apăsa ceva pe ecranul iPadului, se opri și ridică privirea.

Joe își drese vocea.

– Ești sigur?

– În legătură cu cicatricea? Da, răspunse barmanul. Am observat-o pentru că era neras și ieșea în evidență. Oh, asta se pune ca barbă? Stătuse vreo două, poate trei zile fără să se bărbierească.

– Descrie-ne cicatricea.

– Păi, de unde îl vedeam eu era...

Folosi bărbia lui Joe ca să-l ajute să-și amintească precis.

– Pe partea stângă. Ușor curbată, ca un fel de C, dar pe dos, spuse el, desenând cu degetul în aer, la doar câțiva centimetri de fața lui Joe.

Fără să-și ia ochii de la barman, Joe îl întrebă pe Hick.

– Ai vreo poză la îndemână?

Inima lui Joe începuse să bată din nou și acum îi bubuia în piept, așteptând cu groază în timp ce Hick urma pașii necesari pentru a deschide folderul de fotografii.

Acesta scoase pe ecran o fotografie făcută din față, o mări și întoarse tableta înspre barman, care exclamă bucuros:

– El este! Nu încape îndoială.

Apoi, când le citi expresiile, zâmbetul îi dispăru de pe față.

– Nu-i de bine?

Joe se întoarse și-și scoase telefonul mobil, spunându-i lui Hick peste umăr:

– Mă duc să alertez biroul.

Hick rămase să răspundă întrebării barmanului.

– Nu, nu-i bine deloc. Mai ales pentru Jordie Bennett.

capitolul 7

– Ei? întrebă Shaw.

– Ce-i aia?

Puse bucățica de hârtie de ambalaj alimentar fix sub ochii lui Jordie Bennett și o întinse, ca să poată vedea mai bine ce scria pe ea.

– Un număr de telefon. Cu prefix local.

– Era în buzunarul meu?

Privi de la bucata de hârtie înspre ochii lui.

– Nu știu nimic despre asta.

Desfăcu capsa buzunarului de la piept și îndesă bucata de hârtie înăuntru.

– Sigur. Și nesimțitul ăla din bar îți era cu desăvârșire străin.

– Exact.

– Totuși, n-ai zis nimic, n-ai țipat când străinul ăsta ți-a pus mâna pe fund.

– Nu am vrut să provoc o scenă.

– Ai provocat o scenă din clipa în care ai intrat în bodega aia.

– I-am spus să-și ia mâinile de pe mine. Nu mi-am dat seama că mi-a băgat ceva în buzunar.

– Ce convenabil că avea numărul deja scris! Ca și cum ar fi știut că o să fii acolo și se gândise deja cum să ți-l dea.

– Îți spun că nu știu absolut nimic despre asta.

– Mai urmează să-mi spui și că te numeri printre clienții fideli ai localului, că te duci acolo în fiecare seară ca să bei un pahar de vin alb.

Când nu-i răspunse imediat, Shaw înclină capul.

– Ei? Ai mai trecut vreodată pragul barului ăluia, înainte de seara asta? Ai trecut măcar vreodată cu mașina pe lângă el?

Nici un răspuns.

– Mă gândeam eu.

Îi strânse cotul în mână și o împinse în față.

– Dar te-ai dus acolo în seara aia și l-ai lăsat pe cretinul ăla să te pipăie.

– Exact. Era un cretin. La ce mi-ar fi trebuit numărul lui?

Se opri brusc și se întoarse spre ea:

– Nu am spus nici o clipă că era numărul *lui*.

Respirația lui Jordie se opri. Se priviră lung preț de câteva momente apăsătoare, apoi ea clipi de câteva ori și spuse:

– Al cui altcuiva să fie?

Shaw se aplecă spre ea și-i șopti:

– Tu să-mi spui mie, Jordie.

Îi susținu privirea, fără să pară intimidată de el. Ba chiar mijì ochii.

– Dar tu și partenerul tău de unde știați că o să fiu în barul ăla?

Shaw se trase mai în spate.

– Nu știam. Adevărul e că a fost un adevărat șoc pentru noi să te vedem acolo. Tocmai mă gândeam c-o să mă delectez cu un film XXX în camera de hotel, urmat de un somn bun. Când iată-te. S-a dus planul A. Ne trebuia planul B. Așa că m-am apucat să evaluez situația. Între timp, Mickey dă un telefon, apoi vine la mine și zice: „O aranjăm!" „Aici? Acum?", întreb eu. „Aici, acum", zice el. Nu aveam de ales, trebuia să fac ca el. Până la un punct.

Lăsă cuvintele să-și facă efectul.

– Dar să nu faci greșeala să crezi că i-am găurit creierul ăla care înota în osânză ca să-ți salvez ție pielea. Mi-am salvat-o pe a mea. Pentru că, în timp ce eu și Mickey ne apropiam de tine, mi-am dat seama că, atunci când o să plece din parcare, o să lase două leșuri pe pământ – și că unul din ele o să fie al meu.

Înaintă vreo câțiva centimetri, venind din nou prea aproape de ea.

– Așa că, Jordie, înțelegi de ce e important pentru mine să știu ce căutai acolo în seara aia, fix în acel moment? Pentru că mie personal îmi miroase a înscenare.

Buzele ei se depărtară, dar, orice ar fi avut intenția să spună, rămase nerostit. În cele din urmă zise:

– Nu am luat parte la nici o înscenare în ceea ce te privește. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

– Shaw Kinnard. Îmi pare bine. De ce erai în bar?

– Dintr-un impuls.

– Pe dracu'!

– M-am oprit să beau ceva.

– Într-un local în care, în mod obișnuit, n-ai fi fost prinsă nici moartă. Și nu încerc să fiu ironic. Cine te-a trimis acolo?

– Nimeni.

– Cineva.

Jordie trase adânc aer în piept și scutură din cap, dându-și părul pe spate.

– Bine, o să-ți fac jocul. Ce anume crezi tu că ți s-a înscenat?

– Trebuia să pară că eu te-am omorât. Mickey chiar mi-a spus să-ți iau poșeta. Să fac să pară că a fost un jaf care s-a terminat prost, ca să nu poată fi legat de altcineva.

– Asta ar fi presupus o regie foarte complicată. Nu ar fi putut...

– Ba ar fi putut. A făcut-o și altă dată. Era profesionist. Polițiștii îl știau foarte bine, dar nu a fost niciodată acuzat. Și una dintre metodele prin care ieșea întotdeauna basma curată era să dea vina pe mort.

Jordie se gândi preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Nu știu nimic despre el, despre reputația lui sau despre vreo înscenare. Ești pur și simplu paranoic.

– Poți fi sigură că sunt.

Rosti cuvintele pe un ton grav, apăsat, care parcă vibră între ei.

– Acum. Pentru ultima oară. Cine te-a trimis acolo în seara asta?

Privirea ei coborî înspre buzunarul cămășii lui, unde îndesase bucata de hârtie cu numărul de telefon, apoi întoarse capul, ferindu-se să-l privească în ochi.

- Nimeni. Nu știu despre ce vorbești.

- Minți de-ngheață apele. Dar nu am de gând să mai pierd timp încercând să extrag adevărul de la tine aici.

O apucă din nou de cot și o împinse înspre mașină.

Jordie păru ușurată că scăpase, cel puțin pentru moment, și veni cu el ceva mai docilă. Dar, când ajunseră la mașină și Shaw îi strânse mâinile la spate, se opuse.

- Nu, te rog! Mă doare.

- Asta e vina ta. Nu te mai zbate.

O întoarse cu spatele spre el, dar, înainte să strângă colierul de plastic, zise:

- Dar, ca să-ți arăt că pot să fiu și băiat de treabă...

Îi înfășură încheieturile mâinii cu un alt batic, înainte să-i pună legătura de plastic.

Jordie nu-i mulțumi, nici nu comentă în vreun fel gestul. În schimb se trase departe de atingerea lui în clipa în care o împinse pe bancheta din spate. Privi fix în față în timp ce el îi scotea sandalele și îi lega gleznele cu baticul original.

Când termină, Shaw deschise portbagajul și scoase o sticlă de apă dintr-un rucsac. Se întoarse la portiera din dreptul banchetei din spate, care rămăsese deschisă, deșurubă dopul și întinse sticla înspre gura ei.

- Nu e rece, dar e udă.

- Nu-mi trebuie.

- O să te deshidratezi.

- Cu cât mor mai repede, cu atât mai repede poți să-ți iei banii.

- Tocmai asta e. Durează prea mult să mori de sete.

Îi atinse buzele cu marginea sticlei și, când ea tot refuză să bea, spuse:

- E un mod chinuitor de a muri, dar faci cum vrei.

Aplecă sticlă spre propria gură și o goli. Apoi își șterse bărbia cu dosul palmei.

O surprinse uitându-se la cicatricea lui.

- Ce-i?

– Nimic.

– Am căzut de pe bicicletă în copilărie.

Privirea rece pe care i-o adresă îi spuse că știa că minte. Era o cicatrice mult prea recentă ca să fi fost provocată de un accident din copilărie.

– Te doare capul? o întrebă.

– Nu.

Își strecură două degete prin părul de la tâmpla ei și-i cercetă scalpul. Când localiză o mică umflătură, o simți încordându-se.

– De ce minți? Am ceva pentru durere.

– Nu, mulțumesc.

– Ascultă, ți-am spus că nu am de gând să te torturez. Așa că ia nenorocita de...

– Nu-mul-țu-mesc!

– Bine.

Se duse înapoi la portbagaj, aruncă în el sticla de apă goală, îl închise, apoi se întoarse la ea.

– Întinde-te.

– Stau așa.

– O să stai mai bine întinsă, cu mâinile legate la spate, decât în șezut.

Întoarse capul, evident sfidându-i sugestia.

– Nu-ți mai las de ales de data asta, Jordie. Fie te întinzi, fie îți leg picioarele de portieră și n-o să mai poți să stai altfel.

– Du-te dracului!

– Am fost pe la el.

Tocmai se pregătea să o întindă cu forța, însă ezită. În schimb, își așeză vârful degetului arătător în centrul frunții ei și îi contură profilul încăpățânat, trecând peste nas, peste gură și peste bărbie, înainte să-și lase mâna să cadă.

– Trebuie să recunosc că-ți admir îndrăzneala. Puteai să țipi, să plângi, să mă implori.

– N-o să-ți cer nimic în viața mea!

– Punem pariu că da.

– O să fii dezamăgit.

Shaw lăsă să treacă vreo câteva secunde, apoi spuse:

– Poate că nu. Plânsetele şi implorările sunt mai degrabă stilul fratelui tău. El cedează repede, nu?

Întoarse brusc capul şi îl fulgeră cu privirea.

Shaw râse scurt.

– Ei bine, se vede clar că am atins un punct sensibil.

Cu un rânjet satisfăcut, îi făcu semn să se întindă.

– Nu mă obliga să te leg.

Privirea pe care i-o adresă ar fi putut declanşa un incendiu, dar se întinse pe o parte. Shaw închise portiera, urcă la volan, băgă maşina în marşarier şi ieşi de pe drumul forestier înapoi pe şosea.

Nici unul din ei nu mai spuse nimic, dar îi putea simţi furia domolindu-se. În cele din urmă se calmă şi, peste o jumătate de oră, când privi printre scaune, văzu că adormise. Fie asta, fie învăţase să facă mai bine pe mortul.

Când o lăsase să se ducă în spatele copacului ca să-şi facă nevoile, nu o făcuse din bun simţ, pentru pudoarea ei. Fusese un test pe care îl trecuse.

Ştia foarte bine că idiotul cu craniul de pe tricou nu fusese pentru ea nimic mai mult decât un dobitoc sâcâitor. Dacă ar fi fost un jucător cât de cât cu importanţă, ar fi memorat numărul de telefon pe care i-l dăduse, după care ar fi scăpat de dovadă, probabil înainte să iasă din bar, dar, dacă nu atunci, cu siguranţă în clipa în care fusese singură, în spatele copacului. Dacă ar fi ştiut de hârtia pe care o avea în buzunar, cu siguranţă aceasta nu ar mai fi fost acolo când se întorsese la el.

Dar se gândise că, dacă făcea caz din asta, dacă o bombarda cu întrebări în legătură cu individul ăla şi cu numărul de telefon, avea şansa să o facă să cedeze în cele din urmă şi să afle de ce se dusese la bar în seara asta. Pentru că ştia cu absolută certitudine că nu fusese o întâmplare.

Când soarele începu să apară la orizont, ieşi de pe şoseaua cu două sensuri pe un alt drum forestier, care era aproape la fel de accidentat ca primul. Lăsând

mașina scoasă din viteză, dar cu motorul pornit, coborî și deschise portbagajul.

Scoase ce avea nevoie din el și, când veni să deschidă portiera banchetei din spate, o găsi făcând eforturi să se ridice în șezut. Shaw întinse mâna să o ajute, dar Jordie se trase ca arsă, spunând:

– Mă descurc!

– Poate, dar mă faci să pierd timpul.

Îi puse o mână pe umăr și o ridică. Jordie îi aruncă o privire piezișă, apoi însă observă baticul pe care îl despăturea.

– Câte dintr-astea ai?

– Se vând în pachet de câte douăsprezece.

– Asta pentru ce mai e?

Shaw își puse piciorul în dreptul portierei și-și folosi genunchiul pe post de suport, ca să împăturească baticul într-un triunghi. Îi împături apoi partea din mijloc de câteva ori, până când formă o fâșie lată de vreo zece centimetri.

– Ca să te leg la ochi.

– Poftim?

– Ca să te leg...

– Vrei să mă legi la ochi? De ce?

Îi adresă o privire de parcă i-ar fi pus o întrebare stupidă.

– Ca să nu văd când o să mă împușți?

Vocea îi tremura de panică. Doar o idee, dar sesizabil.

– Întoarce capul, spuse el.

– Nu.

– Nu te duc în fața unui pluton de execuție, Jordie. Atâta tot că nu vreau să vezi unde mergem.

– Habar nu am unde *suntem*, cu atât mai puțin unde mergem. Nici măcar direcția...

– Întoarce capul!

– Nu pot să văd nimic întinsă pe banchetă. De-asta ai insistat să stau așa, nu? Ca să nu văd indicatoarele de pe marginea drumului? Singurul lucru pe care îl pot vedea pe geam e cerul.

– Ceea ce era foarte bine pe întuneric. Dar acum începe să se lumineze.

– N-o să pot vedea nimic.

– Nu și dacă ești legată la ochi. Acum întoarce capul, ca să pot să-ți pun asta.

– Va trebui să o legi cu forța.

– Așa vrei?

Nu se clinti.

– Pe toți dracii! mormăi el. A fost o noapte lungă. M-am săturat de porcăria asta.

– Eu m-am săturat *de tine!* zise ea, și vocea îi cedă. De ce nu termini odată? Panella n-are cum să știe...

Se opri când își dădu seama că-i spusese numele. Rămase în aer, plutind între ei preț de câteva clipe.

Cu mișcări încete, Shaw se aplecă și o privi în ochi.

– Vai! rosti el încet, dar suficient de apăsat încât să-i simtă respirația atingându-i fața. Ceva mai devreme ai întrebat cine ar fi putut să ne angajeze pe mine și pe Mickey să te omorâm. De ce-ai făcut pe proasta când știai că era Billy Panella?

Când nu răspunse, îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și îi dădu capul pe spate, ca să fie nevoită să se uite direct la el.

– Știi unde este, Jordie?

– De unde să știu?

– A naibii de bună întrebare.

– Nimeni nu știe. A dispărut. Nimeni nu l-a mai văzut, nimeni n-a mai auzit nimic despre el...

– Mickey știa.

Asta o derută preț de câteva clipe. Apoi spuse:

– Ei bine, eu cu siguranță nu știu. Sunt ultima persoană din lume pe care ar contacta-o.

– Chiar nu ai nici cea mai vagă idee unde este?

– Nici cea mai vagă.

– Atunci de ce era dispus să plătească două sute de mii de dolari ca să te bage la gheață?

– Poți să-l întrebi tu, când o să renegociezi afacerea. Dar dacă-și închipuie că știu ceva în legătură cu... *orice...*, atunci aruncă banii pe fereastră.

– Dar fratele tău, Josh? El știe unde se află Panella?

Ochii ei albaștri erau încărcați de furie, frustrare, poate teamă, o serie de emoții puternice, însă nu transpuse nimic în cuvinte, poate de teamă să nu-i mai scape și altceva.

O privi cu un rânjet rece.

– Ți-ai înghițit limba?

– Câtuși de puțin. Pot să spun foarte clar *Du-te dracului!*

Se priviră reciproc preț de câteva clipe, apoi Shaw spuse:

– Interesant.

Jordie nu-l întrebă ce era interesant, dar el continuă, ca și cum ar fi făcut-o.

– Ieri de dimineață, în timp ce eu și Mickey ieșeam din oraș, mi-a arătat un panou de pe autostradă.

Chipul ei rămase lipsit de orice emoție.

– Nu putea fi ratat. Scria *Extravaganza* cu litere de tipar mari, strălucitoare și cu câteva artificii explodând din litera *E*. Și, în partea de jos a reclamei, era numele tău.

Îi lăsă timp să comenteze. Nu o făcu.

– Acum, având în vedere că fratele tău este certat cu legea...

– Josh nu a mărturisit că ar fi comis vreo infracțiune, nici nu a fost vreodată condamnat.

– ... aș fi crezut că tu, sora lui mai mare, ai vrea să nu ieși prea mult în evidență. M-aș fi așteptat să te muți în altă localitate, unde să nu fii chiar atât de cunoscută, poate chiar să-ți schimbi numele ca să eviți orice asociere cu el.

Își coborî vocea și continuă aproape în șoaptă:

– Dar nu ai făcut asta, Jordie. Ți-ai trecut numele pe un panou de pe autostradă, unde să-l poată vedea toată lumea.

– Vrei să spui ceva cu povestea asta?

– Fie... și aici lucrurile devin interesante...

– Era și timpul.

– *Fie*, spuse el apăsat, reclama aia este o declarație că ești o femeie independentă, complet separată de Josh și de acțiunile lui...

– Fie?

– Fie e felul tău personal de a le spune tuturor să se ducă undeva. Să creadă ce vor despre fratele tău mai mic. Ție nu-ți este rușine cu el. Tu îi rămâi devotată orice ar fi.

Așteptă o clipă.

– Te distanțezi de Josh sau anunți lumii că fratele tău va avea întotdeauna dragostea și susținerea ta, că vei fi oricând gata să îl ajuți, dacă va avea nevoie? Care din două, Jordie?

– Ce importanță are pentru tine?

– Nu are, zise el. Dar, în mod evident, are importanță pentru Billy Panella.

capitolul 8

Joe Wiley intră în biroul lui, aruncă o pungă de la Subway peste grămada de hârtii de pe birou și, fără vreo introducere inutilă, zise:

– Credeam că e în Mexic.

– Era, zise Hick.

– Și că se ocupă de un șef al unui cartel de droguri.

– Se ocupa.

Era prima șansă pe care o aveau să discute liberi despre Shaw Kinnard.

Imediat după ce informase biroul despre aparenta implicare a lui Kinnard în uciderea în stil execuție a lui Mickey Bolden, Joe terminase treaba în Tobias cât mai repede cu putință, lăsând tot cazul în seama ajutorului de șerif Morrow, astfel încât el și Hick să-și poată concentra eforturile înspre căutarea lui Shaw Kinnard și a lui Jordie Bennett.

Simțindu-le graba, Morrow îi pusese la curent cu ce aflase în timp ce ei stătuseră de vorbă cu barmanul. Singura crimă a lui Royce Sherman, dincolo de o prostie

incomensurabilă, era faptul că deținea mai multe arme de foc neînregistrate și că avea un pistol asupra lui, fără să dețină și un permis de port-armă. Nu aflase nimic substanțial de la nici unul din ceilalți martori, așa că îi lăsase să plece.

Nu se găsise nici o altă dovadă fizică în parcare sau în împrejurimi, dar echipele FBI erau încă prezente la locul faptei, alături de echipajele locale, continuând căutările.

Fuseseră luate amprentele din mașina lui Jordie Bennett. Ale ei erau înregistrate în sistemul vamal al Statelor Unite și la Poliția de Frontieră, datorită statutului ei de persoană cu liberă trecere. Dacă aveau să găsească și alte amprente în mașină, în afară de ale ei, Morrow le promisese să-i anunțe numaidecât.

Se oferise să-i conducă până la câmpul pe care îi aștepta elicopterul, dar, la cererea lui Joe, se opriseră mai întâi la biroul lui Morrow, ca să ia de acolo ce mai rămăsese din glonțul pe care medicul legist îl extrăsese din țeasta lui Mickey Bolden. Joe voia ca laboratoarele FBI-ului să facă testele balistice, deși rezultatele aveau să fie pur academice. Știau deja cine îl scosese definitiv din joc pe Mickey Bolden.

Ferindu-se de elicele care începuseră să se învârtească, Morrow îi salutase ducându-și mâna la tâmplă și le promisese că se va ocupa personal de investigația crimei și că îi va anunța de îndată ce apăreau noi amănunte. În timp ce se ridicau în aer, Joe plecase cu sentimentul că lăsau treaba pe mâinile unui bărbat capabil.

Din cauza zgomotului, Joe și Hick nu putuseră discuta în timpul scurtului zbor înapoi spre New Orleans. Și, fiindcă fiecare plecase cu mașina proprie de la heliport, acolo se despărțiseră. Joe se oferise să se oprească în drum spre birou și să ia niște sendvișuri.

Acum, Hick scoase un sendviș din pungă, îl desfăcu, descoperi chiftele înotând în mozzarella topită și i-l întinse lui Joe, care spuse:

– Nu-ți face griji. Am ținut cont și de dieta ta vegetariană.

Mușcă apoi din sendvișul cu chiftele și vorbi cu gura plină:

– Să locuiești în New Orleans și să fii vegetarian...

– ... e o mare risipă. Mi-ai mai spus. De vreo zece mii de ori.

– Mai rău decât o risipă. E o blasfemie. Întreabă-ți preotul. O să vezi că o să fie de acord cu mine.

Luă un șervețel și șterse sosul din colțul gurii.

– Așadar, Kinnard nu mai este în Mexic.

– Băieții noștri au făcut săpături. Uite ce-au aflat până acum.

Hick sorbi din ceaiul cu gheață, luă un dosar și îl deschise.

– Și-a făcut o ieșire remarcabilă.

Întoarse dosarul ca Joe să poată vedea fotografia din vârful teancului de hârtii. Într-un Mercedes model vechi erau cadavrele a doi bărbați, amândouă pline de sânge și, indiscutabil, lipsite de viață.

– Mașina, așa cum o vezi aici, a fost lăsată la două blocuri de sediul poliției de stat, adică atât de aproape cât permitea bariera de sârmă ghimpată din jurul complexului.

– Sunt sigur că poliția a apreciat gestul.

– Nu prea.

Hick înclină capul înspre fotografie.

– Tipul în uniformă? Era *el jefe*.

– Șeful poliției statale?

Când Hick dădu din cap, Joe împachetă la loc ce-i mai rămăsese din sendviș și îl dădu la o parte, anticipând că va avea niște arsuri serioase.

– Dar nu plânge după el, zise Hick. Era corupt până în măduva oaselor, juca în ambele tabere în războiul drogurilor și își lua mita de la toată lumea.

Joe se uită din nou la fotografie.

– Cine-i al doilea tip?

Hick dădu la o parte fotografia de deasupra și o scoase la iveală pe cea de sub ea. Un nume fusese trecut în partea de jos, cu un marker roșu.

– Un american în vârstă de treizeci și doi de ani, originar din Phoenix, crescut într-o familie de clasă mijlocie,

fiul a doi profesori universitari. A început să se ocupe de droguri din liceu.

– Începutul unei ilustre cariere?

Hick dădu din cap.

– Unul din principalii jucători pe piața drogurilor și armelor. Răposatul șef de poliție juca rol de bodyguard principal, dar avea o armată întreagă – și avea nevoie de ea. Pe lângă o mulțime de dușmani care-i voiau pielea, avea și un preț pe capul lui, era vânat de toate agențiile federale, inclusiv de noi, de ATF, de DEA. Și lista continuă.

Joe examină fotografia făcută cu obiectiv telescopic – un bărbat cu față de copil, așezat în ceva ce părea să fie un separeu dintr-un club de noapte, cu o țigară atârnându-i în colțul gurii și un zâmbet insolent.

– Arată ca un băiețel râzgâiat.

Hick zâmbi.

– În mare, cam asta era și mentalitatea lui. Un agent DEA sub acoperire raportează că intrase în conflict cu aliații lui de la sud de graniță, care erau îngrijorați de standardele lui de viață mult prea ridicate, care atrăgeau atenția. O plantație mare. Mașini luxoase. Petreceri de pomină. Și tocmai la unul dintre chefurile astea a dat Kinnard lovitura.

– Când s-a întâmplat asta?

– Marți noaptea.

Joe se strâmbă.

– Marțea asta? Marțea *noastră?*

– Mda.

– Nu poate fi o coincidență.

– Nu. Kinnard era oaspete în vila tipului. Una din fetele de companie angajate pentru distracția din acea seară le-a spus autorităților că amicul nostru Kinnard, băiețelul râzgâiat și bodyguardul au plecat împreună de la petrecere în Mercedes, cu Kinnard la volan.

– I-a împușcat în mașină, a abandonat Mercedesul într-un loc în care să fie sigur că o să fie găsit, și apoi?

– Nu putem decât să ne dăm cu presupusul, zise Hick. Nimeni nu știe cum a ieșit din zonă sau unde și cum a traversat granița. A ajuns în New Orleans

marți la prânz, cu un avion din Dallas, de pe Fort Worth. A mâncat ceva la un fast-food din aeroport înainte de îmbarcare.

– Cum a ajuns în Dallas?

– Băieții noștri încearcă să afle, dar, până acum, nu au găsit vreo urmă. Tot ce se știe este că a chemat un taxi să-l ducă la aeroport de la un motel local, unde și-a petrecut noaptea. Și îl avem pe mai multe camere de supraveghere din DFW.

Hick răsfoi fotografiile, arătându-i-l pe Shaw Kinnard în mai multe imagini încețoșate, surprins în aeroportul aglomerat.

– Când a ieșit din aeroportul nostru, a oprit un taxi și i-a spus șoferului să-l ducă la Doubletree. Dar nu a rămas acolo.

– A luat-o pe jos și a ieșit pe altă ușă.

– Nu înainte de a face cu mâna la camerele de supraveghere, zise Hick, pe un ton acru. A ieșit pe ușa care se deschidea spre străduța laterală, a făcut câțiva pași pe trotuar, și atunci a fost văzut ultima oară, înainte să apară la bar, în compania lui Mickey Bolden.

Joe își duse pumnul la gură și râgâi încet.

– Ce document de identificare a folosit când a trecut de punctul de securitate de pe DFW?

– Un permis de conducere de Georgia. N-a avut nici o problemă. A lăsat un bagaj la cală. Probabil că avea armele înăuntru.

– Nu fi sigur de asta, mormăi Joe.

Îndesă resturile sendvișului în punga de hârtie, apoi se ridică și începu să înconjoare încăperea micuță, lăsându-i timp lui Hick să mănânce și el.

Apoi Joe reluă întrebările:

– Altceva mai știm despre cazul ăsta?

– Mickey Bolden avea un apartament în Biloxi. Ceva de bază. Nimic luxos, nici pe departe. Îl plătea cu ce câștiga din meseria de maestru de ceremonii la un cazinou dintr-un hotel nu prea fandosit. Își plătea toate taxele și impozitele, ca orice bun cetățean, își achita toate facturile la timp. Hobby-ul lui, pentru care, din câte se vede avea o adevărată pasiune, era cu mult mai

profitabil decât slujba de la restaurant. Din nefericire, Biroul nu descoperise încă unde își ținea încasările obținute din meseria de ucigaș plătit. Și acesta a fost singurul motiv pentru care nu au reușit niciodată să întemeieze un caz valid împotriva lui. Miercurea trecută, Bolden i-a spus șefului său că avea nevoie de câteva zile libere, spuse Hick.

– Chestie pe care o făcea regulat.

– Fără ca cineva să-l întrebe vreodată pentru ce-i trebuiau.

– Probabil pentru că toată lumea știa motivul, observă Joe.

– Probabil. În orice caz, n-a mai fost văzut pe la apartamentul din Biloxi de joi seara. Dar mașina înregistrată pe numele lui e încă în parcare.

– A închiriat o altă mașină?

– Nu am găsit nici un contract pe numele lui.

Joe nici nu se așteptase să fi găsit ceva. Cu siguranță Mickey avusese un om care să-i asigure vehiculele necesare atunci când pleca cu o treabă.

– M-a sunat Morrow, spuse Hick, dar nu te entuziasma prea tare. Ajutoarele de șerif au luat la cercetat cartierul lui Jordie Bennett. O doamnă a observat o mașină necunoscută parcată în capătul străzii, ieri. Pe scurt, tot ce-și amintește e că era de culoare închisă și că avea patru roți.

Joe pufni.

– E posibil să fi fost doi oameni înăuntru. Dar nu era sigură.

Agențiile din Louisiana și statele învecinate erau în alertă și îi căutau pe Shaw Kinnard și pe Jordie Bennett, dar nu știau după ce fel de vehicul să se uite sau în ce direcție se îndrepta Kinnard. Până acum nu sunase nimeni să raporteze că îi văzuse pe cei doi, nici măcar nebunii care sunau de obicei să spună că îi zăriseră pe Elvis sau pe Osama bin Laden.

– Agenții au stat de vorbă cu angajații domnișoarei Bennett și cu prietenii cu care ține legătura, spuse Hick. Toți au devenit isterici când li s-a spus că a dispărut și că e posibil să fi fost răpită. Nimeni nu ne-a spus nimic

care să ne fie de ajutor, dar toți cântă același refren: cu siguranță are legătură cu fratele ei și cu Billy Panella.

– Spune-mi ceva ce nu știu deja, mârâi Joe. L-a contactat cineva pe Jackson Terrell?

– A fost contactat prin telefon, la un centru balnear de lux din Colorado. A fost trezit din somn și nu era singur.

– Are o iubită nouă?

– O soție nouă. S-au căsătorit acum câteva luni.

– Se pare că n-am fost invitați.

– Se pare că nu.

– Dar știm că nu e bosumflat din cauza despărțirii de Jordie Bennett.

– Nu s-ar zice. Totuși, nu știm cum stă treaba în cazul ei.

Joe se gândi, analiză informațiile și ajunse la concluzia că nu aveau nimic. Nici o pistă, fie ea și una falsă, pe care să o cerceteze. Parcă s-ar fi aflat într-o gaură neagră – o situație enervant de asemănătoare cu cazul precedent în care Shaw Kinnard fusese suspectul lor.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Hick întrebă:

– Ce căuta cu Mickey Bolden?

– Mickey era o legătură către Panella și către treizeci de milioane de dolari – mai mult sau mai puțin.

Cu o expresie gânditoare, își împinse buza de jos înainte.

– E doar o presupunere, dar eu zic că Shaw Kinnard l-a abordat pe Bolden cu ceva timp în urmă și a pregătit terenul. În speranța că o să ajungă la Panella și la tot mălaiul lui, a stabilit un cvasi-parteneriat cu omul lui de încredere.

– Și-a oferit serviciile.

– E doar o presupunere, îi aminti Joe.

– Totuși, mi se pare logic, zise Hick. I-a dat de înțeles lui Bolden că era disponibil pentru treburile murdare, apoi s-a dat la o parte și a așteptat să fie contactat.

– Ceea ce s-a întâmplat mai târziu.

– Așa că și-a terminat repede treaba în Mexic și a apărut aici.

După o pauză, Hick întrebă:

– Crezi că știa cine era ținta?

– Probabil că a presupus că era Josh Bennett.

– În ce moment crezi că a aflat că era de fapt sora acestuia?

Joe își frecă fruntea, într-un gest de oboseală.

– Nu știu.

Își trecu degetele prin păr, observă că era soios și-și dădu seama că avea mare nevoie de un duș. Nici măcar Hick nu mai arăta chiar ca scos din cutie.

– Hai să facem o pauză de vreo două ore, spuse Joe, luând la subraț dosarul cu fotografiile morbide. Trebuie să iau legătura cu familia. Cred că avem programat să mergem la un carnaval la școala copiilor în seara asta.

– Cum o să reacționeze Marsha când o să-i spui că nu vii?

– O să fie furioasă, dar o să mă ierte. În cele din urmă. Ție cum îți mai merge? Tot în relația aia „promițătoare" ești?

– Da. Și e tot promițătoare.

– Nu zău? Și când o să treceți la nivelul următor?

– Nu în viitorul apropiat.

– De ce?

– Din cauza celorlalte „relații promițătoare" din viața mea.

Joe își dădu ochii peste cap și îl împinse pe Hick înspre ușă, dar acesta rămase pe loc.

– Am uitat să-ți spun ceva mai devreme. Animatoarea de la petrecere, care a stat de vorbă cu autoritățile din Mexic...

Joe dădu din cap.

– Era cu cei trei bărbați în clipa în care au plecat de la petrecere.

– Explică.

Hick îi spuse că, după ce fuseseră găsite cele două cadavre în apropiere de sediul poliției, tânăra fusese adusă de la vilă, împreună cu toți ceilalți invitați. Arătă spre dosarul de sub brațul lui Joe.

– A cooperat cerând în schimb să i se păstreze anonimatul, așa că n-o să-i găsești nici numele, nici fotografia acolo. Dar ea este cea care l-a identificat pe Shaw

Kinnard. Le-a spus investigatorilor că, în toiul petrecerii, Kinnard l-a abordat pe râzgâiat și i-a spus că trebuia să se întâlnească cu cineva, cu o persoană dintr-un cartel rival care voia să schimbe taberele. Ca să-și dovedească sinceritatea, tipul era dispus să le spună tot ce știa despre operațiunea rivalilor. Dar trebuia să se întâmple chiar atunci, înainte ca ceilalți să se prindă și să-i astupe definitiv gura. Râzgâiatul nostru nu prea voia să lase de-o parte sexul, drogurile și toată distracția, dar Kinnard l-a convins că era foarte posibil ca individul să ajungă la concluzia că viața unui trădător este foarte scurtă și să abandoneze ideea, de frică. Trebuia să acționeze imediat sau să-și ia adio de la o ocazie rară. Așa că băiețelul râzgâiat a bombănit, dar, s-a dus cu Kinnard și, la sugestia acestuia din urmă, și-a luat doar un singur bodyguard, ca viitorul trădător să nu se sperie prea tare.

– Și râzgâiatul și-a ales omul cel mai bun, pe șeful poliției statale.

– De fapt, Kinnard l-a ales, spuse Hick, pe un ton obosit. Știm toate astea pentru că râzgâiatul era călare peste domnișoara în cauză în tot timpul acestei discuții, așa că fata a auzit totul. Când a venit vremea să plece, râzgâiatul a insistat să vină cu ei, ca să „îi țină companie". Cuvintele ei. S-au îngrămădit toți în Mercedes. Kinnard era la volan. Imediat ce au trecut de poarta de securitate a vilei, a oprit mașina și i-a ordonat fetei să iasă. Râzgâiatul a protestat, dar Kinnard i-a spus că ar trebui să se concentreze pe individul care avea să le furnizeze informații importante, nu să stea cu gândul la o fată cum găseai pe toate drumurile. *Jefe* era de acord cu Kinnard. Acesta a coborât din mașină, i-a deschis fetei portiera din spate și i-a spus să-și ia tălpășița.

Hick se opri să respire.

– Așa... îl îmboldi Joe.

– De ce-a făcut asta? De ce n-a omorât-o și pe fată? Ar fi fost mai rapid și mai curat.

Ridică din umeri.

– Poate că are o slăbiciune pentru femei.

Joe se gândi preț de câteva clipe, apoi, bombănind din nou, spuse:

- Nu te baza nici pe asta.

capitolul 9

Când mașina încetini, apoi se opri, Jordie își apăsă coloana de spătarul banchetei, reușind astfel să se ridice în șezut. Și dacă nu-i convenea, ghinion!

- Unde suntem?

După părerea ei, trecuse aproximativ o oră de când se opriseră și o legase la ochi. Avea senzația că merseseră în cerc, dar, fără să poată vedea, era foarte posibil să-și fi pierdut simțul orientării.

Fără să spună vreun cuvânt, Shaw deschise portiera din dreptul șoferului și coborî.

- Unde te duci?

Întrebarea ei rămase fără răspuns, dar își putea da seama după sunetul pașilor lui că se îndepărta de mașină, călcând cu băgare de seamă. Ce făcea? Ce se pregătea să facă?

Cuprinsă de panică, se zbătu să-și elibereze mâinile și picioarele. În zadar, desigur, dar trebuia să facă ceva, altfel ar fi înnebunit de groază.

Sări ca arsă, cu inima oprindu-i-se în piept, în clipa în care portbagajul se deschise - probabil acționat prin telecomandă. Când îl auzi întorcându-se la mașină, întrebă:

- Ce faci?

- Verificam.

- Te rog, ia-mi chestia asta de pe ochi.

- Sunt ocupat.

Se îndepărtă din nou și, câteva secunde mai târziu, tăcerea fu întreruptă de sunetul zgomotos al metalului izbindu-se de metal, urmat de un fel de scrijelit și de un scârțâit ce părea să fie scos de niște balamale ruginite.

Shaw se întoarse la mașină și puse la loc obiectul pe care îl luase din portbagaj. Acesta ateriză cu o bufnitură puternică. O unealtă de vreun fel? Nu se obosi să încuie

portbagajul înainte de a urca din nou la volan şi de a băga maşina în viteză.

– Ce-a fost gălăgia aia? Ce ai făcut?

Maşina o luă încet în faţă, iar Jordie distinse zgomot de pietriş sub roţi. Îşi dădu seama din prima clipă că intraseră într-o zonă mică şi închisă. Chiar şi legată la ochi, îşi putea da seama că nu mai erau în lumina soarelui şi calitatea aerului se schimbase – devenise umed şi apăsător, cu un miros vag de ulei de motor şi de şoareci.

Shaw opri maşina, opri motorul şi coborî. Lipsi un minut sau două, dar Jordie îl putea auzi mişcându-se în jur. Apoi se întoarse la maşină şi deschise portiera din spate. Când Shaw îi atinse obrazul, Jordie se trase în spate.

– Uşurel, îi spuse.

– Ce faci?

– Încerc să-ţi întorc capul.

– De ce?

– Parcă voiai să-ţi dau jos eşarfa de la ochi.

Ezită o clipă, apoi întoarse capul cu spatele la el. Îi dezlegă eşarfa şi o prinse în clipa în care îi căzu de la ochi. În timp ce clipea ca să-şi adapteze vederea, îl văzu îndesând un colţ al baticului în buzunarul din faţă al blugilor.

Nici unul din ei nu spuse nimic când Shaw se ghemui în dreptul portierei din spate şi întinse mâna ca să-i dezlege baticul de la glezne. Când îşi îndreptă spatele, o privi în ochi, dar nu spuse nimic. Îi făcu semn să iasă din maşină. Era destul de greu, cu mâinile legate la spate, dar el nu schiţă nici o mişcare ca s-o ajute, probabil pentru că-i refuzase atât de categoric încercările precedente.

Odată ce se văzu în picioare, lângă maşină, Jordie făcu o mică răsucire ca să-şi dea seama unde se află. Când se întoarse cu faţa spre el, spuse:

– Priveliştea nu merită drumul lung pe care l-am făcut până aici.

– Văd că tot mai ai de comentat.

Se duse în spatele ei şi îi tăie legătura de plastic, apoi dezlegă baticul pe care i-l înfăşurase în jurul încheieturilor.

În timp ce și le masa ca să-și repună sângele în circulație, îl întrebă:

– Ce e locul ăsta?

– După cum arată, e un fel de garaj multifuncțional. Astăzi este o ascunzătoare.

Acoperișul scorojit văzuse și zile mai bune. Pereții erau construiți din lemn, nevopsiți și înnegriți de vreme. Lumina zilei se strecura prin despărțiturile verticale și strălucea ca niște felinare micuțe prin golurile lăsate de noduri.

În cea mai mare parte, spațiul cavernos era gol, însă o pată mare de ulei din mijlocul podelei de beton arăta că, la un moment dat, adăpostise o mașinărie sau un vehicul. Într-un colț era o stivă de anvelope. Câteva unelte de pescuit, printre care și o plasă, stăteau atârnate pe niște cuie bătute într-un perete. Mai era și un arc, cu coarda prinsă doar într-o singură parte. Nu văzu vreo săgeată. Un motor de barcă zăcea într-o parte, lângă un perete. Capătul uneia dintre lamele ruginite se rupsese, iar cutia motorului era acoperită de vaselină și de pânze de păianjen.

Când reveni cu privirea asupra lui Shaw Kinnard, îl găsi introducând o baterie în partea din spate a unui telefon mobil.

Inima i se strânse într-o tresărire de optimism.

– E al meu?

– Al lui Mickey.

– Al meu unde e?

– Ce n-ai da tu să știi! zise el. L-am ascuns. Dar nu în același loc în care i-am ascuns bateria sau în care ți-am pus cheile de la mașină.

Își desfăcu brațele.

– Poți să cauți, dacă vrei. N-o să le găsești și, chiar dacă le-ai găsi, nu ți-ar folosi la nimic.

Își ridică partea de jos a cămășii ca să-i arate că pistolul lui, fără amortizor, era încă prins de centură. Privi apoi ecranul telefonului, așteptând să prindă viață.

– Poliția poate lua urma apelurilor, spuse ea.

– Da, dar asta e o cartelă SIM preplătită. Nou-nouță. Mickey a băgat-o în telefon ieri-dimineață, înainte

să plecăm din New Orleans, spre Tobias. A sunat o singură persoană de pe ea și o singură persoană a sunat pe numărul ăsta.

Nu trebuia să ghicească cine era acea persoană.

– Ai de gând să-l suni acum?

– Nu. Îl las pe el să mă sune.

– Și dacă nu sună?

– A sunat deja. De cinci ori.

Întoarse telefonul în așa fel încât Jordie să poată vedea jurnalul. Existau, într-adevăr, mai multe apeluri de la un număr necunoscut.

– O să sune.

Băgă telefonul în buzunarul de la piept, unde pusese și bucata de hârtie cu numărul de telefon.

– Idiotul ăla cu craniul pe tricou îți poate confirma că ți-am spus adevărul, că nu a încercat decât să mă agațe și că nu am știut că mi-a băgat numărul lui în buzunar. Poți să-l suni de pe telefonul lui Mickey.

– Nu-i o idee bună.

– De ce?

– Pentru că, până acum, poliția a stat cu siguranță de vorbă cu toți cei care se aflau în bar în momentul comiterii crimei, inclusiv cu el. *În special* cu el, având în vedere cât de apropiați ați fost voi doi. Probabil că telefonul i-a fost confiscat în timpul interogatoriului. Așa că, dacă sun la numărul pe care ți l-a dat și se dovedește că este, într-adevăr, al lui, o să-mi răspundă un polițist.

– Dar de pe un număr preplătit...

– Au și polițiștii metodele și mijloacele lor. Nu-mi asum nici un risc.

Se încruntă, cu tristețe.

– Îmi pare rău. Probabil că sperai să fac greșeala asta. Eu nu fac greșeli.

Tonul lui compătimitor și superior în același timp o scotea din sărite.

– O să faci una.

Păru că-i compătimește și mai mult iluziile.

– Trebuie să calci strâmb, la un moment dat.

– Așa este.

O luă de mână și o trase înspre ușa garajului, pe care o lăsase deschisă după ce băgase mașina înăuntru.

– Trebuie să vezi asta.

Era o ușă lată, ca o ușă de hambar. Un lacăt spart atârna de un cârlig, ceea ce explica zgomotul de mai devreme. Îl rupsese cu o rangă. Balamalele uriașe erau acoperite de rugină.

O scoase prin deschizătură afară din garaj.

– Privește bine în jur. Ești în mijlocul pustietății.

Jordie simți cum i se strânge inima, pentru că descrierea nu putea fi mai exactă. Și priveliștea era identică cu peisajul mlăștinos pe care îl văzuse cu câteva ore în urmă. Probabil că merseseră în cerc toată noaptea, nu doar de când o legase la ochi, ci din clipa în care o băgase în mașină și ieșiseră din parcarea barului.

Drumul îngust, cu pietriș, pe care intraseră, trecea peste un șanț lat de vreo douăzeci de metri. Era plin cu o apă atât de opacă și de neliniștitor de potolită, încât nu-ți puteai da seama cât era de adâncă. De cealaltă parte a șanțului, drumul dispărea într-un crâng de chiparoși și de copaci de esență tare care blocau lumina zilei, creând o penumbră adâncă sub ramurile acoperite cu ciorchini deși și triști de mușchi spaniol.

– Și în spatele nostru...

O trase până la colțul clădirii și Jordie văzu că aceasta se afla pe malul unei ape de o vâscozitate asemănătoare cu cea din șanț. Șerpuia printre pâlcuri de copaci și fâșii de pământ, creând un labirint aparent nesfârșit de canale ce se întindeau până la orizont în ambele direcții.

– Vezi cu ce te confrunți dacă încerci să fugi? Apa este, la propriu, un proiect științific. Nu-ți recomand o baie.

Când își întoarse bărbia în direcția mlaștinii, privirea lui Jordie fu atrasă de cicatricea în formă de C, care era și mai evidentă acum, după ce barba îi mai crescuse puțin. Asociindu-i cicatricea cu aroganța, cu atitudinea dominatoare, Jordie își canaliză furia înspre aceasta.

Apoi îl privi în ochi și spuse sfidător:

– O să găsesc eu ceva.

Shaw Kinnard ridică doar din umeri, se întoarse cu spatele la ea şi o apucă spre uşă.

– Mi-e foame.

Felul în care nu lua câtuşi de puţin în serios ameninţarea ei o făcea să se simtă deznădăjduită mai mult decât orice altceva. Nu mai avea mâinile şi picioarele legate, dar Kinnard nu-şi făcea griji că ar fi putut să încerce să scape. Şansele de reuşită ale unei asemenea tentative erau egale cu zero şi, dacă Jordie murea în această încercare zadarnică, el tot şi-ar fi luat banii de la Panella – şi probabil că ar fi fost bucuros că nu fusese cazul să mai irosească încă un glonţ.

Când ajunse în pragul uşii se opri şi, privind înapoi spre ea, făcu un semn din cap înspre deschidere. Jordie rămase unde era. Kinnard rămase aşteptând. Fără să bată nervos din vârful pantofului. Fără vreun gest de exasperare. Doar *aşteptând.* Un bărbat suprem de încrezător că o să facă aşa cum voia el.

Atitudinea lui o călca pe nervi, dar nu avea nimic de câştigat dacă se răzvrătea acum. Nu ar fi făcut decât să irosească energia pe care avea nevoie să o păstreze. Totuşi, nu avea de gând să-l lase să o vadă învinsă. Purtându-se ca şi cum ar fi fost ideea ei, se îndreptă spre uşă şi intră, trecând pe lângă el. Kinnard închise uşa în urma lor.

– Nu poţi s-o laşi deschisă, ca să intre un pic de aer?

– Nu.

– E înăbuşitor aici. Şi miroase oribil.

– Atunci, ţine-te de nas. Uşa rămâne închisă.

Se duse la maşină şi scoase din portbagaj o pungă de cumpărături, pe care o ţinu deschisă în faţa ei.

– Mickey a făcut cumpărăturile, aşa că nu garantez pentru ce-i acolo. Alege.

Zgâlţâi punga. Înăuntru erau mai multe preparate culinare, la conservă.

– Sardine. Cârnăciori cu fasole. Chili. Ravioli. Supă de roşii.

– Nu mi-e foame.

– Şi o cutie de linguri de plastic.

– *Nu-mi e foame.*

Întoarse capul şi îl străpunse cu privirea.

Ceea ce se dovedi a fi o greşeală. Pentru că îşi apropie faţa atât de aproape de a lui, încât aproape că se atingeau.

Ochii lui de granit străluciră, apoi coborâră spre buzele ei depărtate.

– Eşti sigură?

Şoapta lui îi aminti de atingerea unui şmirghel foarte fin. O simţi până în adâncul stomacului şi, preţ de-o clipă – mult prea mult –, fiecare nerv al trupului ei tremură, acut conştient de prezenţa lui. Era fierbinte, era puternic – era masculinitate şi forţă brută, iar reacţia ei la toate acestea o făcu să intre în panică.

Întoarse privirea şi se trase în spate.

– Da, sunt sigură, zise ea, cu vocea răguşită şi lipsită de forţa şi de hotărârea pe care şi-ar fi dorit să o aibă.

Pe care şi-ar fi dorit să o *simtă*.

Kinnard rămase nemişcat cât ai număra până la cinci, apoi scoase o lingură de plastic din punga de ustensile de picnic, luă o cutie de mâncare şi puse sacoşa înapoi în portbagaj.

Se duse în dreptul unei cutii goale din lemn, o întoarse cu susul în jos şi se aşeză pe ea. Cu o strâmbătură, băgă mâna sub cămaşă, scoase pistolul din toc şi îl aşeză pe ladă, lângă el. Apoi deschise capacul conservei şi începu să mănânce. Aplecat, îndesa mâncarea în gură cu o eficienţă agresivă gândită să potolească foamea, nu să savureze, nici măcar să simtă gustul.

Jordie se retrase cu spatele până la maşină şi se aşeză pe capotă. De la această distanţă sigură, îl urmări. După ce trecu un minut întreg, întrebă, rupând tăcerea:

– De ce nu m-ai omorât?

– Ţi-am spus.

– Nu cred c-o s-o faci.

Ţinându-şi în continuare capul aplecat, Kinnard înlemni cu lingura oprită la jumătatea distanţei până la gură şi rămase aşa preţ de câteva clipe, înainte să termine mişcarea şi să bage mâncarea în gură.

– Să crezi.

– Nu cred.

– Ascultă, doar pentru că am fost la un pas să ne atingem buzele...

– Nici într-o mie de ani!

Ridică privirea preț de-o clipă.

– În fine. Tu ești marfa mea. Valorezi pe puțin două sute de mii de dolari, iar eu zic că mai este încă mult de scos.

– Atunci, de ce nu l-ai sunat încă pe Panella?

– Dacă îl contactez eu primul, pierd avantajul în timpul negocierii. Cu siguranță este îngrijorat, nu știe de ce n-a primit încă vești de la Mickey și nu înțelege de ce Mickey nu i-a răspuns la telefon. Îl las să fiarbă.

– Și tu cât ai de gând să-i ceri?

– Nu te privește.

– E vorba de viața mea și nu mă privește?

– Nu te privește prețul de pe etichetă. Treaba asta e între mine și Panella.

O privi câteva clipe, apoi spuse:

– Ai știut de la bun început că e vorba de el.

– Da.

– De ce nu ai spus?

– Nu voiam să accept adevărul.

– Periculoasă treabă.

Se întoarse la conservă.

– Nu-mi imaginez că i-a spus lui Mickey unde este.

Kinnard pufni la auzul unei asemenea absurdități.

– Nu, dar nici el nu știe unde sunt eu. Sau, mai precis, nu știe unde ești tu. O să stea ca pe ghimpi până când o să primească asigurări că ești moartă.

Gândurile ei fugeau și se schimbau la fel de repede ca norii de furtună, îngreunându-i gândirea coerentă.

Dar se agăță de un cuvânt:

– *Asigurări?* Nu trebuie să-i mai prezinți cadavrul meu?

– N-a trebuit niciodată. Cum să te duc la el când nu știu unde este și când, cu siguranță, el n-o să-mi spună? Ți-am spus asta doar ca să fii... cooperantă.

– Îngrozită.

– A mers.

Obrajii i se încinseră de furie și de jenă că fusese atât de credulă. Dar voia să continue conversația. Cu cât afla mai multe, cu atât avea să fie mai bine înarmată. Trebuia doar să-și activeze talentul de detector de minciuni, pentru că, evident, Kinnard era un mincinos foarte priceput.

Dar, presupunând că spunea măcar în parte adevărul, îl întrebă:

– Ce fel de asigurare o să-ți solicite?

– Voi ști când o să-mi spună.

– Ai avut douăsprezece ore, dacă nu mai mult, să renegociezi cu el. Dar iată-te aici, cu mine pe cap, în acest peisaj de poveste.

Arătă spre o ruptură în acoperișul de tablă ce părea să fi fost făcută cu un deschizător de conserve de modă veche.

– Nu vrei să te întorci în Mexic, la viața ușoară de acolo? Ce te reține?

Adună ultima lingură de mâncare din conservă, aruncă lingura înăuntru și o puse pe jos. Scoase baticul din buzunar și-și șterse gura și mâinile, apoi își întinse picioarele în față, își împreună mâinile în zona taliei și-și încrucișă gleznele.

Jordie observă că tălpile cizmelor lui de cowboy văzuseră multe drumuri. Cunoscuseră viața. Ca și fața lui.

– Îți iubești fratele?

Întrebarea neașteptată o făcu să ridice brusc privirea spre el.

– De ce întrebi?

– Răspunde-mi doar.

– Firește că-l iubesc. E fratele meu.

– Este un găinar trădător.

Reacționând de parcă i-ar fi dat o palmă, Jordie i-o întoarse:

– Ce știi tu despre Josh? Despre orice?

– Chiar și unul ca mine se mai uită din când în când la televizor.

– Da, la filme deocheate.

– Uneori mă uit şi la ştiri. Şi ce nu ştiam deja spre cazul Panella am aflat ieri de la Mickey, în timp ce te filam.

– Mă filaţi?

– Te-am urmărit prin tot oraşul. Am aşteptat până ţi-ai făcut manichiura. Am parcat pe următoarea stradă de lângă casa ta.

– M-aţi spionat.

– Nu atât spionat, cât am discutat cum să... ştii tu.

– Aţi formulat planul A. Care *era* planul A?

– Nu contează. S-a şters. Revenind la fratele tău... cum era viaţa voastră în copilărie?

– De ce te interesează?

– Nu-mi mai răspunde cu o întrebare la tot ce te întreb.

– Atunci, nu mă mai întreba!

– Nu-ţi plac întrebările mele?

– Nu-mi place că eşti băgăcios. Sau face parte din modul tău de operare să afli istoria victimelor tale?

– Modul meu de operare?

Părea amuzat.

– Se pare că şi tu te uiţi la televizor.

Pentru prima oară, lui Jordie i se păru că schiţează un zâmbet, însă acesta nu îi înmuie cu nimic linia dură a gurii sau celelalte trăsături ale feţei. Ba parcă îi scoase şi mai mult în evidenţă trăsăturile ascuţite.

Şi nici nu fu de durată. Dispăru în timp ce-şi înclina capul într-o parte ca să o studieze. Apoi spuse:

– Mi-a venit o idee. Dar, înainte să ţi-o prezint, aş vrea să ştiu de ce gândul la fratele tău te face să devii irascibilă şi să baţi în defensivă.

– Nu-i adevărat.

Nu îi răspunse decât cu o privire neînduplecată ce părea să spună: „Ştiu că aşa e".

După o perioadă de timp interminabilă, Jordie se dădu bătută, îşi masă partea din spate a gâtului, se întinse şi oftă prelung.

– Nu a existat nimic extraordinar în viaţa noastră. Eram familia tipică de clasă mijlocie. Era mama, era tata, eram eu, sora mai mare şi Josh, fratele mai mic.

– Aveai grijă de el?

– Mai mult sau mai puțin. Așa cum fac frații mai mari.

– Și cum era? Mai mult sau mai puțin?

– Dacă trebuie să aleg, aș zice că mai mult.

– De ce?

Se surprinse mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt – foindu-se – și se opri.

– Fiecare familie are o dinamică unică.

– Astea sunt cuvinte goale, fără nici o substanță.

– În familia noastră, asta însemna că eu, fiind copilul mai mare, aveam responsabilitatea de la sine înțeleasă de a-mi proteja fratele mai mic.

De fapt, responsabilitatea ei de a avea grijă de Josh fusese mai mult decât de la sine înțeleasă. Era ceva de care i se amintea zilnic, dacă nu cu o admonestare verbală, atunci cu oftaturi de dezamăgire sau priviri încărcate de reproș care erau la fel de eficiente, dacă nu mai eficiente.

– De a-l proteja față de ce anume?

– De pericolele normale, firești, ale copilăriei.

– Hmm.

Pierzându-și răbdarea, adăugă:

– Cum ar fi să calce pe un cui ruginit. Să se împiedice pe scări. Să alerge cu foarfecile în mână.

– Obositoare sarcină și lipsită de orice satisfacție pentru un copil, spuse el.

Jordie nu-i răspunse.

– Tendința ta de a-l proteja a continuat și după ce ați devenit adulți?

– Nu. Am crescut amândoi.

– Josh a crescut și a devenit hoț. Ce părere au avut mama și tatăl tău de treaba asta?

– Dar părinții tăi ce părere au avut în legătură cu ce ai devenit tu? i-o întoarse ea.

– Sincer, tata a fost încântat. Am călcat pe urmele lui și au fost niște urme foarte mari. A fost celebru, în meseria noastră.

– Oh. Înseamnă că tu categoric nu ai avut o copilărie obișnuită.

Kinnard ridică din umeri.

– A fost ceva obişnuit pentru mine. Eram copil, nu ştiam că există şi alt fel de viaţă de familie.

Jordie se gândi la asta, apoi îşi aminti că o menţionase, ceva mai devreme, pe mama lui.

– Mama ta te-a învăţat să te porţi frumos cu o femeie, dar nu a avut nimic de comentat în legătură cu meseria pe care ţi-ai ales-o?

– Ba nu. A murit dorindu-şi să-mi fi ales alt drum.

– E moartă?

– Amândoi sunt. Tata a împuşcat-o, apoi şi-a lipit revolverul de tâmplă şi a apăsat trăgaciul.

Jordie nu-şi putu ascunde şocul. Trăsăturile lui, dimpotrivă, rămaseră nemişcate, de nepătruns.

Încerca oare să o uluiască cu această sinceritate crudă? Spunea măcar adevărul? Nu avea de unde să ştie. Îşi dădea seama că putea minţi cu nonşalanţă, în acelaşi timp putea face dezvăluiri teribile cu aceeaşi indiferenţă.

– Josh a fost întotdeauna pârâcios? întrebă el.

– Nu vreau să mai discut despre asta, zis ea. Mai ales despre Josh.

– Vezi tu, ar trebui să vorbeşti cu mine despre el.

– De ce-aş face asta?

– Pentru că, Jordie, e posibil ca frăţiorul tău să-ţi salveze, în cele din urmă, funduleţul ăla obraznic.

Ignorându-i remarca, Jordie se concentră pe esenţialul celor spuse de el.

– Cum?

– La un moment dat în decursul lungii noastre plimbări de astă noapte....

– Nu ai mers în cerc chiar tot timpul, nu?

– Vrei să auzi sau nu?

Domolită de tonul lui aspru, Jordie tăcu şi dădu încet din cap.

– Uite, aici te priveşte pe tine, viaţa ta. Pentru că, la un moment dat între miezul nopţii şi zorii zilei, mi-a trecut prin minte gândul că s-ar putea să valorezi mai mult vie decât moartă.

Inima lui Jordie începu să bată mai tare. Se uită la pistolul care era în continuare așezat pe ladă.

– Vrei să spui că n-o să mă omori până la urmă?

– Depinde. Tot ce trebuie să faci tu ca să preîntâmpini asta este să-mi spui unde e fratele tău.

Flacăra de speranță se stinse. Lăsându-și umerii să cadă, ridică mâinile în laterale și râse sec.

– Nu am nici cea mai vagă idee unde e Josh.

– Jordie, spuse el, vorbind blând, ce ți-am spus eu să nu mă minți?

– Asta e adevărul! Când Josh a devenit informator, a fost pus sub protecție. Nici măcar eu nu știu unde a fost trimis. Nu mi se permite să iau în nici un fel legătura cu el. Este păzit de agenți federali douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

– Nu mai este.

Jordie simți un gol în stomac.

– Cum?

– Frățiorul tău, Josh, a reușit să scape de gardieni și...

Scoase un sunet prelung, însoțit de un gest din mână, care sugera un avion decolând.

– ... a zburat din cuib.

Cuvintele și semnificația lor erau atât de șocante încât, la început, nu putu înțelege.

Apoi în mintea ei pătrunse semnificația deplină a vorbelor lui și Jordie simți că nu mai are oxigen. Gândurile răzlețe pe care încercase să le organizeze cu câteva momente în urmă dispărură cu desăvârșire.

– Minți.

Kinnard clătină încet din cap.

Jordie trase cu zgomot aerul în piept.

– Josh...

– A spălat putina.

– A părăsit protecția guvernamentală?

– Și-a luat tălpășița marți dimineață din locația în care îl sechestraseră federalii.

În timp ce Jordie încă mai încerca să asimileze această informație, Kinnard se ridică și începu să se îndrepte spre ea cu pas măsurat.

– Știi ce cred eu? Cred că Panella nu are cele treizeci de milioane pe care le-a furat împreună cu fratele tău. Mai rău, nici măcar nu știe unde sunt ascunse. Dar știe Josh. Și acum nimeni, nici federalii, *nimeni* nu îl mai poate proteja pe Josh de Billy Panella.

Ajungând la capota mașinii pe care stătea Jordie, își puse mâinile de-o parte și de cealaltă a coapselor ei și se apleacă spre ea.

– În afară de tine.

capitolul 10

Din momentul în care ajunsese la concluzia că o înțelegere cu guvernul federal era cea mai bună opțiune pentru el, Josh Bennett începuse să se pregătească pentru ziua în care avea să-și încalce cuvântul.

Fusese luat pe sus și dus în casa de securitate doar cu hainele pe care le avea pe el și o geantă mică de pânză, în care erau câteva obiecte personale. Geanta și obiectele fuseseră cercetate, dar nu cu foarte mare atenție.

Agentul special Joe Wiley și oamenii lui fuseseră mai preocupați să nu aducă cu el vreun obiect cu care să-și poată pune capăt zilelor. Când nu găsiseră nimic de acest fel, îi dăduseră înapoi geanta de pânză, cu cele câteva flecușteț rămase nedescoperite.

Mai importantă decât acestea era însă bogăția de informații pe care Josh o cărase cu el în minte. Temnicerii lui – nu așa li se spunea, dar asta erau – nu aveau habar câte zeci de parole, numere de cont și altele de genul ăsta erau scrise pe hard-drive-ul memoriei lui.

Pe parcursul ultimelor șase luni, și-ar fi putut păcăli gărzile și ar fi putut fugi în orice moment, dar așteptase până când se stabilise o rutină, până când monitorizarea se mai relaxase și agitația creată de decizia lui de a se preda FBI-ului se mai potolise.

Nu că Josh stătuse degeaba în această jumătate de an. Folosise timpul ca să-și schimbe, treptat, înfățișarea.

Plângându-se că-şi simte ochii uscaţi, renunţase la lentilele de contact şi trecuse la ochelari. Prefăcându-se că-şi pierduse pofta de mâncare, odată cu pofta de viaţă în general, pierduse cele zece kilograme care i se adunaseră în jurul taliei pe vremea când stătuse la masă cu Panella.

Înainte, se bărbierise întotdeauna în fiecare zi, însă acum nu mai era atât de exigent cu igiena personală şi se bărbierea doar o dată la câteva zile. Barba lui avea o neaşteptată nuanţă arămie, astfel încât nici măcar apropiaţii – şi aceştia erau puţini – nu l-ar fi recunoscut neras şi aşa de neîngrijit.

Se pregătise bine şi, în dimineaţa zilei de marţi, îşi pusese planul în acţiune.

Îşi scosese brăţara de monitorizare de la gleznă – lucru care se presupunea a fi imposibil, dar nu era. Cu barbă şi perciuni roşcovani de două zile şi luând cu el doar un rucsac cu obiecte pe care le şterpelise în timp, ieşise pe fereastra dormitorului de la al doilea etaj şi ajunsese pe jos până la cea mai apropiată autostradă.

În cea mai mare parte, oamenii din Tennessee, Mississippi şi Louisiana erau prietenoşi. În nişte vremuri în care vrajbele nefondate se rezolvau în măceluri de proporţii, în care erau implicaţi o sumedenie de străini nevinovaţi, Josh se bazase pe esenţa bunătăţii umane ca să poată să evadeze fără să fie prins.

Şi uite aşa, într-un timp foarte scurt, fusese luat în pick-up-ul unui poliţist în rezervă, care îşi aducea acasă haita de dulăi de vânătoare, după ce petrecuseră o lună la antrenament, în Georgia. Din când în când, câinii urlau în cuştile lor din spatele maşinii, iar Josh aflase mai multe informaţii despre căpuşele albastre decât şi-ar fi dorit să ştie vreodată.

Se despărţise de proprietarul câinilor în Greenwood, Mississippi, unde Josh se dusese în toaleta unei benzinării şi îşi aplicase un tatuaj temporar pe gât. Îşi pusese ochelari de soare şi o şapcă veche şi murdară, pe care o luase dintr-o cutie cu lucruri donate pentru săraci, într-o zi în care ieşise la cumpărături cu gardienii lui. Astfel

deghizat, se dusese fix în centrul orașului și se alăturase haosului de-abia controlat dintr-un birou aglomerat de locuri de muncă.

Își petrecuse restul zilei completând formulare interminabile cu informații pe care le inventa pe măsură ce se ivea nevoia. Era trimis de la o coadă la alta, la fel ca alte zeci de oameni asistați de funcționari nervoși și nepăsători. Era o ascunzătoare excelentă.

Când biroul se închisese la sfârșitul zilei, Josh își aruncase vraful de formulare în cel mai apropiat coș de gunoi și folosise o altă toaletă ca să-și spele tatuajul și să-și radă barba, folosind o lamă numărul doi. Mersese pe jos câteva străzi, până la un motel, unde își luase o cameră pe un nume fals, folosind cartea de credit pe care reușise să o ascundă în geanta de pânză când fusese ridicat din New Orleans.

Își petrecuse cea mai mare parte a serii de marți schimbând canalele la televizor. Pe nici unul din posturi, edițiile de știri nu menționaseră evadarea lui. Se gândi că probabil serviciile federale nu doreau să facă public faptul că o dăduseră în bară. Cu siguranță fuseseră alertate agențiile locale, care probabil că îl căutau deja, dar spera acum mai mult decât oricând că va reuși să se piardă în mulțime.

Nu ar fi trebuit să fie prea dificil. Nu căutase niciodată să fie în centrul atenției. Ba chiar își petrecuse cea mai mare parte a vieții evitând cu orice preț să iasă în evidență. Avea atât de multă experiență în a se face nevăzut, încât ar fi trebuit să-i fie ușor să treacă neobservat în viața de zi cu zi.

Chiar și așa, hotărî că prefera să fie precaut decât să fie prins, așa că alese să stea ascuns și își petrecu încă două nopți în motel, înainte să plece mai departe.

Vineri dimineața se îmbrăcă în costumația lui de șomer fără o lețcaie. Renunță însă la tatuaj și își dădu părul cu foarte mult gel, în așa fel încât ce se vedea de sub șapcă părea de o culoare mult mai închisă. Făcu din nou autostopul și fu luat de un șofer de tir care îi ținu tot drumul predici despre uneltirile viclene ale

diavolului, despre cum să le vezi și cum să eviți să fii prins în ele.

Josh râse în sinea lui, gândindu-se: „De-ai ști tu!"

După ce refuză să fie botezat, dar promise că o să se mai gândească, coborâse la intersecția a două autostrăzi, aproape de granița dintre Mississippi și Louisiana, și se întoarse pe jos până la un magazin Army Navy pe care îl observase din tir. Cumpără ceva de acolo, apoi se duse la un motel de pe marginea drumului și-și luă o cameră.

Acolo starea lui de mulțumire de sine se schimbase în temere.

Nu-i mai venea să râdă în barbă, în schimb se plimba agitat dintr-o parte în alta a camerei, așteptând să se întâmple ceva, dar temându-se în același timp de ce s-ar fi putut întâmpla. Tresărea la orice sunet. La fiecare set de faruri care se apropia, își ținea răsuflarea până când mașina trecea de el.

Pe măsură ce noaptea înainta, sentimentul de paranoia era tot mai puternic, iar Josh începu să se teamă că poate nu fusese chiar atât de invizibil pe cât crezuse. Nu păcălise pe nimeni? Oamenii pe care îi întâlnise pe drum aveau să și-l amintească și să-l descrie poliției? Oare autoritățile erau chiar acum în drum spre el?

Prin cap i se învârteau tot felul de scenarii, care mai de care mai groaznice - se vedea arestat, judecat, trimis după gratii, toate astea petrecându-se sub lumina reflectoarelor. Camera începu să-l sufoce, părându-i o celulă de închisoare.

Acum, într-o stare de intensă anxietate, își strânse puținele bunuri și-și puse pantalonii kaki pe care îi cumpărase de la magazinul Army Navy. Își trase șapca mai jos pe frunte. În timp ce părăsea motelul, încercă să nu privească peste umăr, dar impulsul era prea puternic ca să-i reziste.

Era cu mult înainte de răsăritul soarelui, dar tirurile și camioanele porniseră deja la drum. Doar două trecură pe lângă el, înainte ca unul să oprească în dreptul lui. Șoferul îl invită să urce. Aproape imediat, Josh regretă

că-i acceptase invitația. Nu își dorea decât pace și liniște, ca să se poată gândi în voie, dar șoferul de tir era vorbăreț nevoie mare și începu numaidecât să-i povestească despre numeroasele și sălbaticele - și fictivele, după părerea lui Josh - lui întâlniri amoroase cu femeile.

Josh făcu un efort să nu-l audă și rămase îmbufnat, încercând să nu zbiere la el să tacă odată.

Trebuia să reziste doar până când ajungea în locul spre care se îndrepta. Trebuia doar să ajungă acolo! Odată ce vedea că totul era în regulă, avea să fie și el în regulă.

După ce intrară în estul statului Louisiana, ceru șoferului să-l lase să coboare la un popas de pe marginea drumului. Așteptă până când tirul dispăru din vedere, apoi merse pe șosea până la un magazin universal. Avea nevoie de câteva provizii de bază - nu mai mult decât putea cără confortabil în rucsac - care să-l țină până când implementa faza numărul doi a planului său de evadare.

Luă repede ce-i trebuia și puse lucrurile pe banda de la casă. Conștient că era filmat de camerele de supraveghere, își ținu capul în jos, în așa fel încât cozorocul să-i ascundă fața.

Casiera îi zâmbi prietenos.

- E totul în regulă, dragule?

- Da, mulțumesc.

- Vrei o cafea la pachet?

- E-n regulă.

Dintr-odată, atenția i se îndreptă de la fardul albastru de pe ochii femeii la televizorul din spatele ei.

Mai bine zis îi fu atrasă de chipul surorii lui, Jordie, care apăruse pe ecranul televizorului.

În partea de jos, pe bandă roșie, scria: *Jordan Bennett, VICTIMĂ A UNEI POSIBILE RĂPIRI.*

Josh simți cum se face brusc lac de sudoare. Genunchii aproape că îi cedară.

- M-am răzgândit, îi spuse el femeii și luă un bilet de loto din vraful de lângă casă. Adaugă-l la total.

Făcu un efort să-și țină sub control tremuratul mâinii în timp ce înnegrea numerele de pe bilet cu vârful

unui pix, trăgând în acest timp cu ochiul la ştirile de dimineaţă transmise de un post de televiziune din New Orleans.

Fotografia lui Jordie fu înlocuită cu un film în care era înfăţişată scena unei crime, înconjurată cu bandă galbenă. Titlul de pe banda din josul ecranului se schimbă în: *Transmisie live din Terrebonne Parish.* Josh recunoscu Lexusul lui Jordie în fundal, în spatele reporterului, care stătea chiar în faţa benzii galbene.

Un alt client intră în magazin şi o salută pe casieră pe un ton familiar. Josh rămase cu capul plecat, colorând meticulos spaţii de pe biletul de loto în timp ce urmărea acţiunea de pe ecranul televizorului.

– Ai auzit? o întrebă clientul pe casieră.

Cu coada ochiului, Josh îl văzu arătând spre televizor.

– Dă mai tare.

Josh se prefăcu dezinteresat, dar asculta cu nesaţ fiecare cuvânt. *Crimă. Posibilă răpire. Detectivi.* Vocea reporterului accentua cuvintele cheie, până când Josh abia se putu abţine să nu urle.

Reporterul încheie spunând:

– În acest moment, autorităţile au mai multe întrebări decât răspunsuri în ceea ce priveşte brutala crimă. Totuşi, echipa noastră a aflat că există un posibil suspect.

Fotografia unui bărbat, făcută direct din faţă, apăru pe ecran.

– Shaw Kinnard a fost văzut în bar, în compania victimei, şi a plecat împreună cu aceasta. Se crede că el ar fi responsabil nu doar pentru crima care a avut loc în parcare, ci şi pentru dispariţia domnişoarei Bennett. Se crede că este înarmat şi periculos. Anunţaţi cea mai apropiată agenţie de implementare a legii dacă aveţi vreo informaţie în legătură cu acest om. Un purtător de cuvânt din partea companiei domnişoarei Bennett, Extravaganza, şi-a exprimat îngrijorarea...

Casiera luă telecomanda şi dădu volumul mai încet, chiar în timp ce clientul remarca:

– Pun pariu pe orice că Billy Panella e în spatele întregii poveşti. E felul lui de a se răzbuna pe Josh Bennett.

Casiera dădu din cap.

– N-o mai găsește nimeni pe fata asta, doar dacă o s-o pescuiască cineva din vreo mlaștină.

Bărbatul o apucă agale înspre raftul cu lactate, spunând:

– Și între timp frate-său a scăpat basma curată. Dacă fata pățește ceva, ar trebui să-l pună pe nenorocitul ăla în lanțuri și să-l lase să putrezească într-o temniță.

Urechile lui Josh începură să bâzâie cu zgomot. Abia își putea controla respirația. Jordie fusese *răpită?*

– Asta sunt numerele norocoase?

Fiecare mușchi din corp i se încordă în clipa în care-și dădu seama că femeia de la casă i se adresa lui. Josh se forță să zâmbească și îi întinse biletul.

– Să sperăm.

Casiera îi înregistră numerele și făcu totalul cumpărăturilor. Josh plăti cu bani gheață și avu impresia că femeia stă o eternitate să-i bage cumpărăturile în pungă. Când termină, Josh îi mulțumi și se îndreptă spre ușă.

– O zi frumoasă! îi strigă femeia, în timp ce ieșea din magazin.

O luă la fugă ca din pușcă și continuă să meargă pe marginea șoselei până când văzu o cărare care se pierdea între copaci. O urmă preț de cel puțin o sută de metri și, când ajunse într-un luminiș, aruncă sacoșele din mână, își scoase rucsacul din spate și se prăbuși peste rădăcinile ca niște funii ale unui stejar uriaș. Își șterse ochelarii, își lipi fruntea de genunchii îndoiți și respiră de câteva ori adânc pe gură.

Cuvintele pe care le auzise la știri îl asaltau asemenea unor strigoi dintr-o casă bântuită.

... *brutală...*

... *Mickey Bolden, suspect în numeroase crime nesoluționate...*

... *înarmat și periculos...*

... *fratele domnișoarei Bennett, Joshua Bennett, a fost acuzat de...*

... *se presupune că Billy Panella și Joshua Bennett au...*

... *a devenit informator pentru procurorii federali...*

Erau vești cumplite. Cumplite!

Bâzâitul din urechile lui deveni tot mai puternic, însoţit de bătăile rapide ale inimii, care-i răsunau în timpane. Începuse să-i curgă nasul. Se simţea lipicios şi claustrofobic. Era ameţit şi avea o puternică senzaţie de vomă. Pielea de pe spate i se întinse în acea durere strânsă, familiară, neiertătoare.

Jordie *răpită?* Nu era cu putinţă. Pur şi simplu era *imposibil.* Cu siguranţă se înşelaseră reporterii de la televizor. Nu avea să creadă până n-o auzea din gura lui Jordie.

Cu mişcări frenetice, deschise fermoarul rucsacului şi scoase telefonul mobil pe care îl luase de la gardieni în prima lui săptămână de detenţie. Săptămâni întregi după aceea îl auzise pe şerif certându-şi angajaţii fiindcă-l pierduseră. Josh înlocuise cartela SIM cu una nouă, nedetectabilă, pe care o strecurase în casa în care fusese ţinut ascunzând-o în căptuşeala genţii de pânză.

După ce găsi telefonul, nu dădu imediat de bateria care se ataşa la acesta.

Din ce în ce mai disperat, răsturnă conţinutul rucsacului pe pământ, apoi începu să cotrobăiască printre haine şi diferitele obiecte, împrăştiindu-le asemenea unei tornade, până când găsi bateria telefonului. Cu degetele parcă înţepenite, respirând gâfâit şi clipind pentru ca transpiraţia de pe frunte să nu-i intre în ochi, reuşi să introducă bateria şi, de îndată ce avu semnal, începu să tasteze numărul de mobil al lui Jordie.

Apoi însă mintea lui urlă: „Ai înnebunit?"

Se opri brusc şi rămase o clipă să se gândească.

Fie că Jordie era moartă sau nu, oricum nu avea cum să răspundă la telefon.

Dar ar fi putut răspunde altcineva. Cel care o răpise, poate. Sau poate că poliţia. Şi persoana care răspundea cu siguranţă ar fi dorit să ştie cine o sună. Ce să spună? „Sunt fratele ei. Cel care l-a tras în piept pe nemilosul Billy Panella şi i-a râs în nas guvernului federal? Care a evadat marţea trecută? Poate c-ai auzit de mine?"

Gândind ceva mai raţional acum, se sprijini de trunchiul solid al copacului, închise ochii şi se forţă

să respire adânc, regulat. Trecură așa câteva minute. Transpirația încetă să i se mai scurgă din toți porii. Bătăile inimii încetiniră. Nasul încetă să-i mai curgă și greața se mai potoli.

Se controlă.

Deschise ochii, își găsi ochelarii printre lucrurile împrăștiate pe jos și îi puse la ochi.

Ca și cum ar fi avut lentile magice, Josh începu să vadă situația dintr-o perspectivă cu totul nouă – perspectiva lui Billy Panella.

Pentru că, în timp ce lucrase mână în mână cu acesta, detestându-l până în măduva oaselor, ajunsese totuși să admire puterea pe care Panella o exercita. Nimănui nu-i tremurau genunchii în clipa în care se rostea numele lui Josh Bennett. Dar era suficient să se audă cel al lui *Billy Panella*, rostit în cea mai înceată șoaptă, și toți bărbații își udau pantalonii. Josh îl invidia pentru asta.

Ori de câte ori se întâmplase ceva neprevăzut, văzuse cu ochii lui cum explodează legendarul temperament vulcanic al lui Panella. Dar îl văzuse totodată recăpătându-și rapid controlul și rezolvând problema. Niciodată panica sau teama nu îl împiedicaseră să își atingă un obiectiv.

Josh hotărî să nu se lase nici el copleșit.

Cu mâinile acum sigure, scoase bateria din telefon și puse amândouă piesele înapoi în rucsac.

N-o s-o sune pe Jordie. Chiar dacă, prin cine știe ce minune, ar fi putut vorbi cu ea, ce să-i spună?

Panella îl amenințase că o să se ducă după ea dacă Josh ar fi îndrăznit să-l trădeze. Și oare Josh nu-i transmisese acest avertisment?

Ba da. De nenumărate ori.

Ar fi trebuit să asculte, ar fi trebuit să fie mai atentă.

Oricare i-ar fi fost acum soarta, era singura vinovată, singura responsabilă.

Josh nu trebuia să se gândească decât la ce era mai bine pentru el.

capitolul 11

Jordie se trase mai la distanță de el, dar nu putea scăpa de privirea lui hipnotică.

Când își dădu seama că respiră pe gură, își strânse buzele, dar respirația îi rămase neregulată, în timp ce analiza în minte această veste tulburătoare.

„Ce-o fi în mintea lui Josh?"

Făcuse o înțelegere foarte bună, mult mai bună decât îndrăznise Jordie să spere. Negociase la sânge și procurorul îi acordase în cele din urmă imunitate totală, în schimbul mărturiei lui împotriva lui Billy Panella. Și, totuși, în mod incredibil, fratele ei aruncase pe fereastră... Era incredibil, nu?

Miji ochii și îl privi pe bărbatul care o răpise, care era încă aplecat peste ea, aplicând presiune fără ca măcar să o atingă.

– Ești un criminal nenorocit și mincinos! De ce aș crede orice din ce-mi spui tu?

– Nu te mint.

– Nu? Spune-mi ceva care să mă convingă că este adevărat.

– Încă-ți mai bate inima.

Rosti cuvintele fără pauză, fără să stea să se gândească. Un simplu fapt. Dacă nu l-ar fi luat în calcul pe Josh, Jordie ar fi fost acum moartă. Bărbatul din fața ei ar fi omorât-o demult.

Îi spuse:

– În clipa în care mori, îți pierzi orice valoare. Cât ești încă în viață, pot să negociez.

– Cu Panella.

– Și cu fratele tău.

Jordie pufni.

– Scoate-ți din cap ideea că Josh are banii. Sau că știe măcar unde sunt. Dacă ar fi știut, ar fi spus atunci când...

– ... când și-a pierdut sufletul devenind un turnător?

– Când și-a *salvat* sufletul făcând ceea ce trebuie.

– Și-a salvat sufletul pe dracu'! Tot ce a făcut vreodată *Sfântul Josh* a fost pentru propriul interes. Acum însă e

într-o mare încurcătură. A renunțat la înțelegerea pe care o făcuse cu federalii. Și, ca și cum asta n-ar fi suficient de rău, i-a făcut și de râsul curcilor în clipa în care le-a fugit de sub nas. Dacă-l prind, s-a ars. O să-și petreacă restul zilelor într-o închisoare federală. Dar ar fi mai bine pentru el să-l prindă oamenii legii înaintea lui Panella. Pentru că Panella o să-i smulgă limba aia despicată, o să-i verse mațele și-o să-l dea la aligatori. Oricum ar fi, Josh a încurcat-o. Cu excepția cazului în care ajung eu primul la el.

Jordie se temea că previziunile lui Shaw despre viitorul fratelui ei nu erau prea deplasate.

- Dacă ajungi tu primul la el, ce se-ntâmplă?

- Îl conving că este în interesul lui să-mi dea o parte din bănuții ăia care au stârnit atâta vâlvă. Dacă o face, ne putem întoarce cu toții fericiți acasă. Ei bine, nu chiar *acasă*. Dar ai înțeles ideea.

- Asta este ideea ta?

- E o idee foarte bună, după părerea mea.

Jordie își apăsă degetele pe frunte și-și masă spațiul dintre sprâncene.

- Este o idee foarte proastă, domnule Kinnard. Care se bazează în întregime pe o speculație eronată. Josh nu are banii. Nu are nici un ban. Și, să spunem că ar avea. Să spunem că ar avea buzunarele doldora de bani. Ar putea fi oriunde! Cum ai de gând să-l găsești?

- N-o să fie nevoie să-l găsesc eu. O să vină el la mine. Pentru că te am pe tine.

Îi adresă un rânjet de crocodil.

- Mai devreme sau mai târziu, o să afle că ai fost răpită.

- O să presupună că sunt moartă.

- Probabil. Până când o să-l anunți tu că nu e așa.

- Și cum să o fac asta?

- În același mod în care ai comunicat tot timpul cu el.

De data asta, Jordie chiar râse.

- Nu am avut nici un fel de contact cu fratele meu de când a fost luat în custodia FBI-ului. Nimic. Zero!

Își uni degetul mare și arătătorul în formă de cerc, ca să sublinieze cuvintele.

– A fost una dintre condițiile înțelegerii pe care a făcut-o cu guvernul.

Kinnard rămase privind-o, fără să clipească, fără să se miște.

– Bine, n-ai decât să crezi ce vrei, zise ea. Lucrurile nu se schimbă. Nu știu unde a fost ținut Josh în ultimele șase luni și nu știu cum să iau legătura cu el. Punct. Am terminat discuția.

– S-o crezi tu. *Discutăm* despre fratele tău mai mic, pe care l-ai protejat și de care ai avut grijă să nu alunece pe scări și să nu se zgârie în cuie ruginite. Vrei să-mi spui că n-a dat fuga la tine, cu fața-n lacrimi, după ce a fugit de la Unchiul Sam?

– Ăsta e adevărul.

– Nu știai că a evadat?

– Nu! Am aflat abia când mi-ai spus tu.

Se aplecă mai mult spre ea.

– Chiar dacă aș crede că nu te-a contactat în ultimele patru zile, *și nu cred*, FBI-ul ar fi sărit pe tine ca niște copoi de vânătoare pe-o rață din baltă. Cum a făcut Billy Panella. Îl vrei pe Josh Bennett, dar nu poți să-l găsești? E simplu. Rămâi cu ochii pe soră-sa, cea mai apropiată rudă a lui, prima și singura persoană la care dă fuga atunci când a-ncurcat-o.

– FBI-ul nu m-a anunțat că a fugit.

O fixă cu privirea, ca și cum ar fi încercat să o intimideze și să o forțeze să-i spună adevărul. Chestie care nu-i plăcea, pentru că nu știa să mintă prea bine. Nu că ar fi mințit acum. Nu tocmai.

Era adevărat, nici o agenție guvernamentală nu o înștiințase de dispariția lui Josh. Dar era foarte posibil ca autoritățile să fi stat cu ochii pe ea ca să vadă dacă nu cumva frate-său apărea la ușa ei.

Cu o seară în urmă, când plecase de acasă și se dusese la bar, văzuse farurile unei mașini în oglinda retrovizoare. Rămăseseră mereu la aceeași distanță față de ea. Era posibil să fi fost o simplă coincidență. Dar fusese

suficient de paranoică încât să scape intenționat de mașină când ajunsese pe drumurile lăturalnice.

Totuși, nu avea de gând să-i împărtășească lui Shaw Kinnard acest amănunt.

Își păstra în schimb expresia cât mai lipsită de orice emoție, iar Kinnard renunță în cele din urmă și se îndepărtă, lăsându-i spațiu să respire. Jordie se ridică complet în șezut și, pentru prima oară în ultimele minute, reuși să tragă adânc aer în piept.

– Te înșeli în privința lui Josh și a banilor furați, spuse ea. Billy Panella a fugit cu ei. Toată lumea știe asta. I-a mutat undeva în afara țării.

– Apoi și-a luat zborul și s-a dus fericit la o întâlnire cu milioanele lui?

– Nu ți se pare logic?

– Foarte logic. Așa că răspunde-mi la o întrebare: dacă Panella se scaldă acum în bani, de ce este atât de deranjat de recenta ispravă a lui Josh?

– Nu știu. Poate... Poate...

Nu găsi nimic.

– Hmm? Ce-ai spus?

Îi mai lăsă câteva clipe să găsească un răspuns și, când asta nu se întâmplă, spuse:

– Mickey mi-a spus că Panella voia să te omoare ca să-i transmită lui Josh un mesaj. Nu a uitat și nici n-a iertat faptul că fratele tău l-a trădat. Și vorbesc despre o răzbunare în stil mafiot, Jordie. Panella gândește cam așa: „Mă tragi pe sfoară, îți măcelăresc întreaga familie. De preferat sub ochii tăi".

Jordie nu avea nevoie de o lecție despre mentalitatea lui Panella. O cunoștea mult prea bine.

Josh lucra la o mică firmă de investiții când Panella îl contactase și-i făcuse o ofertă. Fusese o asociere ciudată: Panella, cu costumele lui impecabile și alunecos precum peștele în apă, și fratele ei, timid, mereu jenat, care nu-și găsea niciodată locul în cercurile sociale. Dar Panella avea nevoie de mintea genială a lui Josh și nu-i trebuise mult să-l ademenească cu lingușeli și promisiuni de îmbogățire. Totuși, de îndată ce Panella îl atrăsese de partea

lui, stabilise o relație de lucru pe care Jordie o considerase mereu extrem de nesănătoasă. O înfuria și o durea să vadă cum Panella menținea controlul asupra fratelui ei folosindu-se de slăbiciunile și de lipsa lui de încredere, uneori în moduri de-a dreptul sadice.

La fel de îngrijorătoare erau zvonurile cum că Panella ar fi fost implicat și în alt fel de afaceri, în afară de cea la care lucra împreună cu Josh. Îl implorase pe Josh să deschidă ochii și să vadă cine era cu adevărat Billy Panella. O secătură care intimida și manipula, în cel mai bun caz. În cazul cel mai rău, un jucător abil, poate chiar criminal, în care nu se putea avea încredere. Așa cum făcea întotdeauna, Josh se încăpățânase să nu o creadă și nu îi ascultase rugămințile, acuzând-o chiar că nu îl plăcea pe șeful lui din pură invidie.

Fusese aproape o ușurare pentru Jordie momentul în care castelul de cărți de joc pe care îl construiseră Josh și Panella se prăbușise. Însă se prăbușise în capul lui Josh. Participarea lui la întreaga operațiune era incontestabilă așa că, atunci când FBI-ul îi dăduse șansa să devină informator, insistase pe lângă el să accepte.

Panella avea mai multe motive să nu o placă, dar faptul că știa că Josh nu ar fi cedat fără îndemnul ei o transforma în dușmanul lui de moarte. Și, judecând după zvonurile care circulau în legătură cu el, Panella nu se purta prea frumos cu dușmanii lui.

Timp de săptămâni întregi după ce Josh fusese luat în custodie federală și Panella părăsise, se presupunea, țara, Jordie trăise cu teamă, privind mereu cu băgare de seamă în jur, îngrozită de gândul că Panella ar fi putut să se hotărască să-și verse frustrarea pe ea și să se răzbune în felul ăsta pe Josh. Josh făcuse chiar și o aluzie în legătură cu această posibilitate atunci când începuse să se gândească la opțiunea de a cădea la înțelegere cu FBI-ul.

– O să te omoare și pe tine, se văicărise el. Mi-a spus că așa o să facă.

Dar, pe măsură ce timpul trecea și nu se întâmpla nimic, Jordie începuse să se relaxeze. Abia când îi văzuse

pe Mickey Bolden şi pe Shaw Kinnard apropiindu-se de ea cu o seară în urmă îşi dăduse seama că Josh nu fusese doar melodramatic. Fusese un avertisment real.

Încercând să-şi ascundă gândurile de bărbatul de lângă ea, spuse:

- Panella a avut şase luni timp să se răzbune. De ce acum?

Shaw îi răspunse cu voce înceată:

- Ştii de ce, Jordie. Panella s-a pus în mişcare în clipa în care s-a pus şi Josh. Poate că-l cunoaşte pe fratele tău mai bine decât tine. Poate că şi-a dat seama de la bun început că Josh îi duce de nas pe federali. A stat în umbră, a aşteptat şi, când Josh a făcut exact ce se aştepta Panella să facă, a pus în mişcare planul pe care îl avusese de la bun început.

- Să mă omoare pe mine?

- Pentru că şi-a dat seama că să te omoare pe tine ar fi cea mai dură pedeapsă pe care i-ar putea-o da fratelui tău pentru că l-a trădat. Şi, dacă tu eşti moartă, nu le poţi spune agenţilor tot ce ştii.

- Tot ce ştiu *eu?* exclamă ea. Eu nu ştiu nimic.

- Cu siguranţă, Panella are altă impresie.

- Ei bine, se înşală.

- Din câte spunea Mickey, după ce Panella a dispărut, ai fost luată destul de mult la întrebări.

Jordie dădu din cap, amintindu-şi şedinţele fără de sfârşit.

- Agenţii FBI m-au interogat în repetate rânduri, pe parcursul a câtorva săptămâni. Nu le-am putut spune nimic, pentru că nu ştiam nimic.

- Şi te-au crezut?

- Desigur.

Kinnard scoase un sunet încărcat de scepticism.

- De ce *desigur?* I-ai convins cu faţa asta onestă? I-ai dat pe spate cu o figură Sharon Stone în camera de interogatoriu?

Revoltată, Jordie sări în picioare.

- Stai jos!

Îi puse o mână în mijlocul pieptului şi o împinse înapoi pe capota maşinii.

Jordie îl apucă de încheietură şi îi dezlipi mâna de corpul ei.

– Le-am spus agenţilor adevărul şi ei m-au crezut.

– Poate. Dar se pare că Panella este convins că le-ai spus ceva, poate chiar fără să vrei, care i-a pus în pericol retragerea din peisaj.

– Nu le-am spus nimic.

– Îi e frică de tine, Jordie. Altfel de ce ar fi trimis doi ucigaşi plătiţi să-ţi închidă definitiv gura? Panella l-a angajat de nenumărate ori pe Mickey să-l scape de persoane care-l deranjau – din motive mult mai nesemnificative decât faptul că ar fi vorbit cu federalii despre el.

– Ei bine, ai avut tu grijă să nu-mi mai fac griji în legătură cu Mickey, nu-i aşa?

– Panella are şi alţi oameni. Şi nu se sfieşte nici să facă singur treaba, atunci când e cazul. Ba chiar cred că i-ar face plăcere. Ochi pentru ochi? Asta e legea lui Panella.

În contradictoriu cu gândurile pe care le avusese chiar ea câteva clipe mai devreme, Jordie spuse:

– Astea-s doar zvonuri. Exagerări. Apărute de la diverşi indivizi care voiau să demonstreze că-l cunosc, odată ce a devenit un om căutat de lege.

– Zvonuri spui? Şi atunci, eu şi Mickey ce suntem? Plăsmuiri ale imaginaţiei tale?

Nu aşteptă un răspuns.

– L-am căutat pe Mickey Bolden pentru că şi ucigaşii plătiţi vorbesc între ei. Şi auzisem că Panella plăteşte bine. Dacă-ţi închipui că singura lui crimă este aceea că a furat economiile de-o viaţă ale unor oameni cinstiţi, te înşeli amarnic.

Josh făcuse aluzii vagi la „puterea de convingere" a lui Panella, dar nu-i dăduse niciodată detalii, iar Jordie nu-i ceruse, pentru că nu voise ca bănuielile pe care le avea în legătură cu latura mai sinistră a lui Panella să-i fie confirmate. Nu voia să le recunoască acum, în faţa lui Shaw Kinnard, care-i crea o imagine înfricoşătoare, menită să-i servească scopului pe care îl avea.

Spuse:

– Tot ce știu eu despre afacerile lui Panella e ce știe toată lumea. A furat treizeci de milioane de dolari și a dispărut cu banii.

– Nu a dispărut de tot, spuse Kinnard. Mickey a vorbit cu el la telefon chiar noaptea trecută.

– Putea să vorbească cu el în timp ce se afla în celălalt capăt al lumii. În Elveția. În Katmandu. În America de Sud.

– Așa e.

Două cute verticale apărură între sprâncenele lui.

– Dar, dacă Panella ar fi în America de Sud, cu treizeci de milioane la dispoziție, ar sta acum întins pe o plajă, lipit de vreo două fete măslinii în bikini, iar ultimul lucru la care s-ar gândi ar fi sora bărbatului care l-a ajutat să pună mâna pe bani, ca apoi să devină informator. Dacă Panella ar fi avut acces la bani, ar fi retezat orice fel de legătură cu Statele Unite ale Americii. Și cu toți cei de aici. În schimb, omul e obsedat. Nu voia să pleci în viață din barul ăla și îmi imaginez c-o să facă o criză în clipa în care o să-i spun că nu ești moartă. Acum, spune-mi tu, de ce e atât de înverșunat? Este în același timp și extrem de paranoic, continuă Kinnard. Mickey a spus că folosește un sintetizator de voce. Dacă ar fi în Elveția sau în Katmandu, de ce s-ar mai obosi să-și deghizeze vocea? Mă urmărești, Jordie? Dacă ar huzuri pe undeva, aprinzându-și trabucuri cu bancnote de o sută de dolari, l-ar durea fix în dos că Josh a sărit pârleazul. În schimb, pozna lui Josh de marți seara l-a înfuriat. Acum e nervos și vrea sânge.

Jordie încercă să nu-i arate cât de mult o intimidau aceste cuvinte. Nu era de bine, nici pentru ea, nici pentru Josh.

– Dar cum a aflat el că Josh a fugit? Nu s-a spus nimic la știri despre asta.

– Poți fi sigură că federalii sunt nervoși până peste poate că le-a fugit martorul principal, dar n-o să se ducă acum la TV și să spună în gura mare că au lăsat mielul să le scape din țarc.

– Atunci, de unde a auzit Panella?

– L-am întrebat și eu asta pe Mickey. A pretins că nu știe. Poate că nu știa. Presupunerea mea este că Panella are oameni infiltrați în FBI. Cu siguranță cineva l-a ajutat să fugă. Documente false. Un avion privat. Ar fi putut unge pe mulți cu treizeci de milioane.

– Ai spus că nu are banii.

– Nu are cea mai mare parte din ei, dar sigur a păstrat un milion sau două ca să-și acopere cheltuielile.

– Cum ar fi să vă plătească pe voi.

– Da, exact. Două sute de mii, minim.

Își puse mâinile pe genunchi și se aplecă din mijloc, ca să ajungă la același nivel cu ea.

– Dar nu trebuie să te temi c-o să te omor *eu* dacă-mi spui unde e frate-tău.

– Ne-am întors la asta?

– Unde e, Jordie?

– Cât de clar trebuie să-ți spun? Nu-știu!

– Fă-ți o favoare. Nu te ascunde de mine.

– Nu mă ascund.

– Au trecut patru zile și Josh nu a luat legătura cu tine în nici un fel?

– Nu.

– Un mesaj într-o sticlă, semnale cu fum, cerneală transparentă?

Nu catadicsi să-i răspundă.

Apropiindu-se de ea, îi șopti:

– Ce căutai în barul ăla?

Inima îi tresări. Nici la asta nu renunțase, afurisitul! Fiindcă nu era sigură că putea vorbi calm, nu spuse nimic.

Îi zâmbi răutăcios.

– Te-ai dus acolo sperând că o să-l găsești pe Josh, nu-i așa?

Jordie întoarse capul. Shaw făcu la fel și, când se întoarse înapoi spre el, îi prinse fața între mâinile lui.

– Eu și Mickey am stricat cumva o înduioșătoare reuniune de familie?

Jordie închise ochii, ca să nu poată vedea hotărârea neclintită din ochii lui. Și ca să nu-l lase să citească ceva într-ai ei.

– Unde e fratele tău, Jordie?

Își strânse buzele, refuzând să răspundă.

– Fii isteață și spune-mi. Panella o să mă plătească bine ca să te omor. Josh o să mă plătească bine ca să *nu* te omor.

– O să mă omori oricum.

– Ba nu. Pe cuvânt de onoare.

Tonul lui zeflemitor o înfuria. Îl prinse de încheietura mâinii, înfigându-și unghiile în pielea lui.

– Oprește-te! Nu vreau să te lovesc.

– Eu vreau să te lovesc *pe tine!*

– Doare al dracului.

– Atunci dă-mi drumul.

– O să-ți dau, imediat după ce-mi spui unde-l găsesc pe frate-tău.

– Nu pot, spuse ea, forțând cuvintele printre dinții încleștați. Nu știu.

– Ultima șansă. N-o să te mai întreb. Spune-mi sau nu îmi lași altă opțiune decât să continui cu planul lui Panella. Pentru că am investit mult timp și mult efort ca să obțin poziția asta. Am ajuns direct în vârful ierarhiei. Și sub nici o formă n-o să plec cu mâna goală.

Jordie deschise ochii, ca să-și dea seama cât era de hotărât, și expresia de pe chipul lui o îngheță până în măduva oaselor. Se hotărî să-i testeze cacialmaua.

– În cazul ăsta, cred că va trebui să mă omori.

Priviră unul în ochii celuilalt – fiecare la fel de neînduplecat ca și celălalt – până când sună telefonul din buzunarul cămășii lui.

capitolul 12

Joe intră în casă pe ușa de la bucătărie, aruncă pe masă dosarul pe care îl adusese de la birou, apoi, cu gesturi obosite, își scoase sacoul mototolit și îl agăță în cuierul de lângă ușă. Își așeză tocul cu arma pe etajera de deasupra, ca să nu fie la îndemâna copiilor.

– E cineva acasă?

Deschise frigiderul și se hotărî asupra sucului de portocale.

Marsha îl prinse bând direct din cutie.

– Până și copiii știu să nu facă asta.

– Știu că nu e bine să se lase prinși.

Goli cutia și o așeză pe blatul din bucătărie, lângă un dovleac mare.

– Ce-i asta?

– Se numește dovleac.

Joe o privi chiorâș.

– Pentru carnaval. Trebuie să-i desenez o față.

Îi arătă markerul negru pe care îl adusese cu ea.

– Unde sunt copiii?

– Sus. Molly e în cadă. Henry e îmbrăcat și este gata. E în camera lui, se joacă un joc video.

– Sunt bine?

– S-au certat rău de tot azi-dimineață în legătură cu al cui este rândul să golească mașina de spălat vase.

– Cine a câștigat?

– Eu.

Joe zâmbi, apoi trase un scaun de sub masă și se prăbuși pe el.

– Cum a fost *Top Gun*?

– Goose moare de fiecare dată.

– Și vinul?

– Era mai bine dacă nu mă zgârceam și cumpăram o sticlă de opt dolari.

– Orice merge băut cu un castron de popcorn.

– Am renunțat la unt. Am început să mă îngraș.

Întinse mâna după ea și o trase pe genunchii lui. Îi mângâie coapsa și spuse:

– Ai forme feminine.

– Până și blugii pe care i-am purtat imediat după ce am născut încep să-mi fie strâmți.

– Îmi plac strâmți. Hai în pat.

– Riscăm să intre copiii peste noi și trebuie să desenez fața pe dovleac.

– Durează doar un minut.

– Dovleacul sau sexul?

Joe râse.

– La cât sunt de obosit, s-ar putea să am nevoie de ceva mai mult.

Lăsând gluma la o parte, Marsha îi atinse fața, îngrijorată.

– Pari epuizat. Ce se petrece?

– Josh Bennett s-a săturat de ospitalitatea guvernamentală și a spălat putina.

Profitând de faptul că soția lui rămăsese mută, Joe spuse:

– Să nu anunți chestia asta la microfon, în timpul carnavalului. Încă nu e informație publică. Sperăm să-l prindem înainte să fie nevoie să facem anunțul.

– Cum naiba a reușit să scape?

– Nu a coborât la micul dejun. Ofițerii s-au dus să vadă ce-i cu el. Camera era goală, patul neatins.

– Parcă avea brățară de monitorizare la gleznă.

– Deștept cum e, afurisitul, a reușit să și-o scoată. Asta s-a întâmplat marți. Apoi, aseară...

Îi povesti tot ce se petrecuse de când primise telefonul lui Hick.

– Am hotărât să facem o pauză scurtă, apoi trebuie să ne întoarcem la treabă. Acum că a dispărut sora lui Josh Bennett și că toată povestea asta încâlcită a ieșit iar la suprafață, s-ar putea să fiu nevoit să fac totuși publică informația că dobitocul a evadat. În orice caz, nu o să ajung la carnaval. Îmi pare rău.

– E-n regulă.

Îl mângâie pe cap. Știa mai bine decât oricine cât de mult îl chinuise cazul lui Billy Panella.

Timp de trei ani de zile, Panella reușise să-i ademenească pe clienții companiei sale de investiții să cumpere acțiuni false, obligațiuni municipale, să investească în produse pentru tratarea cancerului, în stațiuni exclusiviste și aziluri de lux, chiar și în companii de pescuit – deși nici una dintre acestea nu exista.

Cu talentul de vrăjitor al lui Josh Bennett când venea vorba de cifre și de jonglarea banilor, Panella reușise să comită fraude în valoare de peste treizeci de milioane de dolari. Și reușise să țină treaba în mișcare o vreme,

plătind din când în când dividende și promițându-le clienților sume considerabile în viitorul apropiat.

Dar acestea nu veniseră niciodată. Dividendele deveniseră tot mai mici, în timp ce lista de plângeri ale clienților către Comisia Federală de Comerț și Comisia pentru Burse și Valori Mobiliare era din ce în ce mai mare. Până când un dosar gras aterizase pe biroul lui Joe și acesta inițiase o investigație în forță, deși nu la vedere, a companiei Panella Investmens Group.

După luni de cercetare, Joe și Hick ajunseseră la concluzia că Josh Bennett era veriga slabă a parteneriatului. Îl abordaseră, îi spuseseră că escrocheria lui și a lui Panella se terminase și îi oferiseră o reducere a capetelor de acuzare în schimbul mărturiei lui împotriva lui Panella și a dovezilor pe care putea să le aducă.

Josh Bennett se ținuse tare până când obținuse imunitate totală și, după o sumedenie de mișmașuri legale, procurorul federal fusese de acord să-i îndeplinească condițiile. Joe strânsese din dinți, îl chinuise să-l vadă pe Josh scăpat, dar Panella era un pește mult mai mare. Se presupunea că era băgat în mult mai multe afaceri murdare, dar, cu informațiile obținute de la Bennett, departamentul lui Joe fusese primul care reușise să construiască un caz solid împotriva lui. Cum se întâmplase și în cazul lui Al Capone, care fusese în cele din urmă închis pentru evaziune fiscală, puteau pune capăt carierei ilicite a lui Panella și hobby-urilor sale ilegale.

Se părea însă că Panella, în ciuda aparențelor, știuse că Bennett îl trădează. În spatele firewall-urilor construite de Josh Bennett, Panella reușise să mute sume mari de bani, fără ca măcar partenerul său genial să fie conștient de acest lucru.

Când Bennett descoperise în cele din urmă că toate conturile erau golite sistematic, fusese prea târziu. Joe și Hick veniseră cu un mandat federal de arestare pe numele lui Panella, la casa acestuia din St. Charles Avenue, dar găsiseră locuința părăsită. Panella plecase în mare grabă.

Când auzise că Panella era în libertate, Josh Bennett căzuse într-o depresie cu tendințe sinucigașe.

– Mai bine mi-aș tăia singur beregata, spusese acesta, atunci când Joe îi adusese vestea cea proastă.

Partea mai tristă era că avea toate motivele să gândească așa. Zvonurile despre temperamentul violent al lui Panella și despre firea lui răzbunătoare circulau de mult în rândul agenților de implementare a legii. Nu fusese niciodată stabilită vreo legătură directă între el și Mickey Bolden, dar Joe bănuia că Panella se afla în spatele mai multor cazuri de persoane dispărute și de crime hidoase, în care se știa cine fusese autorul, dar nu putea fi dovedit nimic concret. Autoritățile nu reușiseră niciodată să-și fondeze acuzațiile pe dovezi solide.

Amenințarea pe care Panella o reprezenta pentru Josh Bennett, turnătorul, era cât se poate de reală. În aceeași zi în care Panella dispăruse, Biroul se grăbise să-și mute informatorul din Dodge. Până la căderea serii, Bennett fusese relocat într-o casă sigură din Tennessee și pus sub pază strictă.

Evident, nu suficient de strictă.

Joe spuse:

– În toate cele șase luni și opt zile cât a fost acolo, polițiștii l-au descris ca fiind deprimat, abătut și îngrozit de propria umbră. Convins că Panella o să-l găsească și o să-l omoare.

– Credeam că Panella a fugit din țară, cu toți banii.

– Așa se spune. Dar, chiar dacă e adevărat, Panella are brațul lung, iar Josh Bennett știe asta mai bine decât oricine. Doar el era cel care-l plătea pe Mickey Bolden pentru serviciile aduse. Ceea ce ridică întrebarea: de ce a părăsit ascunzătoarea și protecția guvernamentală, punându-și astfel viața în pericol?

– Panică?

– Posibil. Conform declarațiilor celor care îl păzeau, era tot mai speriat pe zi ce trecea. A făcut o criză când au lăsat să intre un băiat ca să repare aerul condiționat. Josh era convins că-i un asasin trimis de Panella.

– I s-a făcut o evaluare psihologică?

– Chiar mai multe. Are un coeficient de inteligență care iese din toate tabelele. Dar și nivelul de paranoia este la extrem și...

– Și e foarte fricos.

– Da. La cât e de deștept, a făcut o mare prostie. Și-a tăiat singur craca de sub picioare. Cu siguranță în ceea ce ne privește pe noi. Dar și pe Panella. În clipa în care a aflat că Bennett a fugit, Panella și-a și trimis oamenii după soră-sa.

– De ce după ea?

– Ca să-i transmită un mesaj lui Josh: „N-ai decât să fugi, trădătorule. O s-o omor pe soră-ta în locul tău".

Marsha stătu o vreme pe gânduri.

– Știu că tu și Hick ați stat de vorbă cu ea. Ați bănuit vreodată că ar fi putut fi implicată în escrocherie?

– Nu cred să fi fost. Dar...

Ridică un umăr.

– Femeile pot fi escroci foarte buni.

– Sigur, fiindcă suntem foarte viclene.

Joe zâmbi și o sărută repede pe gură.

– Categoric.

– Și acest Mickey Bolden a fost omorât de partenerul lui?

– Unul dat dracului. Îl cheamă Shaw Kinnard. Nu știm să mai fi avut vreo legătură cu Mickey, dar a fost o vreme asociat cu un personaj de aici, din New Orleans, care se ocupa de trafic de droguri și arme și de spălare de bani. Așa am auzit eu și Hick de el. Totuși, n-am apucat să îl interogăm. Am dus un dosar plin de cadavre pe numele lui la sediul procuraturii. Dar afurisitul de procuror n-a vrut să deschidă cazul. A zis că nu existau suficiente dovezi.

– I-au dat drumul?

– Da. Kinnard a dispărut în asfințit. Dar, câteva luni mai târziu, a reapărut pe radarul biroului din El Paso. Suspect principal într-o crimă. A evitat arestarea fugind în Mexic, unde nimeni nu a fost în stare să-l prindă, pentru că se ascunsese în fortăreața unui notoriu traficant de droguri.

Privi spre dosarul de pe masă. Nu îl deschise ca să-i arate fotografiile oribile, dar îi spuse Marshei despre fata care plecase de la petrecere împreună cu cei trei bărbați, dintre care doi nu mai văzuseră lumina zilei.

– Unul dintre ei era gazda lui Kinnard, celălalt era șeful poliției statale.

– Dumnezeule mare!

– Era o secătură. Amândoi erau. Dar Kinnard i-a executat cu sânge rece. Numai pentru asta și e nevoie de multă tărie de caracter.

Îi povesti cum lăsase cadavrele în gardul poliției, cum făcuse apoi cu mâna unei camere de supraveghere din hotelul din New Orleans.

– Ca și cum nu i-ar păsa că știm că s-a întors în oraș. Ne scoate din sărite! mârâi Joe.

– Și el a răpit-o pe sora lui Josh Bennett?

– Păi, el nu mai e și nu mai e nici ea. Nu arată prea bine.

– Nu bănuiești că ar putea fi împreună?

Joe râse.

– Jordie Bennett cu unul ca el? Nici gând. Ea are stil. E sofisticată. El, dimpotrivă.

– Au fost oameni care au spus același lucru despre noi doi.

Joe se aplecă și-și frecă nasul de clavicula ei, prin gulerul deschis al cămășii.

– Am spus-o chiar eu.

O sărută pe gât, apoi se retrase.

– Trebuie să presupunem că Jordie Bennett este în pericol. Dacă nu cumva a și omorât-o.

– Dacă voia s-o omoare, de ce n-a făcut-o când l-a împușcat pe Mickey Bolden?

– Mă tem să fac vreo presupunere. Pentru că a lăsat-o în viață pe fata din Mexic, Hick crede că are o slăbiciune pentru femei.

– Și tu ce crezi?

Joe își aminti chipul lui Shaw Kinnard, din fotografia din dosar – rigiditatea trăsăturilor, privirea lipsită de orice sentiment, fixată direct în aparat.

– Eu nu cred că individul ăsta are vreo slăbiciune. Nici măcar pentru sine însuși.

Preț de câteva clipe după ce sună telefonul, Shaw și Jordie rămaseră ca niște stane de piatră – nici unul nu mai făcea nici o mișcare, nici unul nu mai spunea nimic.

Shaw se mișcă primul, își deschise buzunarul de la piept și scoase telefonul mobil, în timp ce Jordie îl privea cu ochii măriți.

Dădu telefonul pe difuzor și răspunse:

– Ce mai faci, Panella?

– Ce dracu'? Cine-i acolo? Unde e Mickey? De ce răspunzi tu la telefonul ăsta?

– Nu-mi vine în minte decât o singură explicație.

Shaw o observase pe Jordie cutremurându-se în clipa în care auzise vocea electronică a lui Panella. Poate că, într-adevăr, voia să-și ascundă amprenta vocală, dar Shaw bănuia că Panella folosea dispozitivul și pentru că știa că suna sinistru, iar asta îi sporea aerul misterios. În acea clipă însă, nu spunea nimic, nu i se auzea decât respirația șuierătoare.

Apoi:

– Ești secundul lui Mickey?

– Exact.

– Unde e Mickey?

– Din cauza unor circumstanțe neprevăzute, n-a mai putut veni cu noi.

– Ce înseamnă asta?

– Cred că poți să-ți dai seama.

– Nenorocitule!

– Nu așa mă cheamă.

– E mort?

– Mulțumită mie. Dar am luat-o pe Jordie Bennett, spuse Shaw. Nu cadavrul ei. *Pe ea.* Ceea ce înseamnă că, dacă încă o mai vrei moartă, trebuie să negociezi cu mine.

Panella eliberă un șuvoi de înjurături și amenințări, care se auziră tare și clar, în ciuda vocii camuflate.

– Te crezi tare deștept, nu-i așa?

– Am fost mai deștept decât Mickey. Nu materia mea cenușie au adunat-o polițiștii de pe jos.

– I-am spus să nu te implice.

– Serios? Așadar, a fost ideea lui Mickey să-mi pună mie în cârcă lovitura?

Panella nu comentă.

– Sunt dispus să trec asta cu vederea, zise Shaw. Dar, pentru că mă simt profund jignit, voi avea nevoie de o compensare mai substanțială decât cea cu care s-ar fi mulțumit Mickey.

– De unde știu că o ai pe Jordie?

– Haide, Panella, încetează cu rahaturile! Știai cu cine stai de vorbă în clipa în care am răspuns la telefon. Știai deja că Mickey e mort. Sunt sigur că evenimentele de seara trecută au apărut până acum pe toate canalele.

– Nu și la mine.

Shaw nu-l credea, dar nu spuse nimic.

– Sună la departamentul șerifului din Terrebonne Parish. O să-ți confirme că Jordie a fost răpită. Detectivii au primit cu siguranță descrierea mea și probabil că m-au identificat deja ca fiind Shaw Kinnard.

– Ei bine, contractul meu nu a fost cu *Shaw Kinnard*. Așa că nu mă simt obligat să-l onorez. Dacă, într-adevăr, ai luat-o pe Jordie, n-ai decât să faci cu ea ce vrei. Nu sunt obligat să-ți plătesc nimic.

– M-am gândit și la asta. Dar există anumite consecințe ale acestei decizii. În primul rând, o să sun de pe telefonul ei la cel mai apropiat birou FBI și o să anunț că e în viață. Puțin cam zdruncinată, poate, dar cât se poate de în viață.

Făcu o pauză, dar Panella nu spuse nimic. Shaw îi captivase atenția.

– Las telefonul pornit, ca să poată capta semnalul și să vină direct la ea. Până când o să ajungă ei, eu voi fi plecat demult, dar tot o să se bucure s-o vadă pe ea. Încântați să o aducă înapoi. E prietena lor de săptămâni bune, știai? Cooperantă. Vorbăreață. Cine știe, poate că această experiență traumatizantă a ajutat-o să-și amintească ceva despre tine și fratele ei ce uitase să menționeze la primele interogatorii.

– Nu le-am spus nimic! țipă Jordie.

Shaw închise difuzorul și își apăsă telefonul pe piept.

– Taci! îi șuieră el. Dacă-mi strici treaba, n-o să fiu deloc bucuros.

– Și crezi că-mi pasă?

– Ar trebui să-ți pese. Sunt singura șansă care ți-a mai rămas, drăguță.

Jordie își ridică bărbia într-un gest sfidător, dar nu mai spuse nimic și Shaw ridică telefonul la ureche.

– Ei, ai auzit-o? E cu mine. Dar începe să mă cam sâcâie, iar opțiunea numărul doi devine din ce în ce mai tentantă.

– Care e opțiunea numărul doi? întrebă Panella.

– Să las baltă toată povestea asta. N-o să știi dacă e în viață, în cuibul federalilor, sau îngropată undeva unde n-o s-o găsești niciodată.

– Dacă lași totul baltă, nu te mai alegi cu nimic.

– Așa e, dar și tu rămâi în aceeași situație. Și uite de ce ar trebui să te intereseze asta. Mai întâi nu poți să dormi noaptea, întrebându-te ce s-a întâmplat cu Jordie.

– Nu-mi pasă chiar atât de mult.

– Pe dracu' nu-ți pasă! Pentru că, dacă nu o ai pe soră-sa, Josh o să profite de faptul că a scăpat de federali și-o să se ducă după bani. Pentru că banii nu sunt la tine.

– Zici tu.

– Da, zic, pentru că, dacă ar fi, nu te-ar mai interesa nimic din toate astea. Nu am mai avea această discuție.

Panella nu răspunse.

– Dacă scapă, continuă Shaw, Josh o să ia banii și-o să trăiască până la adânci bătrâneți într-un tărâm îndepărtat, huzurind și bucurându-se de viața pe care ți-ai imaginat-o pentru tine. Dacă e prins din nou, federalii o să-l închidă cu zece lacăte și o să arunce cheile, iar banii vor rămâne să mucegăiască, pentru că tu n-o să afli niciodată unde sunt. În ambele cazuri, tu rămâi cu buza umflată.

Lăsă vorbele să-și facă efectul, apoi spuse:

– Fii deştept, Panella. Plăteşte-mi cât îţi cer. Jordie moare. Josh apare la suprafaţă. Câştigi o nouă ocazie de a te răzbuna pe el, plus şansa de a afla unde ţi-a ascuns banii.

Singurul sunet care se auzea acum în telefon era o respiraţie greoaie, amplificată de laringele electronic. Panella se gândea. În cele din urmă, spuse:

– L-am avertizat pe Josh că, dacă mă trage vreodată în piept, o să-l omor. Dar nu înainte de o omorî mai întâi pe soră-sa. Şobolanului ăluia trebuie să i se aducă aminte că eu îmi ţin întotdeauna promisiunile. Nu e o opţiune ca Jordie să scape cu viaţă din povestea asta.

Shaw simţi un nod în stomac. Îi era greu, dar privi în ochii ei şi spuse:

– Am înţeles.

– Bine atunci, zise Panella. Rezolvă şi sună-mă când ai terminat.

– Nu am căzut încă la o înţelegere.

– Cinci sute de mii.

– Două milioane. O zi frumoasă!

După ce închise, Shaw continuă să o privească pe Jordie o clipă sau două, apoi se întoarse cu spatele şi se concentră să scoată bateria din telefonul lui Mickey. Puse apoi telefonul într-unul din buzunarele din faţă ale blugilor şi bateria în celălalt.

Jordie veni în faţa lui.

– Două milioane de dolari?

– Ţi se pare mult sau prea puţin?

– Şi tot mai vrea să mă omori?

Shaw trecu pe lângă ea şi se duse la portbagajul maşinii, de unde scoase o sticlă de apă. Desfăcu dopul, îşi turnă jumătate de sticlă peste faţă, apoi bău restul.

Jordie lovi sticla cu mâna, făcând-o să zboare cât colo.

– Răspunde-mi!

Shaw privi sticla care aterizase pe jos şi se rostogolise, oprindu-se în vârful ghetei lui drepte. Apoi îşi ridică privirea înapoi spre ea. Îi venea să o strângă de gât şi, în acel moment, ar fi făcut-o bucuros, pe gratis.

Se duse la portiera banchetei din spate a mașinii, care rămăsese deschisă.

– Intră. Întinde-te.

– De ce?

– Intră și întinde-te.

– Sau ce?

Veni nervos spre ea, o apucă de mână și o târî înspre portiera deschisă.

Jordie se zbătu, încercând să se elibereze.

– Ai spus că nu vrei să-mi faci rău.

– Nu vreau. Crede-mă, când o să te împușc, n-o să simți nimic.

Când ajunseră în dreptul portierei, Jordie o izbi cu piciorul și o închise, ceea ce-l enervă și mai tare. Se luptară, deși nu fu nici o clipă o luptă adevărată. O lipi cu ușurință de mașină, cu mâinile prinse la spate. O ținu pe loc, apăsându-și trupul peste al ei.

– Mai bine ai spera ca Panella să nu fie de acord cu condițiile mele.

– Nu vrei să mă omori. Altfel ai fi făcut-o deja.

– Pentru două milioane de dolari...

– Pentru nici o sumă, i-o întoarse ea. Nu cred c-o s-o faci.

– *Știi* foarte bine că o s-o fac. M-ai văzut în acțiune. Mickey? N-a fost primul. Nici măcar primul din săptămâna asta.

Ochii ei se măriră.

– Oh, da, Jordie. Marți seara am lăsat două cadavre în Mexic, înainte să vin în New Orleans. Așa că nu te amăgi singură.

Jordie înghiți în sec. Ochii ei albaștri care aruncaseră săgeți cu doar câteva momente în urmă erau acum plini de îndoială. O simți la propriu înmuindu-se lângă el, simți cum îi slăbește rezistența.

Ca să-i facă o impresie mai puternică, o strânse și mai tare de umeri.

– L-am împușcat pe Mickey fără să clipesc. Pe ăia doi din Mexic. Pac! Nici nu am stat să mă gândesc.

– Dar ai stat să te gândești în cazul meu.

– Nu tocmai.

– Atunci, ce te oprește?

Se uită în ochii ei sfidători, apoi își coborî privirea spre umărul ei, de unde breteaua sutienului îi alunecase și-i atârna acum pe braț. Își strecură două degete sub bretea, atingându-i pielea. Era caldă și netedă ca breteaua de satin pe care o ținea între degete.

Când îi ridică breteaua și o puse înapoi sub bluza fără mâneci, nu-și retrase numaidecât degetele de dedesubt, ci le lăsă acolo și le plimbă de-a lungul umărului ei, o dată, de două ori, privindu-și mâna alunecând pe pielea ei, atât de moale în locul în care se uneau brațul și pieptul.

Rămase o clipă acolo, apoi își retrase mâna. Își ridică ochii spre ai ei și o privi preț de câteva clipe, apoi făcu brusc un pas în spate și se răsuci pe călcâie, spunând cu voce răgușită:

– Ai fi prima mea femeie.

capitolul 13

„Ai fi prima mea femeie."

Vorbise cu un mormăit abia auzibil, dar, chiar și dacă ar fi strigat din toate puterile, impactul cuvintelor lui ar fi fost la fel de mare. O făcură să i se taie respirația și îi spulberară orice brumă de speranță care-i mai rămăsese în suflet. Preț de o clipă sau două, îndrăznise să spere că faptul că era femeie o să conteze la ceva, că o să-l determine să renunțe la înțelegerea cu Panella.

Dar această rază de speranță fusese nimicită de temnicerul ei. Ba chiar părea acum și mai furios decât fusese mai devreme – poate că era furios pe sine însuși, pentru că-și trădase latura umană.

Luă încă o sticlă de apă din portbagaj și o deschise.

– Bea sau îți jur că ți-o torn pe gât.

O aruncă în așa fel încât fie trebuia să o prindă la piept, fie să o lase să cadă – și nu îndrăznea asta. Nu după ce îl văzuse gata să o omoare pe loc în clipa în care îi dărâmase sticla din mână și o aruncase pe podea.

Bău.

După ce termină, îi luă sticla goală din mână și o aruncă în portbagaj, apoi se duse în dreptul lăzii și-și luă pistolul, pe care îl îndesă în toc. Când se întoarse la ea, îi luă mâna. Jordie și-o smulse, dar el i-o luă din nou și, de data asta, o ținu strâns. O trase spre ușă.

– Unde mergem?

– La baie.

Deschise ușa doar atât cât să aibă loc să treacă prin ea, apoi se dădu la o parte și îi făcu semn din cap.

Jordie privi afară.

– În plină zi?

– Nu e nimeni care să te vadă.

– Aștept până se face întuneric.

– Trebuie să dorm. Nu vreau să mă trezești pentru că ai nevoie la toaletă.

– N-o să te deranjez.

Păru să numere în gând până la zece, apoi spuse:

– Mai am și o altă opțiune, să știi. Aș putea să-l sun pe Panella și să-i spun că las dracului totul. Să-i spun unde suntem, să te leg bine și să plec. Ce-o să facă? O să trimită pe altcineva, care probabil că o să rezolve treaba pentru cincizeci de mii. Chiar mai puțin decât ceruse Mickey. Iar cu asta ar trebui să-ți faci o idee despre genul de individ care ar veni. Pot să-ți garantez că n-o să fie nici pe departe atât de drăguț sau de reținut ca mine.

Îi lăsă timp să se gândească, apoi adăugă:

– Ai două minute de intimitate, înainte să vin să te caut.

Jordie ieși. Două minute erau mai mult decât necesar. Termină în jumătate din acest timp, apoi alergă până în cealaltă parte a clădirii, gândindu-se că poate exista un motiv pentru care Kinnard nu i-o arătase mai devreme. Dar, când ajunse la colțul garajului, fu deznădăjduită să constate că priveliștea de pe cealaltă parte era la fel de tristă și deprimantă. Ba trestia din spatele clădirii era parcă și mai înaltă, și mai țepoasă, apa din care ieșea părea și mai opacă, și mai vâscoasă.

Ajunse înapoi la uşă chiar în clipa în care el ieşea. Observă că avea faţa udă de transpiraţie şi ghici motivul.

– Te-ai dus să explorezi? Puteam să-ţi spun şi eu că nu este nici o barcă pentru motorul ăla stricat. M-am uitat deja.

„Sigur, eşti tare deştept!" Păşi pe lângă el şi intră înapoi în garaj. Shaw Kinnard veni după ea şi, când îi apucă mâinile pregătindu-se să i le lege iar cu cătuşe de plastic, îl întrebă:

– Chiar este necesar?

Îi răspunse cu o privire sardonică.

– O eşarfă bine strânsă ar fi la fel de bună.

– Nici pe departe.

O întoarse cu spatele.

– Poţi măcar să mi le laşi în faţă?

– Nu în timp ce dorm.

– Ce-aş putea face cu mâinile legate?

– Nu ştiu sigur, dar nu vreau să fiu surprins. Să nu te mişti din locul ăsta.

Ieşi din clădire.

Jordie nu se mişcă, dar cercetă cu privirea în jur.

Îi ascunsese telefonul. Bateria de la telefon. Cheile de la maşină. „Unde, unde, unde?"

Când se întoarse, încă îşi mai încheia nasturii de la şliţ.

– Intră pe bancheta din spate şi întinde-te.

– O să mă sufoc în maşină!

– Vrei să-ţi scot hainele?

La privirea pe care i-o aruncă, râse înfundat:

– Nu credeam. Du-te şi întinde-te.

– Când o să-l suni iar pe Panella?

– După ce o să aibă timp să se gândească. Sau ai putea să-mi spui cum să-l contactăm pe Josh şi să terminăm povestea.

– Nu pot.

– Atunci, treci în maşină.

– Dacă aşteptaţi prea mult, s-ar putea ca Panella...

– Nu mai trage de timp. Sunt obosit.

Fiindcă nu se simțea pregătită pentru un alt meci de wrestling, de data asta cu mâinile legate la spate, Jordie se duse la mașină, se băgă înăuntru și se întinse pe partea dreaptă.

– Îmi amorțește brațul în poziția asta.

– Când îți amorțește, poți să te întorci pe cealaltă parte.

– O să vorbesc, o să cânt, o să te țin treaz.

– O să-ți pun căuș la gură.

Se duse la portbagaj și cotrobăi printre lucrurile dinăuntru. Jordie ascultă clinchetul plăcuțelor de înmatriculare, bufnitura levierului de anvelope, foșnetul sticlelor de plastic goale și a sacoșelor cu alimente, încercând să se gândească la metode în care ar fi putut folosi ceva din toate acestea ca să-l scoată din funcțiune, cel puțin atât cât să apuce să sune la 911.

Levierul ar fi fost ideal, dar, chiar dacă lăsa portbagajul deschis, la ce-i folosea să aibă acces la ce era înăuntru, cât timp mâinile îi erau legate la spate?

Când reveni în câmpul vizual pe care i-l permitea portiera banchetei din spate, avea în mână o prelată împăturită, de culoare albastru aprins, pe care o aruncă pe jos. Se întoarse spre ea și, ca și cum i-ar fi citit gândurile, îi vorbi, accentuându-i neputința pe care o simțea.

– Îți las picioarele libere. Nu poți face mare lucru fără să-ți folosești mâinile. Presupun că ai putea să încerci să fugi până la șoseaua principală înainte să te prind, dar îți garantez că nu ai șanse de reușită.

– Dacă oricum o să mor, aș putea măcar să încerc să fug.

– Îți admir spiritul de luptătoare, Jordie. Sincer. Chestia e că eu nu mă trezesc bine dispus nici în zilele cele mai bune. Dacă mă trezești cu vreo trăsnaie sortită eșecului, o să fiu atât de supărat, încât o să-ți leg picioarele, o să-ți pun căuș și o să te închid în mașină – și atunci chiar că o să te sufoci. Sau pot oricând să te bag în portbagaj.

În timp ce se întorcea, Jordie mormăi:

– Nu ești drăguț deloc.

Se întoarse cu faţa spre ea.

- Ce-ai spus?

- Nimic.

O privi cu ochii mijiţi, apoi îşi coborî privirea pe corpul ei, urcă din nou, oprindu-se în locuri pe care Jordie le simţea înfierbântându-se sub inspecţia lui.

- Nu sunt nici chiar atât de reţinut.

Întotdeauna avea ultimul cuvânt, nu-i îngăduia nici cel mai mic triumf. Îl privi înciudată cum întinde prelata.

- Îmi imaginez că o foloseşti ca să înfăşori cadavrele în ea.

- Are mai multe utilităţi.

Întinse prelata peste podeaua murdară, la câţiva metri de maşină, apoi îşi deschise primii doi nasturi de la cămaşă şi şi-o trase peste cap.

Jordie întoarse repede capul, ca să nu-i vadă pieptul gol.

- Jordie.

Veni şi se opri în spatele portierei deschise.

- Jordie.

Simţindu-se netoată şi laşă, întoarse dintr-o smucitură capul înapoi spre el.

- *Ce?*

- Pistol.

Îşi atinse tocul de pe coapsă.

- Telefon mobil.

Bătu cu mâna peste buzunarul drept al blugilor.

- Bateria telefonului mobil.

Bătu cu mâna peste buzunarul stâng.

- Poate că reuşeşti să-mi iei unul din aceste obiecte, dar nu pe toate trei.

Mâinile îi rămăseseră lipite de buzunare, cu degetele mari sprijinite de betelia şliţului pe care fu uşurată să constate că-l închisese până la capăt. Betelia blugilor era joasă şi largă, uşor depărtată de corpul lui, lăsând să i se vadă pielea şi părul umede de transpiraţie.

Lașă sau nu, întoarse din nou capul și închise ochii. Auzi tălpile uzate ale ghetelor lui atingând betonul în timp ce se îndepărta, foșnetul prelatei, îl auzi întinzându-se.

Apoi se lăsă o tăcere atotcuprinzătoare, aproape palpabilă. Următorul sunet pe care îl auzi fu respirația regulată a cuiva care a adormit instantaneu, dar adânc.

El dormea ca un prunc în timp ce ea încă încercă să găsească o definiție pentru felul în care o atinsese atunci când îi ridicase la loc breteaua sutienului. Nu voia să se gândească la gestul lui ca la o mângâiere, însă asta fusese.

Aspectul cel mai ciudat, care îi făcuse respirația să i se oprească, era felul în care păruse absorbit de gest, fixația de care păruse cuprins.

Mânată de curiozitate și de o agitație pe care nu și-o putea stăpâni, își înălță capul în așa fel încât să-l poată vedea prin portiera deschisă.

Era întins pe spate, cu cămașa făcută ghem sub cap. O mână îi era întinsă pe lângă corp. Cealaltă, cea care-i aranjase breteaua de satin cu atâta delicatețe, era așezată deasupra pistolului.

Dar, în ciuda ridicării și coborârii ritmice a cutiei sale toracice, Jordie nu credea că era cu desăvârșire cufundat în mrejele somnului. Orice stimul l-ar fi trezit dintr-odată, cu ochii sclipind, cu mușchii reacționând numaidecât.

Își lăsă capul la loc și se așeză mai confortabil pe canapea. Dacă îl provoca, era foarte posibil să facă așa cum o amenințase și să închidă ușile mașinii, sau să o înghesuie în portbagaj, sau să ajungă la concluzia că, pentru două milioane, putea trăi și cu conștiința încărcată de ideea de a fi ucis o femeie.

Avea toate șansele să ajungă oricum la această concluzie. Chiar dacă trebuia să se mulțumească cu mai puțin, avea să stoarcă cât putea de la Panella, după care o să-și termine treaba.

Treaba comandată de Panella, dar provocată de Josh.

De ce făcuse fratele ei un lucru atât de prostesc? Şi unde era? Se oprise măcar să ia în calcul tragica înlănţuire de evenimente declanşată de gestul lui iresponsabil? Când fugise din custodia guvernamentală, fusese o decizie de moment, provocată de disperare? Sau plănuise totul cu meticulozitate?

Fireşte că plănuise, îşi spuse Jordie. Josh nu lăsa nimic la voia întâmplării.

Ca întotdeauna, gândurile legate de fratele ei erau contradictorii, suspendând între loialitate şi indignare, îngrijorare şi agitaţie. Îşi făcea griji pentru siguranţa lui şi ar fi vrut să ştie că era teafăr. Dar ar fi vrut în acelaşi timp să-l zgâlţâie până nu mai ştia de el pentru că provoca în continuare atâta îngrijorare şi durere atâtor oameni – printre care şi ei. Furase bani munciţi din greu de la sute de persoane, dar Jordie nu ştia să fi exprimat vreodată remuşcare sau regret pentru ceea ce făcuse. De fapt, la un moment dat chiar spusese că victimele lui fuseseră nişte oameni naivi şi lacomi care se grăbiseră să-şi toarne economiile de o viaţă în nişte investiţii atât de evident fictive.

Nu, nu conştiinţa îl mânase pe Josh să spună totul poliţiei. Mai degrabă teama de a nu primi o pedeapsă mai aspră dacă nu o făcea.

Până şi Shaw îşi dăduse seama că tot ce făcuse Josh fusese pentru propriul interes, dar ea era singura care ştia până unde se întindea egoismul fratelui ei. Ea nu fusese adusă la sapă de lemn de uneltirile ilicite ale lui Josh şi Panella, dar fusese prima dintr-o lungă serie de victime ale manipulării fratelui ei.

Când venise şi îi mărturisise ce făcuse, îi acordase toată susţinerea ei morală. Dar, într-un moment intim, când Josh, chinuit de nehotărâre, îi ceruse sfatul în legătură cu ce ar fi trebuit să facă, îi spusese fără nici o ezitare: „Acceptă-ţi pedeapsa ca un bărbat".

Şi fiindcă nu asta îşi dorea Josh să audă, schimbase numaidecât rolurile şi o acuzase pe ea că este o persoană rea, pentru că nu e de partea lui. Pentru că nu făcea suficient, pentru că nu nega din tot sufletul faptul că fratele ei făcuse ceva rău.

Ca întotdeauna, adusese din nou în discuție accidentul care stabilise ordinea în relația lor. Era scuza lui întotdeauna, justificarea pe care o avea pentru orice greșeală, pretextul sub care își masca egoismul fără margini.

Acele momente din 1992 stabiliseră un drum de la care Jordie și fratele ei nu se abătuseră niciodată. Pe parcursul copilăriei, adolescenței și maturității, o ținuse legată de el la fel cum este corabia legată de ancoră.

Rămăsese gardianul lui Josh până în ziua în care fusese luat de agenții federali.

Nu mai erau niște bătăuși de care să-l poată apăra. Josh nu mai era un copil. Era bărbat și trebuia să răspundă pentru faptele lui.

În timp ce îl îmbrățișase de rămas-bun, îi șoptise în ureche: „Gata, Josh. Eu am terminat".

Și vorbise foarte serios. Josh reușise să facă în așa fel încât să scape de toate acuzațiile și i se acordase o a doua șansă, ceea ce era mai mult decât cinstit. Depindea numai de el ce făcea cu această șansă.

Și Josh o irosise.

Așa că, din nou, Jordie suferea acum de pe urma deciziilor lui greșite și a interesului său exclusiv pentru propria persoană. Oriunde ar fi fost, știa oare ce se întâmplase cu ea noaptea trecută? I-ar fi păsat, dacă ar fi știut? Dacă nu scăpa cu viață, avea să recunoască vreodată, măcar în sinea lui, că murise din cauza egoismului său fără limite?

Shaw – îi spusese Shaw în gândul ei?.... Shaw n-o s-o omoare. Sau da? Cu siguranță, nu. Nu după ce o atinsese așa...

Respiră adânc, ca și cum ar fi tras în piept un anestezic. Își simțea fruntea umedă. Obrajii îi ardeau.

O picătură de transpirație îi curgea între sâni, gâdilând-o. Amețită, își dădu seama că îi simțea plini și erau dureroși.

Cedând în fața amețelii produse de căldura înăbușitoare și de ritmul regulat al respirației lui Shaw, închise ochii.

capitolul 14

În mod dezamăgitor, ştirile de prânz nu dezvăluiră nimic în legătură cu vreo eventuală pistă în cazul crimei şi al răpirii din Terrebonne Parish.

Avură însă darul de a motiva un procuror din Orleans Parish să vină să facă o vizită la biroul FBI-ului.

Numele lui era Xavier Dupaw şi numele pompos nu-i era întrecut decât de orgoliul exagerat.

Intră cu pas apăsat în biroul lui Joe, anunţând:

- Luam masa, când am auzit ştirile de prânz. Se pare că Shaw Kinnard a reapărut în scenă.

Joe Wiley, care nutrea o ostilitate făţişă faţă de procurorul care refuzase să deschidă cazul împotriva lui Kinnard atunci când îl prinseseră, nu catadicsi să îl salute în nici un fel.

Hick fu doar o idee mai politicos:

- Interesant cum merg lucrurile, Dupaw. Când laşi un criminal să plece, ajunge să omoare iar pe cineva.

Dupaw păru ofensat.

- Am avut mâinile legate. Poliţia nu avea nimic împotriva lui.

- Încă mai căutam.

- Între timp, un om nevinovat suferea după gratii.

- Nu era...

- Nevinovat până la proba contrarie! spuse procurorul. Îţi sună cunoscut?

Joe tare-ar mai fi vrut să-i răspundă într-un mod pe care procurorul să-l înţeleagă cu siguranţă. Dupaw era genul de procuror care evita orice caz pe care avea şansa să-l piardă.

- Aveţi vreo pistă solidă în cazul crimei lui Bolden şi a dispariţiei acestei femei, Bennett?

Hick îi aruncă o privire lui Joe, care rămase tăcut şi posac. Vorbind pentru amândoi, Hick zise:

- Ne asistă o echipă de specialişti pe teren, dar uciderea lui Bolden este investigată de şeriful din Terrebonne Parish.

Dupaw se încruntă.

- Oamenii de acolo sunt suficient de capabili?

– A fost o crimă destul de simplă, zise Hick. Kinnard s-a apropiat din spatele lui Bolden și l-a împușcat în cap.

– Da, dar asocierea victimei cu Billy Panella transformă moartea lui în ceva mai mult decât o crimă simplă. Niște polițiști de la țară nu au habar cum să...

– Polițiștii ăștia de la țară au *curaj*, zise Joe, care își păstrase cumpătul cât timp putuse. Când o să-l prindă pe Kinnard, o să-l acuze de crimă și n-o să le pese cât timp o să sufere nenorocitul după gratii.

Xavier Dupaw își umflă obrajii în semn de indignare profund justificată, apoi ieși din birou.

Joe se ridică, apăsând atât de tare în scaunul cu rotile, încât acesta lovi peretele din spatele biroului. Fiecare minut care trecea fără ca nimic să se întâmple îl scotea din minți, pentru că fiecare minut care trecea reducea șansele ca Jordie Bennett să fie găsită în viață.

Și, dacă ea murea, Joe avea să se învinovățească întreaga viață că nu o anunțase că fratele ei scăpase din custodie de îndată ce descoperise că nu mai era în casa păzită de poliție. Joe nu avusese suficientă încrederea în ea încât să-i împărtășească această informație, apoi o ținuse sub observație, ca să vadă dacă Josh venea să-i ceară ajutorul. Și, dacă se întâmpla asta, să vadă ce măsuri ar fi luat Jordie: i-ar fi oferit adăpost sau l-ar fi predat autorităților?

Era posibil să nu afle niciodată, iar chestia asta îl rodea îngrozitor.

Recitise împreună cu Hick declarațiile martorilor din bar până când ar fi fost în stare să le recite din memorie. Singura pistă a lui Morrow – o femeie care sunase la biroul șerifului jurând că o văzuse pe Jordie Bennett aruncată într-un aparat de tăiat cherestea – se dovedise a fi doar imaginația unei bolnave de schizofrenie care uitase să-și ia medicamentele. Familia își ceruse mii de scuze, însă investigatorii nu putuseră recupera timpul pe care îl pierduseră urmând o pistă falsă.

Acum, simțind că se sufocă în biroul îngust, Joe o apucă spre ușă.

– Mă duc la baie. Sună încă o dată la biroul din Tennessee. Află dacă au găsit ei ceva.

Hick păru că se pregătește să protesteze, dar întinse totuși mâna după telefonul de pe birou. Când se întoarse, Joe îl găsi punând receptorul în furcă, vădit dezgustat.

– Cinci minute de conversație care se rezumă la două cuvinte: încă nimic.

Joe nu se așteptase cu adevărat la cine știe ce, dar îi împărtășea dezamăgirea și supărarea lui Hick.

Josh Bennett lipsea de patru zile și singurele urme pe care le descoperiseră până acum fuseseră brățara de la gleznă și niște urme de pantofi sport, care duceau de la casa în care fusese reținut într-o pădure care se întindea pe aproximativ trei kilometri și care ajungea în cele din urmă la autostrada care traversa continentul de la est la vest, unde presupuseseră că Bennett făcuse autostopul.

Frustrat, Joe se întoarse la biroul lui, se așeză pe scaun și își ciupi nasul până când simți că începe să-l doară.

– Unde e afurisitul ăla mic?

– E și mai mic decât atunci când l-am văzut noi ultima oară.

Joe își coborî mâinile de pe față și clătină din cap în semn de uimire.

– Ce nu pricep eu este cum de nimănui nu i-a dat de bănuit faptul că Bennett începuse să facă atâtea schimbări la felul în care arăta.

– Diagnosticul de ochi uscați a fost primit de la un oftalmolog, îi aminti Hick. I-a prescris chiar și niște picături.

– Bine, dar pierderea substanțială în greutate? Dacă slăbesc eu zece kilograme, poate că Marsha o să observe, dacă mă vede gol în fața ei, sau poate că nu. Dar, în cazul lui Bennett, se observă din prima.

– Nu și dacă a slăbit pe parcursul a șase luni.

– Poate că așa e, spuse Joe, oftând. Ideea de bază e că i-a jucat pe degete.

– Ne-a jucat pe toți, Joe, spuse Hick, blând.

Joe îl aprobă cu o strâmbătură.

Pe măsură ce ora înainta, se hotărâră să folosească ştirile de seară ale postului local ca să anunţe public statutul de fugitiv al lui Joshua Bennett.

Joe o chemă pe purtătoarea de cuvânt a biroului.

– Anunţă posturile locale. Spune-le dinainte că nu voi răspunde la întrebări. Voi citi doar cu voce tare o declaraţie, aşa că vezi să fie una bună.

Femeia îi zise, glumind:

– Şi ce să spun? Contabil în libertate? Înarmat cu un calculator mortal?

Lui Joe nu i se păru amuzant.

– Spune că este căutat pentru întrebări în cazul presupusei răpiri a surorii lui şi al uciderii lui Mickey Bolden.

Hick se uită chiorâş la Joe.

– Chiar aşa? De când?

– De când zic eu, i-o întoarse Joe. Şi este sută la sută adevărat. Dacă Bennett n-ar fi plecat la plimbare, Panella nu şi-ar fi trimis ucigaşul preferat, însoţit de un complice, după soră-sa. Mickey n-ar mai fi mort şi ea n-ar mai fi dispărută. Seara trecută ar fi fost doar o partidă obişnuită de biliard pentru amicul nostru craniu-pe-tricou şi tovarăşii lui, ajutorul de şerif Morrow şi-ar fi terminat liniştit pizza, eu aş fi strâns-o în braţe pe Marsha în timp ce ascultam *Take My Breath Away*, iar tu ai fi încercat una din relaţiile tale promiţătoare.

De-acum era de-a dreptul înfuriat.

– Tocilarul ăla a reuşit să se fofileze de agenţiile de implementare a legii timp de patru zile. Poate că oamenii de rând pot face o treabă mai bună şi poate reuşesc să-l găsească ei pentru noi. Aşa că puţin îmi pasă dacă spunem că este ucigaş în serie înarmat cu o secure sau lunetistul care chiar l-a împuşcat pe Kennedy, vreau ca imaginea schimbată a lui Josh Bennett să apară pe toate televizoarele diseară, la ora cinci.

Purtătorul de cuvânt plecă să scrie declaraţia oficială.

Câteva ore mai târziu, Joe şi Hick se uitau la prima ediţie de ştiri ale serii, în timp ce mâncau cina luată la pachet, de pe birou. În timp ce Joe citea declaraţia,

pe ecran apăreau imagini din cazul Panella-Bennett și o fotografie a lui Josh, făcută la momentul deschiderii cazului, alături de o schiță care îl înfățișa așa cum arătase atunci când fusese văzut ultima oară, în Tennessee.

- Ei, hai să vedem dacă ajungem undeva cu asta, spuse Hick, oprind sonorul televizorului. Totuși, ar fi trebuit să te consulți cu mine când te-ai hotărât cum să te îmbraci.

Marsha sună să-i spună că îl văzuse și ca să-l întrebe când ajungea acasă. Îi spuse să nu îl aștepte prea curând. Ar fi putut să aștepte noi informații acasă la fel de bine ca la birou, dar, cât timp oamenii în uniformă erau pe teren, cercetând tufișurile și întorcând pietrele pe toate părțile, avea senzația că trebuia să rămână și el la datorie.

Se învârtea dintr-o parte în alta în birou, în vreme ce Hick recapitula pașii făcuți.

- Sună-l iar pe Morrow.

- Joe, am vorbit cu el acum o oră. Mi-a promis că sună dacă...

Se opri în clipa în care sună telefonul. Răspunse și se identifică.

- Noi suntem.

Ascultă preț de câteva clipe, apoi sări de pe scaun și îi făcu semn lui Joe să se ridice și el.

- Te sunăm din mașină să ne spui pe unde s-o luăm.

Hick închise repede. Joe era deja la ușă. Hick veni după el.

Străbăteau coridorul în viteză, când Joe reuși să-și umezească suficient gura cât să întrebe:

- Domnișoara Bennett?

- Frate-său.

- Mort.

- Viu.

Până ajunseră la lift, Hick îi spuse că un bărbat care locuia într-un orășel lângă statul Mississippi sunase la biroul șerifului după ce văzuse știrile de seară. Raportase că îl văzuse pe Josh Bennett într-un magazin, ceva mai devreme.

– Nu-i și ăsta vreun schizofrenic, nu? întrebă Joe, apăsând de mai multe ori butonul de coborâre.

– Șeriful s-a dus și a discutat cu casiera din magazin. Nu văzuse știrile, dar i-au arătat desenul cu Bennett. A confirmat.

– La dracu'!

– Luăm elicopterul?

Hick începuse deja să tasteze numărul în telefon.

În timp ce Hick făcea aranjamentele, Joe se gândea la Josh Bennett și, de îndată ce Hick termină de vorbit, își exprimă nedumerirea cu voce tare.

– A fost atât de deștept cât să evadeze, dar e așa de prost încât să se întoarcă aici?

– Aici este domnișoara Bennett, iar ea este refugiul lui Josh. Totodată știe că aici este singurul loc de pe planetă unde poate fi sigur că n-o să dea peste Billy Panella.

– Da, dar...

– Ce? întrebă Hick, în timp ce înaintau cu pași lungi prin parcarea subterană, înspre mașina lui Hick.

Joe deschise portiera locului de lângă șofer.

– Dacă e un lucru pe care l-am aflat din cele petrecute noaptea trecută, este până unde se întinde influența lui Panella. Kinnard este pe undeva pe aproape. Josh nu e conștient de amenințare? Dobitocul ar trebui să se predea.

– Mă îndoiesc c-o s-o facă, Joe. Știe că o să-l băgăm după gratii pentru totdeauna.

– Da, dar n-o să-i despicăm burta.

– Domnule Panella? Este un moment potrivit să discutăm?

– Un moment potrivit a fost acum două ore, când te-am sunat.

– Îmi pare rău, nu am fost disponibil. Cu ce vă pot fi de folos?

Bancherul era asiatic, dar își cultivase accentul britanic atât de bine, încât era acum la fel de fin ca smântâna de Devonshire. Inspira încredere. Vocea distorsionată a lui Panella nu îl șocă. Era felul în care își desfășurau afacerile de ani de zile și omul înțelegea necesitatea

măsurilor extreme de precauţie ale lui Panella. Nu se lăsă descurajat nici de lipsa de politeţe a clientului său, cu care se obişnuise de asemenea. Oamenii care foloseau bănci off-shore ca să ascundă sume impresionante de bani rareori pierdeau timp preţios cu conversaţii de complezenţă.

– Vreau să confirmi bilanţul curent al contului meu.

Bancherul se scuză şi se întoarse în scurt timp, prezentându-i o sumă.

– Până la ultimul peni, spuse Panella.

Bancherul zâmbi pentru sine. Sumele rotunjite nu fuseseră niciodată satisfăcătoare pentru acest client. Domnul Billy Panella testa frecvent precizia băncii.

– Voiam totodată să vă anunţ că voi face curând o extragere considerabilă.

– Sper că nu vă vom pierde de client.

– Nu cât timp faceţi ce vă spun, atunci când vă spun.

– Aveţi garanţia mea.

– Voi solicita un transfer de bani şi s-ar putea să fie din scurt.

– Sunt bucuros să vă asist. Instituţia noastră este specializată în operaţiuni în care factorul temporal este o chestiune delicată.

– Lucru pe care l-am apreciat întotdeauna.

– Transferul pe care l-am făcut ceva mai devreme în această săptămână a fost mulţumitor?

– Voi aţi făcut ce trebuia să faceţi. Din nefericire, nu şi alţii.

– Îmi pare rău să aud asta.

– De aceea este necesar acest transfer adiţional. Şi nu trebuie să existe probleme. Ai înţeles? Vreau ca banii să fie pregătiţi atunci când voi avea nevoie de ei.

– Desigur. Dolari americani, domnule Panella?

– Da.

– Prea bine. Şi ce sumă?

Bancherul aşteptă liniştit, dar, când nu primi nici un răspuns, îşi îmboldi politicos clientul:

– Domnule Panella?

– Pe toţi dracii, două milioane!

capitolul 15

La început, Jordie era prea amețită de somn ca să încerce să identifice zgomotul care o trezise. Rămase întinsă, cu ochii închiși, cu creierul înceţoşat de somnul fără vise şi căldura înăbuşitoare. În subconştientul ei nu voia să se trezească, aşa că încercă să rămână adormită. Totuşi, zgomotul persista şi în cele din urmă o trezi. Toate simţurile îi reveniră dintr-odată.

Un elicopter!

Făcu un efort să se ridice în şezut, blestemând faptul că avea mâinile legate la spate, chestie care o încurca îngrozitor. Reuşi să iasă pe portiera deschisă şi se ridică în picioare. Când îşi lăsă greutatea pe piciorul drept, se simţi ca săgetată de mii de ace. Nu-l putea folosi. Lăsându-şi aproape întreaga greutate pe piciorul stâng, se repezi clătinându-se înspre uşă.

Silueta lui Shaw se vedea în deschizătură, privind spre cer din interiorul clădirii, de unde nu putea fi văzut. O auzi venind şi se întoarse la timp ca să o prindă înainte să apuce să iasă.

Jordie ţipă cât putu de tare.

– Nu te obosi, Jordie. N-o să te audă.

Ştia că era inutil, dar continuă să ţipe oricum, mai mult de frustrare, în timp ce îl lovea în fluierul piciorului, în tot ce nimerea. Când îşi îndreptă genunchiul spre locul dintre picioarele lui, Shaw se retrase la timp, curbându-şi corpul. Dar ajunsese periculos de aproape şi îşi dădea şi el seama de asta.

Prinzându-i materialul maioului în pumn, o împinse departe de el şi o ţinu la distanţă, cu braţul întins, în timp ce închidea uşa cu cealaltă mână. Zgomotul elicopterului care se apropia deveni şi mai puternic. Acoperişul de tablă vibră şi se zgâlţâi în clipa în care aparatul de zbor trecu pe deasupra lor. Apoi zgomotul începu să se diminueze şi, odată cu el, pieri şi scurta speranţă a lui Jordie.

În cele din urmă, Shaw îi dădu drumul, deschise uşa şi privi afară.

– Ar face bine să ajungă repede acolo unde se duc. Vine furtuna.

Jordie fu surprinsă să descopere că dormise aproape întreaga după-amiază. Soarele era jos înspre apus şi blocat de un strat gros de nori care crescuse umiditatea din aer. Acum garajul nu mai părea un cuptor cu convecţie, ci o saună.

Priviră amândoi în urma elicopterului, până când acesta dispăru.

Shaw îşi scutură mâinile.

– Asta a fost tot. Nu aveai nici un motiv să te agiţi.

Superioritatea lui o înfurie într-atât încât, fără să se mai gândească la consecinţe, se năpusti asupra lui. Începu din nou să-l lovească cu picioarele, dar, în loc să se dea în spate, de data asta Shaw o trase lângă el şi îşi puse un picior într-ale ei, făcând astfel ca eforturile să-i devină inutile.

Letargiei care o cuprinsese cu câteva minute în urmă îi luă locul o hotărâre maniacă. Îşi canaliza până la ultimul strop de energie pe care îl avea în încercarea de a-i provoca durere, sau cel puţin disconfort, orice care să-i diminueze afurisita aia de mulţumire de sine. Se suci şi se răsuci, oarbă de nervi, înnebunită de furie, fără să mai ţină cont de nimic.

Până când îşi dădu seama că nu se lupta decât cu ea însăşi. El nu i se opunea.

Mâinile lui erau încă apăsate pe coapsele ei, dar felul în care o ţinea lipită de el nu trăda agresivitate.

Jordie se opri şi îşi ridică faţa spre el.

– Acum îmi vine mie să mă agit.

Vocea lui avea o răguşeală primitivă, la care corpul ei răspunse involuntar cu o multitudine de senzaţii.

Îngrozită, se dădu împleticindu-se înapoi şi, spre surprinderea ei, mâinile lui căzură şi îi dădu drumul. Dar gestul nu făcea decât să sublinieze faptul că era, ca întotdeauna, alegerea lui, că, în ciuda crizei ei de mai devreme, el deţinea controlul.

Ea nu avea nici un pic de control, nici măcar asupra propriului trup. Respiraţia i-o luase razna. Ştia că era roşie la faţă. Ochii lui de culoarea oţelului se mutau

de la obrajii îmbujorați la sânii ei și, într-o încercare de a-și explica evidenta reacție fizică, Jordie spuse:

– Sunt furioasă. Asta e tot.

– Da? Adu-mi aminte să te fac mai des să te înfurii.

Simțindu-se ofensată, îi spuse:

– Ascultă, m-am săturat de aluziile tale. Asta nu e un fel de...

Când nu reuși să găsească cuvintele potrivite, Shaw ridică o sprânceană.

– Un fel de... ce?

– Nu te flata singur, domnule Kinnard. Și să n-ai nici o îndoială: dacă o să mi se ivească ocazia să te o omor, o s-o fac.

O privi preț de câteva clipe.

– S-a notat.

Dădu să treacă pe lângă ea, dar se opri brusc și-i luă bărbia în palmă, forțându-i capul pe spate. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos.

– Și nici tu să nu ai vreo îndoială: dacă mă hotărăsc să schimb relația dintre noi, n-o să mă folosesc de aluzii. O să-ți spun direct în față că o să ți-o trag.

Josh privi fix în televizorul care pâlpâia, aceasta fiind singura lumină pe care și-o îngăduise în acea seară.

Două imagini cu el apărură pe ecran. Până și el fu șocat să constate cât de schimbat era față de cum arătase cu șase luni în urmă.

Jordie primise toate genele bune, chiar și pe cele de frumusețe. El unul nu avusese niciodată cu ce să se laude, dar arăta chiar deplorabil în desenul pe care îl prezentau la televizor. Era doar o schiță făcută de un artist de poliție, dar... totuși.

Nu era de mirare că gardienii lui se relaxaseră. Cine și-ar fi putut imagina că un nătărău slăbănog ca el o să-i tragă pe sfoară pe cei mai buni agenți ai Unchiului Sam?

Dar o făcuse. Ar fi trebuit să se aplaude, să se cinstească cu un pahar pentru o asemenea realizare.

În schimb, la fel cum se întâmplase cu o seară în urmă, în camera mohorâtă din motelul de la marginea

şoselei, după ce văzuse cele două chipuri ale lui Joshua Bennett unul lângă celălalt la ştirile de seară, cheful de sărbătoare şi încrederea în sine îi dispăruseră cu desăvârşire.

Îşi dezlipi atenţia de la schiţa prezentată de poliţie şi se concentră pe ceea ce se spunea despre el. Prezentatorul reluă povestea pe care Josh o auzise în magazin la ora prânzului, în legătură cu cele petrecute în faţa unui bar din oraşul lui natal, Tobias.

Povestea fu urmată de o recapitulare a fraudei Panella-Bennett şi a evenimentelor petrecute cu şase luni în urmă. Dar asta numai pentru a le aminti telespectatorilor cine era Josh şi de ce era o ştire faptul că se afla acum în libertate.

Momentan, povestea lui era prezentată ca un „amănunt nou" în „desfăşurarea acestui bizar caz", care rezultase în uciderea presupusului criminal plătit Mickey Bolden şi în „presupusa, dar nedovedita răpire" a unei femei de afaceri din partea locului, Jordan Bennett.

Când începură reclamele, Josh opri sonorul şi rămase privind în gol către ecran, în timp ce se gândea cum ar fi putut răpirea lui Jordie să-i afecteze planurile atât de bine gândite – pentru că în nici un caz nu luase asta în calcul.

Şi ceea ce-l rodea cel mai tare era faptul că FBI-ul, hotărât să îl prindă din nou, exploata această situaţie.

Joe Wiley, cu figura solemnă a lui Hickam în fundal, citise o declaraţie de la un pupitru cu microfon din sediul biroului de teren al FBI-ului. Agentul nu arătase direct cu degetul spre el, dar din tot ce spusese lăsase să se înţeleagă că Josh era singurul vinovat pentru situaţia tragică în care se afla acum sora lui.

Şi aici Wiley juca murdar.

– Este limpede că domnul Bennett nu a stat să cântărească eventualele consecinţe ale evadării sale.

Cu o mutră cât se poate de gravă, Wiley îşi continuase discursul, amintindu-le telespectatorilor că turnătorii care întorceau spatele poliţiei nu aveau, de regulă, o viaţă prea lungă.

– Nu cred că domnul Bennett înțelege în ce pericol și-a pus sora. La fel cum nu își dă seama de pericolul în care se află el însuși. Îl sfătuiesc să se predea. Nu este în siguranță decât în custodia noastră.

Îl avertiza în legătură cu Panella, firește.

– Vai, cât ești de subtil! i se adresă Josh televizorului dat pe silențios, luând peste picior tactica transparentă a agentului FBI.

Totuși, Josh se dovedise deja mai deștept decât bătrânul vulpoi, nu?

– Așa că mai du-te undeva, agent Wiley!

Dar bravada lui nu era decât de fațadă. Nu putea ignora cu desăvârșire avertismentul lui Wiley. Adevărul gol-goluț? Crease, într-adevăr, o situație periculoasă pentru sine. Ba chiar simțea că începe să i se facă rău gândindu-se la asta.

Privirea îi fu atrasă de telefonul mobil de pe masă. Era tentat să îl ia și să sune la numărul lui Jordie, doar ca să vadă cine-i răspunde – presupunând că i-ar fi răspuns cineva. Dar, ca și mai devreme, renunță la idee. În cazul puțin probabil în care acest Kinnard – cine mama dracului mai era și el? – îi lăsase telefonul atunci când o răpise, riscul de a o suna era foarte mare. Și-i imagină pe Wiley și pe Hickam și pe Dumnezeu știe cine altcineva adunați în jurul aparatului, așteptându-l să sune ca să poată să ia urma apelului și să afle unde este.

Din punct de vedere geografic, era puțin cam prea aproape ca să riște asta.

Altfel, se simțea rezonabil de sigur în ceea ce privea ascunzătoarea lui, pregătită dinainte pentru ziua în care avea să-și pună în aplicare planul de evadare. Se pregătise bine. Înainte să fie luat pe sus și dus în Tennessee, plătise facturile de utilități pe un an în avans. Se asigurase că frigiderul și cămara erau burdușite. Mâncarea era veche de șase luni, dar Josh nu acordase niciodată prea mare importanță datelor de expirare și mâncase, probabil, produse și mai vechi.

Mai devreme sau mai târziu, unul din oamenii cu care se intersectase de marți încoace avea să facă legătura

între autostopistul zdrenţăros şi Josh Bennett, escroc, devenit informator şi acum evadat.

Dacă era identificat de casieră sau de clientul din magazin, autorităţile aveau să afle că se întorsese în stat. Dar, de la magazinul ăla din Hicksville, îşi acoperise bine urmele.

Sub stejarul uriaş din pădure, făcuse uşoare schimbări în înfăţişarea lui. De acolo, mersese pe jos vreo cinci kilometri până la o unitate publică de depozitare, unde lăsase o maşină, cu şase luni în urmă. Aşteptase până când nu mai fusese nimeni prin preajmă, apoi îşi deschisese unitatea şi reconectase cablurile de la bateria maşinii. Cu câteva încurajări minore, motorul pornise.

Desigur, erau camere de supraveghere pe peste tot, dar luase măsuri ca să se asigure că asta nu avea să fie o problemă. Dacă, printr-o minune, era identificat şi se afla că intrase pe jos şi plecase cu maşina, schimbase numerele de înmatriculare de două ori în drumul până aici. Aşa că era destul de sigur că n-o să-l găsească niciodată.

Nu exista nici o persoană în viaţă care să se gândească să-l caute aici. Nici măcar Jordie. Cea mai apropiată proprietate ocupată era la mai bine de trei kilometri depărtare. Cât timp nu era văzut şi folosea minimum de lumină în fiecare noapte, ar fi trebuit să poată sta liniştit acolo, pe timp nelimitat.

Răpirea lui Jordie era un amănunt neplăcut, dar nu se putea lăsa dat peste cap de asta. Refuza să se lase afectat. Trebuia doar să stea acolo până când putea implementa ultima etapă din planul lui. Atunci avea să fie liber pentru totdeauna.

Totuşi, discursul lui Joe Wiley îi strica optimismul. Ce ştia FBI-ul şi nu ştia el? Ceva legat de Panella, care să deschidă o nouă pistă de investigaţii? Ceva legat de răpirea lui Jordie, ceva ce nu voiau să spună presei?

Televizorul era conectat la video. Înregistrase emisiunea de ştiri. O privi acum din nou.

Apoi încă o dată, şi încă o dată, devenind puţin mai paranoic şi mai panicat de fiecare dată când Joe Wiley spunea: „posibilele consecinţe ale evadării sale..."

capitolul 16

După ce-i spusese, lui Jordie îi venea greu să-l mai privească direct pe Shaw. Cu coada ochiului, îl văzu scoțând din buzunar cuțitul de acum cunoscut. Apoi rămase acolo, așteptând.

Ar fi vrut să posede încăpățânarea de a-l face să aștepte, de a-l face să-i poruncească, dar era mult prea nerăbdătoare să-și simtă mâinile libere, așa că se întoarse cu spatele la el, asemenea unui animal de companie cuminte și bine dresat. Cu o mișcare eficientă, Shaw tăie cătușa de plastic.

Când se întoarse din nou, Jordie îl văzu cotrobăind prin portbagaj. Veni înspre ea cu mai multe obiecte în mână, printre care unul dintre baticurile cu imprimeu de camuflaj rămase nefolosite.

– Câte mai ai?

– Mi-au mai rămas câteva.

Se întrebă ce-o să se termine mai întâi, baticurile sau timpul ei.

Îi întinse baticul și o bucată mică de săpun, în genul celor oferite de hotelurile ieftine, mare cam cât o napolitană, încă înfășurată în hârtia albă, lucioasă. Îi întinse apoi o sticlă de apă.

– Să nu stai mult.

Când își dădu seama că-i sugera să se spele, ideea i se păru atât de minunată, încât îi veni să plângă de recunoștință. Pe de altă parte, acest gest suplimentar de bunătate îi dădea de bănuit, și probabil că expresia de pe fața ei îi trădă gândurile.

Shaw făcu un gest, arătând spre partea din spatele lui.

– Atâta vreme cât ești cuminte, poți să stai în jumătatea aia. Promit să păstrez distanța și să mă-ntorc cu spatele.

– Și-ar trebui să te cred?

– N-ar trebui.

Privi dincolo de el, la zona din ce în ce mai întunecată din spatele clădirii. Deși umbrele ar fi ascuns-o cât de cât, locul întunecat nu-i părea câtuși de puțin

îmbietor. Totuşi, ideea de a fi curată era extrem de îmbietoare.

Trecu pe lângă el şi se îndreptă spre zona în care întunericul era cel mai adânc. La nivelul ochilor, pe peretele scorojit, o scândură groasă şi lată stătea sprijinită orizontal pe o muchie îngustă. Scoase bucata de săpun din ambalaj şi o aşeză acolo, împreună cu sticla de apă.

Aruncă o privire peste umăr. Shaw împăturea prelata, gest pe care Jordie îl interpretă ca pe un lucru bun. N-ar fi făcut asta dacă ar fi avut de gând să o utilizeze în curând. Nici n-ar mai fi lăsat-o să se spele. În orice caz, nu se uita în direcţia ei.

Ţinând colţul baticului între dinţi, îşi trase maioul peste cap şi, înainte să apuce să se răzgândească, îşi scoase blugii. Îi fu destul de greu să-i tragă peste sandale, dar nu avea de gând să pună picioarele goale pe podeaua murdară, dacă putea evita acest lucru.

De fapt, nu era nici o diferenţă între a fi în sutien şi chiloţi sau în costum de baie. Dar, simţindu-se expusă şi vulnerabilă, se grăbi să-şi toarne apă în palmă şi frecă apoi săpunul în mâini.

După ce se spălă în toate locurile în care putu ajunge, udă bine baticul şi îl folosi ca să şteargă săpunul. Cu ce-i mai rămăsese din apă, udă din nou cârpa şi şi-o trecu a doua oară peste corp.

– Timpul a expirat.

Înlemni şi se uită din nou spre el. Era cu spatele la ea. Îşi punea cămaşa. Îi strigă că aproape terminase.

– Număr descrescător de la şaizeci, spuse el.

– Nu-i suficient ca să mă usuc. Umiditatea...

– Cincizeci şi şapte.

Jordie mormăi o înjurătură şi-şi puse repede blugii. Pielea şi lenjeria îi erau umede.

Chiar şi aşa, se simţea considerabil mai bine. Încercând să nu se gândească la petele de sânge uscat de pe maiou, şi-l trase pe ea şi îşi trecu braţele prin găuri. Îşi scoase părul afară şi îl adună într-o coadă la spate, pe care o legă cu eşarfa.

– Treizeci şi patru.

Se întinse după bucata de săpun și, în grabă, o scăpă pe jos.

– La dracu'!

Douăzeci și doi. Douăzeci și unu.

Se ghemui și începu să se uite pe jos, după săpun.

Descoperi însă altceva. Ceva cu desăvârșire neașteptat.

Își dădu seama pe dată ce era, dar, dacă nu ar fi fost atât de aproape, obiectul ar fi trecut neobservat, pentru că era înghesuit între capătul uneia dintre șipcile verticale și o altă scândură, care se întindea deasupra podelei ca un fel de bază.

Îl apucă, dar era bine îndesat în crăpătura dintre cele două bucăți de lemn, care, în ciuda faptului că erau foarte vechi, refuzau să cedeze. Trase cu putere ca să îl scoată de acolo, dar, chiar dacă ar fi reușit, unde ar fi putut să-l ascundă până când ar fi apărut o ocazie în care să-l poată folosi? Momentul trebuia să fie perfect. Ar fi trebuit să fie aproape de el, și iute ca fulgerul, pentru că n-ar mai fi avut o a doua șansă, așa că trebuia să reușească din prima și să fie...

– Zece, nouă, opt.

Trase cu putere pentru ultima oară.

– Șapte. Șase.

– Vin acum!

Se folosi de ultimele cinci secunde ca să-și potolească respirația, apoi se ridică și începu să se îndrepte spre el.

– Mă simt mult mai bine, mulțumesc. A fost minunat, sincer. Cine ar fi crezut că să te speli cu o cârpă poate fi atât de...

– Ce ai la spate?

– Nimic? Îmi bag doar maioul în pantaloni...

Nu apucă să termine de rostit ultimul cuvânt că Shaw fu lângă ea, o răsuci și-i apucă încheietura. Îi deschise pumnul cu forța. Înăuntru era bucata de săpun.

– Am vrut s-o păstrez, spuse ea, cu voce stinsă. S-ar putea să ai mai puține bucăți de săpun decât batice.

Inima continuă să-i bubuie până când Shaw își mută privirea sfredelitoare de la ea.

– Eu o să mănânc, spuse el. Poți să mănânci și tu sau nu.

Îi lăsă mâna și se îndepărtă. Veni după el, dar gândul îi era la arma pe care trebuise să o lase între scândurile din perete. Ca să o poată găsi, tot ce trebuia să facă era să se uite după sticla goală de apă pe care o lăsase la nivelul ochilor, pe bordura improvizată.

Problema ei cea mai mare avea să fie să ajungă până acolo.

Jordie punea ceva la cale.

Dacă Shaw nu și-ar fi dat seama de la bun început, din clipa în care o văzuse venind spre el, cu zâmbetul ăla fals și îndrugând verzi și uscate, felul în care se fâțâia acum de pe un picior pe celălalt ar fi dat-o de gol de la o poștă. Și continua să vorbească.

- Mă mânca pielea de la transpirația uscată. Tu nu te-ai simțit mai bine după ce te-ai spălat?

- Nimic nu se compară cu senzația de curățenie.

- Și acum, aceste delicatese rafinate!

Îi adresă un zâmbet ce se apropia de flirt.

Da, era ceva în spatele acestei schimbări de dispoziție și a fluturărilor din gene.

Goli conserva micuță și linse bine lingura.

- Mai vrei ceva? o întrebă.

- Nu, mulțumesc.

Îi luă conserva goală și o aruncă, împreună cu cea pe care o mâncase el, în portbagaj, înainte să coboare capacul. Când făcu asta, lumina se diminuă și, odată cu ea, pieri și zâmbetul fals al lui Jordie.

Privi în jur, îngrijorată.

- Ce-o să se întâmple când n-o să mai avem lumina zilei?

- O să fie întuneric.

- Dar... am putea... am putea să deschidem o portieră, ca să avem puțină lumină din mașină. Sau să ținem portbagajul deschis.

Shaw clătină din cap.

- Ar consuma prea mult din baterie.

- Am văzut o bateria mare, dintr-alea pătrate, în portbagaj.

– Doar pentru situații de urgență.

– Ai putea...

– O lumină se vede de la kilometri distanță, Jordie.

– Se vede chiar de pe șoseaua principală? Cât e de departe?

– Fără lumină.

– Și o să stăm așa, fără lumină, toată noaptea?

– Ți-e frică de întuneric?

Când Jordie nu răspunse, Shaw zise:

– Întotdeauna e întuneric când ai ochii închiși.

– Am dormit prea mult azi. N-o să mai adorm preț de încă vreo câteva ore.

– Atunci, presupun că va trebui să găsim ceva ce să putem face pe întuneric. Timp de câteva ore.

Jordie se așezase pe lada răsturnată. Bărbatul se duse lângă ea.

– Oh, scuze. Iar a sunat a aluzie? N-a fost asta intenția.

Îi aruncă o privire chiorâșă.

– De fapt, mă gândeam că l-am putea suna din nou pe Panella, zise el. Așa, ca să ne mai omorâm din timp.

Urmărind-o cum îl privește, puse din nou bateria în telefonul lui Mickey și îi dădu drumul. În clipa în care aparatul porni, îi studie chipul în lumina slabă a ecranului.

– Ce ai făcut acolo, în spate?

– M-am spălat.

– Ce altceva?

– Am încercat să nu calc în excremente de șoarece.

– Atâta tot?

– Ce altceva aș fi putut să fac?

– Nu știu, dar nu-mi plac surprizele.

– Mi-ai mai spus.

Se uita fix în ochii lui, provocându-l. Accesă jurnalul de apeluri și-și apăsă degetul pe ecranul telefonului, apoi porni difuzorul.

Panella răspunse la primul apel.

– Bine, dobitocule, spuse el, cu voce sugrumată. Două milioane.

Jordie trase speriată aer în piept. Buzele îi rămaseră deschise. Ochii părură să i se dilate.

Panella spunea:

- Am anunţat deja o bancă off-shore că voi transfera suma asta. După ce primesc dovada incontestabilă că ai omorât-o, desigur.

- O să-ţi trimit o fotografie prin MMS.

- Nu.

- Nici nu mă gândeam că o să accepţi, spuse Shaw. Atunci, cum să-ţi confirm că e moartă?

- Fac eu aranjamentele în privinţa asta.

- Aha. Sunt convins. Cum a fost şi aranjamentul în legătură cu mine, pe care l-ai pus la cale împreună cu Mickey.

Când Panella nu răspunse, Shaw zise:

- Nu că n-aş avea încredere în tine, Panella, dar o să am nevoie de o dovadă de bună-credinţă.

- Ce anume ţi-ar dovedi buna mea credinţă?

- Jumătate în avans.

- Las-o baltă.

- Jumătate în avans, sau aleg una din opţiunile pe care ţi le-am prezentat mai devreme.

- Ştii ce anume ţi-ar demonstra *ţie* buna-credinţă? Dacă ai lăsa prostelile şi ai face odată treaba. Acum. *Înainte* ca trădătorul de frate-său să fie prins din nou. Nu e nevoie de ceva complicat. Vreau doar ca Josh Bennett să ştie că-i moartă. Curând.

Shaw aşteptă câteva clipe, apoi spuse brusc:

- O să revin.

Şi închise.

Pe perioada întregii discuţii, nu întrerupsese contactul vizual cu Jordie. După ce închise, trecură câteva momente încărcate, în care nici unul din ei nu mişcă. Apoi Jordie o zbughi ca din puşcă. Abia reuşi să o prindă de maiou şi să o ţină în timp ce se trăgea. Se întoarse într-un arc larg şi pumnul ei îi ateriză cu putere în obraz.

- *Pe toţi dracii!*

Durerea îi aduse brusc lacrimi în ochi. Îi scăpă maiou din mână şi Jordie reuşi să se îndepărteze câţiva metri

de el, înainte să o prindă de la spate, şi să o cuprindă cu braţele, ţinându-i totodată braţele lipite de corp.

– Opreşte-te! Ascultă! Nu trebuie să mori!

Jordie continuă să se zbată, până când îşi dădu seama de zădărnicia eforturilor ei şi auzi, în sfârşit, ce-i spunea.

Coada în care îşi legase părul îi lovi faţa în clipa în care întoarse capul şi îl privi peste umăr.

– Ce?

– Vrei să mă asculţi? Sau o să te porţi ca o nebună până când o să mă forţezi să te împuşc, doar ca să scap de tine?

Jordie nu spuse nimic, dar încetă să se mai zbată ca să scape din strânsoarea lui. Neavând deplină încredere în capitularea ei, Shaw slăbi o idee strânsoarea, dar o apucă de braţ şi o trase înapoi lângă ladă.

– Stai jos.

Jordie se lipi cu spatele de ladă, dar părea gata să ţâşnească în orice secundă şi Shaw observă privirile pe care le arunca înspre partea din spate a garajului.

Îşi atinse obrazul cu podul palmei. Îl durea. Nu crăpase pielea, dar locul începea să se umfle.

– M-a durut al dracului.

– Să nu te-aştepţi să-mi cer scuze.

Scoase bateria din telefonul lui Mickey, dar, în timp ce băga ambele componente într-un buzunar, scoase un alt telefon din celălalt buzunar. Recunoscând logoul *Extravaganza* de pe carcasă, Jordie se ridică, atentă.

– E telefonul meu.

– Aşa e.

– Mi-ai spus că l-ai ascuns.

– L-am scos azi după-amiază, în timp ce dormeai.

Deschise partea din spate a telefonului ei şi introduse bateria.

– În momentul în care îl deschid, îmi asum riscul ca semnalul să fie reperat şi să aduc astfel poliţia şi federalii direct peste noi. Dar vreau să vezi ceva. Soarta ta chiar depinde de tine.

Porni telefonul. Când ajunse la jurnalul de apeluri, întoarse ecranul spre ea.

– Aseară, la nouă treizeci și trei, ai primit un apel. Fără numele apelantului. Dar ai sunat înapoi, trei minute mai târziu. Apoi din nou, la nouă treizeci și șapte. Presupun că telefonul ăsta l-ai dat în timp ce conduceai, pentru că locuința ta se află la câțiva kilometri de barul ăla nenorocit. În jur de ora zece, ai intrat în local și te-ai așezat la bar, integrându-te în peisaj cam tot așa cum s-ar potrivi un elefant într-un magazin de porțelanuri. O singură persoană te-ar fi putut aduce într-o speluncă așa ca aia într-un timp atât de scurt. Acum...

Se aplecă peste ea și nasul i se opri la doar câțiva centimetri de al ei.

– Unde e frățiorul Josh?

Jordie păli.

– Asta-i salvarea mea?

– Exact.

– Atunci sunt moartă.

– Asta depinde exclusiv de tine. Mori sau trăiești. Fie accept cele două milioane murdare ale lui Panella, fie mă direcționezi tu spre Josh, și spre cele treizeci de milioane ale lui.

– Nu pot! Ți-am spus de o sută de ori că nu știu unde este!

– Mi-ai mai spus și că nu te-a chemat nimeni în barul ăla! țipă el, scuturându-i telefonul în față. M-ai mințit în legătură cu asta și mă minți și acum.

Jordie se dădu în spate și își strânse brațele la piept. Shaw observă urmele roșii și vânătăile pe care legăturile de plastic i le lăsaseră pe încheieturi și simți o strângere de inimă, dar nu lăsă asta să-l oprească.

– Josh te-a sunat ca să-ți ceară ajutor, nu-i așa, Jordie? Un mesaj SOS. Te-a rugat să vii și să-l iei din barul ăla nenorocit.

– Nu.

– Și să-l duci cu mașina la o ascunzătoare?

– Nu.

– Sau poate că nu avea încă o ascunzătoare și avea nevoie să se sfătuiască cu tine. Aveați de gând să purtați o discuție ca de la frate la soră și să vă analizați opțiunile?

– Nu.

– Urma să-ți lase un mesaj la bar, să te anunțe unde se duce?

Când Jordie nu răspunse de această dată, Shaw înclină capul.

– Asta era?

– Nu.

– Unde se ducea?

– Nu știu! Încetează cu întrebările. Îți bați gura degeaba. Nu am vorbit cu Josh. Nu m-a sunat aseară.

– Minți.

Jordie scutură zdravăn din cap.

– Atunci, dacă nu era Josh, cu cine ai vorbit la telefon?

– Cu nimeni, zise ea, dar Shaw putea citi pe fața ei cât de repede i se învârteau rotițele în minte.

Insistă, dar întrebă blând:

– Cu cine ai vorbit?

– De ce ți-aș spune?

– Pentru că știi ce-o să se-ntâmple dacă nu-mi spui.

– Știu ce-o să se-ntâmple dacă-ți spun!

– O să ne ducem la Josh...

– O să ne omori pe amândoi!

– Și să ratez șansa de a pune mâna pe treizeci de milioane? Nu prea cred.

– Josh nu are...

– Cine te-a sunat?

– ... banii!

– Cu cine ai vorbit?

– Cu nimeni!

– Spune-mi acum, sau îți jur că accept înțelegerea cu Panella.

Jordie trase aer în piept, își umezi buzele și spuse cu glas răgușit:

– Nu am vorbit cu nimeni.

- Dumnezeule, Jordie, nu...
- Dar am...
- ... fi proastă!
- Dar am primit un telefon.

capitolul 17

Bubuitul unui tunet întrerupse tăcerea bruscă şi încordată dintre ei. Shaw nu păru să observe. Cuvintele pe care Jordie tocmai le rostise îi captivaseră întreaga atenţie.

- Poţi să-mi dai puţină apă, te rog? îi ceru ea.

Îşi îndreptă spatele şi se duse la maşină. Se întinse peste volan şi apăsă butonul de deschidere a portbagajului, de sub bord. Capacul se ridică, lumina dinăuntru se aprinse şi Jordie se simţi recunoscătoare pentru strălucirea ei difuză. Se înserase şi doar câteva raze slabe mai pătrundeau prin crăpăturile din perete, aşa că înăuntrul clădirii se făcuse aproape întuneric.

Partea din spate, mai ales, era aproape cufundată în beznă.

Shaw se întoarse cu o sticlă de apă. Îi mulţumi şi bău adânc. După ce Jordie se sătură, Shaw îi luă sticla din mână.

- Începe să se termine.

Bău el restul, aruncă sticla goală în portbagaj şi se întoarse la ea.

- Bărbat sau femeie?
- Poftim?
- Persoana care te-a sunat.
- Bărbat.
- Dar nu era Josh?
- Nu cred. E posibil să fi fost, dar nu cred. Avea vocea înfundată.
- Panella şi maşinăria lui caraghioasă?
- Nu. Nu era ceva de genul ăsta. Doar...
- Înfundată.
- Da.

– Şi ce a avut de zis această voce înfundată, care ar fi putut sau nu să fie a lui Josh?

Jordie ignoră nota de scepticism din vocea lui.

– Mi-a spus: „Dacă vrei informaţii despre fratele tău, vino acum". A subliniat că trebuie să fie *acum* şi mi-a spus unde era barul. Nu mi-a dat ocazia să spun sau să întreb ceva înainte să închidă.

Shaw se gândi preţ de câteva clipe.

– Ce a spus când l-ai sunat tu?

– L-am sunat imediat, pentru că aveam nevoie de indicaţii mai precise ca să pot găsi barul. Se grăbise şi nu fusese suficient de clar. Dar, când l-am sunat, nu mi-a răspuns.

– Deşi tocmai te sunase?

Jordie ridică din umeri.

– Nu a răspuns.

– Totuşi, n-ai pierdut timpul şi ai ieşit.

– Exact.

Se gândi să-i spună despre maşina care era aproape sigură că o urmărise, dar îşi zise că era mai bine să nu ofere nimic din proprie iniţiativă.

– După cum ai presupus, l-am sunat din nou, când am ieşit de pe şoseaua principală. Nu mi-a răspuns nici atunci. Ăsta e *adevărul*. E tot ce ştiu. Îţi jur.

– Ăsta e adevărul?

– Da.

– Tot ce ştii?

– Da.

– Atunci, de ce nu mi-ai spus de la început? De ce nu mi-ai spus aseară, când te-am întrebat – în repetate rânduri – de ce te-ai dus la bar?

Lui Jordie îi sări ţandăra.

– Hm, poate că reacţia mea a avut legătură cu faptul că tocmai îţi împuşcaseşi partenerul, mă răpiseşi, mă legaseşi şi mă duseseşi într-o pădure întunecată, unde mă temeam că aveai de gând să mă execuţi.

Simţindu-se din ce în ce mai nervoasă, continuă:

– Eram înnebunită de frică! Te văzusem omorând un om sub ochii mei şi sugerai că eu – se lovi cu palma

peste piept – făcusem parte dintr-un complot de a te transforma pe tine în țap ispășitor. M-am temut că, dacă ți-aș fi spus că primisem un telefon, ai fi vrut să știi mai multe și nu puteam să-ți spun mai multe, pentru că *nu știu mai mult!*

Ajunsese acum să țipe.

Netulburat, Shaw o privi preț de câteva clipe, îi lăsă timp să se potolească, apoi spuse:

– Să vedem.

– Ce?

– Sună iar. Să vedem dacă de data asta-ți răspunde.

Îi întinse telefonul.

Un telefon funcțional. O linie spre viață. I-l oferea ei. Dar n-ar fi avut timp să formeze 911 înainte să o oprească și nu îndrăznea să-l sune pe bărbatul necunoscut care o trimisese la bar. Dacă, într-adevăr, acea persoană *fusese* Josh...

Lăsă telefonul neatins în palma lui Shaw.

– Nu? făcu acesta. Atunci sun eu iar.

– Iar?

Întoarse telefonul cu ecranul spre ea.

– Vezi? Aseară. Zece cincizeci și doi. Plecasem cam de jumătate de oră din parcarea barului când m-am oprit să schimb plăcuțele de înmatriculare. Am profitat de ocazie ca să mă uit în telefonul tău. Din curiozitate, am apelat numărul necunoscut.

Îl privea, așteptându-l să continue.

– Și ce s-a întâmplat?

– A sunat. Nu a răspuns nimeni. Nu a intrat nici o căsuță vocală. Am mai sunat de încă trei ori de atunci, dar la fel.

Îi arătă jurnalul apelurilor, dintre care cel mai recent fusese dat în acea după-amiază, în timp ce ea dormea.

– Poate c-o să avem noroc de data asta.

Apăsă ecranul și ridică telefonul, în așa fel încât Jordie să poată auzi cum sună. Inima îi bătea cu putere, dar nu răspunse nimeni.

După ce sună de șapte sau opt ori, Shaw închise. Jordie nu știa dacă să se simtă dezamăgită sau ușurată, dar felul în care o privea o neliniștea.

– Nu te-a abordat nimeni în bar, în afară de idiotul ăla care ți-a dat numărul de telefon.

– Nu avea nici o legătură cu nimic, spuse ea. Nu el mă sunase.

– De unde știi?

– Ție ți s-a părut o persoană de încredere? Cineva care să transmită un mesaj periculos, din partea lui Josh?

În ciuda tonului ei disprețuitor, privirea lui Shaw nu se clinti.

Jordie adăugă:

– Cred că, atunci când a venit lângă mine, l-a speriat pe cel care mă sunase. Și tocmai ăsta a fost motivul pentru care m-am enervat atât de tare pe el.

– L-a speriat pe bărbatul misterios care te sunase și-ți spusese că o să-ți dea informații în legătură cu Josh.

De data asta, Jordie observă sarcasmul.

– Crezi că mint.

– N-am spus asta.

– Dar asta a sugerat tonul tău.

– Mai întâi te plângi de aluziile mele, acum de tonul meu. Încep să mă întreb dacă o să pot vreodată să te mulțumesc. Ah! făcu el, cu o strâmbătură exagerată. Altă aluzie.

Împinse picioarele în podea și se ridică de pe ladă.

– Cred că *tu* l-ai speriat.

– Când l-am împușcat pe Mickey? Greșit. Pentru că atunci tu deja îți dăduseși seama că ți-a tras clapa și plecaseși din bar.

– Am plecat pentru că mi-am dat seama cât de stupid și irațional fusese să vin acolo de la bun început. Când am primit telefonul, nu știam că Josh evadase. M-am gândit că poate cineva îmi aducea un mesaj de la el, sau îmi putea spune o metodă prin care să iau legătura cu el. Ceva de genul ăsta.

Își dădea seama că nu o crede. Oftând, se așeză din nou pe ladă și-și frecă tâmplele.

– Sincer, nu știu ce-a fost în mintea mea. Am reacționat fără să gândesc. În clipa în care am intrat în bodega aia mi-am dat seama ce prostie fusese să plec așa, de nebună, în noapte. Cu cât stăteam mai mult acolo,

certându-mă cu imbecilul ăla, cu atât mai puternic era sentimentul că telefonul fusese o farsă, că cineva făcuse o glumă crudă. Încă mă mai gândeam că fusese o farsă când m-am întors, v-am văzut pe tine şi pe Mickey venind spre mine şi mi-am dat seama că Billy Panella era în spatele întregii poveşti.

– El a aranjat să fii omorâtă, dar nu el te-a trimis acolo.

– Oh, aşa e. Sosirea mea acolo a fost un şoc. Am apărut în bar şi a trebuit să renunţaţi la planul A.

Făcu un gest de neputinţă.

– Ne întoarcem de unde am plecat. Nu ştiu cine m-a sunat şi nici de ce m-a trimis la barul ăla.

Shaw nu avu nici o reacţie câteva momente. În cele din urmă, ridică din umeri şi spuse:

– Bine.

Dar atitudinea lui sugera că nu era bine deloc.

– Trebuie să mă crezi.

– Am zis bine.

Cu gesturi metodice, scoase bateria din telefon şi le puse pe amândouă în buzunarul din faţă. O apucă de braţ, o ridică de pe ladă şi o trase spre uşă.

– Începe să plouă. Trebuie să te duci afară cât încă mai poţi.

– Te rog, ascultă-mă, eu...

– Te-am ascultat.

– Dar nu cred că m-ai crezut. Nu-i aşa?

Când ajunseră la uşă, Shaw o împinse şi o deschise, apoi rămase acolo, respirând greu, strângându-i o idee mai tare braţul cu degetele.

– Nu mint, îţi jur.

Brusc, o întoarse cu faţa spre el. Niciodată nu-i păruse mai periculos, mai intimidant.

– Îţi spun tot ce ştiu. Te rog, crede-mă. Te rog...

– Taci, Jordie.

Comanda fusese rostită încet, dar pe ton poruncitor. Îi acoperi gura cu a lui, cu un gest urgent şi nereţinut. Îi pusese o mână în spatele capului şi i-l ţinea nemişcat, cu putere, ca să nu poată scăpa. Cealaltă mână ajunsese pe gâtul ei.

În timp de degetul mare îi mângâia pielea sensibilă de sub bărbie, buzele lui aspre apăsau peste ale ei, forțându-le să se deschidă și, când reușiră, limba îi alunecă peste a ei, provocând un val puternic de căldură, care-i cuprinse tot corpul. Înclinându-și capul în cealaltă direcție, îi exploră și mai adânc gura.

Apoi însă scoase un geamăt de frustrare și îi dădu drumul.

– A trebuit să fac asta. Doar o dată.

Înainte să înțeleagă pe deplin ce se întâmplase, Jordie se trezi afară, înconjurată de ceață, privind în întuneric, simțindu-și întreg trupul pulsând. Cu degete tremurânde, își atinse buzele umede și, chiar în acea clipă, un scâncet scăpă dintre ele. Un scâncet de dorință, de groază, de chin. Îi simțise respirația fierbinte pe față, trupul dur, îi auzise vocea răgușită, îi văzuse ochii sclipind în întuneric. Puternic și posesiv ca un stăpân.

„A trebuit să fac asta. Doar o dată."

O dată. Cu asta spusese totul.

Avea s-o omoare.

capitolul 18

Se făcuse deja noapte când elicopterul ateriză lângă magazinul universal unde li se raportase că fusese văzut Josh Bennett, făcând cumpărături – alimente, produse de igienă și un bilet loto. Joe și Hick ceruseră să stea de vorbă cu angajata și cu clientul care îl văzuseră. Cei doi îi așteptau la casă în clipa în care intrară în magazin.

Amândoi păreau încântați de ideea de a fi implicați într-o poveste atât de incitantă ca recapturarea unui bărbat care devenise informator FBI și care avusese apoi curajul să evadeze. În clipa în care dădu mâna cu ei, bărbatul gălăgios, cu pieptul umflat, spuse:

– Josh Bennett v-a tras și pe voi pe sfoară, este? La fel cum i-a dus de nas pe toți amărâții ăia, împreună cu Panella.

Când fu întrebat, le făcu o descriere a lui Bennett, așa cum arătase în acea dimineață, și le împărtăși impresiile lui în legătură cu evadatul.

– Sincer să fiu, eram mai atent la știrea de la televizor.

Când veni rândul casierei, femeia își exprimă chiar îngrijorarea în legătură cu fugarul.

– Am simțit că era ceva în neregulă cu el.

– Era rănit, bolnav, ce? întrebă Joe, în timp ce Hick era ocupat să tasteze răspunsurile martorilor în iPad.

– Nu, părea în regulă în clipa în care a intrat. Abia după ce a început să completeze biletul la loto a părut să i se facă rău. A fost momentul în care am început să ne uităm la știri. Presupun că atunci a aflat ce s-a întâmplat ieri cu sora lui. Cu siguranță a fost un șoc. Nu poate să nu-ți pară puțin rău pentru el.

Hick și Joe schimbară o privire, într-un acord tacit că nici unul din ei nu simțea nici măcar o fărâmă de compasiune pentru Joshua Bennett. Joe se întoarse la casieră.

– A spus ceva în legătură cu răpirea sau cu crima?

Atât femeia, cât și bărbatul clătinară din cap.

Ea spuse:

– Și-a strâns lucrurile ca și cum s-ar fi grăbit să plece cât mai repede. Era agitat. Transpira. Era îmbrăcat într-un costum kaki, în genul celor militare. Mi-am imaginat că poate tocmai se întorsese din Siria sau de prin alt loc de genul ăsta. Știți, stresul post-traumatic...

– Părea să fi fost înarmat? întrebă Joe.

De data asta, răspunse bărbatul:

– Nu. Dar n-aș putea spune ce avea în rucsac.

Cei doi nu le putură oferi prea multe alte informații valoroase, deși bărbatul își aminti că îl văzuse pe Josh plecând pe jos, după ce ieșise din magazin.

– Mergea pe lângă șosea, a luat-o spre vest. Avea rucsacul în spate și ducea în mână sacoșele cu bunurile pe care le cumpărase. Mi-a trecut prin minte să mă duc după el și să mă ofer să-l iau cu mașina, apoi însă m-am luat și eu cu niște bilete la loto și, până când am ieșit eu din magazin și am ajuns la mașină, nu l-am mai văzut.

Joe ceru să vadă înregistrările de pe camerele de supraveghere ale magazinului. El, Hick și vreo câțiva polițiști locali le urmăriră de mai multe ori, dar nu aflară nimic important, în afară de cele spuse deja de cei doi martori.

Totuși, Hick comentă în legătură cu schimbarea înfățișării lui Bennett.

– Nu sunt sigur că l-aș fi recunoscut pe loc.

Joe fu nevoit să își aprobe colegul.

Departamentele de implementare a legii din municipalitățile din apropiere, biroul șerifului și secțiile de poliție locale fuseseră mobilizate pentru a începe o căutare, deși nimeni nu spera că ar putea da de urma lui Bennett înainte să se facă lumină.

Așa că Joe fu relativ surprins când primi vestea că fuseseră găsite niște resturi într-un luminiș din pădure, nu la mare depărtare.

– Nu lăsa pe nimeni să atingă nimic înainte să ajungem noi!

Luminișul era la ceva depărtare de șosea și se ajungea la el pe o potecă pe care toți aveau grijă să nu pășească, croindu-și în schimb drum prin pădurea întunecată.

Ajutorul de șerif care făcuse descoperirea îi conduse la un strejar bătrân de cel puțin o sută de ani, după estimările lui Joe. Dacă nu chiar de două sute.

– Oricine a crescut pe aici știe poteca și copacul ăsta, le spuse ajutorul de șerif. Adolescenții cumpără bere de la magazinul universal, de obicei cu acte false, și vin aici să bea și să se distreze. În liceu, îi ziceam copacul cu lipici, pentru că... mă înțelegeți. Așa mi-am amintit de el și m-am gândit să vin să verific. După cum vedeți...

Lumină cu lanterna gunoaiele împrăștiate peste labirintul de rădăcini mari care șerpuiau pe pământ, la baza copacului. Joe nu-și făcea prea multe speranțe. Gunoaiele ar fi putut fi lăsate de Josh Bennett, la fel de bine ca de niște adolescenți înfierbântați, înarmați cu șase cutii de bere cumpărate ilegal.

Cu grijă, se lăsă pe vine și studie diversele ambalaje și pungile de plastic goale. Dintre ele, ridică un bon

de casă. Era de la magazinul universal şi momentul cumpărării coincidea cu cel în care Bennett fusese acolo. Printre cumpărături se număra şi un bilet de loto.

Ajutorul de şerif spuse:

– Am mai observat încă un lucru pe potecă. Există un set de urme care vin încoace şi încă unul, de urme care se întorc spre autostradă.

– Şi-a schimbat hainele cât a stat aici? întrebă Hick.

– Eu aşa aş crede, spuse ajutorul de şerif. Un băiat deştept ca el trebuie să-şi fi dat seama că a fost înregistrat pe camerele din magazin. Cu siguranţă a vrut să-şi schimbe repede hainele.

Joe era de aceeaşi părere. Totodată, observă printre gunoaie ambalajul gol al unei lame de ras. I-l arătă lui Hick.

Acesta spuse:

– A scăpat de barba aia urâtă.

Joe se ridică şi privi înapoi înspre cărare.

– Să spunem că a venit aici şi şi-a schimbat cel puţin pantofii, s-a bărbierit, şi-a îndesat cumpărăturile în rucsac şi s-a întors la autostradă. Apoi?

– A făcut autostopul, a sugerat unul din poliţiştii grupaţi în jurul luminişului.

– A luat-o la picior cu pas iute.

Ajutorul de şerif care găsise urmele îi spuse lui Joe:

– Dacă a mers pe jos, e posibil să-i luăm urma cu câinii de căutare. Am putea chema o unitate canină aici mâine dimineaţă.

– Ce-ai zice de chiar acum? întrebă Joe. Câinii nu ştiu cât e ceasul.

Omul ezită.

– Este un contractor privat. Plătiţi?

– Plătim.

Ofiţerul îşi atinse borul pălăriei.

– Atunci îl sun.

Lăsându-i pe ceilalţi să bage probele în pungi, Joe şi Hick o porniră înapoi spre şosea. Telefonul lui Joe sună. Răspunse:

– Joe Wiley.

– Desenul ăla pe care l-aţi arătat la televizor este o porcărie.

Joe se opri locului.

– Josh?

Când auzi numele, Hick se răsuci pe călcâie. Joe depărtă puţin telefonul de ureche, ca Hick să poată asculta.

– De unde ai numărul meu de mobil? întrebă Joe.

– Îl ţin minte de acum şase luni. Sunt deştept la chestii de-astea.

– Iar faptul că m-ai sunat acum ca să te predai e cel mai deştept lucru pe care l-ai făcut vreodată.

– N-o să mă predau niciodată.

– Atunci, ai sunat doar ca să ne critici desenul?

– Jordie e moartă?

Întrebarea directă şi emoţia evidentă din spatele ei îl surprinseră pe Joe.

– Nu ştiu, Josh. Sper că nu.

Bennett scoase un sunet de parcă s-ar fi sufocat.

– Eu cred că e moartă, dar nu vreţi să faceţi încă anunţul.

– Spune-mi unde eşti. Vin la tine şi stăm de vorbă.

– Vezi să nu.

– Ai lăsat o urmă de la magazinul universal. Eu şi agentul Hickam nu suntem mult în spatele tău. Şi-o să ne ţinem după tine până te găsim.

– Nu vă mai pierdeţi timpul ţinându-vă după mine şi *găsiţi-o pe sora mea!*

Vocea îi cedă când rosti ultimele cuvinte.

– Facem tot ce putem.

– Credeţi că a omorât-o deja, nu? Tipul ăla, Kinnard. Shaw Kinnard. I-au arătat fotografia la televizor.

– Nu-i un băiat drăguţ. Dat dracului. Dar el şi Mickey Bolden erau doar ucigaşi plătiţi. Angajaţi de Billy Panella. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Încerci doar să mă sperii. Lui Billy nu-i mai pasă de mine.

– Josh, ai lucrat pentru el. Ştii să fi lăsat vreodată o insultă nepedepsită? Iar tu cu siguranţă l-ai insultat când te-ai dus să ciripeşti despre el.

Profitând de faptul că-şi auzi interlocutorul înghiţind un nod ce i se ridicase probabil în gât, Joe dădu zarurile pe faţă.

– Distanţa n-o să fie un impediment. Panella are mai mulţi bani decât i-ar putea trebui vreodată. Cu treizeci de milioane poate cumpăra mulţi ucigaşi plătiţi. Îi poate trimite unul după altul. O să vină în valuri. Deja a trimis doi deodată. N-o să moară fericit până când nu te vede pe tine murind devastat.

Josh începu să plângă de-adevăratelea.

– Întotdeauna a ameninţat că o s-o omoare mai întâi pe Jordie. Mi-a jurat că aşa o să facă, dacă o să-l înşel vreodată.

– Şi se pare că a vorbit cât se poate de serios, nu? Ai idee cine urmează? Tu. Singura ta salvare e să laşi guvernul să te apere.

– Să mă apere? Ha! O să mă băgaţi la închisoare.

– Poate că reuşeşti să faci iar o înţelegere. Dar îţi pierzi orice avantaj în privinţa asta dacă vei continua să fugi. Şi, dacă nu suntem noi să te protejăm, eşti o ţintă sigură pentru Panella. Aşa că spune-mi unde eşti. O să vin împreună cu agentul Hickam să te luăm. Vei fi în siguranţă.

– Eu sunt în siguranţă. Vreau să fie *Jordie* în siguranţă.

Se auzi un smiorcăit plângăcios, apoi Bennett mormăi:

– Cred că am putea lucra împreună.

Joe îi aruncă o privire lui Hick, care îşi ridică sprâncenele, cu interes.

– La ce te-ai gândit, Josh?

– Mai întâi trebuie să-mi spuneţi adevărul. Jordie e moartă?

– Îţi jur pe Dumnezeu că nu ştiu.

– Dar credeţi că a omorât-o, nu-i aşa? Nu-i aşa?

Joe îşi imagina că Josh Bennett se pregătea să facă o altă înţelegere cu guvernul, şi micul afurisit se dovedise a fi un negociator al dracului de încăpăţânat. Ar fi fost mai bine s-o ia pe ocolite, sau să-i vorbească direct?

Știa că Hick se gândea și el la același lucru și îl consultă din priviri. Hick înclină capul ca și cum ar fi spus: „Tu hotărăști".

Joe se hotărî să fie direct cu Josh:

– Ținând cont de reputația acestui bărbat, șansele nu sunt în favoarea lui Jordie.

Shaw Kinnard avea s-o omoare și să-și ia cele două milioane de dolari. Asta avea să se întâmple dacă nu reușea să scape de el sau să-l oprească.

Să navigheze prin labirintul de canale din spatele clădirii nici nu intra în discuție. Nu avea idee cât de adâncă este apa și numai să afle acest lucru ar fi fost suficient de periculos. Existau nenumărate pericole mortale la care s-ar fi expus dacă intra în apă: aligatori, șerpi veninoși... Risca să fie trasă în adâncuri, să rămână prinsă în rădăcinile vegetației care creștea atât la suprafață, cât și în apa opacă.

Totodată nu avea habar cât de întinsă era mlaștina sau în ce direcție se afla cea mai apropiată margine. Chiar presupunând că ar fi supraviețuit, ar fi putut să meargă în neștire zile în șir, pentru ca în cele din urmă să cedeze.

Privind în spate, se gândi la drumul cu pietriș pe care veniseră. Dar cât de departe era șoseaua principală? Crezuse că pusese întrebarea legată de această distanță într-un mod destul de isteț, dar Shaw îi ghicise jocul și evitase răspunsul. Dacă încerca să fugă pe jos în această direcție, i-ar fi fost foarte ușor să o ajungă din urmă cu mașina.

Nu avea aripi.

Nu exista posibilitatea de a scăpa pe calea apei, a pământului sau a aerului. Ceea ce însemna că trebuia să-l împiedice să o omoare.

Singura ei șansă de a face asta era înăuntrul clădirii.

Își recapitulă din nou opțiunile limitate, dar nu-i veni nici o idee nouă. Nu făcea decât să amâne inevitabilul. Tremurând, întinse mâna spre zăvorul rupt și trase ușa,

deschizând-o. Clădirea era cufundată în beznă totală, aerul dinăuntru era umed ca într-o peşteră.

– Intră!

Vocea părea să plutească în aer. Nu-l putea vedea.

– Nu văd pe unde merg.

După o tăcere lungă în care nu-şi auzi decât bătăile propriei inimi în timpane, Shaw deschise portiera şi lumina dinăuntrul maşinii se aprinse. Mai degrabă adâncea întunericul din jur decât să-l risipească.

Shaw era în picioare, de cealaltă parte a maşinii, şi nu i se vedeau decât capul şi umerii.

– Te-ai udat?

Până când nu o întrebase, Jordie nici măcar nu observase că părul şi hainele absorbiseră într-adevăr particulele de umezeală în timp ce ea analizase singura şansă de supravieţuire pe care o avea.

Simplul gând la ceea ce trebuia să facă îi întorcea stomacul pe dos. Dar gândul de a muri la fel ca Mickey Bolden o îngrozea şi mai mult.

Simţi eşarfa cu care îşi legase părul udă şi grea pe gât, în clipa în care dădu din cap, ca răspuns la întrebarea lui.

– Da, puţin.

– Poate găseşti în portbagaj ceva cu care să te usuci.

Inima îi sări în piept. Tocmai îi oferise un pretext să se întoarcă în locul în care se spălase. Dar nu voia să pară prea nerăbdătoare să ajungă acolo.

– Ce ai?

– Du-te şi uită-te.

Dispăru din vedere doar atât cât să se aplece sub bord şi să deschidă din nou portbagajul.

Jordie ezită, apoi se îndreptă spre maşină.

– S-ar putea să fiu nevoită să folosesc ultima dintre eşarfele tale.

– La cât de puţine au rămas, n-aş vrea să rămân fără ultima.

– O să-ţi cumpăr eu încă un set.

Îşi dădu brusc seama cât de lipsită de sens era conversaţia pe care o purtau în acest moment. Dar ce puteai

spune cuiva în astfel de situații? Ce ar fi fost potrivit? Nimic nu-i venea în minte.

Totuși, i se părea vital să continue să vorbească cu el. Sunetul propriei voci părea să-i întărească hotărârea. Era dovada faptului că nu o împușcase în cap în clipa în care intrase înapoi în clădire și că era încă în viață. Cât timp încă mai respira, exista speranță. O speranță infimă, ce-i drept. Deocamdată însă, mai rămăsese încă un licăr.

Ajunse până la bara din spate, înaintând prin dreapta mașinii. Shaw încă mai stătea în dreptul portierei de lângă volan, cu brațul stâng pe acoperișul mașinii, cu un aer înșelător de relaxat. Ochii în schimb trădau cât de alert era de fapt. Reflectau lumina difuză ca două lame ascuțite, înfricoșători de nemișcați în timp ce o urmăreau.

Încercând să lase impresia că nu se teme, Jordie se duse în spatele mașinii, la portbagajul deschis, și-i făcu scurt inventarul.

Văzu acolo conservele care mai rămăseseră, șase sticle de apă nedesfăcute, sticlele goale, prelata albastră. Nu-și văzu telefonul. Nici levierul. Era oare sub prelată? Și dacă nu, unde era? Ce făcuse cu el?

– Ai găsit? întrebă el.

– Da.

Întinse mâna în portbagaj, după pachetul de baticuri. Luă unul, apoi aruncă restul pachetului înapoi în portbagaj.

Încercând să nu lase impresia că se grăbește, se întoarse și începu să se îndrepte către partea din spate a clădirii.

– Dacă mai lași lumina aprinsă vreo câteva minute, mă duc acolo și...

– Jordie.

– Ce e?

– De ce te grăbești?

– Sunt udă.

– Oprește-te.

– Ce?

– Am spus să te oprești.

Se răsuci repede pe călcâie.

– De ce?

Se îndrepta spre ea, cu mâna dreaptă în jos, lipită de coapsă.

– După asta te duceai?

Ridică brațul drept. Inima lui Jordie se opri, așteptându-se să vadă pistolul în mâna lui.

Nu săgeata.

Scoase un strigăt.

Cu o agilitate care-i tăie răsuflarea, Shaw ridică genunchiul drept, rupse săgeata, apoi aruncă cele două bucăți pe jos.

Jordie scoase un strigăt sugrumat, se răsuci pe călcâie și o apucă la fugă spre spatele clădirii.

Era chiar în urma ei, tot mai aproape.

– M-am întrebat ce anume ți-a atras atenția acolo. Am găsit-o adineauri, cât ai stat tu afară.

Când ajunse în dreptul sticlei goale de apă, de pe scândură, aproape că se izbi de perete.

– Chiar credeai...

Se trânti în mâini și-n genunchi și se târî în patru labe.

– ... că n-o să-mi dau seama că pui ceva la cale?

Așchiile îi intrară în mâini în timp ce pipăia orbește peretele de lemn.

Shaw se lăsă pe vine. Jordie se întoarse cu fața spre el, lipindu-se de perete, cu mâinile la spate.

– Nu are rost, spuse el. Ți-am găsit arma secretă. Ce aveai de gând să faci cu săgeata aia? Să pui coardă la arc și să tragi în mine?

Lacrimile îi umplură ochii. Tremura de frică.

– Hai, ridică-te!

Îi puse mâinile pe umeri și încercă să o ridice în picioare, dar Jordie se împotrivi.

Chipul îi devenise înceţoşat, din cauza lacrimilor. Dar îi putea vedea clar cicatricea în barba nerasă și buzele care păruseră atât de aspre, dar care o sărutaseră cu o pasiune remarcabilă.

Distinse totodată expresia uluită care-i înlemni trăsăturile feței în clipa în care își împinse mâna dreaptă în abdomenul lui.

Se priviră în ochi preţ de câteva clipe, apoi se mişcară în acelaşi timp, el făcând câţiva paşi în spate şi aterizând în fund, ea punându-şi palmele peste gură ca să-şi înăbuşe urletul de oroare provocat de propriul ei gest violent.

Continuă să o privească bulversat, apoi îşi coborî capul ca să se uite la bucata de elice ruptă care-i ieşea din abdomen.

capitolul 19

Shaw trase o înjurătură furioasă, apoi îşi ridică privirea şi se uită la Jordie, care rămase cu mâinile la gură încă vreo câteva secunde, apoi se năpusti spre el.

– Pleacă dracului de lângă mine!

Încercase să strige, dar vocea lui deja îşi pierduse din intensitate.

Jordie băgă mâna sub cămaşa lui şi scoase pistolul din toc. Shaw avea nevoie de mâini ca să se susţină, aşa că o lăsă să-i ia arma, fără să se împotrivească. Ţinând-o în mâinile tremurânde, Jordie îndreptă pistolul spre el.

– Nu mişca, sau o să te şi împuşc.

– N-ai nici o şansă, cu ăla.

Şuierând de durere, se ridică complet în şezut. Simţea broboanele de sudoare apărându-i pe frunte. Cu orice altă ocazie, l-ar fi neliniştit să o vadă cu o armă de foc în mână, ţinând cont de lipsa ei de experienţă. Acum strânse din dinţi în încercarea de a stăpâni durerea atroce pe care o simţea în zona mijlocului şi spuse:

– Am scos cartuşele.

Jordie încetă să mai agite pistolul şi îl privi cu gura căscată.

– Poftim?

– O măsură de precauţie. Manifestai prea mult interes în legătură cu pistolul meu.

– Unde sunt gloanţele?

– Ascunse.

– Unde?

Ignorând-o, închise ochii şi vizualiză desenul anatomiei umane, încercând să-şi amintească organele care, dacă erau fisurate, l-ar fi făcut să sângereze până la moarte. Lama de elice ruptă îi pătrunsese prin cămaşă, pe sub ultima coastă de pe partea stângă. Însemna că nu atinsese pancreasul, ficatul sau stomacul, toate acestea fiind mai sus şi mai la mijloc. Rinichiul stâng? Prea sus şi în spate. Intestinul gros? Posibil. Cu puţin noroc, lama pătrunsese prea mult în stânga şi îl ratase.

În cel mai rău caz, atinsese o arteră mare – cum dracului se numea? – care trecea prin abdomen şi cobora, transformându-se în femurală. Dacă vasul ăsta mare de sânge fusese deschis, chiar şi numai atins, Shaw Kinnard n-avea să mai fie multă vreme o problemă pentru Jordie Bennett. Timpul care-i rămăsese avea să depindă de mărimea găurii.

Înjură din nou.

– E posibil să nu mai fie nevoie de gloanţe.

Jordie îl lăsă şi fugi la maşină. O auzi cotrobăind prin portbagaj, apoi înjurând în clipa în care încercă să aprindă lanterna.

– Pe toţi dracii! Ai scos bateriile? Unde sunt? Le-ai ascuns?

– Am făcut multe cât ai dormit tu.

Se întoarse, se lăsă în genunchi lângă el şi îşi băgă o mână în buzunarul blugilor lui.

Când nu găsi nimic, căută în celălalt, unde găsi briceagul şi telefonul lui Mickey. Aruncă departe cuţitul, ca Shaw să nu poată ajunge la el, interesul ei fiind captat exclusiv de telefon. Dar, când încercă să-l pornească şi constată că nu se întâmplă nimic, îl întoarse şi-i deschise partea din spate, aşa cum îl văzuse pe el făcând de câteva ori. Văzând că spaţiul era gol, o cuprinse furia.

– Unde e bateria?

Shaw clătină din cap.

– Eşti nebun? Spune-mi. Trebuie să sun la urgenţe.

După ce scuturase din cap, Shaw se simţea şi mai ameţit, şi mai dezorientat. Aşa că nu îi răspunse deloc.

- Dacă nu primești ajutor de urgență, s-ar putea să mori.

- Nu asta ai vrut?

- Nu! N-am vrut să te omor. Am vrut doar să te împiedic să mă omori tu pe mine.

- Păcat că nu m-ai rugat frumos în loc să-mi îndeși... ah, la dracu'! Doare.

Îi prinse bărbia în mână și îi întoarse capul, forțându-l să se uite la ea.

- Spune-mi unde ai ascuns bateria telefonului.

Shaw își smuci bărbia din mâna ei.

- Adu-mi o sticlă de apă și restul baticurilor.

Jordie îl privi cu o expresie consternată, dar se ridică, se duse la mașină și, în mai puțin de un minut, se întoarse cu articolele pe care i le ceruse. Shaw reuși să rămână în șezut, deși oarecum înclinat, în timp ce luă sticla din mâna ei, îi desfăcu dopul, apoi turnă apă peste bucata de metal care-i ținea cămașa lipită de trunchi. Jordie îl privi cu o expresie alarmată în clipa în care prinse elicea cu degetele de la ambele mâini.

- Ce faci?

Clipi, ca să scape de transpirația din ochi.

- Dă-te mai în spate. Dacă ai retezat o arteră, o să împroaște.

- Vrei să o tragi afară?

- Să ai vreo două baticuri la îndemână. Imediat ce scot lama...

- Nu poți face asta!

- Nu-i ceva ce fac de plăcere.

Nici el nu știa dacă făcea bine sau nu să o scoată. Era foarte posibil să funcționeze ca un dop care împiedica o hemoragie mai gravă.

Dar dacă porcăria aia era la fel de murdară și de ruginită ca tot ce se găsea aici și o lăsa acolo, Shaw știa că ar fi murit cu siguranță fie din cauza infecției, fie de tetanos. Nici una, nici cealaltă nu era o moarte nici ușoară, nici rapidă. Cel puțin dacă sângele îi țâșnea ca o fântână arteziană din artera retezată, ar fi murit repede.

- Te rog, spuse ea, cu vocea răgușită. Lasă-mă să sun...

Înainte să apuce să-l facă să se răzgândească, Shaw trase de bucata de elice care ieşea din el, testând să vadă cât de adânc şi cât de ferm pătrunsese. Abia dacă o atinse, dar fu suficient cât să-l aducă la un pas de a-şi pierde cunoştinţa. Trase adânc aer în piept de câteva ori, îşi făcu curaj, apoi trase cât putu de tare. Metalul zimţat îi sfâşie carnea. Sângele i se revărsă cald pe burtă.

O mie de aripi fâlfâind veniră spre el, obturându-i vederea. Clopote îi răsunară în cap. Pielea îi deveni alunecoasă, din cauza transpiraţiei. Stomacul i se încordă, umplându-i gâtul cu gustul amar şi înţepător al fierii. Renunţă la lupta cu gravitaţia şi se prăbuşi pe spate, având grijă să nu-şi atingă partea stângă.

Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că Jordie îi desfăcea capsele de la cămaşă. Apoi se aplecă peste el şi-i apăsă pătrate cu imprimeu de camuflaj peste rană.

– Jordie?

Nu era sigur dacă-i rostise numele cu glas tare sau numai în gând.

Dar probabil că-l spusese tare, pentru că o auzi răspunzându-i pe un ton înţepat:

– Ce-i?

– De ce...

– Taci, sunt ocupată.

– De ce...

– Nu vorbi cu mine!

– De ce nu fugi spre şoseaua?

Se opri şi îl privi lung. Îşi dădea seama după expresia ei că ideea nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Uluirea ei evidentă dură preţ de câteva secunde, apoi îşi încordă maxilarul şi spuse îmbufnată:

– Plouă.

Apoi se aplecă din nou peste el şi îşi reluă eforturile de a-i bandaja rana.

Găsi câteva baterii în compartimentul afundat din portbagaj, unde era depozitată roata de rezervă.

Când le băgă în lanternă, aceasta porni. Folosi lumina ca să caute cu minuţiozitate – în torpedo, sub scaune, chiar şi sub capotă. Dar nu găsi nimic.

Pentru că lumina din interiorul mașinii era din ce în ce mai slabă pe măsură ce se consuma bateria, Jordie închise portierele și portbagajul, nu înainte de a lua un flacon de Advil și tot ce altceva se gândi că ar fi putut-o ajuta să-i salveze viața lui Shaw.

Duse prelata lângă el. Era conștient pentru că, atunci când îndreptă lumina spre el, mârâi și-i spuse să închidă nenorocirea aia.

- Trebuie să văd ce fac.

Așeză lanterna pe jos, lângă el, dar destul de departe cât să nu poată ajunge la ea, apoi mai făcu încă alte două drumuri până la mașină, aducând cu ea lucrurile pe care le luase din portbagaj. După ce adună totul, întinse prelata pe jos, lângă el.

- Crezi că poți să te muți pe asta?

Shaw se uită la prelată, apoi la ea, apoi clătină din cap.

- E foarte murdar pe jos.

- Și prelata e murdară.

- Am avut grijă să o întind cu partea curată în sus.

Shaw pufni.

- De parcă mai contează.

Cu un gest lipsit de vlagă, arătă înspre bucata însângerată de metal cu care îl înjunghiase, care zăcea acum pe jos, la vreo doi metri distanță.

- Sunt suficiente bacterii pe chestia aia cât să omoare un elefant.

- Atunci, lasă-mă să sun la urgențe.

- Nu.

- Vrei să mori?

O privi chiorâș, apoi făcu un efort să se mute pe prelată. Strânse din dinți și gemu de durere.

- Stai să te ajut.

Se duse lângă el și-i strecură un braț pe sub umeri și celălalt pe sub talie.

- Eu o să-ți susțin partea de sus, iar tu folosește-ți picioarele...

- M-am prins.

Fu nevoie de trei încercări, care trebuie să fi fost chinuitoare pentru el, dar reuși să-l mute pe prelată. Când

se opriră, Jordie îl văzu că transpira din fiecare por şi buzele îi erau atât de tare strânse, încât apăruse o dungă albă în jurul lor.

Cu gesturi cât putu de blânde, începu să-i înlăture baticurile îmbibate de sânge de pe rană şi, când îl dădu la o parte pe ultimul, fu nevoită să înghită ca să nu vomite. Rana era lungă de zece centimetri şi lată cam de doi, în punctul maxim. Carnea dinăuntru era de culoare roşu aprins.

Shaw se ridică într-un cot, doar atât cât să poată evalua situaţia. Aruncă o privire, apoi se întinse la loc.

– Ai greşit. Ai ratat artera.

– De unde ştii?

– Pentru că ştiu cum să omor un om.

Chiar dacă nu retezase un vas de sânge principal, rana se umplea repede de sânge. Apăsă încă un pătrat împăturit deasupra ei. Shaw spuse cu patos o obscenitate, apoi strânse atât de tare din dinţi încât oasele maxilarului îi ieşiră în evidenţă. Jordie îi luă mâna şi i-o puse peste cârpă.

– Ţine apăsat.

Cu mişcări rapide, Jordie se duse după briceag şi-i desfăcu lama, apoi o spălă cu apă dintr-una din sticlele care le rămăseseră. Nu mai aveau decât trei baticuri. Folosi cuţitul ca să taie unul din ele în fâşii.

– Ce faci?

Începu să lege capetele fâşiilor între ele. După ce termină, strânse bine toate nodurile apoi îi înfăşură bandajul improvizat în jurul taliei.

– Bine că eşti slab. Ridică-te.

Probabil că Shaw înţelesese ce voia să facă. Îşi înălţă coapsele suficient cât Jordie să poată trece un capăt al bandajului pe dedesubt. Strânse bine şi făcu două noduri deasupra pătratului care-i acoperea rana.

– E tot ce pot să fac până mă laşi să sun la urgenţe.

Shaw închise ochii şi respiră greu pe nări, ca şi cum ar fi încercat să potolească valurile de durere. Jordie îi îndesă două pastile de Advil în gură şi desfăcu o sticlă de apă.

– Poftim. Bea.

Shaw își înălță capul cât să ia câteva înghițituri. Jordie turnă prea repede și apa i se scurse pe la colțurile gurii. Fără să se gândească, îi șterse bărbia țepoasă, cicatricea în formă de C, apoi gâtul.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Se trase în spate.

– Shaw...

– Nici gând.

– Nu știi ce voiam să spun.

Ochii lui rămaseră închiși.

– Nu, dar este prima oară când îmi spui pe nume, așa că știu că n-o să-mi placă nimic ce începe așa.

– Lasă-mă să sun după ajutor.

Nu făcu decât să clatine din cap.

– Te rog.

– Stinge lumina.

– Nu.

Deschise ochii.

– O să consumi... bateriile... și sunt singurele pe care le avem.

– Sunt convinsă.

Shaw oftă.

– Pe cuvântul meu.

Părea că e pe punctul să leșine. Îi era greu să-și țină ochii deschiși, privirea concentrată. Vorbea încet, ca și cum ar fi trebuit să caute fiecare cuvânt și părea să-i fie greu chiar și să gândească coerent.

Repetă încet:

– Stinge lumina.

Pentru că nu găsise alte baterii nicăieri în mașină, Jordie se gândi că era posibil ca Shaw să spună adevărul. Închise lanterna și întunericul îi învălui.

O vreme, nici unul din ei nu spuse nimic, apoi Shaw murmură:

– Dacă-mi pierd cunoștința, o să fugi?

– Sincer? Nu m-am hotărât încă.

– Complicată persoană ești, Jordie Bennett. Mereu indecisă între moralitate și propriul interes.

– Poate că ar trebui să fiu mai mult ca tine.

– Lipsită de moralitate, vrei să spui.

– Dacă ai fi lipsit de moralitate, aș fi moartă.

– Lăcomia mea te-a ținut în viață, nu moralitatea.

Se foi ușor și gemu. Gâfâia de durere ca o femeie în timpul nașterii.

După un minut, spuse:

– Dacă leșin, o să dai totul peste cap ca să găsești cheile de la mașină?

– Probabil. Și telefonul meu. Ce-ai făcut cu telefonul meu?

– E secret. Când ai găsit lama de elice?

– În timp ce mă spălam.

– N-ar fi trebuit să fiu așa de drăguț cu tine.

– Era înfiptă între două scânduri din perete. N-am putut s-o scot în timpul numărătorii tale inverse. A trebuit s-o las acolo.

– Când am găsit săgeata...

– Nici n-am văzut săgeata aia, înainte s-o rupi pe genunchi.

– Am crezut că te-am prins.

– Și eu am crezut la fel. Știam că am o singură șansă să ajung la elicea ruptă.

– Și ai luat-o.

– Da.

– Ai fost curajoasă. Dar ține minte... dacă o să te mai afli vreodată într-o situație asemănătoare...

Când vocea i se stinse, îl îndemnă:

– Ce?

– Lovește într-un punct mortal.

– O să țin minte.

Prelata fâșâi o vreme sub el, apoi se potoli și nu mai spuse nimic o vreme. În cele din urmă zise:

– Tu... tu...

Își trase picioarele de sub coapse și se aplecă mai aproape de el.

– Da?

– Ai fi putut să mă omori de zece ori până acum. Ce te oprește?

– Ți-am spus și am fost foarte sinceră. Nu vreau să mori.

– Din cauza sărutului?

– Sărutului?

– Îl mai ţii minte? Al dracului de sexy. Am accelerat de la zero la o sută într-o secundă şi jumătate. Ce zici de aşa preludiu?

– Eu nu-mi amintesc aşa.

– Nu pe dracu'.

– Pur şi simplu nu vreau să mori. Atâta tot.

– Bine, bine. Mersi pentru asta.

Pipăi prin întuneric până când îi găsi mâna stângă, o trase spre el şi şi-o aşeză pe piept. Jordie îi simţi părul moale, pielea fierbinte. Se ridica şi cobora cu mişcări rapide, neregulate. Îi mângâie spatele palmei, apoi se rostogoli uşor pe partea dreaptă, cea nerănită.

– Dar, în caz că... în caz că te răzgândeşti...

Prea târziu îşi dădu seama ce făcea. Prinse legătura de plastic între încheietura ei stângă şi dreapta lui. Scoase un geamăt de revoltă – în special faţă de ea însăşi, pentru că se lăsase atât de uşor păcălită de discuţia despre un sărut.

Trase mâna cu putere, ştiind deja că era zadarnic. Apoi îşi aminti de cuţit.

Îl lăsase jos după ce-l folosise să taie baticul în fâşii. Începu să-l caute cu mâna liberă.

Dar şi în privinţa asta i-o luase înainte.

– E în buzunarul meu de la spate, spuse el. Unde era şi legătura de plastic. Ai fost foarte neglijentă când l-ai lăsat într-un loc în care să pot ajunge, după ce l-ai folosit.

– Încercam să opresc sângerarea, ca să nu mori.

– Dacă o să mor, o să poţi să mă rostogoleşti, să ajungi la cuţit şi să tai legătura. Dar n-o să reuşeşti decât dacă sunt mort.

– Te rog, nu face asta. Nu pot să te ajut dacă nu mă laşi să mă mişc.

– În momentul de faţă, mă ajuţi dacă te întinzi şi taci din gură.

– Fii rezonabil, Shaw. S-a terminat. Ai o rană gravă, poate chiar mortală. Nu avem de unde să ştim cât de extinse sunt rănile interne.

O ţinu tot aşa preţ de un minut întreg, rugându-l şi certându-se cu el, până când îşi dădu seama că el nu-i răspundea.

Când Shaw se trezi, ploaia lovea acoperişul de tablă asemenea unui duş de bile. Însă nu zgomotul, ci durerea, pe care Ibuprofenul nu reuşise s-o amorţească, îl trezise. Jordie aşezase lanterna la nivelul taliei lui, cu raza direcţionată spre rană. Palpa zona din jur.

- Vrei, te rog, să încetezi? Doare al dracului.

Avea fruntea încruntată.

- Shaw, ascultă-mă. O să...

- Cât e ceasul?

Îşi îndoi braţul stâng şi clipi ca să poată vedea numerele de pe ceasul de la încheietură. Nu mai era mult până la răsărit şi acesta era motivul pentru care întunericul nu mai era chiar atât de negru, ci mai degrabă un cenuşiu întunecat.

Totuşi, soarele nu avea să apară. Nu la felul în care turna afară.

- Eşti lucid? întrebă Jordie.

Se uită la ea şi dădu din cap.

- E mai rău. Începe să se infecteze.

Deşi trebui să strângă din dinţi ca să nu geamă de durere, se chinui să se ridice, ca să se poată uita singur. Jordie îi desfăcuse bandajul improvizat şi dăduse la o parte baticul îmbibat de sânge, lăsând să se vadă carnea sfâşiată. Zona din jur se umflase şi se înroşise.

- Arzi, îi spuse ea.

Da, îşi dădea seama că avea febră. Îşi simţea pielea parcă prea întinsă şi avea senzaţia de furnicături. Ochii îl usturau. Îi era groaznic de sete.

- Dă-mi sticla de apă.

I-o dădu repede, întinzându-se după sticlă cu mâna dreaptă, având în vedere că stânga-i era prinsă de a lui.

În timp ce ridica sticla spre gură, se opri cu ea în aer.

- Ce-a fost asta?

- Ce?

Urmări direcţia privirii lui, înspre uşă.

- Un fulger. Fulgeră într-una, de cel puţin o oră.

Întorcându-se din nou spre el, spuse:

– Shaw, trebuie să renunți. Lasă-mă să mă dezleg. Spune-mi unde e bateria telefonului. Sau unde sunt cheile de la mașină. O să te duc...

– Șșt!

– Nu-mi spune mie *șșt!* Ai...

O trase jos, lângă el și se rostogoli pe jumătate peste ea, ca să poată ajunge la lanternă cu mâna stângă. O stinse.

– Ce faci?

Încercă să-l arunce la o parte, dar o ținea țintuită de pământ, cu coapsa stângă peste ea.

Își îndreptă privirea încețoșată de febră spre ușă, unde văzu iarăși un fulger, dar bubuitul pe care-l auzi dincolo de zgomotul ploii care lovea acoperișul nu era de tunet.

– Shaw...

– Taci!

– Lasă-mă să mă ridic.

Nu o lăsă, în schimb, îi acoperi gura cu mâna lui stângă.

– O mașină, zise el. Dacă sufli un singur cuvânt, dacă respiri măcar prea tare, aproape sigur că persoana dinăuntru o să moară. Sângele lui, sau al ei, o să fie pe mâinile tale. Ai priceput?

Ezită preț de doar o secundă, apoi dădu din cap, atât cât îi permitea mâna pe care i-o apăsase pe gură.

Își trase mâna și clipi apăsat, ca să nu leșine din cauza durerii în clipa în care făcu eforturi să se ridice în șezut. Își ridică genunchiul drept și băgă mâna stângă, pe care o avea liberă, pe sub tivul blugilor, în gheată, de unde scoase un revolver Bobcat.

Când văzu pistolul micuț cât palma, Jordie scoase un strigăt surprins.

– Ce fel de bărbat ar avea la el o singură armă? spuse el.

– Ăsta e încărcat?

– Întotdeauna.

Farurile pe care le văzuse apropiindu-se făcură un arc pe partea din față a clădirii, apoi rămaseră pe loc,

dar aprinse. Preţ de o perioadă nesfârşită de timp, nimic nu se întâmplă. Ceea ce-i transmise lui Shaw mesajul că era un poliţist. Un om pur şi simplu curios ar fi fost mai puţin precaut. Un poliţist plecat în cercetare s-ar fi oprit să-şi transmită poziţia, înainte să-şi continue explorarea.

Lângă el, Jordie rămânea încordată, fixând, ca şi el, uşa cu privirea.

Shaw îşi încordă auzul ca să surprindă zgomotul unei portiere deschizându-se, al unor paşi apropiindu-se, dar ropotul ploii pe acoperiş acoperea orice altceva. Până când o voce cu un distinct accent de Louisiana strigă:

– Sunt ajutor de şerif Clint Morrow, de la biroul din Terrebonne Parish. Identifică-te, te rog.

Lângă Shaw, Jordie tremura, dar nu spuse nimic.

– Ştiu că eşti acolo, spuse bărbatul. Un pescar a văzut lumina aprinzându-se şi stingându-se.

Shaw îi aruncă lui Jordie o privire de reproş, dar aceasta continua să se uite fix spre intrare.

Uşa se deschise încet şi scârţâitul balamalelor se auzi distinct, în ciuda ploii. Un bărbat, în poziţie ghemuită, cu pistolul scos, apăru în cadru, cu silueta conturându-i-se în lumina farurilor – un bărbat înalt, cu pălărie de cowboy. Făcu un pas înăuntru, dar Shaw îi strigă:

– Ajunge!

Bărbatul se opri.

– Shaw Kinnard?

– Plăcerea este de partea mea. Ai familie, ajutor de şerif Morrow?

– Poftim?

– M-ai auzit. Dacă vrei să-i mai vezi vreodată pe cei dragi, du-te înapoi. Altfel te împuşc.

– Şi atunci o să văd scânteia pistolului şi-o să te-mpuşc şi eu.

– Ba nu. Pentru că s-ar putea să o nimereşti pe Jordie Bennett, care e legată de mine.

Ofiţerul ezită, apoi dispăru din vedere.

– Domnişoară Bennett? strigă el de afară. Sunteţi bine?

Jordie e uită la Shaw, care dădu din cap, în semn că avea voie să vorbească.

– Da. Dar... Dar sunt legată de el și e înarmat și...

– Ajunge! spuse Shaw.

– Avem nevoie de o ambulanță, strigă ea.

– Cine e rănit? întrebă șeriful.

– Să nu mai spui un cuvânt!

Ca să-și sublinieze ordinul, Shaw trase de mâna legată de a lui. Și-l imagină pe ajutorul de șerif vorbind încet, dar grăbit în microfonul de la umăr, alertând centralista că au de a face cu un caz cu ostatici, cerând întăriri și mașini de intervenție.

– E bun, mârâi Shaw, cu o notă de respect în glas. M-a găsit în mai puțin de trei zile. Firește, a avut și ajutorul tău în povestea cu lanterna.

Jordie îl privi cu evidentă neliniște.

– Ce ai de gând să faci?

Se gândi preț de câteva momente, încercând să ignore durerea și greața și făcând eforturi supreme să nu-și piardă cunoștința.

– Să fii prins e una. Li se întâmplă chiar și celor mai buni. Dar să fii făcut de râs e cu totul altceva.

Cu mișcări rapide, îi prinse ceafa cu mâna stângă și îi trase fața spre a lui, lipindu-i fruntea de fruntea lui și apăsând cu putere.

– Am refuzat două milioane de dolari, plus o partidă de sex pe care mi-am imaginat-o extrem de fierbinte, în speranța că o să mă duci la frate-tău și la cele treizeci de milioane. Poți să-mi spui acum. Ai fi făcut asta vreodată? *Vreodată?*

– N-aș fi putut.

Își trase capul puțin în spate ca să-l poată privi direct în ochi.

– Nu știu unde e Josh. Nici unde sunt banii. Nici unde e Panella. Nu știu nimic. N-am știut niciodată.

Rămaseră așa preț de câteva clipe, apoi Shaw râse cu autoironie și-și luă mâna de pe gâtul ei.

– Morrow? Ești gata să negociem?

capitolul 20

Agenții Wiley și Hickam avură parte de o călătorie zdruncinată cu elicopterul înapoi spre New Orleans. Marshei nu i-ar fi plăcut să știe că zburaseră printre fulgere și rafale de vânt. Joe se simți de-a dreptul ușurat când aterizară pe heliport.

Se hotărâră să se ducă direct la birou, unde Joe îi înmână telefonul unui tehnician, care i-l schimbă cu altul, spre care fură deviate apelurile lui Joe.

Specialiștii din cadrul agenției aveau să încerce să afle locația lui Josh Bennett folosindu-se de apelul pe care îl făcuse pe telefonul lui Joe, dar Joe nu trăgea prea mari speranțe că vor afla ceva. Joe sunase de mai multe ori la numărul necunoscut de când închisese Josh, dar nu răspunsese nimeni.

– Probabil că a scos bateria și cartela SIM din telefon imediat ce a închis, îi spuse Joe lui Hick în clipa în care se opriră lângă mașinile lor, parcate una lângă cealaltă.

– De unde a luat un telefon? Când?

– De unde? De oriunde. Când? Să mă ia dracu' dacă știu, mormăi Joe. E posibil să-l fi avut tot timpul dosit pe undeva. Poate că are chiar mai multe. Cu o rezervă inepuizabilă de cartele SIM.

– Totuși, părea speriat.

– Ar trebui să fie speriat. Dacă se amăgește că Panella e dispus să uite ce s-a întâmplat, e un idiot.

– Nu cred că e idiot.

– Nici eu nu cred. Dincolo de toată bravada, e speriat. Altfel de ce ne-ar fi dat informația aia despre Jordie?

– Crezi că e adevărată?

Joe își masă ceafa.

– Nu știu. Dar...

Se întrerupse în clipa în care-i sună telefonul. Îl scoase repede, gândindu-se că poate era Josh, care-l suna din nou. Dar, după ce văzu numele de pe ecran, îi spuse lui Hick:

– E Morrow.

Și se pregăti să afle veștile proaste. O găsiseră pe Jordie Bennett? Sau doar ce mai rămăsese din ea?

- Hei, Morrow.

Joe ascultă preț de câteva secunde, apoi îi făcu gesturi frenetice lui Hick să urce în mașina lui, pe locul de lângă șofer. Spuse în telefon:

- Venim acum.

Chiar dacă el și Hick ar fi fost dispuși să facă drum întors cu elicopterul, Joe nu i-ar fi cerut pilotului să riște să zboare pe o astfel de vreme. Așa că trebuia să meargă cu mașina și avea senzația că mergeau pe sub apă.

Ștergătoarele nu făceau față puhoiului.

La o oră și jumătate după ce plecaseră din New Orleans, Hick era aplecat peste volanul pe care îl ținea strâns cu ambele mâini.

- Cum spui unui negru că i s-au albit încheieturile? întrebă Joe.

Fără să-și ia privirea de la drum, Hick zâmbi obosit.

- Nu știu, dar se aplică.

- Ar trebui să găsim drumul cât de curând.

Din câte știa ajutorul de șerif Morrow, nu exista o adresă exactă pentru structura asemănătoare unui hambar în care Shaw Kinnard o ținea ostatică pe Jordie Bennett. Dar îi spusese lui Joe care era cea mai apropiată intersecție cu autostrada, pe care Hick o localizase folosind GPS-ul mașinii. De acolo, Morrow le dăduse indicații la telefon.

Acum, în timp ce făceau o curbă pe drumul de țară, Hick spuse:

- Aici trebuie să fie.

Prin ploaia torențială, se vedeau luminile tricolore ale mai multor echipaje de poliție. Câteva mașini erau parcate una în spatele celeilalte pe margine. Una era oprită de-a curmezișul, în mijlocul drumului. Un polițist local, îmbrăcat cu o pelerină de ploaie, coborî de pe locul de lângă șofer și veni lângă ei în clipa în care Hick opri mașina și coborî geamul din dreptul lui.

Un șuvoi de apă de revărsă de pe borul pălăriei ofițerului în clipa în care acesta se aplecă și se uită la ei.

- Agent Wiley?

- Eu sunt Wiley. Dumnealui este agentul Hickam.

Polițistul îi salută și se prezentă la rândul lui.

- Clădirea este cam la un kilometru mai sus și drumul s-a transformat într-o adevărată mocirlă pe ploaia asta.

- Este singura cale de acces?

- Da, domnule. Se termină la clădire. Iar în spatele clădirii se întinde mlaștina.

- Nu știm dacă are un vehicul, dar trebuie să presupunem că da. Dacă reușește să ne scape...

- Ar trebui să treacă de noi toți ăștia de-aici și asta n-o să se-ntâmple.

Lui Joe îi plăcea încrederea băiatului.

- Nu știm ce arme are, așa că fiți atenți.

- Și dumneavoastră la fel.

Polițistul se depărtă și-i făcu semn șoferului mașinii parcate de-a curmezișul să se dea la o parte. După ce trecură de blocadă, Hick se luă după indicațiile polițistului, care le făcea semn cu lanterna să o ia la stânga.

Drumul era, cu adevărat, o mocirlă. Mașina alunecă în stânga și-n dreapta pe un kilometru pe care o străbătură ca să ajungă la capăt. Acolo zăriră o clădire pe care Morrow i-o descrisese lui Joe drept o combinație între un hambar și un garaj umflat cu steroizi.

În fața clădirii erau parcate numeroase mașini de intervenție, mai multe SUV-uri cu însemne oficiale și două ambulanțe. Polițiștii erau îmbrăcați în echipament de ploaie și, când nu stăteau cu spatele, era dificil să-ți dai seama care din ce departament provenea. Dar ce-l liniștea cel mai mult pe Joe era faptul că erau mulți - ceea ce însemna că aveau și multe arme.

În momentul în care Hick vira cu grijă pe marginea șanțului care începea să dea pe dinafară, unul dintre ofițeri se detașă de ceilalți și veni spre ei, înaintând cu greu. Era Morrow. Sub borul pălăriei, chipul îi era tensionat.

Joe îi făcu semn să intre în mașină. Morrow deschise portiera din spate și intră, mormăind niște scuze că le uda tapiseria. Joe îl întrebă dacă avusese loc vreo schimbare de când vorbiseră ultima oară.

- Nici una.

- Așadar nu știi sigur că e încă în viață.

– Era în viață când am ajuns aici. Ultimul lucru pe care l-a spus Kinnard a fost că o să se predea ție și numai ție. De când și-a exprimat această condiție, n-am mai auzit nimic de la el. Și am încercat de mai multe ori să-l facem să vorbească. Și pe ea la fel. Nimic. Dar, dacă a omorât-o, n-a folosit pistolul. Nu s-a auzit nici o împușcătură.

– Nu v-a spus de ce este nevoie de o ambulanță?

– Nu. I-am întrebat de mai multe ori care din ei este rănit. N-am primit nici un răspuns. Îmi închipui că nenorocitul a vorbit serios când a zis că nu discută cu nimeni altcineva în afară de Wiley.

Joe se uită la clădirea mătăhăloasă și își trecu o mână peste față.

– Bine. Începe spectacolul. Dă-mi pelerina aia, te rog.

Morrow luă pelerina de pe bancheta din spate și i-o întinse.

– Dacă-ți închipui că te las să te duci singur, mai gândește-te, zise Hick.

– Așa vrea omu'.

– Mă doare undeva de ce vrea el. Tu investighezi fraude financiare și escrocherii de genul ăsta. Asta-i o treabă pentru cowboy.

– A jurat să împuște unul câte unul toți polițiștii de intervenție pe care-i vede apropiindu-se, spuse Morrow.

– Până-l omoară ei pe el, îl contrazise Hick.

– Sau o omoară pe ea.

Cuvintele lui Joe căzură ca niște cărămizi și-i zdrobiră argumentele lui Hick. Acesta înjură în barbă, apoi se întoarse spre Morrow.

– Ești sigur că nu există alt loc pe unde să intre sau să iasă?

– Doar dacă există un tunel pe dedesubt, și, știi, dacă sapi o groapă în Louisiana se umple imediat cu apă. Așa că nu prea cred să existe vreun tunel. Și riscul e prea mare să încerce să iasă pe acoperiș pe vremea asta. Nu există alte uși și i-am pus pe băieți să cerceteze pereții exteriori scândură cu scândură. Nici una nu este îndeajuns de putrezită încât să o putem sparge și să intrăm peste el, fără ca el să-și dea seama din timp.

Ajutorul de şerif arătă cu bărbia înspre partea din faţă a clădirii.

– Uşa aia e singura cale de acces. A rămas aşa, întredeschisă, de când am ieşit eu pe ea. Mă gândeam că poate o să scoată capul să vadă ce este în jur. Dar, dacă s-a apropiat măcar de uşă, eu nu l-am văzut. Nimeni nu a remarcat vreo mişcare înăuntru.

Hick suflă aerul pe gură, într-un gest de frustrare, şi se uită la Joe. Joe zâmbi şters.

– Am vestă antiglonţ.

– Ăsta trage la cap.

Nici unul din ceilalţi nu spuse nimic ca să-l contrazică sau să-l încurajeze şi Joe îşi dori să o fi făcut.

– Ei bine, trebuie să o scoatem de acolo.

Fără alte comentarii, îşi verifică pistolul, îl băgă în tocul de la spate, apoi îşi puse pelerina. Odată ce Joe şi Hick se protejară cât putură mai bine împotriva ploii torenţiale, cei trei bărbaţi ieşiră din maşină şi se apropiară de clădire, adăpostindu-se în spatele vehiculelor parcate. Maşina lui Morrow fiind cea mai apropiată de uşă, se ghemuiră în spatele ei.

Hick armă pistolul.

– Aşa, ca să ştii. Dacă te omoară, îl trimit în iad.

Cu maximă seriozitate, Joe spuse:

– Apreciez. Mersi.

– După care mă dau la Marsha.

Joe îl privi chiorâş.

– Asta categoric îmi dă un motiv să trăiesc.

– Şi să ştii că-ţi trimit toate hainele alea oribile la fundaţiile de caritate.

Morrow adusese o portavoce din maşina lui. Veni aplecat lângă ei şi i-o întinse lui Joe.

– Apasă butonul şi vorbeşte în ea.

Joe luă portavocea din mâna ajutorului de şerif şi se uită la Hick.

– Ai un sfânt patron căruia i te rogi în mod regulat?

– Mai mulţi.

– Acum ar fi un moment potrivit.

– În plus, am o mătuşă din partea mamei care se pricepe la voodoo.

Mohorât, Joe spuse:

– Şi mai bine.

Shaw văzuse maşinile care se adunaseră la intrare, însă nici el, nici Jordie nu comentaseră în vreun fel sosirea lor, vocile noi, luminile care treceau periodic prin dreptul intrării şi care pătrundeau prin găurile şi crăpăturile din pereţi.

Îi auzise agitându-se pe afară, căutând o intrare, sau poate o posibilă rută de scăpare pentru el. Îşi pierdeau vremea. Nu exista nici una.

Trecuseră aproape două ore de când sosise ajutorul de şerif şi timpul devenise un factor esenţial. Shaw îşi dădea pe deplin seama că trupul îi era otrăvit de bacterii. De mai multe ori Jordie îl implorase să nu aştepte sosirea agentului FBI, ci să se predea ofiţerilor care erau deja acolo, să lase medicii de pe ambulanţă să ia măsurile de urgenţă înainte de a-l transporta la cel mai apropiat spital.

Fusese o propunere tentantă, dar rămăsese ferm pe poziţie.

– Îl aşteptăm pe federalul tău.

Simţindu-se din ce în ce mai ameţit, se întinsese şi aşa rămăsese de douăzeci de minute. Jordie stătea aşezată lângă el, cu genunchii ridicaţi, sprijinindu-şi fruntea pe ei într-o poziţie de disperare.

Îşi aminti cum arătase în barul ăla nenorocit. Trăsnet. În clipa în care o văzuse, ceva se încordase şi se încălzise în el şi-şi spusese: „La dracu'!"

Firește, animalul din el şi-o imaginase numaidecât dezbrăcată.

Însă latura sa profesională, mai obiectivă, se activase şi ea şi înregistrase detaliile victimei: vestimentaţia simplă, dar care-i venea ca turnată, nuanţa deschisă a ojei cu care îşi făcuse manichiura, părul negru şi mătăsos, lăsat liber, buzele senzuale accentuate doar cu un luciu transparent. Toate aceste amănunte îi spuseseră că era

o femeie îngrijită, dar fără vreo înfrumusețare artificială. Stilată, fără prea multe brizbizuri.

Din punctul de vedere al comportamentului, fusese precaută, dar controlată. Stăpână pe sine.

Hainele ei erau acum pătate de sânge. Avea sânge uscat sub unghii, o parte dintre ele se rupseseră atunci când smulsese bucata de elice din zid. Părul ei își pierduse strălucirea și fusese repede strâns într-o coadă la spate. Buzele îi erau uscate și strânse.

El o adusese în starea asta. Nu exista nici o îndoială: era un nenorocit.

Jordie se mișcă, își înălță capul și privi în jos, spre el. Nu mai era controlată și calmă, arăta disperată, pe punctul de a se prăbuși.

- N-o să mai omori pe nimeni, nu?

- Depinde de felul în care vor decurge lucrurile.

Jordie trase aerul pe nas. Până atunci, nu-și dăduse seama că plângea. Pentru prima oară din clipa în care Mickey fusese împușcat mortal sub ochii ei, vărsa lacrimi. Dar o făcea în tăcere, cu o demnitate admirabilă.

- Nu vreau să mai moară nimeni din cauza mea, spuse ea. Te rog. Nu-mi face asta. Promite-mi.

O privi preț de câteva secunde, apoi închise ochii.

- Nu-ți promit nimic, Jordie.

Sughiță atât de încet încât aproape că nu o auzi, dar nu mai spuse nimic și își puse din nou capul pe genunchi.

- Știi la ce mă tot gândesc? o întrebă. La Panella.

- Ce-i cu el?

- Pun pariu că mai are puțin și înnebunește, întrebându-se dacă ești moartă sau nu. Probabil să se aștepta să-l sun la câteva minute după ultima noastră conversație, să-i spun că ești de domeniul trecutului și să-l întreb cum fac să intru în posesia banilor. Știi și tu că aproape sigur se cațără pe pereți. Nu-i place să fie dus de nas.

- Nu. Nu-i place.

- Ha! Vorbești ca și cum ai ști din proprie experiență.

Nu-i răspunse. Shaw ridică mâna dreaptă, cea care era prinsă de a ei. Mâna ei stângă rămase atârnând în timp ce, cu gesturi delicate, începu să tragă de o șuviță care evadase din baticul cu care își legase coada. Continuă să o tragă până când întoarse capul spre el.

– L-ai enervat pe Panella? Cum așa? Ce-ai făcut?

– L-am evitat.

– Am văzut fotografii. Nu arată rău. Ba chiar Mickey a zis că e *frumușel*.

– Doar la exterior.

– Așadar, îl găsești atrăgător.

– Recunosc că arată bine, dar îmi este deosebit de antipatic și nu am făcut un secret din asta.

– Ah!

În tot acest timp, se jucase absent cu șuvița de păr pe care încă o ținea în mână. Acum Jordie i-o trase dintre degete.

– Nu spune *ah!* ca și cum ai ști despre ce vorbesc. Nu știi.

– Pot încerca să ghicesc. Pentru început, Panella îl trata pe Josh ca pe un lacheu. Sunt sigur că asta te rodea la maxim.

– E adevărat. Se presupunea că sunt parteneri egali, dar în *Panella Investments Group* era un singur nume și nu încăpea îndoială cine era șeful. Panella depindea de inteligența lui Josh. Fără el, n-ar fi putut păstra atâta vreme aparențele. Dar se purta cu Josh de parcă ar fi fost prețul de la ușă, iar Josh îi permitea. Făcea ce i se spunea și rareori îl contrazicea pe Panella. Uram chestia asta. Dar relația dintre ei era treaba lor. Nu m-am amestecat.

– Chiar așa?

– Da.

– Mă îndoiesc. Vrei să știi de ce? Pentru că Panella pare să te urască aproape la fel de mult pe cât îl disprețuiește pe fratele tău.

O așteptă să comenteze și, când n-o făcu, îi ceru să spună ceva.

– Nu ne prea iubeam, zise ea.

– Hmm. Interesantă alegere de cuvinte. L-am întrebat pe Mickey care era relaţia ta cu Panella. Mi-a spus că nu crede că exista vreo relaţie. Că erai doar cea mai apropiată rudă a lui Josh şi, prin urmare, erai un pion pe tabla lui de şah. Atât şi nimic mai mult.

– Ei, ai văzut?

– Nu, nu prea cred. Din experienţa mea, când un bărbat vrea să vadă o femeie moartă şi e dispus să plătească chiar şi două milioane pentru asta, motivele implică de obicei activităţi mai intime. Ce cred eu – şi spune-mi dacă sunt pe aproape...

– Las-o baltă, te rog.

– Îi picaseşi cu tronc lui Panella.

Nu spuse nici da, nici nu.

– L-ai refuzat.

Nu-i răspunse.

– Chestie care l-a enervat şi nu i-a trecut încă. Sunt sigur însă că a avut cât de cât o satisfacţie în clipa în care ţi-a pus pe fugă iubitul.

Reacţia ei la aceste cuvinte fu iute şi furioasă.

– Ce ştii tu despre asta?

Shaw ridică nestingherit din umeri, fără vreun semn de remuşcare.

– Lui Mickey îi plăcea să bârfească şi aveam timp de pierdut.

– În timp ce mă urmăreaţi pe mine prin Tobias.

– Ce s-a întâmplat cu iubitul? S-a băgat Panella pe fir?

– Nu. Nu a fost niciodată – *niciodată* – nimic de natură romantică între mine şi Panella. Din nici o direcţie.

– Atunci de ce nu mai eşti împreună cu iubitul?

– Contează?

– Poate că nu. Dar fă-mi pe plac.

Făcu semn din cap înspre uşă.

– Sunt un om în drum spre spânzurătoare.

– Şi, prin urmare, ar fi de aşteptat să vorbeşti despre altceva. Ca de pildă, despre nemurirea sufletului.

– Sufletul meu e pierdut. Pot să vorbesc oricât, asta n-o să se schimbe. În plus, vreau să vorbesc despre asta.

– Eu nu.

– Ce s-a întâmplat cu...

– S-a însurat.

Răspunsul şuierat îi închise gura, o vreme. Apoi, pe un ton ceva mai calm, repetă:

– S-a însurat. La catedrala Saint Louis. Cu tot tacâmul. Uniunea a două familii cu rădăcini adânci în societatea din New Orleans.

Privind-o cu atenţie, o întrebă:

– Ţi-a lăsat un gust amar?

Jordie zâmbi ironic.

– Nu. Nu-i port pică lui Jackson. Era un băiat prea drăguţ ca să fie implicat într-un scandal.

– Scandalul legat de fratele tău care era un escroc.

– Jackson şi familia lui nu puteau fi asociaţi cu ceva de genul ăsta. El şi taică-său sunt figuri importante în comunitatea financiară. Foarte stimaţi şi respectaţi pentru integritatea lor. Sunt în comitetul de conducere al uneia dintre cele mai mari bănci. De fapt, chiar aşa ne-am cunoscut, eu şi Jackson. Trebuia să organizeze o petrecere de Mardi Gras şi a apelat la compania mea, Extravaganza. Am lucrat împreună şi, în cele din urmă, am fost partenera lui la petrecere. A fost un succes uriaş – şi petrecerea, şi întâlnirea. Am fost împreună mai bine de doi ani. Apoi mişmaşurile lui Josh au ieşit la suprafaţă.

– Şi brusc ai ajuns o pată pe numele neprihănit al lui Jackson. Aşa că băiatul şi-a luat tălpăşiţa.

– În mare.

Stătu pe gânduri preţ de câteva clipe.

– Deşi am înţeles motivul pentru care s-a despărţit de mine, am suferit, la acea vreme. Acum însă, când mă gândesc, îmi dau seama că totul a ieşit aşa cum trebuia. Mireasa pe care şi-a ales-o e perfectă pentru el. Este foarte drăgălaşă şi luminoasă. Nici urmă de scandal. Nu îşi doreşte nimic altceva de la viaţă decât să prezideze evenimente sociale şi caritabile şi să fie doamna Jackson Terrell. Eu una m-aş fi plictisit repede de o astfel de viaţă.

– Nu era suficient de provocatoare pentru tine.

– Presupun. Nu aş şti cum să funcţionez într-un vid, fără responsabilităţi, fără termene limită, fără clienţi pe care să-i mulţumesc, furnizori cu care să mă cert.

– Fără un frate lipsit de coloană vertebrală căruia să-i iei apărarea.

Îi aruncă o privire răutăcioasă şi spuse rece:

– Da. Exact aşa.

Shaw bătu în retragere.

– Îţi place ce faci?

Era încă supărată şi nu era sigur că o să-i răspundă, dar, în cele din urmă, spuse:

– Extrem de mult. Am angajaţi excelenţi.

– Câţi?

– Opt permanenţi. Alţii lucrează doar la evenimente. Toţi sunt talentaţi şi muncitori. Şi nu au fugit cu coada între picioare când Josh a ajuns cap de afiş în toate ziarele.

Ochii începură să i se umple iar de lacrimi.

– De fapt, mi-au rămas loiali până în pânzele albe. Regret enorm suferinţa pe care le-am provocat-o acum, când nu ştiu dacă sunt vie sau moartă.

– Poţi să dai vina pe mine.

– Chiar tu eşti de vină!

Expresia ei deveni şi mai sumbră.

– Mi-ai pus o mulţime de întrebări. Am dreptul şi eu măcar *la una?*

– Poţi să întrebi. Nu ştiu dacă o să-ţi răspund.

– Dacă...

Vocea-i deveni răguşită de epuizare, nelinişte, teamă şi o combinaţie de alte emoţii pe care nu le putea izola şi identifica, dar şi-ar fi dorit să poată.

– Dacă ai fi înţeles în cele din urmă că nu pot să te duc la Josh şi dacă nu aş fi făcut asta...

Înclină capul înspre rana lui.

– Dacă ai fi fost sigur că Panella o să-ţi plătească banii...

O singură lacrimă îi scăpă din colţul ochiului şi i se rostogoli nestingherită pe obraz. Trase aer în piept.

– M-ai fi omorât?

capitolul 21

Întrebarea rămase plutind între ei.

Brusc liniștea fu spulberată de o voce care-i strigă numele într-un difuzor, făcând să vibreze întreaga clădire.

Shaw sări în picioare ca un arc și aproape că leșină din cauza durerii pe care i-o provocase această mișcare făcută din reflex. Însă mâna stângă nu-i tremura în clipa în care îndreptă pistolul spre ușă.

- Sunt agent special Joe Wiley, de la FBI. Shaw Kinnard?

- Da. Și nu sunt surd. Închide porcăria aia.

După o pauză de câteva secunde, agentul le vorbi fără amplificator, dar suficient de tare cât să fie auzit.

- Bine. M-ai solicitat, am venit. Intru.

- Singur și neînarmat, spuse Shaw.

- Cum zici tu.

Umerii lui Jordie se lăsară într-un gest de ușurare.

- Slavă Domnului! oftă ea.

Apoi îi spuse lui Shaw:

- Poți să lași pistolul.

- Nici o șansă.

- Dar a zis...

- Minte.

O siluetă apăru în ușa deschisă, cu brațele depărtate în lateral, cu degetele larg desfăcute ca să arate că avea mâinile goale.

- Vezi? șopti ea. Se ține de cuvânt.

- Nu sunt de aceeași părere.

- Dar...

- Domnișoară Bennett? strigă agentul.

Shaw o împunse cu cotul.

- Nu spune nimic până nu pui lanterna pe el.

Jordie îi privi pe Shaw cu o presimțire sumbră.

- De ce? Ce vrei să faci?

- Orbește-l cu lanterna.

- Ca să poți să vezi și să-l împuști?

- Aș fi putut deja să-l împușc și, dacă trăgeam, ar fi fost mort. Acum hai, pune lumina pe el.

Încă nesigură, Jordie luă lanterna, o aprinse şi o îndreptă spre agent. Acesta clipi în lumina puternică, dar nu se dădu înapoi.

- El este? o întrebă Shaw.

- Da.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

- Bine. Răspunde-i.

Jordie îşi drese vocea.

- Agent Wiley? Sunt aici.

- Sunteţi bine?

- Da. Sunt bine. Dar domnul Kinnard este rănit grav.

- Cum aşa?

- Păi, am...

- M-a înjunghiat în stomac, spuse Shaw.

Joe Wiley stătu o clipă să analizeze situaţia.

- Aveţi hemoragie?

- Nu severă. Dar cred că mi se umplu maţele de puroi.

- Atunci nu aveţi altă opţiune decât să vă predaţi de bună voie.

- Greşit. Aş putea opta să te împuşc chiar acum.

- În cazul ăsta, atât dumneavoastră, cât şi domnişoara Bennett probabil că aţi muri.

- Cel puţin aş muri luptând.

- Tot un final nefericit rămâne.

Joe Wiley lăsă cuvintele să-şi facă efectul.

- Predaţi-vă, domnule Kinnard. Veţi primi îngrijiri medicale imediate. Aveţi cuvântul meu.

În timpul acestui schimb de replici, Jordie ţinuse lanterna îndreptată spre agentul federal, temându-se de ce ar fi putut face atât el, cât şi Shaw dacă ar fi stins-o. Se temea de o reacţie din reflex la cufundarea bruscă în întuneric, care ar fi putut declanşa un schimb de focuri de armă catastrofal.

Se uită la pistolul micuţ, dar ameninţător pe care Shaw încă-l mai strângea în mână, apoi privi în ochii lui care sclipeau din cauza febrei. „Te rog." Nici măcar

nu rosti rugămintea cu voce tare. Fu doar o mișcare imploratoare a buzelor ei, iar asta îl convinse.

Coborî brațul în care ținea arma, trase adânc aer în piept și dădu încet drumul pistolului. Întoarse capul în așa fel încât fețele să le fie aproape și vorbind încet, în așa fel încât doar ea să-l poată auzi, spuse:

– Ca răspuns la întrebarea ta... Din clipa în care te-am văzut, viața ți-a fost salvată.

Jordie îl ascultă și simți cum i se strânge gâtul de emoție.

– Așadar, în tot acest timp, am fost în siguranță lângă tine?

– În siguranță lângă mine?

Zâmbi sumbru și clătină din cap.

– Nici măcar o clipă.

O privi în ochi preț de încă vreo câteva clipe, apoi, cu mișcări rapide, duse mâna la spate, scoase briceagul din buzunar și îl deschise.

– Stai nemișcată.

Îi tăie cătușa de plastic de la încheietură.

– Acum du-te.

– Shaw...

– Du-te!

Fusese o șoaptă șuierată, apăsată.

Pe un ton alarmat, Wiley strigă din ușă:

– Domnișoară Bennett, ce se petrece?

– *Du-te!* spuse Shaw.

– Ce ai de gând să faci? îl întrebă.

– Dumnezeule!

Îi luă mâna și-i puse pistolul în ea.

– Acum vrei să pleci odată de lângă mine?

Ezită preț de încă o secundă, apoi dădu să se ridice, însă Shaw o prinse de braț.

– Anunță-l, ca să nu te împuște.

– Agent Wiley, strigă ea, cu voce slabă. Vin. Am arma lui. Mi-a dat-o. E-n regulă?

– Țineți-o unde s-o pot vedea.

Shaw îi lăsă brațul și dădu din cap. Din nou, Jordie șovăi, apoi se ridică, se întoarse cu spatele la el și începu

să se îndrepte încet spre ușă, ținându-și mâna dreaptă la distanță de corp.

Dintr-o singură privire, Joe evaluă condiția fizică a femeii care se îndrepta spre el și prima lui impresie fu că era o versiune cu mult diminuată a lui Jordan Bennett pe care și-o amintea de cu câteva luni în urmă.

Mergea cu pas nesigur. Când se apropie de el, ridică mâinile, ca cineva care se predă. Atât mâinile, cât și hainele îi erau rău pătate de sânge. În mâna dreaptă ținea un revolver mic.

– Puneți pistolul pe jos.

Făcu așa cum îi spusese.

– Sunteți rănită?

– Nu.

– Bine, așa, spuse Joe. Cu brațele ridicate.

Înclină din cap înspre ușa deschisă din spatele lui.

– *Acum!* Hick?

– Sunt aici.

– Iese.

Jordie trecu pe lângă Joe și ieși pe ușă. Joe rămase unde era, dar îl putea auzi pe Hick vorbindu-i pe un ton încet, dar impetuos. După câteva clipe, Joe vorbi încet, peste umăr.

– Hick, mă auzi?

– Da.

– E bine?

– Tremură ca o frunză. E amețită. Dar altfel e bine.

– Ce-a zis despre el?

– Că e grav rănit.

– E înarmat?

– După descriere, pare să aibă un pistol de 9 mm, dar zice că e gol, cică Kinnard ar fi ascuns cartușele. Cel puțin așa i-a spus.

– Alte arme?

– Un cuțit de buzunar. Dar nu prezintă o prea mare amenințare, după părerea ei.

„Da, dar ea nu e asasin plătit", își zise Joe.

– A lăsat un revolver pe podea aici, cam la zece metri distanță de ușă. Ai grijă să fie băgat într-o pungă.

– S-a făcut.

Joe trase de câteva ori aer în piept, ca să se pregătească psihic și fizic pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla în următoarele minute, apoi îi strigă numele lui Kinnard.

– Începusem să cred că ați uitat de mine, zise el din adâncul beznei. Ce durează atât de mult?

– Aprinde lanterna, ca să te pot vedea.

– Nu sunt înarmat.

– Convinge-mă.

Mută lumina de la Joe asupra lui. Chiar și așa, Joe abia dacă-i putea deslușì silueta și nu avea nici un dram de încredere în nenorocitul ăsta. Duse mâna la spate și scoase pistolul din toc. În clipa în care începu să înainteze, un gând răzleț îi trecu prin minte: Marsha avea să-l omoare dacă murea!

Pe măsură ce pătrundea mai adânc în clădire, îl vedea din ce în ce mai bine pe bărbatul întins pe ceva ce părea să fie o prelată albastră. Era înclinat la treizeci de grade pe partea dreaptă și se sprijinea pe braț. Mâna stângă îi era apăsată pe abdomen.

– Ridică mâinile! spuse Joe.

Strâmbându-se, Kinnard se ridică în șezut, își luă mâna stângă de pe abdomen și făcu așa cum îi ceruse. Pielea de pe pomeții lui ascuțiți părea întinsă, era palidă și părea parcă de ceară. Sudoarea îi lipise șuvițele de păr pe frunte. Sângele îi intrase în haine și se scursese în spatele lui, pe prelată.

Era orbit de fasciculul de lumină așa că, pe măsură ce se apropia, Joe avea avantajul de a-l putea vedea pe Kinnard mai bine decât îl putea vedea Kinnard pe el. Se opri la o mică distanță.

– Întinde-te și întoarce-te pe burtă.

– Pun pariu pe o mie de dolari că ai mințit când ai spus că nu ești înarmat.

Joe strânse mai tare pistolul pe care îl ținea în mâna întinsă.

– Pune-ți mâinile pe cap.

– Vrei să mă-ntind pe burtă? Să-mi pun mâinile pe cap? O să doară al dracului.

– Puțin îmi pasă. Fă ce-ți spun!

Fie era un actor extrem de bun, fie era, într-adevăr, chinuit de dureri cumplite. Până și cea mai simplă mișcare îi provoca un geamăt. Se opri de câteva ori, oscilând între a-și ține respirația și a gâfâi. Avu nevoie de un minut întreg ca să facă ce-i ordonase Joe, dar, când ajunse în poziția cerută, Joe îl strigă pe Hick și pe ceilalți.

Joe însuși aproape că fu trântit la pământ de băieții de la trupele speciale care năvăliră în clădire, trecură pe lângă el și formară un cerc în jurul lui Kinnard, strigându-i să nu miște, cu armele încărcate, gata să tragă.

Hick veni în fugă lângă Joe, care lăsă pistolul în jos, observând abia acum că palma îi era udă de transpirație.

– Până la urmă tot ai chemat cowboy-ii.

– Am chemat toată cavaleria, zise Hick.

Se aplecă și luă revolverul micuț de pe jos înainte să se piardă în învălmășeală.

Lui Kinnard i se puseră cătușele, un ajutor de șerif îi citi drepturile, apoi li se dădu voie medicilor să intre și, preț de cinci minute, fu în grija lor. În timp ce aceștia încercau să determine gravitatea rănii și îi puneau o perfuzie, Joe privi afară, pe ușă.

Mai mulți ofițeri, printre care și ajutorul de șerif Morrow, erau grupați în jurul lui Jordie Bennett. Cineva pusese o pelerină pe ea. Joe îi putea vedea buzele mișcându-se, așa că știa că răspundea la întrebările lui Morrow, dar rămăsese cu privirea fixată asupra ușii larg deschise, dincolo de el și de Hick, de parcă ar fi fost în transă.

– Pare în stare de șoc, zise Joe. Are nevoie de îngrijiri medicale?

– Zice că nu.

– Ar trebui s-o bage cel puțin într-o mașină, să nu mai stea în ploaie.

– Au încercat, spuse Hick. Refuză să se miște.

Joe se întoarse și îl privi pe Hick. Acesta ridică sprâncenele, apoi dădu din umeri.

– Află ce-i spune lui Morrow. Probabil că îl dopează pe Kinnard cu analgezice și vreau să vorbesc cu el cât încă mai e pe lumea asta.

Hick ieşi. Joe trecu pe lângă maşina lui Kinnard, care era deja cercetată de investigatorii din departamentul lui Morrow. Alţii montau lumini portabile ca să poată cerceta clădirea, deşi nu părea să fie prea mult de cercetat. Joe nu putea vedea nici o ascunzătoare.

Păşi peste două jumătăţi dintr-o săgeată frântă şi îi atrase unui detectiv atenţia asupra ei. Detectivul se lăsă pe vine.

- E o jucărie, din acelea din seturile pentru copii.
- Are sânge pe ea?
- Nu din câte văd eu.
- Ia-o totuşi.

Un alt ofiţer se apropie de Joe cu un obiect într-o pungă.

- M-am gândit că vreţi să vedeţi asta.

Joe privi obiectul din pungă.

- Ce este?
- Arma ei.

Când detectivul îi spuse ce era, Joe clătină din cap, uimit.

- Nu-i de mirare că-l doare. O să trăiască?
- Şi el întreabă. Medicii spun că depinde ce organe au fost atinse de jucăria asta. Şi de cât e el de rezistent.

Unul dintre detectivii care examinau maşina veni lângă ei.

- Agent Wiley, tocmai am scos asta din ţeava de eşapament.

Îi întinse lui Joe punga de dovezi.

- Bateria telefonului mobil. Ne-am gândit că e de la telefonul pe care l-am găsit pe jos, lângă el.

Îi întinse lui Joe şi punga în care era telefonul.

- Mersi.

Joe se duse lângă medicii care îl mutau pe suspect pe o targă. Oamenii lui Morrow îi prinseră ambele mâini de margini, cu cătuşe. Manevra îl zgâlţâi pe Kinnard, care izbucni într-un şuvoi de înjurături şi obscenităţi cum Joe nu mai auzise de când Marsha îl născuse pe fiul lor, care fusese aşezat în poziţie orizontală. Unul din medici îl asigură pe Kinnard că analgezicele

pe care i le administrau intravenos aveau să-şi facă în curând efectul.

Kinnard dădu din cap, însă privirea i se mută dincolo de acesta şi se intersectă cu cea a lui Joe. Îl măsură din cap până-n picioare şi pufni dispreţuitor.

– Nu ştiam că FBI-ul stă atât de prost cu banii.

Joe zâmbi.

– I-am prins într-o zi proastă.

– Asta-i clar. Şi chiar ţi-au dat o armă?

Joe se întoarse cu spatele şi-şi ridică pelerina, arătându-i tocul în care-şi băgase pistolul.

Când se întoarse din nou cu faţa la el, Kinnard îl întrebă:

– Ai tras vreodată cu el?

– Doar în poligon.

Când văzu expresia dispreţuitoare de pe chipul lui Kinnard, Joe adăugă:

– Cel puţin pe mine nu m-a înjunghiat nimeni cu o bucată dintr-o barcă. Şi încă *o fată*.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Desigur, un bărbat care acceptă bani ca să omoare o femeie nu e bărbat.

Kinnard scoase o altă pufnitură dispreţuitoare şi închise ochii.

Refuzând să fie ignorat, Joe îl împunse în talpa cizmei de cowboy.

– Al cui e telefonul?

Kinnard deschise ochii, privi punga de plastic pe care Joe o ţinea ridicată în faţa lui, apoi închise ochii la loc.

– Du-te dracului!

– Dacă apelez ultimul număr, cine o să-mi răspundă?

– Nu vreau să-ţi stric surpriza.

– Bine, fă pe grozavul. Nu eu sunt ăla cu maţele găurite. Nu pe mine o să mă acuze de răpire şi trei delicte federale.

Când ochii mijiţi ai lui Kinnard se deschiseră mai mult, Joe spuse:

– Doi morţi în Mexic. Şi un anume Mickey Bolden, mort şi el. O răpire. Ai avut o săptămână încărcată. Şi, din cauza asta, viaţa mea personală a stat pe tuşă. Când

în sfârșit o să ajung acasă, eu unul sper să primesc ceva de mâncare.

Joe se aplecă, zâmbi și șopti:

- Tu ești deja mâncat.

capitolul 22

Joe o împinse pe Jordie Bennett înspre mașina lui și a lui Hick și o ajută să urce pe bancheta din spate. O întrebă încă o dată dacă era bine, dacă avea nevoie de ceva, dar Jordie îi răspunse doar prin mișcări ale capului.

Străbătură kilometrul până la drumul principal în tăcere. Joe îl salută pe polițistul cu care vorbise mai devreme în clipa în care trecură pe lângă el, iar acum, cu Hick la volan, se îndreptau spre New Orleans. Nu era la fel de concentrat asupra drumului ca mai devreme, pentru că răsărise soarele și, deși era o zi mohorâtă, ploaia torențială se potolise considerabil și nu mai reprezenta o problemă chiar atât de mare.

Vorbind pentru prima oară, Jordie întrebă:

- O să fie bine?

Înainte să se întoarcă pentru a-i răspunde la întrebare, Joe surprinse privirea încărcată de subînțeles pe care Hick i-o aruncă din coada ochiului.

- Vă referiți la Shaw Kinnard, domnișoară Bennett?

Ea dădu din cap.

Joe discutase cu unul din medici înainte ca ambulanța să demareze în viteză. Ajutorul de șerif Morrow însoțise suspectul la spital.

- Mi s-a spus că starea lui e stabilă, dar este cam tot ce puteau să-mi spună înainte de a ajunge la spital, unde o să-l vadă un medic chirurg. O echipă de traume este deja pregătită.

- În New Orleans?

- În Houma.

Citindu-i îndoiala de pe chip, adăugă:

- Era cea mai apropiată.

Jordie întoarse capul şi privi afară, prin fereastra udată de ploaie.

– Kinnard s-a purtat urât cu dumneavoastră, domnişoară Bennett?

Jordie clătină din cap în semn că nu.

– Am observată că aveţi urme pe încheieturile mâinilor.

Îşi frecă încheietura stângă cu mâna dreaptă.

– Mi-a ţinut mâinile legate cu nişte chestii din plastic.

– Cătuşe flexibile?

– Mi le-a ţinut tot timpul la mâini în prima noapte, mi le-a scos doar cât să mă pot duce la toaletă. Mi-a lăsat mai multă liberate odată ce am ajuns la garaj.

– Când s-a întâmplat asta?

– Ieri. Undeva pe la orele dimineţii. Am mers cu maşina toată noaptea.

– Nu aţi ajuns prea departe.

– Mi-am dat şi eu seama de asta. După ce mi-a scos legătura de la ochi şi am...

– V-a legat la ochi?

– O vreme.

– De ce a ales tocmai acel loc?

– Nu mi-a spus.

După o clipă, îşi întoarse capul de la fereastră şi se uită la Joe.

– Poate că ar trebui să fie dus la un spital din New Orleans cu elicopterul de ambulanţă.

– E un supravieţuitor. A mai trecut el şi prin altele.

– Da. Cicatricea de pe bărbie...

Hick îi aruncă lui Joe încă o privire, pe care acesta se prefăcu că nu o observă.

– Da. Cicatricea ne-a ajutat să-l identificăm. Are antecedente foarte violente. Sunteţi norocoasă că aţi scăpat cu viaţă şi, sincer, chiar nu cred că e cazul să vă îngrijoraţi pentru sănătatea lui. Mă scuzaţi că vă spun.

– Ba nu vă scuz deloc, se răsti ea. Puteam să-l omor.

– Nu asta aţi intenţionat atunci când l-aţi înjunghiat?

– Ba da. Nu... Eu... Nu ştiu.

Rămase fără energie, își frecă ochii, apoi se întoarse din nou spre fereastră.

– Mă temeam pentru viața mea. A fost o reacție din instinct. Dar, când l-am atacat, nu am vrut să moară... Și nici acum nu vreau.

Joe trase de timp, tușind în spatele pumnului. În cele din urmă, zise:

– Sunteți mult mai mărinimoasă decât aș fi eu într-o astfel de poziție. Sunt ușurat și recunoscător că nu v-a omorât din prima. Mă temeam că o să vă găsim cadavrul, nu pe dumneavoastră în carne și oase.

– Și eu m-am temut de asta. La început. Apoi însă, am văzut că tot amâna momentul și am început să mă gândesc că nu putea s-o facă.

– Deși îl omorâse pe Mickey Bolden chiar sub ochii dumneavoastră.

– Recunosc, asta a fost oribil.

– Cea mai mare parte a sângelui pe care-l aveți pe haine probabil că este al lui Kinnard, pentru că e proaspăt. Dar unele dintre pete nu sunt la fel de recente. E sângele lui Bolden?

Jordie privi partea din față a maioului de pe ea, închise ochii preț de-o clipă și murmură:

– Mi l-a spălat de pe față.

– Ce-ați spus?

– Nu-mi amintesc. Eram lipsită de cunoștință.

– V-a lovit?

– Nici asta nu-mi amintesc. Mi-a spus mai târziu. A zis că a țâșnit sângele. Când s-a oprit să schimbe plăcuțele de înmatriculare, mi-a spălat petele de sânge de pe față.

Joe și Hick schimbară din nou o privire, apoi Joe se așeză mai comod în scaun.

– Avem un drum lung de făcut, domnișoară Bennett. Ce-ar fi să ni-l petrecem ascultându-vă cum ne povestiți, mie și agentului Hickam, prin ce ați trecut în ultimele treizeci și șase de ore? Minut cu minut. Nu vă deranjează dacă iau notițe, nu?

Joe ridică iPadul lui Hick, iar Jordie clătină din cap.

– Bine atunci...

Joe deschise aplicația.

- Ce căutați în bar? De ce vă duseserăți acolo vineri seara?

Răspunsul ei imediat fu un râs încet, dar lipsit de umor. Nu era reacția la care se așteptase Joe.

Întoarse capul și se uită la ea, dându-și seama că Hick o privea și el, suspicios, în oglinda retrovizoare.

Simțindu-le interesul, Jordie spuse:

- Nu sunteți primul care mă întreabă asta.

Apoi, după o pauză, spuse:

- Am primit un telefon de la o persoană care mi-a spus să mă duc acolo.

- Ce persoană?

- Nu știu.

- Fratele dumneavoastră, Josh?

- Dacă a fost Josh, nu i-am recunoscut vocea.

- E posibil să fi fost Panella?

- Este posibil, dar domnul Kinnard crede că nu. A spus că Panella a pus să fiu omorâtă, dar că nu el m-a trimis la bar. El și Bolden au fost foarte surprinși când am apărut acolo.

Îi puseră aceleași întrebări, iar și iar, despre acel telefon misterios, timp de aproximativ cinci minute, dar Jordie insistă că nu-l putea identifica pe individul care o trimisese la bar.

- Nici domnul Kinnard nu m-a crezut, spuse ea, cu evidentă oboseală.

În cele din urmă, Joe hotărî să renunțe momentan la subiect și îi ceru să-i povestească ce se întâmplase după ce ajunsese la bar.

Pe un ton lipsit literalmente de orice emoție sau inflexiune, Jordie le spuse povestea ei. Evenimentele descrise de ea și ordinea în care spunea că se petrecuseră coincideau cu declarațiile martorilor, în special cu cea a lui Royce Sherman.

Joe întrebă:

- Nu-l cunoșteați?

- Nu.

- A recunoscut că v-a strecurat ceva în buzunar. A spus că era numărul lui de telefon. E adevărat?

– Presupun că era numărul lui. Nu mi-am dat seama că mi-ar fi dat ceva înainte ca Sh... domnul Kinnard să scoată biletul din buzunar.

– Vi l-a scos din buzunarul din spate al blugilor?

Jordie se uită mai întâi la el, apoi la Hick, după care înclină o dată din cap.

După câtva momente de tăcere jenantă, Joe îi ceru detalii despre uciderea lui Bolden. Amintirile ei se potriveau cu dovezile pe care le descoperiseră și cu concluziile la care ajunseseră până în acel moment. Apoi îi ceru detalii despre drumul pe care ea și Shaw Kinnard îl făcuseră în timpul nopții.

– După ce mi-am venit în fire, a oprit și m-a lăsat să-mi fac nevoile. Mai târziu, a mai oprit o dată ca să mă lege la ochi.

Curând după aceea, ajunseseră la destinația lui Kinnard.

– Mi-a spus: „Azi e o ascunzătoare". Abia după ce am ajuns acolo, a băgat bateria în telefon, ca să-l poată suna pe Panella.

– A sunat pe telefonul lui Bolden?

– Da. Dacă apăsați pe numărul din jurnal, o să vă răspundă Panella. Așteaptă să fie anunțat că domnul Kinnard și-a terminat treaba.

Joe și Hick discutaseră dacă era bine sau nu să încerce să-l contacteze pe Panella, dar se hotărâseră să lase treaba pe mai târziu, pentru un moment în care telefonul să fie conectat la toate dispozitivele de monitorizare existente. Și mai exista încă un motiv foarte solid pentru care Joe amâna să ia legătura cu Panella: voia să audă mai întâi tot ce avea de spus Jordie Bennett.

O întrebă acum pe ce ton fuseseră purtate conversațiile dintre Kinnard și Panella.

– V-au lăsat senzația că se văzuseră vreodată față în față?

– Nu. Legătura era prin Mickey Bolden.

– Ați auzit ce au spus?

– Da. Majoritatea timpului telefonul era dat pe difuzor.

– Panella a oferit vreun indiciu legat de locul în care se află?

– Nu. Nici unul.

Se gândi câteva clipe.

– Mi se părea ireal să ascult doi oameni tocmindu-se pentru viaţa mea. Vocea sinistră a lui Panella...

– Voce sinistră?

Le descrise felul în care vorbea Panella, apoi spuse:

– L-a făcut să pară şi mai monstruos în clipa în care a acceptat să-i plătească domnului Kinnard două milioane de dolari.

– Poftim? făcu Joe.

– Două milioane? exclamă Hick.

– E suma pe care a solicitat-o domnul Kinnard şi Panella a acceptat-o.

Mintea lui Joe făcu un efort să înregistreze suma colosală. Kinnard avusese mare tupeu să ceară atât de mult. Cu siguranţă, era mult peste rata lui obişnuită. Pe de altă parte, cu siguranţă ştiuse că Panella avea banii ăştia – şi încă mulţi alţii.

Spuse:

– Sunt mai uimit ca niciodată că Kinnard nu a luat banii.

– Vreţi să spuneţi, că nu m-a omorât? spuse Jordie.

Când Joe dădu din cap, continuă:

– Azi noapte, imediat după apusul soarelui, eram sigură c-o s-o facă.

– Ce v-a făcut să credeţi asta?

Jordie coborî privirea, o ridică apoi şi-o întâlni pe a lui Hick în oglinda retrovizoare, pentru ca, în cele din urmă, să se întoarcă la Joe.

– Doar o intuiţie.

– O intuiţie? repetă el, pe un ton întrebător la care ea nu răspunse.

Privirea şi atitudinea ei rămâneau evazive. Joe se întrebă ce oare le ascundea. Hick se foia şi el de curiozitate, dar nu insistă. Momentan, voiau imaginea de ansamblu. Aveau s-o pistoneze mai târziu pentru detalii. O întrebă totuşi cum ajunsese să îl înjunghie pe Kinnard şi cum reuşise s-o facă.

– Găsise... Găsise o săgeată. A crezut că m-a prins, că mi-a găsit arma secretă.

– Nu știa de elicea ruptă.

– Nu. Am alergat până la ea și am reușit să o smulg dintre scânduri și... și... și am înfipt-o în el cât am putut eu de tare.

Se opri și coborî capul, privindu-și mâinile împreunate. Ajutorul de șerif Morrow îi dăduse o sticlă de alcool sanitar cu care să se curețe, dar petele de sânge erau încă evidente.

Le descrise cum Kinnard își smulsese lama din corp și cum ea îi bandajase rana cât se pricepuse mai bine, cum starea lui continuase să se înrăutățească peste noapte, cum făcuse febră.

– Apoi a sosit ajutorul de șerif, spuse ea. L-am implorat pe domnul Kinnard să se predea. I-am spus că nu voiam să mai fiu răspunzătoare pentru încă o moarte. Pentru moartea nimănui, nici măcar pentru a lui. Atunci mi-a cerut numele ofițerului FBI cu rangul cel mai înalt dintre cei care au discutat cu mine în legătură cu Josh. A spus că nu se va preda nimănui altcuiva. I-am dat numele dumneavoastră. Știți restul.

Joe era conștient că Jordie Bennett lăsase o sumedenie de goluri în povestea ei, mai mari decât Marele Canion, dar părea terminată și ajunseseră deja la marginea orașului.

Spuse:

– Mulțumesc, domnișoară Bennett. Știu că sunteți epuizată și sunt convins că nu v-a făcut plăcere să vorbiți despre experiența prin care ați trecut.

Se uită la Hick.

– Vrei să o întrebi ceva anume?

– Da.

I se adresă, privind-o prin oglindă.

– Apelul necunoscut de vineri seara. Ați spus că, înainte să vă ascundă telefonul, Kinnard a încercat să ia legătura cu respectiva persoană.

Jordie dădu din cap.

– Cum s-a întâmplat și când am sunat eu, nu a răspuns nimeni. Kinnard credea că Josh fusese cel care

mă sunase și încercase să aranjeze o întâlnire fie chiar cu el, fie cu un mesager care să-mi dea informații despre locul în care putea fi găsit. Ceva de genul ăsta.

- I-ați spus că n-a fost Josh?

- I-am spus că nu puteam fi sigură, dar că nu credeam că el m-a sunat.

- A insistat să-i spuneți cine a fost.

- Exact. Voia să recunosc că fusese Josh.

- De ce? De ce-și dorea atât de mult Kinnard să ia legătura cu fratele dumneavoastră?

- Se gândea că poate Josh ar fi fost dispus să plătească mai mult ca să mă țină în viață decât acceptase Panella să plătească ca să mă știe moartă.

- Mai mult de două milioane? întrebă Joe.

- Domnul Kinnard este convins că Joe a furat banii, nu Panella. Am încercat să-i explic că nu e așa.

- Dar intenția lui era să negocieze cu Josh pentru viața dumneavoastră?

- Da. Doar că nu a avut ocazia.

- Josh nu a răspuns când a sunat Kinnard.

- N-a răspuns nimeni. Și, cum v-am spus deja de o sută de ori, nu știu dacă era Josh.

Joe se uită la Hick, apoi întoarse din nou capul spre ea.

- De ce nu ne spuneți pur și simplu unde este, domnișoară Bennett?

- Unde e Josh? Nu știu!

- Nu Josh. Spuneți-ne unde-l găsim pe Billy Panella.

- Pe Panella? Nu am nici cea mai vagă idee.

Abia în acel moment își dădu seama că opriseră la intrarea acoperită a unui hotel din oraș. Se uită de la unul la celălalt, uluită.

- Ce-i asta? Ce căutăm aici?

- Ne-am permis să vă rezervăm o cameră.

- De ce?

- Ca să vă puteți curăța, odihni. Să puteți dormi, să mâncați bine, să vă odihniți. Va trebui să discutăm din nou mâine.

Jordie se uită la Joe, apoi la Hick, apoi din nou la Joe, acum cu o expresie mai degrabă nedumerită decât speriată.

– Am un mic apartament lângă birourile Extravaganza, pentru serile în care trebuie să rămân la serviciu. Credeam că acolo mă duceți.

– Toți jurnaliștii din statul nostru și din cele vecine sunt strânși în jurul birourilor Extravaganza. La fel și în jurul casei dumneavoastră din Tobias. Dacă rămâneți aici, nu veți fi hărțuită. Aveți și room-service. E mai aproape de biroul nostru, unde ne vom revedea mâine la prima oră. O femeie din departamentul șerifului vă aduce niște haine din casa dumneavoastră din Tobias. De fapt...

Joe se uită la ceasul de la mână.

– Cred că vă așteaptă deja în cameră.

– Mă duc să verific.

Hick coborî din mașină, îi arătă insigna portarului și îl rugă să lase mașina acolo unde era, pentru moment.

Joe întinse mâna spre mânerul portierei din dreptul lui, dar Jordie Bennett îl opri.

– Stați puțin. Despre ce e de fapt vorba?

– V-am spus...

– Mi-ați spus multe și nimic. Sunt în arest la domiciliu?

– Poftim? Nu! făcu Joe, dându-și seama cât de fals suna. Este strict o măsură de precauție, pentru protecția dumneavoastră.

– Protecție față de cine?

– De presă.

Îl privi cu dezgust și cu o umbră de dezamăgire.

– Știu cum să mă descurc cu presa. Mai încercați.

– Dumneavoastră și nevastă-mea, mormăi Joe. Și ea mă citește ca pe o carte.

Atitudinea lui nu o impresionă. Continua să-l privească fix, solicitându-i un răspuns sincer.

Joe capitulă, oftând.

– Am fost contactați de fratele dumneavoastră.

– Poftim?

Suflă aerul din plămâni cu atâta putere, încât pieptul i se curbă ușor în interior.

– Când?

– Noaptea trecută. M-a sunat direct pe telefonul mobil în timp ce băteam câmpii – la propriu – căutându-l.

Îi explică circumstanțele.

– S-a întâmplat înainte să mă cheme Morrow ca să discut cu Kinnard și să vă salvez.

– Unde era Josh? Era bine? Ce-a spus?

– Păi, nu s-a predat. Ultima oară când a fost văzut era pe jos. În dimineața asta, au adus câini dresați ca să încerce să-i ia urma.

– Câini? făcu ea, îngrozită.

– A evadat, domnișoară Bennett. Mi-a dat peste nas. Mi-a spus că ar trebui să renunțăm la încercările de a-l găsi. A jurat că n-o să-l prindem niciodată și că n-o să se predea. Dar încă mai încearcă să cadă la înțelegere. De data asta, dacă-i garantez că vă aduc înapoi în siguranță, îmi spune ultima adresă a lui Panella.

– A știut în tot acest timp și totuși...

– Vă surprinde?

– Dacă știa, de ce n-a spus?

– Pentru că este un delincvent. Nu a fost condamnat pentru presupusele lui crime, încă, dar știm foarte bine amândoi că este un escroc. Și se pricepe să mintă chiar mai bine decât știe să manipuleze.

Jordie nici nu-l aprobă, nici nu-l contrazise, așa că Joe continuă:

– Tot timpul am bănuit că Josh mai are vreo câțiva asi în mânecă, în așa fel încât, dacă se întâmpla să intre vreodată în încurcătură – cum s-a întâmplat în momentul în care ați fost răpită – să aibă cu ce să joace. A scos unul noaptea trecută.

– De ce-ați intrat în joc? Nu puteați să-i garantați c-o să mă aduceți înapoi în siguranță.

– Nu, nu puteam. Sincer? În acel moment credeam că sunteți probabil deja moartă și că leșul dumneavoastră zace pe fundul vreunei mlaștini. I-am spus și lui Josh asta. Singura garanție pe care puteam să i-o dau era faptul că voi face tot ce ținea de mine ca să vă găsesc, vie

sau moartă, şi i-am promis că n-o să mă dau bătut până când n-o să ajung la un rezultat. S-a tocmit, a negociat. A tras, a vrut să scoată mai mult. Ştiţi cum e el. În cele din urmă, a acceptat înţelegerea.

– V-a spus unde e Panella?

– Pretinde că nu ştie asta, dar mi-a spus destinaţia spre care se îndrepta când a plecat. Costa Rica.

Joe o privi atent, pregătit să-i înregistreze orice reacţie, dar, când Jordie nici măcar nu clipi, continuă:

– Trebuia să fie doar prima lui oprire în drumul spre America de Sud, după spusele lui Josh, care a spus că ştie lucrul ăsta pentru că ultima lui sarcină oficială când încă mai lucra pentru Panella a fost să transfere nişte bani într-un cont uşor accesibil dintr-o bancă de acolo.

– Cel puţin veţi şti de unde să începeţi să-l căutaţi.

– Am şi început. Ce-am găsit până acum?

Îşi masă fruntea, ca şi cum l-ar fi durut să-i spună ceea ce trebuia.

– Singurul moment în care Billy Panella a stat oficial în Costa Rica a fost cu aproximativ o lună înainte să-i demascăm escrocheria. A petrecut un weekend prelungit într-o staţiune de lux de lângă San Jose.

Îşi coborî mâna şi o privi direct.

– Cu dumneavoastră.

Buzele ei se depărtară, dar nici un sunet nu ieşi dintre ele. În cele din urmă, le închise.

Joe numără în gând până la zece, aşteptând-o să nege, să se justifice, să zică ceva. Când nu spuse nimic, ieşi din maşină, deschise portiera din spate, se aplecă şi îi luă braţul.

– Până când elucidăm acest mister, sunteţi înregistrată aici sub numele de domnişoara Jones, iar colega dumneavoastră de cameră este Gwen, agent federal.

capitolul 23

Târziu în după-amiaza zilei de vineri, biroul şerifului din Terrebonne Parish a hotărât că toate dovezile

fuseseră adunate din celebrul bar. Banda galbenă fu înlăturată și localului i s-a permis să se redeschidă.

Vorba s-a răspândit repede și în curând parcarea deveni neîncăpătoare pentru clienții veniți de la kilometri depărtare să vadă locul în care se petrecuse drama de vineri seara.

Barmanul recrută ajutoare dintre clienții de încredere ca să poată face față la comenzi în timp ce el spunea iar și iar povestea care conținea detaliile picante omise de jurnaliști în reportajele lor.

Dar adevărata vedetă a serii era, în mod incontestabil, Royce Sherman. Masa de biliard la care se afla cu prietenii lui în clipa în care se hotărâse să o abordeze pe Jordan Bennett deveni centrul atenției.

– De unde să știu că o să mă trezesc cu federalii pe cap dacă mă dau la ea? Ca să nu mai spunem...

Își trecu un braț pe după umerii consoartei lui într-un gest atât de larg, încât vărsă jumătate din cel de-al treilea pahar de Jack și Cola peste bluza ei cea nouă.

– Ca să nu mai spunem ce probleme mi-a creat cu doamna, aici de față.

Doamna nu părea amuzată, dar publicul din jur era absolut fermecat și asculta vrăjit relatarea extrem de înflorită a conversației pe care Royce o avusese cu Jordie.

Tânărul se delecta în noua descoperita celebritate. Nimeni n-avea să mai spună vreodată despre el că e un ratat, că nu e-n stare de nimic. Numele lui fusese menționat de mai multe ori în *Times-Picayune*. Până și afurisita de Coana Mare fusese impresionată când un interviu cu Royce apăruse la televizor, la știrile de la ora zece, în care armăsarul ei era catalogat drept principala pistă în cazul răpirii lui Jordie Bennett.

Pe măsură ce ora înainta, barul era tot mai plin. Nimeni nu-l observă pe bărbatul care intră cu un grup de care nu aparținea. Nimeni nu observă când se detașă de grup și se așeză în cel mai întunecat colț al barului, unde rămase pândind în umbră.

Era cel mai îndepărtat loc de tonomat. Nu s-a apropiat de barmanul sociabil și vorbăreț, nu a comandat nimic de băut. A rămas pur și simplu privindu-l pe Royce

și ascultându-i povestea, care era din ce în ce mai gogonată și în care rolul jucat de el creștea exponențial.

– Nu știam nimic despre cazul de fraudă. A trebuit să-l caut pe Google pe Billy Panella ca să aflu ce legătură avea cu fata asta.

Aici, ochii i se măriră.

– Uaaa! Măiculiță mamă! Frate-său trebuie că e cel mai dobitoc om de pe fața pământului dacă s-a găsit să-l înșele tocmai pe Panella ăsta. Reporterul ăla de la TV m-a întrebat dacă eu cred că Panella i-a trimis pe Bolden și pe celălalt tip ca să se răzbune pe Josh Bennett. Păi, da, normal, i-am zis. Dar le-am încurcat eu ploile când m-am băgat să vorbesc cu fata. Sincer, dacă soră-sa mai e încă în viață, mie trebuie să-mi mulțumească.

– Poți s-o mai spui o dată, Royce, murmură bărbatul din colț.

Doamna lui Royce se sătură în sfârșit de gargariseala lui. Îi sugeră că era timpul să plece. Când Royce spuse că nu terminase încă, femeia *insistă* să plece. Royce o ignoră. Apoi ea îi strigă un ultimatum: fie pleca împreună cu ea chiar în clipa aia, fie n-avea de ce să se obosească să mai vină acasă.

Royce o salută cu un *Adios!* De data asta, își trecu brațul pe după umerii unei tinere cu ochii măriți, care îi ascultase cu mare atenție povestea, părând să o apreciez în mod deosebit.

Iubita lui Royce ieși din bar cu o atitudine sfidătoare, însoțită de două prietene care o susțineau în totalitate. Bărbatul din colț le auzi sfătuind-o să schimbe yala de la ușă și spunându-i că ar fi fost mai bine să nu-l mai vadă niciodată pe nenorocitul ăla.

Trecu încă o oră. Royce Sherman era din ce în ce mai beat, iar tânăra admiratoare se lipea tot mai mult de el. Cu o mișcare deosebit de ademenitoare, întinse mâna și-l apucă de barba subțire, trăgându-i fața înspre a ei. Se sărutară în timp ce mulțimea aclama și scotea sunete de încurajare.

Spectacolul aproape că-l făcu pe bărbatul din colț să rateze apelul telefonic.

Deși bucuros că aparatul, care fusese inert întreaga zi, prinsese în sfârșit viață, era totodată foarte nervos că telefonul pe care-l așteptase sosise atât de târziu. Se strecură pe lângă perete până când ajunse la ușă, pe care o deschise cu un sentiment de ușurare, și ieși din bar.

Scoase telefonul din buzunar și, în timp ce-și croia drum prin parcare, îndreptându-se spre mașina lui, privi ecranul. Număr necunoscut. Dar nu putea fi decât o singură persoană: Shaw Kinnard. Și nu-l putea suna decât dintr-un singur motiv: o omorâse pe Jordie și-și voia banii.

Tocmai se pregătea să răspundă, dar se opri, răzgândindu-se. În orice tranzacție, cel care rezista cel mai mult ieșea în avantaj. Până acum, Kinnard se ținuse pe poziții. Lasă-l pe el să stea acum ca pe ace.

Nu trebui să aștepte mai mult de trei minute înainte ca telefonul să vibreze din nou. Cu un rânjet satisfăcut, scoase laringele electronic din buzunar și îl puse peste microfon.

– Sper că mă suni să-mi spui că e moartă.

– Mă tem că nu, Billy.

Nu era vocea asasinului.

– Sunt agent special Joe Wiley, FBI, biroul din New Orleans.

– *La dracu'!*

Înjurătura ieși înainte să-și poată controla reacția. Și, dacă tot începuse, își vărsă întreaga frustrare în urechile agentului.

Nepărând în vreun fel impresionat de litania de obscenități, agentul vorbi peste el, adresându-i-se pe un ton conversațional.

– Povestea n-a ajuns încă în presă, așa că ai parte de exclusivitate. Shaw Kinnard a fost arestat. Jordie Bennett e în viață și nevătămată, și se află sub pază, în custodia noastră. Așa că planul tău de răzbunare s-a terminat. Și asta nu e totul, Panella. Josh Bennett e încă în libertate, *dar* a luat personal legătura cu mine și – probabil că n-o să te surprindă – te-a turnat încă o dată. O să te vândă...

Văzând roşu în faţa ochilor, nu aşteptă să audă ce altceva mai avea de spus agentul, ci întrerupse imediat convorbirea, apoi întoarse telefonul şi-i scoase bateria. Se duse pe malul apei până când ajunse suficient de aproape pentru o aruncare bună şi azvârli atât telefonul, cât şi bateria în apă.

Fiecare vas de sânge i se dilatase de furie. Se întoarse în maşină, unde putea să spumege în voie, gândindu-se la implicaţiile telefonului pe care îl primise. Nu le putea ignora, nici subestima. Poate că vestea că Jordie fusese salvată nu era încă publică, dar federalul păruse prea mulţumit de sine ca să nu-l creadă.

Cu siguranţă, fusese o lovitură zdravănă. În mod clar, făcuse o greşeală când îi angajase pe Mickey Boldlan şi pe partenerul lui de ocazie. Dar asta era poveste veche de-acum. Trebuia să se gândească la viitor, nu la trecut.

Stătu aşa, mocnind, îşi recapitulă totul în minte şi ajunse în cele din urmă la concluzia că exista şi o parte pozitivă. Shaw Kinnard fusese scos din joc. Autorităţile îl arestaseră şi aveau suficiente dovezi cât să-l condamne pentru o crimă capitală. Era în firea lui să mintă, aşa că nimeni n-avea să creadă nimic din ce le-ar fi putut spune. Şi, în orice caz, apăruse prea târziu în scenă. Nu ştia nimic substanţial despre parteneriatul Panella-Bennett.

Partea proastă era că ştia Jordie. Iar Jordie era în viaţă, bine-mersi, sub protecţia FBI-ului.

Tot trebuia să moară, dar n-avea de gând să se mai bizuiască pe altcineva ca să facă treaba. Gata cu asasinii plătiţi. Nu putea avea încredere nici în competenţa, nici în loialitatea lor. În plus, îl încânta ideea de a face singur treaba. Perspectiva morţii avea darul de a zdruncina chiar şi cele mai tari caractere. Simţea furnicături la ideea de a băga groaza în căţeaua aia îngâmfată, de a privi apoi cum viaţa se scurge din ochii ei albaştri. Da, avea să-i facă mare plăcere să vadă asta.

Firește, existau şi riscuri în a ieşi din ascunzătoare, dar răsplata era mai mare. De acum înainte, ori de câte

ori o să vrea o treabă făcută ca lumea și în timp util, o s-o facă singur.

Începând din acest moment.

Lângă el, Jordie stătea întinsă, goală și moale.

Ei bine, moale cu excepția sfârcurilor care i se întăriră în clipa în care și le frecă de pieptul lui. Prinse unul între degete și îl strânse ușor. Scoase un sunet ca un tors de pisică. Își strecură limba în gura ei, ca să-i prindă vibrațiile dulci.

Cineva aproape că le strică sărutul izbindu-se de pat, și Shaw ar fi vrut să se rățoiască la persoana care îi întrerupsese, pentru că sărutul lui Jordie era delicios. Și nu era o participantă pasivă – era activă și foarte implicată. Gura i se strânse peste buzele lui și Shaw...

– Cum se simte?

– Oh, domnule doctor. Am crezut că ați plecat acasă.

– Mă pregăteam să plec, dar mi-am zis să mai trec o dată pe la el.

– S-a foit, dar nu s-a trezit încă. Semnele vitale sunt bune.

– Temperatura?

– Normală.

Undeva în adâncul minții lui, Shaw își dădea seama că nu era o idee bună să o sărute pe Jordie, dar, acum că începuse, nu se mai putea opri pentru nimic în lume. Deși, să cataloghezi ce se întâmpla acum drept un simplu sărut, ar fi fost ca și cum ai fi comparat flacăra unei lumânări cu un incendiu. Era dincolo de orice așteptare. Îi oferea accesul nerestricționat. Gura îi era incredibil de sexy. Sânii i se ridicau atât de ușor. Cu cât îi oferea mai mult din ea, cu atât voia mai mult.

Dacă s-ar fi aflat despre această obsesie a lui, ar fi ajuns de râsul lumii. Avea reputația unui om dur, nemilos, neînduplecat. O brută lipsită de orice sentimente. Nimeni nu s-ar fi așteptat ca Shaw Kinnard să se înmoaie în fața unei femei.

Oh, Dumnezeule! Se *înmuiase?* Nu. Era încă tare. Nu-i aşa?

Nu era sigur. Ceva nu era exact aşa cum ar fi trebuit. Simţea ceva pulsând insistent undeva în partea dreaptă. În mod straniu, nu voia să exploreze sursa acestei ciudate presiuni. Nu o putea explora decât pe Jordie, cu fiecare rotunjime ademenitoare a trupului ei.

– Îmi pare rău, domnule, nu puteţi intra aici.

– Sunt ajutor de şerif Clint Morrow.

– Iar eu sunt chirurgul care tocmai i-a pus acestui om maţele la loc. Este încă la terapie intensivă. Trebuie să plecaţi.

– Este prizonierul meu.

– Dar e pacientul meu.

Indiferent la cearta lor, Shaw îi ignoră. Voia să o atingă pe Jordie şi, judecând după felul în care ea se lipise de el, fierbinte şi insistentă, şi ea voia acelaşi lucru.

Îşi coborî o mână pe abdomenul ei neted şi i-o strecură între picioare.

„Da, Shaw, da."

Muzică în urechile lui. Pentru că, după tot ce îndurase din cauza lui, ar fi trebuit să-l urască. Ar fi trebuit să-i fie frică de el, dar nu-i era. Se arcuia lângă el pătrunsă de dorinţă şi şoptindu-i încurajări deocheate cu buzele lipite de ale lui.

– Kinnard? Kinnard? Mă auzi?

– Domnule şerif Morrow! Ce căutaţi înapoi aici?

– Verificam doar dacă şi-a revenit.

– Nu şi-a revenit. Şi am auzit când doctorul v-a spus să plecaţi.

– Kinnard mă poate auzi?

– Este lipsit de cunoştinţă.

– Poate că se preface.

– Este încă sub efectul anesteziei. În orice caz, trebuie să aşteptaţi până mâine dimineaţă, după consult. Abia atunci doctorul va stabili dacă pacientul poate fi interogat. Doar nu pleacă nicăieri. Chiar este nevoie să-l ţinem legat?

Cineva trase de mâna lui Shaw. Nu se mişcă. Nu aia. Mâna cealaltă o mângâia pe Jordie în cele mai fine părţi ale trupului unei femei. Şi ea se apăsa peste palma lui, plină de dorinţă, invitându-l. Îşi băgă degetul mijlociu înăuntrul ei, îl umezi şi îl trecu apoi peste punctul ei cel mai sensibil. Îşi coborî apoi capul şi-şi trecu limba peste sfârcul ei.

Îi prinse părul între degetele ei, rostindu-i numele în şoapte şi suspine, implorându-l să nu se oprească.

– Cătuşele trebuie să rămână. La ambele mâini. Ai grijă să înţeleagă toată lumea lucrul ăsta. Nu vă lăsaţi păcăliţi. E un om periculos. Acum două seri, a împuşcat un om în moalele capului.

– Ei bine, n-o să împuşte pe nimeni în seara asta. Vă rog, domnule. O să-mi faceţi probleme dacă nu plecaţi de aici. Nu am voie să vă las. Vă rog. O să mai treacă încă ore bune până să-şi revină.

Plecară. Slavă Domnului! Acum se putea bucura în linişte de visul lui erotic.

Respiraţia lui Jordie devenise întretăiată. Într-un limbaj şocant de explicit, îl imploră să-şi strecoare degetele înăuntrul ei. Fu fericit să-i facă pe plac.

Pe toţi dracii! Crezuse că gura ei era udă şi fierbinte şi strâmtă.

Se încordă, trăgându-i degetele mai adânc. Le trase încet înapoi şi, când scoase un scâncet de protest, le împinse la loc. Mai sus. Strânse mai tare.

Apoi, în mod miraculos, aşa cum doar în vise se întâmplă, se trezi dintr-odată peste ea, şi nu degetele, ci altă parte a corpului lui era împinsă adânc înăuntrul ei. Jordie se strângea în timp ce el se împingea în ea. Dumnezeule, cât era de bine!

Niciodată nu-i plăcuseră preludiile prea lungi – nici săruturile, că veni vorba. Preferase întotdeauna să treacă peste preambul, direct la evenimentul principal. Nu şi acum. Nu cu Jordie. Nu se grăbea. Îi plăcea să o facă aşa, în tihnă.

Partea cea mai bună era că nu se ducea nicăieri. O putea ține tot așa foarte mult timp. Până dimineața. Ore întregi.

Jordie se trezi brusc, de parcă ar fi zgâlțâit-o cineva.

Se așteptase să se găsească întinsă pe bancheta din spate a unei mașini, cu mâinile și picioarele legate. Avu nevoie de câteva secunde ca să-și aducă aminte că era într-o cameră de hotel. Avea așternuturi curate și o pernă din cel mai moale puf. Nu era zăpușeală. Camera era răcită de aparatul de aer condiționat.

Totuși, deși nu mai era ostatică într-un garaj murdar, nu se afla în acest hotel din propria ei alegere.

Ceasul de pe noptieră arăta ora patru și jumătate noaptea. Dând la o parte așternuturile, se ridică din pat și se duse la baie. După ce folosi toaleta, lăsă capacul și se așeză pe el, cu coatele pe genunchi, cu capul în palme.

Shaw era bine? Avea să-și revină? Mai era măcar în viață?

Era o adevărată tortură să nu știe ce se întâmplase cu el.

Gwen Sunder, femeia ofițer din departamentul șerifului cu care împărțea camera, primise telefoane în diverse momente în timpul după-amiezii și al serii, dar nu-i spusese lui Jordie ce fel de telefoane fuseseră.

Când se prefăcuse că adormise, lăsase intenționat ușa dormitorului întredeschisă, în speranța că va surprinde suficiente frânturi din conversațiile telefonice ale femeii cât să poată pune cap la cap niște răspunsuri solide la întrebările care nu-i dădeau pace.

Dar fie Gwen își dăduse seama că trăgea cu urechea, fie avea un timbru vocal neobișnuit de încet.

Când Jordie renunțase să se mai prefacă adormită, când ieșise din dormitor și o întrebase direct dacă aflase ceva despre Shaw, răspunsul fusese:

– La ultimul raport, era încă în operație.

Fusese tot ce reușise Jordie să obțină de la ea și nu avea de unde să știe dacă era sau nu adevărat. „Încă

în operație" ar fi putut însemna că murise pe masa de operație și îl lăsaseră acolo.

Gwen nu-i spuse mai multe nici despre Josh. După ce Jordie întrebase de mai multe ori dacă se mai luase în vreun fel legătura cu el, femeia îi spusese că agentul Wiley sunase în repetate rânduri la numărul de pe care îl apelase Josh.

– Nici nu a răspuns, nici n-a sunat.

Vestea despre salvarea ei nu apăru la știri decât abia la edițiile de seară. Poate că Josh, oriunde era, aflase până acum. Poate că încercase să o contacteze direct. Gândindu-se la această posibilitate, o întrebase pe Gwen dacă-i fusese recuperat telefonul mobil.

– A fost găsit în mașina lui Kinnard.

– Dar am căutat în mașină! Cu foarte mare atenție.

– Se pare că îi găsise o ascunzătoare ingenioasă.

– L-aș dori înapoi, vă rog.

– Îmi pare rău, domnișoară Bennett. A fost catalogat drept probă.

Probă pentru ce? se întrebă Jordie. Împotriva cui? Gwen nu specificase și Jordie nu voia să o întrebe, temându-se de posibilul răspuns.

În orice caz, se îndoia că Josh ar fi fost într-atât de neprecaut încât să o sune pe telefonul ei. Cu siguranță știa că autoritățile îl monitorizau îndeaproape, în speranța că ar putea folosi un eventual apel pentru a-i afla locația.

După ce se consultase cu agentul Wiley, Gwen îi permisese să ia legătura cu angajații de la birou, cu condiția să discute cu telefonul dat pe difuzor. Angajații ei deveniseră necaracteristic de emoționați în momentul în care îi auziseră vocea. Își exprimaseră ușurarea și recunoștința pentru faptul că era nevătămată.

Nimeni nu aduse vorba de Josh, așa că fu scutită de a aborda acest subiect cu ei. La fel cum nu le oferi nici vreun detaliu despre răpirea și salvarea ei, în principal pentru că Gwen o instruise să nu spună nimic.

– Puteți să spuneți fără să vă dați seama ceva care să împiedice buna desfășurarea a investigației.

Jordie nu vedea cum ar fi fost cu putință una ca asta, dar nu o contrazise, în primul rând pentru că nu se simțea pregătită să vorbească despre cele treizeci și șase de ore petrecute alături de Shaw Kinnard.

Nu avea habar când i se va permite să se întoarcă la serviciu și la o viață normală. După ce vorbi cu angajații, se simți ruptă de realitate și secată de energie. Orele care mai rămăseseră din zi păreau să se întindă goale și nesfârșite în fața ei.

Profitase de cada cu jacuzzi a apartamentului de hotel și-și frecase atât de viguros părul cu șampon, încât simțise că o ustură pielea capului. Folosise o periuță de dinți de rezervă ca să curețe sângele închegat – sângele lui Shaw – de sub unghii.

Gwen îi adusese haine curate și obiecte de toaletă de la casa ei din Tobias, așa cum spusese Wiley.

Jordie fusese bucuroasă să-și schimbe hainele pătate de sânge cu unele curate, deși simți o strângere de inimă când trebui să i le dea lui Gwen. Jordie n-ar fi putut explica impulsul de a le strânge la piept și de a nu le mai da drumul.

De când ajunsese, comandaseră două mese la room-service. Jordie ar fi trebuit să fie lihnită, dar abia dacă se atinsese de mâncare. După ce băuse jumătate de pahar din sticla în miniatură de vin alb de la bar, la încurajarea lui Gwen, spusese că se simte epuizată și se dusese la culcare.

O surprindea acum faptul că reușise totuși să doarmă, dar își imagina că trupul ei solicitase odihna, fie că ea și-o dorea sau nu. Somnul o întremase din punct de vedere fizic, dar se trezise brusc, cu aceeași stare de anxietate.

Cu privirea pironită pe dalele reci de gresie de sub picioarele ei, se gândi cu groază la ziua de mâine și la surprizele pe care aceasta ar fi putut să i le rezerve. Apoi își dădu seama că *era* deja mâine. Nu avea încotro, trebuia să înfrunte realitatea.

Când se întoarse în dormitor, Gwen o aștepta în cadrul ușii care dădea spre sufrageria apartamentului.

Şeriful Gwen Saunders era de înălţime medie, cu o constituţie durdulie - cu aproximativ douăzeci de kilograme mai mult decât ar fi trebuit - de care însă nu părea să fie câtuşi de puţin jenată. Nu era afurisită, doar... oficială. Era în alertă maximă chiar şi la patru şi jumătate dimineaţa. Nu că Jordie o putea învinovăţi. Evadarea lui Josh nu inspirase prea multă încredere între departamentele guvernamentale şi familia Bennett.

Gwen o întrebă:

- E totul în regulă?

- Am avut doar nevoie la baie.

- Vă pot aduce ceva?

- Nu, mulţumesc.

- Am primit un SMS de la Joe Wiley după ce v-aţi dus la culcare.

Jordie simţi cum i se strânge inima. *Shaw?*

- Vrea să fim în biroul lui la nouă şi jumătate, spuse Gwen, spulberându-i speranţa, şi teama de a afla ceva despre situaţia lui Shaw.

Continuă prin a-i spune lui Jordie că aranjase să le fie servit un mic dejun simplu, cafea şi chifle, la ora opt.

- Dacă nu cumva vrei să comand altceva.

- Nu, e-n regulă.

Gwen o întrebă la ce oră voia să fie trezită. Jordie îi spuse o oră.

- Dar să mă trezeşti imediat dacă primeşti vreo veste.

Gwen dădu din cap, dar nu-i promise nimic.

- Mai odihniţi-vă.

Închise uşa când ieşi din încăpere.

Jordie se întoarse în pat, se rostogoli pe o parte şi se ghemui cu genunchii la piept.

Ce încurcătură oribilă!

Josh pusese totul în mişcare în clipa în care evadase, dar nu era cinstit să îl învinovăţească exclusiv pe el pentru situaţia în care se afla acum. Era şi vina ei. Când agenţii FBI veniseră să stea de vorbă cu ea, cu şase luni în urmă, şi o întrebaseră în mod specific despre relaţia ei cu Billy, ar fi trebuit să le spună despre blestemata

aia de excursie în Costa Rica. Firește, nu știuse atunci nimic despre fondurile pe care Josh le transferase acolo ca să faciliteze fuga lui Panella.

Și făcuse o greșeală enormă și vineri seara, când se dusese în barul ăla nenorocit. Când Josh fusese luat de agenții guvernamentali și îi spusese „Am terminat", ar fi trebuit să vorbească serios. Ar fi trebuit să ignore apelul anonim.

În schimb, reacționase așa cum o învățaseră ani întregi de răspunsuri condiționate. Nu era greu să uiți vechile obiceiuri - era *imposibil!* Cel puțin așa se părea. Josh avea nevoie de ea, așa că dăduse fuga în ajutorul lui, plonjând astfel cu capul înainte în cumplita situație în care se afla acum. Era suspectată de FBI.

Și mai era apoi problema cu Shaw Kinnard. Când venea vorba de bărbatul care o răpise, mintea și inima ei îi spuneau lucruri total diferite. Nu, nu era o exprimare corectă. Era în derivă, în mijlocul furtunii.

Îl văzuse ucigând un om cu sânge rece. Deși nu fusese crud cu ea, nu o lăsase nici o clipă să uite că era ostatica lui, că se afla sub amenințarea morții. O ținuse în nesiguranță, speriată. Soarta ei fusese la bunul lui plac.

„Din clipa în care te-am văzut, viața ți-a fost cruțată."

Adevăr? Sau doar niște cuvinte care s-o amețească? Fusese înclinată să-l creadă. Voise foarte mult să-l creadă, nu ca ostatică, ci ca femeie.

Iar acesta era aspectul care o speria cel mai mult, din întreaga experiență. Din acest motiv se afla acum în mijlocul vârtejului de emoții conflictuale și de neînțeles.

În clipa în care îl văzuse urcat în ambulanță, cu cătușele la mâini, ar fi trebuit să se prăbușească de ușurare. În schimb, nu simțise decât disperare. Ea îi provocase rana, dar o durea să știe că suferea atât de cumplit. Dacă trăia, avea să îndure o pedeapsă dură pentru tot ce făcuse. Lucrul ăsta ar fi trebuit s-o bucure. N-o bucura.

Gândul la chipul lui întunecat nu o făcea să se cutremure de repulsie, așa cum ar fi trebuit. În schimb, își dorea cu disperarea să-l revadă. Când își aminti cum o atinsese, trupul nu i se încordă. Mai degrabă simți până în măduva oaselor dorința de a fi atinsă din nou.

Nu încercă să-şi şteargă sărutul din minte, ci se agăţă lacomă de amintirea lui, regretând profund faptul că se limitase doar la unul.

Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, fericită la simplul gând că era în viaţă.

Era bucuroasă că scăpase. Dar nu se simţea cu adevărat fericită. Din cauza sentimentului intens că pierduse nişte posibilităţi ce nu apucaseră să se materializeze.

capitolul 24

Josh aştepta nerăbdător să se facă ziuă.

Stătea aşezat la masa din bucătărie, jucându-se cu o cutie de scobitori, aproape sărind de pe scaun la fiecare sunet. Îşi amintea de un abţibild pentru bara din spate a maşinii, care fusese la modă cu câţiva ani în urmă: ŞI TU AI FI PARANOIC, DACĂ TOATĂ LUMEA TE-AR URMĂRI.

Întunericul îl făcea agitat, dar îi era teamă să aprindă lumina, mai teamă acum decât înainte. O lumină aprinsă dusese la capturarea lui Shaw Kinnard. Fusese doar unul din amănuntele surprinzătoare dezvăluite la ştirile de noapte.

În reportaj se spunea că un pescar zărise o lumină într-o clădire pe care o ştia abandonată de ani de zile. Alertase autorităţile locale şi astfel Jordie fusese salvată, iar Shaw Kinnard arestat.

Noroc chior pentru ea. Ghinion dezastruos pentru el.

Ca urmare, Josh trăsese învăţăminte serioase din lecţia asta, închisese numaidecât televizorul şi nu mai aprinsese de atunci nici o lumină. Bezna totală era mai sigură, dar îi întindea nervii la maxim.

În timpul primelor ore ale dimineţii, trecuse tiptil de la o fereastră la alta, temându-se că, în clipa în care va privi afară, va vedea bărbaţi în uniformă, înarmaţi, apropiindu-se pe nesimţite, înconjurând casa, întinzând o plasă ca să nu mai poată scăpa.

Nu se pricepea prea bine la arme, dar păstra un pistol încărcat la îndemână, pe masă, lângă cutia de scobitori. Se bucura că se gândise din timp la asta și că lăsase arma aici, în casă, împreună cu mâncarea semi-preparată din congelator și conservele din cămară. Îl făcea să se simtă o idee mai liniștit. Cu arma la îndemână, nu se simțea chiar atât de gol, de expus.

Detesta să se simtă gol și expus. Chiar și în propriul duș. Pentru că, din când în când, oricât ar fi încercat să evite acest lucru, i se întâmpla să se zărească în oglinda din baie și să vadă cicatricele oribile.

Se mai estompaseră, odată cu trecerea timpului. Nu mai erau roșii sau roz, ci albe-sidefii, strălucitoare, ca niște viermi dezgustători care-i brăzdau spatele. Își amintea cum i se spusese cât de norocos era că le putea ascunde sub haine. Chiar și Jordie îi spusese asta odată.

– Nimeni n-o să știe vreodată că sunt acolo.

Urlase la ea că știa *el* că sunt acolo.

Acest fapt incontestabil îi închisese gura. Nu mai încercase niciodată să-i spună aberația asta.

Frustrat că-și amintise de diformitatea lui, răsturnă cutia de scobitori peste marginea mesei. Se împrăștiară pe podea. În continuare agitat, se întinse după unul din telefoanele mobile și îl săltă în palmă. Scosese bateria din cel pe care-l folosise ca să-l sune pe Joe Wiley. Acesta era un telefon nou, cu o bateria nouă, și era încărcat.

Era tentat să-l sune din nou pe Wiley, să-l întrebe dacă ce se spusese la televizor despre Jordie era adevărat, dacă, într-adevăr, scăpase nevătămată din acel calvar. Era totodată curios dacă Wiley o întrebase încă despre Costa Rica.

Probabil că era furioasă pe el pentru că spusese FBI-ului despre escapada ei împreună cu Panella.

Din ziua în care Jordie se întorsese din America Centrală, subiectul fusese închis. Tabu. Încercările lui Josh de a afla detalii despre cele petrecute fuseseră primite cu o tăcere glaciară. Probabil că era încă un subiect sensibil pentru ea.

Dar trebuise să-i dea ceva lui Wiley seara trecută, nu? Oare Jordie ar fi preferat să rămână în mâinile lui Shaw

Kinnard, un criminal înrăit? Spuseseră la televizor că fusese „grav rănit", dar nu divulgaseră natura acestei răni, nici nu spuseseră cum ajunsese Kinnard să fie rănit.

Josh spera că murise.

Se lăsă în genunchi şi strânse scobitorile folosindu-se de pipăit, ca să le pună înapoi în cutie. Apoi făcu un nou circuit al parterului casei, străbătând camerele întunecate în vârful picioarelor, trăgând din când în când cu ochiul pe fereastră. Nu era nevoie să mai verifice şi la etaj. O făcuse deja de două ori.

Afară, nici o mişcare. Era în regulă.

Dar suspansul de a nu şti ce se întâmplase cu Jordie îl omora. Cedând tentaţiei, se întoarse în bucătărie, luă telefonul şi formă numărul agentului Joe Wiley. După trei apeluri, bărbatul răspunse. Părea ameţit, ca şi cum telefonul l-ar fi trezit din somn.

– Am auzit de Jordie. E într-adevăr bine?

– Salut, Josh. Chiar mă întrebam când o să cedezi şi-o să mă suni. Am pus chiar un pariu cu soţia că...

– *Este bine?*

– E bine. Dar de ce nu vii să vezi cu ochii tăi? Vin eu să te iau, te duc direct la ea.

– Bărbatul care a răpit-o e mort?

– Din ultimele rapoarte pe care le-am primit, nu. Dar nu eşti singurul care speră să dea colţul.

Josh recunoscu momeala din afirmaţia agentului.

Chiar şi aşa, nu putu rezista.

– Sunt sigur că şi Jordie îl vrea mort. I-a făcut ceva? A rănit-o?

– Ea zice că nu. Dar nu la Jordie mă refeream. Am vorbit cu Billy Panella în seara asta.

Josh pufni:

– Minţi.

– Acum câteva ore.

– Minţi!

– Te-am minţit eu vreodată, Josh? Gândeşte-te. Ţi-am spus întotdeauna adevărul, chiar şi atunci când n-aş fi vrut.

– Panella e în America de Sud.

– Posibil, dar l-am pus la curent cu ce se petrece aici.
– Încerci doar să mă sperii.
– Tu hotărăşti dacă e sau nu cazul să fii speriat.
– Ce vrea să-nsemne asta?
– Când i-am spus lui Panella că l-am prins pe Kinnard şi că Jordie e bine, sănătoasă, a înjurat de mama focului. Şi cu ce diversitate! Câteva cuvinte, chiar a trebuit să le caut în dicţionar.
– Asta nu mă sperie, zise Josh. Întotdeauna înjură când e furios, şi era furios pentru că nu a reuşit să o omoare pe Jordie.
– De data asta. Eu cred că o să încerce din nou, pentru că... uite care-i treaba, Josh. E posibil să mă fi scăpat şi să-i fi spus că ne vinzi din nou informaţii, în încercarea de a te pune bine cu noi.
– Dumnezeule!
– Acum eşti speriat? Pentru că ai un motiv bun.
Josh începu să se bâlbâie.
– Fii isteţ, Josh. Spune-mi unde eşti.

Lui Shaw nu-i plăcea să doarmă. Considera somnul o pierdere de timp şi nu-i plăcea starea vulnerabilă în care se găsea atunci când dormea. Dormea doar atunci când era absolut necesar, şi niciodată mai mult de câteva ore.

Dar, de această dată, nu fu conştient prea mult timp, înainte să-şi dorească să alunece din nou în uitare.

În orice dimineaţă, un spital este un loc agitat, dar se părea că tot personalul din *acest* spital avea ceva de făcut în camera lui.

Probabil că voiau pur şi simplu să-l vadă pe gogomanul legat cu cătuşe de pat.

I se luase tensiunea. De două ori. I se luase sânge. Cel puţin un sfert de litru. Un îngrijitor venise să dea cu mopul. Tipul păruse încântat de ideea de a lovi cu mopul în toate cele patru roţi ale patului său. Perfuzia îi fusese verificată de douăsprezece ori, de douăsprezece persoane diferite. I se schimbase bandajul. Îi fusese

măsurată urina și rezultatele fuseseră înregistrate, înainte ca punga să-i fie schimbată.

La scurt timp după această umilință, un infirmier bărbat sosi ca să-l spele. Îl îndoi pe Shaw ca pe un covrig, făcându-l să înjure cu patos.

- Unde te-ai antrenat? În Guantanamo?

Următorul tip care apăru era îmbrăcat într-o salopetă albastră.

- Mă mai ții minte?

- Nu.

- Nici nu credeam.

Era slăbănog și sprinten și se prezentă drept chirurgul care îl operase cu o zi în urmă.

- Am făcut mai multe radiografii, nu am găsit nici un organ afectat. Ți-a ratat intestinul mare cu atâtica.

Lăsă cam un centimetru între degetul mare și arătător.

- Ai scăpat și fără să-ți fi fost atins vreun vas principal de sânge. Rana era urâtă, începuse să se infecteze. Am curățat-o. Putea fi mai rău.

- Care-i vestea proastă? întrebă Shaw.

- Ai fost tăiat ca o friptură. Cu un cuțit neascuțit. A fost nevoie de mai multe cusături, în straturi multiple, pornind din interior și urcând spre exterior. Așa că o să te doară o vreme. Ia-o ușor. Nu ridica nimic greu. Nu ai voie să faci mișcări solicitante.

Păru să-și amintească abia acum că Shaw era legat de pat și păru că ar fi vrut să-și retragă cuvintele. Cel puțin pe cele din urmă. Continuă grăbit:

- Ți s-a făcut injecție antitetanos. Dacă începi să faci febră, verifică să n-ai vreo infecție. Îți dăm antibiotice intravenos și o să pleci de aici plin, plus vreo câteva flacoane care să-ți ajungă mai multe săptămâni. Ia-le până când ți se termină. Ai întrebări?

- Când o să-mi scoateți suturile metalice?

- Mâine, dacă totul pare în ordine. Sunt doar o măsură de precauție. Un fizioterapeut o să vină azi să te ajute să te ridici, să începi să te miști.

Shaw trase de cătușe, făcându-le să zăngănească.

– Un ajutor de şerif este chiar lângă uşă. Va putea să te... asiste.

– Când o să-mi scoateţi sonda aia nenorocită?

Chirurgul zâmbi în colţul gurii.

– O să trimit pe cineva. Dar, dacă nu reuşeşti să faci treaba singur, o punem la loc.

– Atunci o să mă asigur că reuşesc.

– Îţi urez succes.

Ieşi grăbit din încăpere. Cincisprezece secunde mai târziu, un bărbat în uniformă intră cu pas apăsat.

Shaw îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii.

– 'neaţa.

Shaw nu-i răspunse la salut, dar ofiţerul nu pricepu aluzia. Shaw îl simţi avansând spre el, oprindu-se la picioarele patului, privindu-l.

– Am venit ieri împreună cu ambulanţa, dar eraţi destul de ameţit. Clint Morrow, din Terrebonne Parish...

– Îmi amintesc, spuse Shaw. Eşti cel care m-a găsit.

– N-am făcut mare lucru. Am primit un pont bun.

– Ce căuta un pescar pe mlaştină în timpul furtunii? Stai să ghicesc. Era vreun ţăcănit?

– Există oameni de toate felurile.

– Da, norocul meu, mormăi Shaw.

După o scurtă pauză, Morrow îl întrebă cum se simte.

– Cum arăt?

– Ca dracu'.

– Tot cam aşa mă şi simt.

Ajutorul de şerif aşteptă câteva clipe, apoi trecu la subiect.

– Am nevoie să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

Shaw îşi ridică gâtul, deschise un ochi şi privi de jur împrejur.

– Nu văd nici un avocat.

Închise ochiul şi-şi puse capul la loc pe pernă.

Netulburat, Morrow începu să-i relateze amănunte pe care Shaw deja le ştia, despre împuşcarea mortală a lui Mickey Bolden.

– Vreţi să faceţi vreun comentariu, domnule Kinnard?

– În continuare, nu văd nici un avocat. Dar, dacă mai stai pe-aici, s-ar putea să apuci să vezi cum mi se scoate cateterul.

– Când l-ați cunoscut pe Bolden?

Mai puse încă vreo zece întrebări. Shaw răspunse oftând, căscând și, o dată, întrebându-l pe Morrow dacă nu-l deranja să-l scarpine undeva.

– Știu că cer mult, dar să știi că locul a fost spălat adineauri.

– Bine, fă pe istețul, spuse Morrow. Mai devreme sau mai târziu, o să-ți dai seama că e în interesul tău să cooperezi.

– Nu, este în interesul *vostru* să cooperez. Privind în spatele lui, Shaw adăugă: Dacă nu cumva mă înșel, doamna a venit ca să te dea afară.

Morrow se întoarse spre asistenta care intrase în încăpere.

– Îmi pare rău, dar au trecut cele zece minute, îi spuse ea. Vă puteți întoarce după-amiază, între unu și trei.

– Asta dacă nu ai absolut nimic altceva de făcut între unu și trei, spuse Shaw. Pentru că eu nu o să spun nimic fără să fie un avocat de față.

– De fapt, chiar am ceva mai bun de făcut. Agentul Joe Wiley... ți-l amintești?

– Un adevărat prinț.

– M-a invitat să asist la discuția pe care urmează să o aibă cu domnișoara Bennett. Tu...

Se uită fix la cătușele de la mâinile lui Shaw.

– Tu poți să mai aștepți.

Își puse pălăria și îi atinse borul cu degetul arătător.

– Doamnă, spuse el către asistentă, apoi o apucă spre ușă.

– Stai o clipă!

Shaw încercă să se ridice în șezut, dar reuși să se ridice doar pe coate.

– Josh Bennett e încă în libertate?

Sesizând ezitarea ajutorului de șerif, Shaw zise:

– Dacă l-ați fi prins, n-ați fi ținut asta secret. Ar fi apărut la știri. Pot s-o întreb pe ea, adăugă el, arătând spre asistentă. Sau poți să-mi spui tu.

– E încă în libertate, zise Morrow.

– Şi federalii cred că soră-sa îi poate conduce la el?

Pufni dispreţuitor.

– Urează-le noroc din partea mea.

Morrow se întoarse lângă pat.

– De ce spui asta?

Shaw cântări interesul vădit al ofiţerului, apoi îi spuse asistentei:

– Şterge-o!

Pieptul ei considerabil se umflă de indignare.

– Poftim?

Shaw o fixă cu privirea lui cea mai rece şi mai înfricoşătoare. Femeia îşi înălţă capul şi ieşi.

Shaw îşi întoarse atenţia spre Morrow.

– Jordie Bennett nu ştie nimic. Nici despre fratele ei, nici despre Panella.

– Asta ţi-a spus *ţie*.

– Am încercat să scot mai mulţi bani din povestea asta. Am tot pistonat-o cu întrebări, sub ameninţarea cu moartea. A fost un calvar pentru ea. Nu i-a spus lui Wiley toate astea?

– A făcut aluzii la ameninţările cu moartea şi la diverse întrebări. Dar povestea ei are multe lacune, pe care Wiley vrea să le umple.

– Ce fel de lacune?

Asistenta apăru din nou, însoţită de şeful de etaj şi de ofiţerul care păzea rezerva. Gardianul spuse:

– Îmi pare rău, domnule sergent Morrow. Vă cer să plecaţi.

Morrow îi spuse lui Show:

– Ne vedem mai târziu.

– Aşteaptă dracului un minut! Lacunele din declaraţia lui Jordie. Sunt în legătură cu frate-său? Cu Panella? Cu ce?

– Probabil cu toate. Inclusiv cu tine.

– Dacă ar fi ştiut ceva despre Panella sau despre fratele ei, mi-ar fi spus.

– Sau te-ar fi înjunghiat.

Morrow îi susţinu privirea lui Shaw preţ de câteva clipe, apoi colţul gurii i se ridică într-o jumătate de zâmbet.

– Te face să te întrebi cine pe cine a dus de nas, este?

Se întoarse să plece. Persoanele strânse în uşa deschisă se dădură la o parte, făcându-i loc să treacă. Pe un ton prea jos ca Shaw să poată auzi, îi spuse ceva ofiţerului, apoi se îndepărtă. Ceilalţi se împrăştiară. Asistenta pe care Shaw o insultase îi aruncă o privire piezişă şi închise uşa pe jumătate.

În clipa în care îşi puse capul pe pernă, Shaw începu să se gândească la Jordie, vedetă în visul lui erotic declanşat de medicamente, soră a unui infractor notoriu, obiect de maxim interes pentru Billy Panella.

Deşi ea negase acest lucru, era logic să presupună că exista totuşi un interes romantic în toată povestea asta. Îi picase cu tronc lui Panella, dar Jordie îl sfidase, îi vorbise de sus şi...

Sau nu se întâmplase aşa?

Morrow bătuse un apropo cum că Shaw fusese un fraier să o creadă. În mod evident, FBI-ul nu o considera demnă de încredere. Lăsase lacune în povestea pe care i-o relatase lui Joe Wiley, iar Shaw începea să se întrebe despre ce era vorba.

Auzind murmure chiar în faţa rezervei lui, îşi înălţă capul şi văzu uşa deschizându-se.

Când văzu cine era vizitatorul, înjură în barbă.

– Nu-i o primire prea frumoasă, spuse musafirul.

Xavier Dupaw, viceprocuror al districtului Orleans Parish, veni lângă patul lui Shaw şi îl privi din cap până-n picioare, cu o expresie compătimitoare şi scoţând sunete de *Nţ-nţ-nţ*.

– Vai, vai, vai! Uită-te la tine.

Procurorul încercă, fără să reuşească, să-şi stăpânească un rânjet satisfăcut.

– Eşti într-o mare, *mare* dandana de data asta, domnule Kinnard.

Şi mai multe *Nţ-nţ-nţ*-uri.

– Fireşte, o zi şi jumătate petrecută în compania lui Jordie Bennett, doar voi doi, trebuie să fie totuşi o recompensă.

Îi făcu cu ochiul.

Shaw ar fi vrut să-i frângă gâtul cu mâinile goale.

– Nu mai ai pe unde să scapi de data asta, prietene.

Dupaw se aplecă şi şopti cu o satisfacţie diabolică:

– Să înceapă petrecerea!

capitolul 25

Jordie ţinea televizorul din dormitorul ei dat pe canalele cu ştirile de dimineaţă, anticipând reportajele de senzaţie. Erau totuşi emisiuni matinale, aşa că subiectul salvării ei fusese menţionat doar pe scurt şi nu se spusese nimic despre starea lui Shaw. Se plimbă agitată prin cameră, până când Gwen bătu la uşă şi îi spuse că sosise micul dejun.

În timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de cafea tare, Jordie îşi dădu seama ce greşeală ar fi fost să se întâlnească cu agenţii Wiley şi Hickam fără ca avocata ei să fie de faţă. Nu voia să pară vinovată, să lase impresia că avea conştiinţa încărcată. Pe de altă parte, nu era nici naivă.

Împrumută telefonul lui Gwen ca să-şi sune avocata care-i fusese alături cu şase luni în urmă, când fusese interogată, şi care era, prin urmare, familiarizată cu acest caz.

Adrian Dover avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, era ageră, dar nu agresivă. Mai mult chiar, recunoscând implicaţiile evadării lui Josh şi ale răpirii lui Jordie, se arătă dispusă să-şi modifice programul şi să-i vină în ajutor lui Jordie într-un timp relativ scurt. În numele lui Jordie, Gwen îl sună pe Joe Wiley şi îl întrebă dacă interviul putea fi amânat pentru ora prânzului, oferindu-i astfel timp lui Jordie să se consulte cu avocata. Wiley fu de acord.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, Gwen le conducea pe Jordie şi pe avocata ei pe un coridor al clădirii FBI-ului, introducându-le apoi în camera

de interogatoriu – deşi nu purta în mod oficial această denumire. Nu era prima oară când Jordie trecea prin această procedură.

Wiley şi Hickam erau deja acolo. Toţi erau enervant de politicoşi. Jordie îi mulţumi lui Wiley pentru că fusese de acord cu amânarea. Acesta îi spusese că-i convenise şi lui, pentru că una dintre toaletele lui de acasă se înfundase şi îi inundase holul de la etaj.

Jordie se stăpâni cât de mult putu înainte de a-l întrerupe pe Wiley, care relata amuzat întâlnirea dintre soţia lui şi instalatorul domol şi neperturbabil.

– Care este starea lui Shaw Kinnard? răbufni ea. A ieşit bine din operaţie?

Cei doi bărbaţi schimbară o privire cu subînţeles.

Jordie simţi cum i se întoarce stomacul pe dos.

– A murit?

Wiley îşi drese vocea.

– Nu. A ieşit cu bine din operaţie şi medicii se aşteptau să-şi revină complet.

Jordie încercă să se controleze, să nu lase valul de uşurare care o cuprinsese să i se vadă pe chip. Apoi însă sesiză timpul predicatului propoziţiei.

– Se *aşteptau?*

Schimbându-se instantaneu din familistul nefericit, chinuit de o toaletă înfundată, în agentul oficial, Wiley răspunse cu o expresie posacă:

– Acum aproximativ cincisprezece minute, am primit un telefon de la administratorul spitalului din Houma. Preventiv, cred. Îşi acoperă... posteriorul.

– Pentru ce?

– Kinnard este în drum spre un centru de traumă de aici, din New Orleans. Starea lui este mult mai gravă de data asta.

Coastele lui Jordie părură să se contracte, strângându-i cutia toracică. Simţea că nu-i intră suficient aer în plămâni.

– Mai gravă decât... decât ce i-am făcut eu?

– Administratorul a spus că este în stare critică. Firește, el nu e doctor.

– Ce s-a întâmplat? şuieră Jordie.

Cuta dintre sprâncenele lui Wiley se adânci.

– Un procuror de aici, din Orleans Parish, pe nume Xavier Dupaw, nu l-a pus sub acuzație pe Kinnard pentru comiterea a două crime, atunci când a avut ocazia. A fost foarte umilit, de atunci. A auzit că Shaw Kinnard a fost capturat și s-a dus la el la spital, azi-dimineață. Nimeni nu știe exact ce și-au spus cei doi și, credeți-mă, Dupaw poate fi extrem de provocator. Orice i-a spus, l-a făcut pe Kinnard să o ia razna. A început să tragă de cătușe, urlând că o să-l omoare pe Dupaw, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care să-l facă în viața asta. Administratorul a zis că a fost o scenă de pomină. Rezultatul? Kinnard a devenit prea agresiv și prea ostil pentru a mai fi ținut în Houma. Dupaw a insistat să fie mutat numaidecât într-o instituție mai sigură, într-un spital cu gratii la ferestre, cu sârmă ghimpată de jur împrejur și cu zeci de gardieni, nu doar unul – pe care Dupaw l-a descris ca fiind „verde ca un praz" – postați la ușă.

Făcu o pauză și o privi îngrijorat.

– Vreți niște apă, domnișoară Bennett?

Jordie clătină din cap.

– Sunteți sigură?

– Vă rog, continuați.

Wiley ezită, apoi își reluă relatarea:

– Personalul spitalului a protestat, medicii au spus că nu erau de acord cu mutarea lui Kinnard, au susținut că pacientul nu era suficient de întremat pentru așa ceva, că nu era încă în afara pericolului. Pentru că Shaw Kinnard este, tehnic vorbind, prizonierul lui Morrow, Dupaw i-a solicitat ajutorul acestuia. După câteva insistențe mai mult sau mai puțin ortodoxe, ajutorul de șerif Morrow a obținut aprobarea chirurgului pentru transferul lui Kinnard. Administratorul spitalului a semnat hârtiile. Și aici vine partea pentru care și-a acoperit dosul. Nu vrea să fie considerat răspunzător pentru ceea ce a urmat.

Gâtul lui Jordie era prea sugrumat pentru a-l putea întreba ce a urmat.

Wiley trase adânc aer în piept. Se uită la Hickam care dădu din cap, încurajându-l să continue.

– Cumva – nu ştim încă detaliile, pentru că n-am putut lua legătura cu Morrow, ca să ne confirme – dar, cumva, pe drumul între spitale, Kinnard a reuşit să intre în posesia revolverului ofiţerului începător. A sărit din ambulanţă şi a luat-o pe jos. Aproape că a reuşit să scape. Morrow a reuşită să-l... ăă, să-l oprească.

– Să-l oprească?

– Ni s-a spus că i-a ordonat lui Kinnard să stea pe loc. Nu s-a oprit. Morrow n-a avut de ales.

– L-a împuşcat?

Wily o privi fără să-i răspundă, dar asta-i spuse tot ce era nevoie.

– L-au urcat înapoi în ambulanţă şi, pentru că erau mai aproape de New Orleans, au continuat drumul încoace în loc să se întoarcă în Houma. Cred că administratorul nostru e uşurat că i s-a luat problema asta de pe cap.

– Pentru că nu se aşteaptă să supravieţuiască.

– Nu a spus-o chiar cu aceste cuvinte, dar asta a lăsat să se înţeleagă.

Wiley îşi trecu o mână pe după ceafă.

– Îmi pare foarte rău pentru Morrow. Mi-a spus ieri, după ce l-am luat pe Kinnard, că era foarte bucuros că nu fusese nevoie să folosească arma. Spera să ajungă la sfârşitul carierei fără să fie nevoie să împuşte vreodată pe cineva. Probabil că şi-a atras ghinionul, mai bine nu zicea nimic.

Făcu o pauză, înainte să adauge, cu glas încet:

– Sunt convins că vom afla când... când se va şti ceva sigur despre el.

Jordie îşi lăsă capul în jos şi privi în gol, spre muchia ciobită a mesei din pal. Îşi simţea bătăile inimii în timpane.

– Shaw Kinnard a fost, *este*, un om violent, domnişoară Bennett, spuse Hickam. Care are pe conştiinţă crime oribile.

Jordie dădu doar din cap.

Wiley spuse:

– Știu că aveți sentimente amestecate în legătură cu întreaga poveste.

– Da, așa e.

– De ce?

Își ridică privirea și se uită la Wiley, care părea sincer nedumerit.

– Nu a fost violent cu mine. M-a speriat, dar nu a făcut nimic *oribil*. I s-au oferit foarte mulți bani ca să mă omoare.

Ridică din umeri.

– Nu m-a omorât.

Nimeni nu spuse nimic o lungă perioadă de timp. Apoi, Wiley zise:

– Nu este singura noutate pe care o avem în această dimineață. Cealaltă se leagă de fratele dumneavoastră.

Jordie își acoperi gura, scâncind:

– Oh, Doamne! Nu! Nu-mi spuneți...

– E-n viață! se grăbi Wiley să o liniștească. Cel puțin era, acum câteva ore.

Când văzu o întrebare formându-se pe buzele ei, ridică o mână.

– Voi începe interogatoriul oficial prin a vă spune ce știm. Ăă, Hick, pornești tu înregistrarea video, te rog?

Apoi se întoarse spre ea și spuse apologetic:

– Procedura.

Când camera fu pornită și începu să înregistreze, Wiley continuă:

– O unitate canină special instruită i-a luat urma lui Josh în pădure și ne-a condus la un depozit la aproximativ cinci kilometri depărtare. A fost surprins de camerele de supraveghere, înainte să dezactiveze sistemul.

– Cum a făcut asta?

– Era un sistem vechi. Pe fire. Credem că pur și simplu a tăiat cablul de alimentare. Administrația ne-a dat registrele. Josh a închiriat spațiul folosind un nume fals și a plătit douăsprezece luni în avans. Unitatea lui era goală, nu am găsit decât o pată de motorină pe jos, în mijloc.

– A ținut o mașină acolo? întrebă ea.

– Așa se pare.

– Şi-a vândut maşina înainte să fie trimis în Tennessee.

– Şi doamna care a cumpărat-o, o mamă care-şi creşte singură copilul, încă o mai are, îi spuse Wiley. Hick a verificat azi-dimineaţă.

Celălalt agent confirmă, cu o înclinare a capului.

– Fratele dumneavoastră are acum altă maşină, continuă Wiley. Nu ştim ce fel de maşină, pentru că nimeni nu l-a văzut părăsind depozitul. Dar deja nu mai este atât de încrezător în reuşita planului său de evadare.

Făcu o pauză ca să respire.

– M-a sunat azi-dimineaţă, puţin înainte să se crape de ziuă.

După ce fusese nevoită să absoarbă veştile şocante despre Shaw, Jordie suferi acum altă lovitură. Îl ascultă fără să comenteze pe Joe Wiley relatându-i conversaţia recentă pe care o purtase cu Josh.

– Părea să nu mai fie la fel de încrezător ca acum două seri, când am vorbit cu el, spuse Wiley. S-a speriat rău de tot când i-am spus că am vorbit cu Billy Panella aseară.

Jordie se cutremură.

– *Poftim?*

Şocurile veneau unul după altul.

– Am folosit telefonul lui Bolden. Cel de pe care l-a sunat şi Kinnard. Am reapelat ultimul număr.

– Şi a răspuns Panella?

– Se aştepta să-l sune Kinnard, care să-i solicite plata pentru serviciile aduse. M-am identificat şi i-am spus că asasinul lui fusese capturat şi că dumneavoastră sunteţi vie şi nevătămată. Că planul lui eşuase.

– Şi ce-a zis?

– A înjurat de mama focului, apoi a închis. Acum că ştie că avem telefonul lui Bolden, probabil că l-a distrus pe cel de pe care a vorbit.

Jordie murmură că era de aceeaşi părere. Era conştientă că Greg Hickam stătea cu spatele la perete, privind-o intens şi urmărindu-i reacţiile la tot ceea ce afla de la Wiley. Controlându-şi expresia, Jordie spuse:

– Fratele meu este principala mea grijă. Aveţi idee unde se află, cum se simte?

– Dacă am fi ştiut unde este, l-am fi arestat deja. Dar nu cred c-o să mai fugă mult timp. Părea încordat, agitat, în pragul unei căderi nervoase. Plângea când a închis telefonul.

– Sunt sigură că e speriat.

– Şi eu cred la fel, spuse Wiley. I-am spus că are motive. Dar *dumneavoastră* ce anume credeţi că l-a putut speria atât de tare încât să înceapă să plângă ca un copil?

– Nu eşti obligată să răspunzi, zise Adrian Dover.

Jordie n-o luă în seamă.

– Se teme să ajungă din nou în custodia voastră, pentru că ştie la ce pedeapsă să se aştepte.

– La ani de închisoare.

– Da. Care ar fi o tortură pentru el.

– Nimeni nu spune că închisoarea e loc de distracţie, domnişoară Bennett.

– Fireşte că nu. Dar, pentru Josh, lipsa de intimitate este cel mai cumplit coşmar.

– Vă referiţi la cicatricele lui, spuse încet Wiley.

Jordie dădu din cap şi lăsă capul în jos, într-un gest de tristeţe.

– Nu se văd, dar pentru Josh sunt mult mai cumplite decât în realitate. Este extrem de conştient de ele şi foarte jenat. Este o problemă psihologică.

Nimeni nu mai spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi Jordie îşi înălţă capul.

– Nu pot suporta ideea de a-l şti pe fratele meu la închisoare, de a-l şti supus la... ei bine, la tot ce implică acest lucru. Dar voi face ceea ce este corect, agent Wiley. Vă voi răspunde sincer la tot ceea ce veţi dori să mă întrebaţi.

Adrian Dover adăugă:

– Dacă nu cumva alege să-şi exercite dreptul constituţional de a nu răspunde.

Wily începu şi, timp de aproximativ o oră, Jordie recapitulă tot ceea ce le spusese deja despre răpirea ei. Constată că-i era aproape imposibil să-i rostească numele lui Shaw, fără să simtă cum i se strânge gâtul.

Diverse aspecte legate de perioada în care o ţinuse captivă fură reluate în repetate rânduri, până când Jordie spuse, cu vocea sugrumată:

– Chiar trebuie să discutăm despre asta iar şi iar? Nu mai e nimic altceva de spus.

Atunci, Hickam zise:

– Bine, povestiţi-ne atunci despre excursia în Costa Rica, cu Billy Panella.

Schimbarea de subiect fu atât de bruscă, încât o bulversă.

– Asta nu e o întrebare, spuse Adrian Dover.

– Mă scuzaţi, o pot formula bucuros ca o întrebare.

Hickam se ridică de pe peretele de care se sprijinea.

– Domnişoară Bennett, l-aţi însoţit pe Billy Panella în Costa Rica?

Se uită în iPad şi-i spuse datele.

– Da.

– Care a fost motivul acestei călătorii?

Avocata îşi puse mâna pe braţul lui Jordie şi clătină din cap.

De data asta, Jordie o ascultă.

– Am fost sfătuită să nu răspund la această întrebare.

– Ştiaţi că Panella avea fonduri ascunse într-o bancă din San Jose?

– Am aflat abia ieri, de la agentul Wiley.

– Fratele dumneavoastră a făcut acest depozit pentru Panella.

– Aşa mi-a dat de înţeles şi agentul Wiley.

– Nu ştiaţi acest lucru de dinainte?

– Nu.

– Nu ştiaţi despre planurile lui Billy Panella de a părăsi ţara?

– Nu trebuie să-i răspunzi.

Jordie se întoarse spre avocată.

– Vreau să-i răspund, Adrian.

Apoi, către Hickam:

– Nu am ştiut niciodată nimic despre vreun plan al lui Billy Panella. Ne vorbeam foarte rar.

– Dar aţi petrecut un weekend prelungit împreună cu el.

Jordie se uită pe rând la cei doi agenți federali, dar nu spuse nimic, pentru că avocata îi șopti în ureche să n-o facă.

Hickam zise:

– Pretindeți în continuare că nu aveați cunoștință de fondurile din acea bancă?

– Corect. Nu aveam cunoștință de ele.

Wiley se aplecă în față, strângând muchia mesei în mâini, și o privi cu regretul celui care este nevoit să dea o veste proastă.

– Cei de acolo își amintesc de dumneavoastră, domnișoară Bennett.

– Cine? De unde? Despre ce vorbiți?

– Despre angajații băncii din San Jose. Ați trecut pe acolo împreună cu Panella.

– Oh, asta...

Umerii i se lăsară în față. Adrian Dover o avertiză să nu spună nimic, dar Jordie ridică o mână, oprind-o.

– Vreau să lămuresc treaba asta, Adrian.

Se uită la Hickam, chipeș și stoic, apoi privi în ochii triști ai lui Wiley.

– Panella a chemat o limuzină cu șofer ca să ne ducă la restaurant, să luăm prânzul. Un local așezat pe un versant, cu priveliște spre oraș. Pe drum, a cerut șoferului să oprească la o bancă, unde mi-a spus că are ceva rapid de rezolvat. I-am spus că îl aștept în mașină, dar a insistat să vin cu el.

Trase aer în piept.

– A făcut un adevărat spectacol. A flirtat cu funcționarele, a dat mâna cu paznicii și a încasat un cec. Mă simțeam jenată de grandomania lui și de-abia așteptam să plec de acolo.

Își ridică mâinile.

– Asta a fost tot. Nu mă surprinde că cei de la bancă își amintesc de noi, pentru că a fost un spectacol dezgustător. El cu costumul lui Armani și ceasul Patek Philippe. Dar asta e tot ce știu despre banca din San Jose. Dacă Josh a făcut un depozit...

– A făcut.

Hickam făcu un pas în față și deschise un atașament de mail, ținând tableta în așa fel încât Jordie să poată vedea ecranul.

– Cu o săptămână înainte să accepte să coopereze cu noi, a deschis un cont pentru Billy Panella, cu o jumătate de milion de dolari.

Jordie se uită la el, dar nu spuse nimic, neștiind ce anume aștepta de la ea.

Wiley spuse:

– Ideea e, domnișoară Bennett... Arată-i, Hick.

Hickam aduse pe ecran o altă pagină.

– Aceasta era suma din cont azi-dimineață. Jumătate de milion și ceva mărunțiș, acest *mărunțiș* fiind dobânda acumulată în timpul celor șase luni.

Se aplecă și mai mult în față.

– Panella nu s-a atins de bani. Nu a scos nimic.

Atât el, cât și Hickam se uitau la ea, așteptând parcă ceva. Jordie ridică din umeri, într-un semn de neputință.

– Probabil că s-a răzgândit în legătură cu San Jose. S-a dus în altă parte.

– Și a lăsat banii acolo? Vi se pare ceva caracteristic pentru Panella? Mie nu. *Nouă* nu. Nici lui Josh, care ne-a spus, de pe fix același scaun pe care stați dumneavoastră acum, că, deși se dădea în spectacol aruncând cu bani în stânga și-n dreapta ca să-și consolideze imaginea, Billy Panella ținea socoteala fiecărui cent. Storcea la maxim fiecare bănuț. Ajunsese la performanța de a-și înmulți banii în somn. De ce ar fi lăsat cinci sute de mii într-un cont din care scoate o dobândă de mai puțin de unu la sută?

Așteptară. Jordie simțea cum se strâng pereții în jurul ei și nu putea face nimic să-i oprească.

– Habar nu am.

Wiley spuse:

– Știți ce idee ne vine-n minte? Are de gând să-i lase acolo, până o să poată să-i scoată sau să-i mute, dar acel moment n-a sosit încă.

– Nu știu care sunt intențiile lui, zise ea. N-am știut niciodată.

– Cine v-a chemat în barul ăla vineri seara?

Din nou, schimbarea bruscă de ton și de subiect o bulversară pentru moment.

– V-am spus în repetate rânduri că nu am recunoscut vocea.

Wiley se aplecă spre ea.

– Și tot ce a spus a fost...

– V-am spus exact, cuvânt cu cuvânt. V-ați notat.

Arătă spre iPadul care era acum pe masă.

Hickam ridică tableta.

– Sunteți o femeie inteligentă, domnișoară Bennett. Aveți o gândire practică. Sunteți rațională. O femeie de afaceri de succes. Totuși, vă așteptați să vă credem că v-a sunat un bărbat pe care nu l-ați putut identifica și că ați acceptat numaidecât să vă întâlniți cu el, într-o speluncă de la marginea orașului? Că ați lăsat totul baltă și ați dat fuga acolo?

Adrian Dover interveni.

– Începe să se transforme în hărțuire, domnilor. Clienta mea a afirmat în mai multe rânduri că nu știe cine a sunat-o.

– A fost Panella? întrebă Wiley.

– Nu.

– De unde știți că nu? întrebă de data asta Hickam. Ați spus că nu ați recunoscut vocea.

– N-am recunoscut-o! A spus doar câteva cuvinte, apoi a închis.

– Panella s-a dat o vreme la fund, a stat cuminte în umbră, așteptând până când v-ați putut furișa afară ca să...

– Oh, Dumnezeule mare, nu!

Adrian o sfătuia vehement să nu mai spună nici un cuvânt.

Fără să țină cont de sfatul avocatei, Jordie zise:

– Nu m-aș duce nicăieri cu el.

– V-ați dus în Costa Rica.

– Dacă lucrurile s-ar repeta, nu m-aș mai duce.

– De ce? Ce s-a întâmplat acolo?

– Nu răspunde! zise Adrian.

– Îl detestam pe Billy Panella atunci şi îl urăsc din toată inima acum. Iar sentimentul este reciproc! zise ea, accentuând cuvintele. A trimis doi oameni să mă omoare. Aţi uitat partea asta?

Hickam tăie cu mâna aerul dintre ei.

– Bine, bine. Bolden şi Kinnard vă aşteptau acolo. Vă pregătiseră o capcană.

Jordie negă, scuturând din cap.

– Shaw Kinnard a spus că a fost un şoc pentru ei să mă vadă apărând acolo.

Hickam pufni.

– Îl credeţi *pe Kinnard?*

Jordie îşi aminti de numeroasele ocazii în care o păcălise cu minciuni sau spunându-i adevărul doar pe jumătate. Fusese suficient de naivă încât să-l creadă. Poate că planul A fusese să o omoare în barul ăla.

Hickam nu renunţă:

– Panella v-a sunat...

Shaw spusese că nu.

– ... şi a pomenit numele lui Josh ca să vă facă să vă duceţi acolo.

Jordie îşi apăsă degetele pe tâmple şi începu să şi le maseze.

– Nu cred că a fost Panella, dar bănuiesc că n-ar fi chiar imposibil.

– Dacă spuneţi că-l urâţi, de ce v-aţi dus, când v-a chemat?

– N-am făcut asta! Am... Am...

– Clienta mea refuză să răspundă, supse Adrian.

Hickam insistă.

– Dacă n-a fost Panella, a fost fratele dumneavoastră.

– Nu *cred* că a fost Josh. Dar nu pot fi sigură.

– V-aţi dus acolo fie chemată, fie ca să-l ajutaţi pe unul dintre ei, domnişoară Bennett.

Adrian Dover spuse:

– Nu răspunde!

– Pe cine vă aşteptaţi să găsiţi acolo? Cine vă aştepta? întrebă Hickam. Panella?

– Nu.

– Atunci fratele dumneavoastră.

– Nu.

Clătină din cap, derutată.

– Poate. Nu știu.

Adrian îi strângea brațul, cerându-i să nu spună nimic mai mult.

Hickam se aplecă din nou peste masă și izbi cu pumnul în ea.

– Nu Panella. Nu Josh. Atunci cine? Spuneți-ne! Cine v-a sunat?

– Eu.

La sunetul vocii care răsună în încăpere, patru perechi de ochi se întoarseră spre ușă. În prag stătea Shaw Kinnard.

capitolul 26

Jordie și Joe Wiley săriră de pe scaune. Scaunul lui Jordie căzu pe spate.

Dar partenerul lui Wiley se mișcă mai repede decât toți ceilalți. În mai puțin de o secundă, își scoase pistolul și îl îndreptă spre capul lui Shaw, cu degetul pe trăgaci.

În spatele lui Shaw, Xavier Dupaw strigă:

– Nu trage! E de-al vostru. FBI. Agent special Shaw Kinnard.

Privirea lui Shaw rămase fixată asupra chipului bulversat al lui Jordie, dar, cu coada ochiului, văzu că femeia așezată lângă ea clipea rapid. Buzele lui Joe Wiley articulară fără sunet o serie de înjurături, agentul arătând de parcă ar fi vrut să-și treacă pumnul prin peretele de lângă el.

Tipul cu pistolul ridicat se purta ca și cum nu l-ar fi auzit pe Dupaw. Încă-și ținea arma îndreptată spre capul lui Shaw.

Shaw nu se mișcă, își mută doar privirea asupra lui.

– Vrei să lași jos pistolul?

– Nu prea.

Procurorul se strecură pe lângă Shaw și intră în cameră, râzând înfundat.

– Dacă v-aţi vedea mutrele! Se pare că ne-a ieşit.

Shaw văzu buzele lui Jordie depărtându-se de uimire. Sau poate de dezamăgire. Cu o voce atât de stinsă încât abia o putu auzi, întrebă:

– Eşti agent FBI?

– Vinovat.

Cu evident regret, agentul de culoare coborî pistolul.

– Afurisitul naibii! Era cât pe ce să te-mpuşc.

Shaw întoarse capul şi-l măsură din priviri.

– Nici tu nu-mi eşti deosebit de simpatic.

– Domnilor, nu e nevoie de ostilităţi, spuse Dupaw.

Se întoarse spre Shaw şi-i spuse, mormăind:

– Ţi-am zis că ar fi trebuit să intru eu primul, ca să neutralizez terenul. Da' ce să m-asculţi!

Joe Wiley înconjură masa. Shaw aproape că putea vedea fum ieşindu-i din urechi şi, sincer, nu-l putea învinovăţi.

– Dacă tu eşti agent FBI, atunci eu sunt chinez.

– I-am prins într-o zi mai proastă.

Dacă s-ar fi simţit mai bine, Shaw ar fi rânjit. Dar nu avea suficientă energie.

Femeia de lângă Jordie îi ridicase scaunul şi o apucă de cot, într-o încercare de a o face să se aşeze la loc. Jordie îi dădu mâna la o parte şi rămase în picioare.

Shaw nu o văzuse altfel decât îmbrăcată cu blugii şi maioul cu care venise la bar. Azi era îmbrăcată ca o femeie de afaceri, într-un costum cu pantalon, de culoare bleumarin şi cu o bluză roz cu decolteu rotund, pe sub sacou.

Dar Shaw era interesat nu atât de hainele ei, cât de expresia de pe chipul lui Jordie, care trecuse de la uluială în clipa în care îl văzuse, la furie totală în momentul în care aflase că o păcălise – şi-ncă cum!

Nici pe ea nu o învinovăţea.

Wiley îşi puse mâinile în şolduri.

– Insigna?

– Nu pot purta una cu mine. Dar, dacă suni în Atlanta ca să mă verifici, poţi să-ţi dau o parolă.

– Dă-mi-o!

Shaw îi dădu codul, numărul la care să sune şi numele persoanei pe care să o ceară. Agentul super-atletic introduse numărul în telefonul mobil, apoi ieşi din încăpere, aşteptând să se facă legătura.

Joe Wiley încă îl mai privea pe Shaw cu vădită neîncredere.

– Lucrezi ca agent de teren pentru biroul din Atlanta?

– Când lucrez pentru vreun birou.

– Pot să garantez eu pentru el, spuse Xavier Dupaw, cu exagerată auto-importanţă. Mă pregăteam să-l pun sub acuzaţie pentru crima aia dublă. Departamentul de poliţie din New Orleans, tu şi agentul Hickam, toată lumea din Orleans Parish tăbărâse pe mine să fac asta.

– Pierdeam timpul în închisoare, îi spuse Shaw lui Wiley. A trebuit să-i spun.

Arătă din cap înspre procuror.

Dupaw spuse:

– Domnul Kinnard mi-a spus că este agent sub acoperire.

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite în şoaptă, pe un ton teatral.

Wiley, încruntându-se, mormăi:

– Eram siguri că tu i-ai omorât pe ăia doi.

– Chiar i-am omorât eu, spuse Shaw. Îl descoperiseră pe un ofiţer de la narcotice care lucra la acelaşi caz. Ca să-l protejez...

Ridică un umăr.

Dupaw îşi puse mâna dreaptă peste inimă şi-i spuse lui Wiley:

– Aş fi vrut să vă pot spune şi vouă, dar numai mie şi procurorului general ni s-a împărtăşit această informaţie confidenţială.

Wiley pufni dispreţuitor în faţa prefăcutei amabilităţi a procurorului.

Cel de-al doilea agent intră înapoi în cameră.

– L-am verificat, e-n regulă.

Nu părea prea fericit de rezultat.

Shaw se întoarse spre Xavier Dupaw.

– Poţi pleca acum.

Procurorul se zbârli.

– Așa-mi mulțumești pentru că ți-am sărit în ajutor? Dacă n-aș fi fost eu, ai fi zăcut și acum în spitalul ăla, legat cu cătușele de pat.

– Mulțumesc. Dar ți-ai servit scopul.

– Cazul ăsta mai are mult până să se termine.

– Dar nu este spectacolul tău. Este un caz federal. Infracțiuni împotriva statului, comise în afara jurisdicției tale.

Shaw îi făcu semn spre ușă.

Dupaw bombăni, dar, în cele din urmă, își ridică mândru capul și ieși, având grijă să trântească ușa în urma lui.

Shaw se uită la Wiley:

– Vă deranjează dacă stau jos?

Se simțea amețit și nu voia să-și strice intrarea dramatică picând în nas, leșinat pe podea.

Wiley îi arătă un scaun de la masă, față în față cu Jordie, care spumega de parcă ar fi stat pe cărbuni încinși. Postura rigidă, buzele strânse, privirea străpungătoare, toate-i trădau furia abia stăpânită în clipa în care se așeză.

Shaw suflă lung aerul din plămâni.

– Ascultă, Jordie, știu că te-am făcut să treci printr-un calvar. Dar eram...

– *Afurisitul naibii* este un apelativ mult prea amabil pentru tine.

Îi adresă cuvintele cu patimă, apoi întoarse capul, ca și cum i-ar fi făcut rău și numai să se uite la el.

Tăcerea încordată care urmă fu întreruptă de femeia de lângă ea, care se prezentă calm drept avocata lui Jordie. Shaw o salută, înclinând din cap, dar nu-și strânseră mâinile. Avea mult mai multe lucruri pe care voia să i le spună lui Jordie, dar erau altele de făcut acum, ea nu avea chef să-l asculte și partea cea mai proastă era că se aflau în tabere opuse într-o investigație federală.

Wiley zise:

– Morrow e și el implicat în toată șarada asta?

Shaw dădu din cap.

– N-aș fi reușit fără el. E un om bun. După ce eu și Dupaw i-am explicat situația, ne-a facilitat totul. A cerut o ambulanță, a recrutat doi băieți din departamentul

lui în care putea avea încredere ca s-o conducă. A pus-o pe centralista lor să-l sune pe administratorul spitalului din Houma și să-l informeze că am fost împușcat aproape fatal.

– A crezut-o, spuse Wiley.

– E bine de știut. Dispecera i-a spus că este o chestiune de poliție delicată și i-a explicat că nu are voie să informeze presa de cele întâmplate. Chestie pe care oricum nu ar fi făcut-o, de teamă nu fie luat la rost pentru că aprobase ieșirea mea prematură din spital.

Fusese nevoie să-i spună și chirurgului adevărul. Acesta îi scosese cusăturile metalice lui Shaw și îi dăduse mai multe medicamente și bandaje pe care să le ia cu el. Erau acum în mașina lui Morrow.

Gândindu-se la asta, Shaw spuse:

– Morrow și-a amintit să-mi ia doar cizmele din dulapul din camera de spital înainte să plecăm. Am fost scos pe targă, în fundul gol, într-o cămașă de noapte de spital și cu cătușe la mâini. Morrow s-a dus la un magazin Walmart și mi-a cumpărat niște haine. Și iată-mă.

– Cu acoperirea încă intactă, zise Wiley.

– Să sperăm. Cel puțin pentru moment.

– De ce nu e Morrow aici acum? întrebă Wiley.

– Pe drum, a primit un telefon de la birou – o urgență. Nu putea trimite pe altcineva. A trebuit să se întoarcă. Le-a dat liber șoferilor de pe ambulanță. Dupaw m-a adus cu mașina lui restul drumului. Morrow m-a rugat să vă spun că o să ia legătura cu voi imediat ce-o să poată.

– Ar fi fost frumos din partea voastră să ne fi pus și pe noi în temă, zise Wiley.

– Morrow era mai la îndemână. Ieșise din camera mea cu doar câteva minute înainte să apară Dupaw. Morrow a vrut să vă spună imediat, dar, cu cât erau mai puțin oameni implicați în cascadorie, cu atât mai mari erau șansele să ne iasă. L-am convins de asta.

– Cum?

– Spunându-i că așa o să se-ntâmple și nu altfel.

Se uită apoi la Jordie, care-și îndreptase din nou privirea ucigătoare asupra lui.

– În plus, Morrow ştia că sunteţi foarte ocupaţi aici.

Partenerul lui Wiley se amestecă în discuţie:

– Şi n-ai mai fi avut o intrare atât de spectaculoasă dacă ne spuneai dinainte cine eşti.

Shaw îl privi şi hotărî să ignore observaţia înţepătoare.

– Tu eşti Hickam?

– Exact.

– Nu am avut plăcerea să te cunosc ieri, când am fost arestat.

Agentul privi spre locul în care cămaşa lui Shaw cădea peste tocul de armă.

– De unde-ai luat pistolul?

– Am cerut să mi se înapoieze armele şi Morrow a avut amabilitatea de a-mi îndeplini rugămintea.

– *Armele?* Ai mai multe?

– Mai are un pistol în cizmă.

Această replică venise din partea lui Jordie, care adăugă, pe un ton înţepat:

– Ce bărbat are o singură armă?

Pe acelaşi ton, Shaw răspunse:

– Unul mort.

Cei doi încă se mai sfredeleau reciproc cu privirea, când Joe Wiley întrebă:

– Dar filfizonul şi poliţistul corupt din Mexic?

– S-au împotrivit arestării.

Rostise cuvintele pe un ton apăsat şi nimeni nu comentă.

– Apropo, nu ştiu de la ce agenţie era fata, dar trebuie s-o cheme înapoi de pe teren şi s-o pregătească mai bine.

– Fata?

– Cea care a plecat împreună cu noi de la petrecere în seara aia. Mi-am dat seama ce-i cu ea în primele cinci minute după ce-a ajuns la vilă.

– Singura fată care rămăsese cu hainele pe ea? întrebă Wiley.

– Nu. Prima care şi le-a scos. Prea nerăbdătoare. Trebuie să înveţe să fie mai subtilă. Ideea e să-i facă pe ei să încerce să o impresioneze, nu invers. Dacă nu învaţă

asta, o să se dea de gol și o să moară urât. Aflați pentru ce agenție lucrează și transmiteți-le ce v-am spus. Spuneți că e din partea mea.

Hickam și Wiley schimbară o privire cu sprâncenele ridicate, dar Hickam își notă în iPad.

– Am lăsat cadavrele undeva unde știam că vor fi ușor găsite, împreună cu un semn secret, ca omul nostru din departamentul poliției de stat să știe că eu am fost cel care i-a eliminat și să acopere urmele, inclusiv să se ocupe de toată hârțogăria cerută de biroul din Atlanta. Am trecut granița în aceeași noapte.

– Cum ai reușit să treci neobservat? întrebă Hickam.

– Asta nu pot să spun.

Netulburat de privirea încruntată a agentului, Shaw continuă:

– Am venit aici cât am putut de repede. Am așteptat trei luni un telefon de la Mickey Bolden, nu voiam să-și piardă răbdarea.

Wiley și Hickam continuară să-i ceară detalii despre drumul din Mexic în New Orleans. La majoritatea întrebărilor, răspunsul fu: „Strict secret". Și, în mare, chiar așa era. Dar era și un mod de a evita explicațiile. Nu voia să piardă vremea cu discuții irelevante, cât timp Billy Panella și Josh Bennett erau în libertate.

Shaw înclină capul spre Jordie.

– Aveți telefonul ei?

– În biroul lui Wiley, spuse Hickam.

– Vrei să-l aduci?

Apoi se gândi o clipă și adăugă:

– Te rog?

Hickam îl consultă din priviri pe Joe Wiley, care își dădu aprobarea înclinând din cap. Hickam ieși din încăpere.

Cei patru așteptară în tăcere încordată până când agentul se întoarse cu telefonul lui Jordie, băgat în punga de dovezi.

– Când am intrat, o pistonați cu întrebări despre cine a sunat-o și i-a spus să se ducă la bar, zise Shaw. Verificați

jurnalul de apeluri. Vineri seara, a primit două telefoane de la un număr necunoscut.

– Am sunat la numărul ăla, de mai multe ori, zise Hickam. N-a răspuns nimeni.

– Sună iar.

Hickam scoase telefonul din punguță, accesă jurnalul și apăsă pe ecran. Câteva clipe mai târziu, telefonul din buzunarul cămășii lui Shaw începu să sune. Îl scoase și le arătă celorlalți numărul lui Jordie, care apăruse pe ecran.

– Este o cartelă preplătită. Am cumpărat-o în ziua în care am ajuns în New Orleans, chiar înainte să mă întâlnesc cu Mickey Bolden.

– Bine, zise Wiley. Vineri noaptea. Ce s-a întâmplat de fapt? De ce ai chemat-o pe domnișoara Bennett la bar?

– Ajung și la asta.

Lovit brusc de un val de amețeală, Shaw își sprijini coatele pe masă și își trecu degetele prin păr. Era tentat să-și sprijine fruntea în palmă și să închidă ochii. Dar, temându-se că nu i-ar mai fi putut deschide, își coborî mâna, ignoră durerea care-i pulsa în partea dreaptă și continuă:

– Când am vorbit cu Mickey, din Mexic, mi-a spus că Josh Bennett era în libertate. M-am gândit că el era ținta pe care fusese angajat să o elimine. Apoi am ajuns aici. Șoc. Ținta era sora lui Bennett. Să omori o femeie? Dumnezeule!

Clătină din cap.

– Nu face decât să sublinieze lipsa de caracter a lui Panella. Dar trebuia să fac pe indiferentul în fața lui Mickey, ca să pot să rămân lângă nenorocit și să aflu cât mai multe puteam. Eu și Mickey ne-am petrecut ziua de vineri urmărind-o pe Jordie prin Tobias. A ajuns acasă pe la ora șase. I-am supravegheat o vreme locuința. Părea că nu mai pleacă.

– Pusesem un ajutor de șerif să o țină sub observație, zise Wiley.

Shaw schiță o strâmbătură disprețuitoare.

– Da, şi tare bună treabă a mai făcut! Mai bine i-aţi fi desenat un X pe spate. L-am văzut imediat şi nu pot să cred că nu ne-a observat, pe mine şi pe Mickey.

Privind spre Jordie, spuse:

– Tu ştiai că-i acolo, nu-i aşa? Ai scăpat de el în drum spre bar.

– Du-te dracului!

Shaw o ignoră.

– Presupun că nu mai contează acum.

Întorcându-se înapoi spre colegii lui de la FBI, continuă:

– Eu şi Mickey ne-am dus undeva să mâncăm şi atunci mi-a spus care era planul.

– Planul A? făcu Jordie, cu prefăcută dulceaţă.

Shaw se uită la ea, dar nu răspunse.

Wiley întrebă:

– Care era planul A?

Shaw se întoarse spre Wiley.

– S-o eliminăm a doua zi de dimineaţă, în casa ei. Să facem să pară că fusese un jaf care nu mersese cum ar fi trebuit. Cea mai cretină idee pe care o auzisem vreodată şi i-am spus asta şi lui Mickey. Era grăbit, neatent şi în momentul în care intram în casa ei ne asumam riscul să lăsăm urme. Dar Mickey a spus că ăsta era planul. Punct. Atunci mi-am dat seama că intenţiona să lase două cadavre la locul faptei. Mă adusese special ca să aibă pe cine să dea vina. Timpul trecea. Trebuia să-l opresc.

– Şi te-ai gândit s-o suni pe ea? întrebă Hickam. De ce n-ai sunat la departamentul şerifului, de ce nu ne-ai sunat pe noi?

– Ajung şi la asta, spuse Shaw, evitând răspunsul. Am acceptat când Mickey a sugerat să bem ceva în barul ăla, înainte să ne cazăm într-un motel. Înainte să intrăm, m-am scuzat şi am urmat săgeţile care arătau drumul spre toaleta din spate.

Se uită la Jordie.

– Atunci te-am sunat.

– De unde ai ştiut numărul de telefon? întrebă Wiley.

– Panella îi dăduse lui Mickey toate informaţiile despre ea. Inclusiv numărul de telefon. Mickey mi le spusese, pentru că era convins că voi fi oricum mort peste câteva ore, aşa că ce mai conta?

– Aşadar, revenind la motivul pentru care ai sunat-o... zise Wiley, împingându-l în direcţia care îl interesa.

– În mod eronat, am crezut că, dacă dau nas în nas cu ea fix în seara dinaintea loviturii, mai ales ştiind că avea un poliţist după ea, Mickey şi Panella o să se sperie suficient cât să anuleze treaba. Sau cel puţin s-o amâne. Ceea ce mi-ar fi dat mie mai mult timp cu Mickey, mai mult timp să lucrez din interior, poate chiar să aflu unde era Josh sau, şi mai important, Panella. Dar, în loc să ne spună să batem în retragere, Panella i-a ordonat lui Mikey să treacă la treabă, s-o împuşte chiar atunci şi chiar acolo. Nu puteam lăsa să se întâmple asta.

Făcu o pauză şi privi în ochii lui Jordie, încercând s-o facă să-şi amintească ce-i spusese înainte să o trimită la Joe Wiley.

Jordie nu spuse nimic preţ de câteva clipe, apoi, pe un ton sec, zise:

– Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

– Cu plăcere.

Dar era departe de a fi iertat. Cu maxilarul încleştat, îl întrebă:

– De ce-ai mai făcut restul?

Fără scuze, fără remuşcări, fără să ezite nici măcar o secundă, Shaw răspunse:

– Pentru că voiam să ajung la nenorocitul de Panella.

Când apăruse în uşa deschisă, Jordie abia îşi stăpânise strigătul de bucurie. Acum nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i smulgă ochii din orbite.

– Nu am absolut nimic de a face cu Panella, zise ea. Dacă tot ţi-a dat *toate informaţiile* despre mine, ar trebui să ştii asta. După ce l-ai scos din joc pe Mickey, de ce nu

mi-ai spus că eşti de la FBI? Sau de ce nu m-ai lăsat pur şi simplu acolo şi n-ai plecat?

- Pentru că prostovanul ăla de frate-tău a evadat, Jordie! Tu eşti singura legătură cu el, iar Panella este la celălalt capăt al lanţului.

- Cu alte cuvinte, ai hotărât să mă foloseşti drept momeală.

- Bine. Dacă-ţi place mai mult cuvântul ăsta... Când te-am sunat şi te-am chemat la bar, am vrut în principal să opresc lovitura. Dar am avut şi alt scop.

- Care era celălalt?

- Să-ţi testez loialitatea faţă de Josh. Cum i-am rostit numele, ai venit ca teleghidată.

- Nenorocitule!

Shaw nici nu clipi.

- Mi s-a mai spus.

Jordie îşi strânse buzele. Controlul ei de sine atârna de un fir de aţă, care se subţia cu fiecare cuvânt care ieşea din gura lui Shaw. În mod evident, împărtăşea bănuiala lui Wiley şi Hickam cum că fusese, şi poate chiar mai era, implicată în activităţile ilicite ale fratelui ei.

Joe Wiley spuse:

- Domnişoară Bennett, ştiaţi că Josh a renunţat la înţelegerea cu noi şi s-a hotărât să fugă?

- Nu. N-am ştiut până când nu mi-a spus *el*.

- Nu ştiu dacă contează, Wiley, zise Shaw, dar a părut şocată când i-am spus că Josh fugise de patru zile. Nu cred că ştia. Dar asta nu anulează posibilitatea că ştie totuşi *ceva*. Ştiam că o să-i fie frică de mine, pentru că mă văzuse când îl omorâsem pe Mickey. M-am gândit că m-aş putea folosi de această frică pentru a obţine informaţii de la ea.

Auzindu-l recunoscând acest lucru, Jordie îşi pierdu orice urmă de control. Se ridică de pe scaun ca împinsă de-un arc şi, punându-şi palmele pe masă, se aplecă peste aceasta, înspre Shaw.

- M-ai pistonat ore întregi cu întrebări despre nenorocitul ăla de telefon!

- Doar după ce te-am prins c-ai mințit.

– M-ai terorizat.

– Presupun. Într-o oarecare măsură.

– Nu există *măsură* pentru așa ceva.

– Ai dreptate, spuse el, ridicând tonul, până când ajunseră să țipe unul la celălalt. Nu ți-am dat drumul, m-am gândit să te sperii suficient de mult cât să te fac să scapi vreo informație despre Josh sau Panella. Ceva care să ne ajute să-i prindem.

– M-ai terorizat cu întrebări despre telefonul ăla, când de fapt sunaseși *chiar tu!*

– Ce contează mai mult decât cine te-a sunat este faptul că ai răspuns. Și ai venit imediat ce ai fost chemată. Ai avut grijă să nu fii urmărită. Când polițistul care ar fi trebuit să se țină după tine nu a apărut, nici în bar, nici în parcare, ai picat testul.

– Mai du-te dracului cu testele tale cu tot!

– Ai scăpat de el pentru că te așteptai să te întâlnești cu cineva în barul ăla. *Cu cine?*

Tocmai se pregătea să-i răspundă așa cum merita, când avocata ei o prinse de tivul sacoului și o trase înapoi pe scaun. Urmându-i sfatul pe care i-l șopti pe ton insistent în ureche, nu mai spuse nimic.

În timp ce Jordie și Shaw țipaseră unul la celălalt, Wiley păruse un spectator la un meci de tenis, întorcând pe rând capul de la unul la altul. Hickam continuase să lovească întruna pe ecranul iPad-ului. Jordie era foarte curioasă să știe ce-și tot nota. Tot spectacolul era în continuare înregistrat de camera video.

Oare Hickam adăuga comentarii colorate, detalii pe care să le folosească mai târziu împotriva ei?

Încercă să-și mascheze multitudinea de emoții care se ridicau în valuri înăuntrul ei.

În cele din urmă, Shaw i se adresă din nou:

– Când m-am oprit să schimb plăcuțele de înmatriculare, m-am sunat de pe telefonul tău, ca să-ți pot arăta mai târziu că apelasem numărul respectiv.

– Da, ești plin de trucuri istețe!

Shaw ridică un umăr.

– Și de rahat.

– Un rahat eficient.

Jordie își simți obrajii arzându-i când își aminti cât de eficiente fuseseră cuvintele lui, atât cele sinistre, cât și cele provocatoare. Voia să-l omoare.

– Ai sunat de mai multe ori la numărul ăla fantomă, făcând aluzii că ar fi putut răspunde Josh, când știai foarte bine că n-avea cum.

– Încă o tactică de-a mea în încercarea de a te face să cedezi.

– Ei bine, n-ai reușit, *agent special Kinnard!* Toate testele și trucurile tale atât de istețe nu ți-au folosit la nimic. N-ai aflat nimic util de la mine.

– Ai fi surprinsă să știi ce găsesc eu util.

– Fratele meu e încă în libertate.

– Și de aceea tu te afli în continuare în custodia poliției.

capitolul 27

O tăcere încordată urmă schimbului lor încins de replici, pe care Joe și Hick căzuseră tacit de acord să-l lase să se desfășoare fără să-l întrerupă. Adrian Dover o întrebă încet pe Jordie dacă voia să facă o pauză.

– Poate vrei niște apă?

Jordie o refuză cu un *nu* foarte scurt.

– Aș vrea eu un pahar, spuse Kinnard. Trebuie să beau multe lichide.

Joe se ridică și se duse la o masă micuță, pe care erau o mulțime de sticle de apă.

– Ar trebui să te duci înapoi la spital, spuse el, în timp ce desfăcea dopul unei sticle și i-o întindea lui Kinnard. Să te internezi sub un alt nume, evident.

– Poate mai târziu.

După ce termină de băut, Hick îl întrebă unde-și ținuse ascuns telefonul.

– Nu îl aveai la tine. Hambarul a fost cercetat. Nu era în mașină.

– L-am lăsat în pădure, în locul în care m-am oprit ca să schimb plăcuţele de înmatriculare. L-am băgat într-o pungă de plastic cu sigiliu şi l-am îndesat într-o scorbură dintr-un copac. I-am spus lui Morrow unde să-l găsească. L-a luat de acolo şi mi l-a adus când a venit la spital.

„Nimic nu-i scapă afurisitului ăstuia", îşi zise Joe. Ar fi vrut să-l strângă de gât, dar nu putea să nu-l admire. Firește, viaţa lui depindea de felul în care reuşea să-i păcălească pe ceilalţi. De înşelătorie.

Hick întrebă:

– Şi hambarul?

Shaw zâmbi stins.

– A fost al bunicului meu. El îi spunea *garajul*. Avea două Chryslere vechi pe care le restaurase şi le ţinea acolo. A vândut maşinile înainte să moară, dar clădirea mi-a rămas mie. N-am mai fost acolo de ani buni şi chiar m-am mirat s-o găsesc în picioare.

– Ai crescut pe aici?

– Nu. Veneam doar în vizită la bunicul din când în când.

Nu le spuse din proprie iniţiativă unde crescuse, iar Joe nu se obosi să-l întrebe. Nici Hick. Probabil că le-ar fi spus că e o informaţie secretă.

– Arcul şi săgeata erau ale mele, zise Kinnard, adresându-se lui Jordie. Le-am primit la set cu o ţintă din pânză, cu paie înăuntru. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ţinta. Nu ştiam ca bunicul să fi avut vreodată o barcă. Poate că n-a avut. Nu ştiu ce căuta vechitura aia acolo.

Jordie nu-i răspunse decât cu o privire rece.

Joe reveni la ceva ce Kinnard spusese mai devreme.

– Îl vrei pe Panella.

– Escrocheria aia pe care a pus-o în practică împreună cu Josh a fost ceva mai mult decât un hobby. Şi doar o mică parte din întreaga poveste. După Katrina, s-a repezit ca un vultur şi a scos bani din corupţie şi haos. Afaceri ilegale. Spălări de bani. Nu se sfieşte nici să verse sânge. Unitatea mea era pe urmele lui cu mult înainte să-l luaţi voi în vizor. Este de modă veche. Ochi pentru ochi. Porcării de-astea siciliene.

De exemplu, din ordinul lui Panella, Mickey Bolden i-a despicat burta unui tip și l-a aruncat în golf, dintr-o barcă de pescuit.

Ca o paranteză, îi spuse lui Jordie:

- Nu a fost o amenințare deșartă. Chiar s-a întâmplat. Un alt agent a fost martor. Nu a avut cum să-l oprească, fără să se dea de gol.

Întorcându-se la Joe, continuă:

- Ca să intru în operațiunea lui, am luat legătura cu Bolden și i-am spus că eram disponibil pentru treburi speciale de genul ăsta.

- Cum ar fi să scoți mațele oamenilor, zise Jordie.

Kinnard îi aruncă o privire piezișă.

- Prea multă mizerie. Eu lucrez mai curat și mai eficient.

- Da, ca atunci când i-ai zburat creierii lui Mickey Bolden.

- Preferai să-l las să-ți zboare el creierii ție? Sau să pierd timpul și să spun: „Stai! FBI! Ești arestat"?

Când Jordie nu-i răspunse în nici un fel, Shaw adăugă:

- Eu omor doar băieți răi, Jordie. Ca să nu mai omoare ei pe alții.

- Dar tot minți, tot înșeli.

- Da. În majoritatea timpului. Nu mereu.

Atmosfera dintre cei doi era atât de încărcată, încât ieșeau scântei. Joe nu se putu abține să nu se întrebe ce fel de minciuni îi spusese Kinnard lui Jordie, cât timp aceasta fusese prizoniera lui. Lăsă pentru moment la o parte acest gând interesant și se concentră la ceea ce spunea Kinnard acum.

- Bolden nu mi-a acceptat oferta numaidecât. Nu puteam să insist prea mult, altfel m-ar fi mirosit. Când agentul de la antidrog a fost descoperit de cei doi, am fost nevoit să-i elimin. M-am lăsat arestat dinadins. Dădea bine și închisoarea este adeseori mai sigură decât strada. Când Dupaw ăsta sau cum îi zice mi-a dat în sfârșit drumul, Panella dispăruse numai el știe unde și Josh se afla sub protecție, așteptând să depună mărturie.

Așa că m-am ocupat de celălalt caz, cel din Mexic, gândindu-mă să-l aștept pe Panella să iasă din ascunzătoare, așa cum l-a așteptat el pe Josh. Cred că toată lumea se aștepta ca Josh să dea înapoi.

– De ce crezi asta?

Răspunse Jordie:

– Pentru că domnul Kinnard are această idee trăsnită cum că Josh, și nu Panella, ar avea acces la banii furați.

Toată lumea se uită la ea.

– Și așa e? întrebă Wiley.

– Nu.

Wiley se uită înapoi la Kinnard, care spuse:

– Eu sunt de altă părere, dar trebuie să-l prindem ca să aflăm.

Se opri și își atinse rana, ca și cum l-ar fi durut.

– Unde sunteți cu povestea asta? Ceva noutăți?

Joe îl puse la curent, începând cu telefonul neașteptat pe care îl primise de la Josh cu două seri în urmă.

– Noi băteam pădurea în lung și-n lat căutându-l, când sună telefonul și e chiar băiatul nostru în persoană.

Îi relată conversația, inclusiv faptul că Josh le spusese că Panella avea un cont în Costa Rica, dar omise să-i spună că Jordie îl însoțise pe Panella într-o excursie acolo. Termină prin a-i spune despre telefonul pe care îl primise în zorii zilei.

– Din nou, m-a luat prin surprindere.

– Ce-a spus?

– Voia să-i confirm că Jordie este în siguranță.

Kinnard se încruntă.

– Când a sunat prima oară... Credeți că spunea adevărul? Garantat, Costa Rica ar fi o escală ideală pentru cineva care-și dorește să dispară. Golful de-o parte, Pacificul de cealaltă. Păduri tropicale și munți în care să te ascunzi. Dar ați confirmat existența acestui cont bancar?

– Azi-dimineață banii erau încă în cont. Intacți. Nimeni nu s-a atins de ei.

– Ei pe dracu'!

– Asta a fost și reacția noastră, spuse Hick, iar Joe observă că-i aruncă o privire lui Jordie.

Kinnard, cufundat în gânduri, nu remarcă.

– Și Josh v-a sunat din nou în dimineața asta, ceea ce-mi spune mie că încep să-l lase nervii. Fie că are sau nu banii, tot l-a trădat pe Panella. Începe să regrete decizia de a abandona protecția guvernului Unchiului Sam.

– Dacă nu avea îndoieli de dinainte, cu siguranță are acum, după ce i-am spus că am vorbit cu Billy Panella seara trecută.

Kinnard se uită la el, tresărind.

– Ce-ai făcut?

– A crezut că tu-l suni.

Joe îi relată în amănunt cum decursese conversația.

– Aveam toate aparatele conectate la telefon. Nu ne-am ales cu nimic. Panella a închis în mai puțin de treizeci de secunde.

Kinnard își frecă cicatricea de pe bărbie cu un gest absent.

– Încercarea de a o omorî pe Jordie a eșuat. Josh încă-i știe toate secretele și este dispus să facă și alte înțelegeri.

Adresându-se tuturor, spuse:

– Prietenul nostru Panella nu poate fi mulțumit cu această stare a lucrurilor. Mai ales dacă a rămas cu un sac gol în mână. Vă dați seama cât de periculos îl face asta?

– Evident. Despre asta discutam în momentul în care ai intrat, spuse Joe. Eu și Hick o încurajam pe domnișoara Bennett să ne împărtășească orice informație pe care o are, fie despre Panella, fie despre fratele dumneaei.

– Morrow mi-a spus că o interogați.

Kinnard se uita la Jordie, dar vorbea despre ea la persoana a treia.

– E unul dintre motivele pentru care am plecat cu atâta grabă de la spital. Timp de o zi și jumătate am încercat tot ce mi-a trecut prin minte ca să obțin informații

de la ea. Unele dintre tacticile mele au fost neplăcute, chiar crude.

Aşteptă o clipă, apoi se uită la Joe.

– Dacă ar fi ştiut ceva, cred că mi-ar fi spus.

Nu îi spusese despre escapada de weekend împreună cu Panella. Joe era în stare să parieze unul din cele treizeci de milioane pe asta. Dacă ar fi ştiut asta, Kinnard n-ar mai fi lăsat-o atât de uşor acum.

Urmară din nou câteva momente de tăcere apăsătoare.

Kinnard se uita fix la Jordie, ca şi cum ar fi încercat să-i comande să se uite şi ea la el. Dar Jordie îşi ţinea ochii plecaţi, fixaţi în poală.

În cele din urmă, Adrian Dover spuse:

– Atunci, asta este. Clienta mea e liberă să plece?

Joe răspunse:

– Domnişoara Bennett este liberă să plece momentan, dar rămâne în custodia noastră. Hick, spune-i lui Saunders că se pot întoarce la hotel.

Hick ieşi şi o strigă pe Gwen Saunders.

Jordie nu spuse nimic în clipa în care se ridică. Evident, avea de gând să plece fără să adreseze nici un cuvânt vreunuia dintre ei, în special lui Shaw Kinnard. Dar, când acesta o strigă, ezită în prag, înainte să se întoarcă. Şi dacă privirile ar fi putut ucide...

Kinnard spuse:

– Nu-ţi poţi proteja fratele de Panella, Jordie. Îl va trimite pe următorul Mickey Bolden, şi pe următorul... până-i vine de hac. N-o să renunţe până când n-o să-i vadă măruntaiele împrăştiate în golf.

Jordie îi susţinu privirea preţ de câteva clipe lungi, apoi spuse:

– Îmi pare rău că nu te-am omorât.

Ieşi împreună cu avocata în clipa în care Hick se întorcea, cu telefonul la ureche. *Morrow*, le spuse el din buze.

Joe, care se ridicase din politeţe în clipa în care doamnele părăsiseră încăperea, se aşeză la loc şi-l examină atent pe Shaw Kinnard. Arăta mai rău acum decât atunci când îşi făcuse intrarea – şi atunci arătase

cu dracu'. Era palid, trăsăturile feței îi erau ascuțite, obrajii trași.

Chiar și așa, din adâncul orbitelor, ochii lui aruncau sclipiri reci care semnalizau pericol, în ciuda semnelor de incapacitate fizică. Joe nu avea harul ăsta. Nimeni n-avea să se dea vreodată la o parte din drumul lui doar uitându-se la el.

Dacă fusese afectat de cuvintele pe care Jordie Bennett i le adresase la plecare, Kinnard nu o arăta. Uitându-te la el, ai fi zis că vorbele ricoșaseră ca dintr-o armură. Firește, detașarea era ceva absolut esențial pentru un agent de teren care lucra atât de adânc infiltrat precum Shaw Kinnard. Totul era sacrificat în astfel de situații, chiar și emoțiile firești.

Joe se gândi la zarva reconfortantă din casa lui, la zgomotul permanent creat de copii, la scârțâitul pe care îl scotea patul atunci când el și Marsha se mișcau împreună pe el. Și nu-l invidie pe Shaw Kinnard. Puterea personalității lui venea cu un preț. Și era un preț prea mare, după părerea lui Joe.

Arătă înspre ușa pe care tocmai ieșise Jordie Bennett.

– Nu cred că te place.

– Nimeni nu mă place. M-am obișnuit.

– Totuși, ieri părea să te placă.

Kinnard întoarse brusc capul spre el, cu un vădit interes. Poate că armura lui nu era, la urma urmei, chiar atât de impenetrabilă.

Înainte să apuce să spună ceva, Hick închise brusc telefonul și spuse:

– Trebuie să mergem la Tobias.

Joe sări în picioare.

– Bennett?

Hick clătină din cap.

– Royce Sherman.

– Ăsta cine-i? întrebă Kinnard.

– Individul care a abordat-o pe domnișoara Bennett în bar.

Kinnard era atât de slăbit, încât trebui să se sprijine de masă în clipa în care se ridică.

- Aş vrea să discut personal cu dobitocul ăla.
- Nu se mai poate, zise Hick. E la morgă.

capitolul 28

După ce aflară că tânărul care jucase un rol esenţial în evenimentele de vineri seara fusese găsit mort, nu pierdură mai mult de câteva minute discutând dacă ar fi fost o idee bună ca Shaw să-i însoţească sau nu în Tobias.

Wiley şi Hickam nu erau de acord. Shaw era însă de neînduplecat. Ca să nu mai piardă vremea, le spuse că avea să ajungă acolo, fie cu maşina lor, fie cu alta. Cei doi agenţi cedară.

- Oprim undeva pe drum şi cumpărăm câteva lucruri ca să te deghizăm, spuse Wiley peste umăr, în timp ce ieşeau din camera de interogatoriu.

- Bună idee, îl aprobă Hickam. N-aş vrea să mă nimerească un glonţ menit Domnului Înarmat şi periculos aici de faţă.

Deşi fiecare pas îi trimitea o săgeată de durere în partea dreaptă, Shaw se ţinu după ei până când ajunseră la maşina lui Hickam, din parcarea clădirii. După ce urcă pe bancheta din spate, îşi ridică pe ascuns cămaşa şi dădu la o parte bandajul, ca să verifice cusăturile. Încă ţineau.

Cu siguranţă Jordie regreta că nu făcuse o treabă mai bună cu elicea aia. Dacă ar fi putut repeta scena, probabil că i-ar fi înfipt elicea în gât. Doar spusese asta, la plecare. Îl disprețuia.

Meseria lui era prea riscantă ca să-şi poată face o poliţă de asigurare pe viaţă. Şi nici nu ar fi avut pe cine să numească drept beneficiar, pentru că meseria lui era prea riscantă şi pentru orice fel de relaţie personală. Asta nu-l deranjase până acum. Se folosise de multe ori de oameni nevinovaţi pentru a ajunge la cei cu adevărat ticăloşi. Dacă cineva rămânea cu cicatrici emoţionale, ăsta era preţul. La urma urmei, era o meserie murdară.

Dar când Jordie Bennett îl privise cu acea expresie de ură absolută, simțise mai mult decât o strângere de inimă. Fusese pentru prima oară și fusese neplăcut.

În timp ce ieșeau din parcare, Wiley primi un telefon pe mobil. Hickam nu se simți obligat să facă vreun fel de conversație cu Shaw, ceea ce lui îi convenea de minune. Își lăsă capul pe spate și ațipi, trezindu-se abia când Hickam parcă în fața unui magazin cu lucruri la preț redus. Wiley încă mai avea telefonul la ureche, dar mai mult asculta decât vorbea.

Hickam se întoarse în mai puțin de cinci minute, aducând cu el o pungă pe care i-o aruncă lui Shaw.

– Nu-i genul de loc în care-mi fac în mod obișnuit cumpărăturile. E tot ce-am putut scoate.

Cumpărase un hanorac urât, cu glugă, de culoare maro, și o pereche de ochelari de soare cu rame negre din plastic și lentile albastru cobalt.

– E-n regulă, spuse Shaw.

– Mă gândeam eu.

Hickam aruncă o privire fățișă capselor perlate de la cămașa cambrată pe care i-o cumpărase Morrow.

Ignorând insulta pe care agentul o făcea la adresa gusturilor lui, Shaw smulse eticheta cu prețul de pe hanorac.

– Ei, ce se știe despre decesul lui Royce Sherman?

– Morrow se grăbea, așa că nu mi-a spus decât în mare ce și cum. O să-ți spun ce știu după ce termină și Joe de vorbit la telefon.

Ca și cum ar fi fost un semnal, Wiley, care stătea pe scaunul de lângă șofer, închise telefonul.

– Scuze. Era Marsha. Soția mea, adăugă, ca să-l lămurească pe Shaw. Avem o problemă cu o toaletă acasă și amenință că o să-l lovească pe instalator cu cheia acolo unde-l doare mai tare dacă nu o repară. Curând. Ce-am pierdut?

– Nimic. Te-am așteptat, zise Hickam. În primul rând, Morrow a subliniat că nu s-a stabilit încă dacă moartea lui Royce Sherman are vreo legătură cu cele petrecute vineri seara.

– Cum a murit? întrebă Shaw.

– Împuşcat în cap. În lobul frontal stâng. De aproape.

– Sinucidere?

– Nu s-a găsit nici o armă lângă cadavru, nu avea praf pe mâini.

– Atunci a fost ucis, zise Shaw.

– Aproape sigur.

Wiley întrebă dacă existau semne de luptă.

– Nu. Avea bani şi o carte de credit asupra lui, aşa că pare să fi fost un jaf. Morrow spune că ucigaşul a venit probabil lângă geamul deschis şi l-a împuşcat.

– Acasă?

– La volanul camionetei lui. Ieşise de pe autostradă, oprise pe un drum secundar.

– De ce? întrebă Shaw.

– Nimeni nu ştie.

– Să-şi facă nevoile? îşi dădu Wiley cu presupusul.

– Nu există nici o dovadă în sensul ăsta. Morrow nu crede că a coborât din maşină.

Shaw îl întrebă dacă fusese găsit vreun cartuş.

– Nici unul. Nici vreun glonţ. Se pare că ucigaşul a tras o singură dată. Cu intenţie.

Shaw se gândi la asta şi aproape că nu-l auzi pe Hickam când spuse:

– Dar Morrow are un posibil motiv. Barmanul – se opri şi se uită la Shaw prin oglinda retrovizoare –, el este cel care ne-a ajutat să te identificăm.

– Nu mă mir㠖 A fost în armată, nu-i aşa? A luptat pe front?

– A zis ceva de Irak...

Shaw dădu din cap. Observase că barmanul îi analizase pe el şi pe Mickey, în mod subtil, dar eficient. Nimic nu creşte spiritul de observaţie al unui om mai ceva ca o zonă de luptă în care inamicul nu poartă uniformă.

Hickam zise:

– Când a auzit că Royce a fost ucis, barmanul l-a sunat imediat pe Morrow. I-a spus că Royce a stat ore bune la bar, ieri seara, dând pe gât paharele de whisky de parcă ar fi fost vitamine.

– Era și *Coana* cu el? întrebă Wiley. Întorcându-se spre Shaw, adăugă: Locuia cu o femeie care-l cicălea tot timpul.

– Da, a fost și ea. Și a făcut mai mult decât să-l cicălească. S-au certat. Au dat un adevărat spectacol, zice barmanul. Ea a plecat împreună cu două prietene. La foarte scurt timp după aceea, Royce a început să se giugiulească cu o altă fată. Pe la miezul nopții, a ieșit împleticindu-se, împreună cu noua lui cucerire. Toate acestea au fost confirmate de martorii pe care au reușit să-i găsească.

– Și *Coana mare* ce are de zis despre povestea asta? întrebă Wiley.

Hickam îi spuse că Morrow se dusese personal să o ia de la serviciu.

– Este supervizorul unui departament de vopseluri dintr-un hipermarket. Morrow zice că a căzut în genunchi și a început să bocească atunci când i-au spus. Zice că șocul și lacrimile păreau sincere, dar a luat-o totuși cu el. Femeia jură că nu l-a mai văzut și nu a mai vorbit cu Royce după ce a plecat de la bar.

– A cerut deja un avocat?

– Nu, dar Morrow a trimis oameni să le găsească pe cele două prietene cu care a plecat seara trecută. Au fost interogate separat și au spus aceeași poveste. Au dus-o înapoi la apartamentul în care locuia împreună cu Royce, unde au golit câteva sticle de vin, ca să sărbătorească faptul că scăpase de el. Pe la patru dimineața, prietenele au hotărât că erau prea bete ca să se mai întoarcă acasă cu mașina, așa că au dormit acolo, la ea, și abia s-au trezit de dimineață la timp ca să se târască la muncă.

– Ce părere are Morrow despre alibiul femeii?

– Zice că l-ar crede.

– Și eu la fel.

La aceste cuvinte ale lui Shaw, Wiley se întoarse și se uită la el. Hickam îl privea în oglinda retrovizoare. Apoi spuse:

- Nu pare să fie o crimă din pasiune. Nu după felul în care ai descris scena. Ucigașul a tras o singură dată? Cu intenție?

Clătină din cap.

- Nu așa omoară o femeie furioasă. O iubită recent părăsită ar fi golit revolverul în capul lui, apoi ar fi sunat personal și le-ar fi spus polițiștilor unde să-i caute cadavrul.

Wiley dădu din cap, cu o expresie sumbră.

- Dacă nu apare vreo dovadă care să o plaseze pe iubită la locul faptei, tind să fiu de acord.

Shaw i se adresă lui Hickam, prin oglindă:

- Dar noua cucerire? Barmanul a spus că au plecat împreună.

- Au *ieșit* împreună. E posibil să se fi despărțit în parcare.

- Sau nu, zise Shaw.

- Sau nu. Pentru că s-au găsit urme parțiale în fața portierei de lângă șofer. Dar camioneta a fost găsită goală, cu excepția lui Royce. Medicul legist estimează că a murit undeva între miezul nopții și ora două dimineața.

- Cine a sunat să spună că l-a găsit? întrebă Wiley.

- Drumul secundar este o alee privată care duce spre o casă din pădure. Proprietarul este pensionar. Pleca împreună cu soția să ia prânzul în oraș. Camioneta lui Royce le bloca drumul. Doamna a coborât să verifice, așa că e posibil ca urmele de lângă mașină să fie ale ei. Specialiștii fac mulajele.

- Cei doi îl cunoșteau pe Royce?

- Nu.

- Bine, zise Wiley. Și unde-l lasă asta pe Morrow? Tot ce are până acum sunt cele două femei existente în viața lui Royce în momentul în care a murit.

- Încearcă să o găsească pe fata de la bar, spuse Hickam. Dar Morrow nu știe sigur cum o cheamă, cu atât mai puțin de unde s-o ia. Are multe pe cap. Mai întâi tot teatrul ăla cu evadarea ta, spuse el, adresându-i-se lui Shaw în oglindă. Acum asta. Ne-a rugat să-l anunțăm când mai avem cinci minute.

Din nou, Shaw își lăsă capul pe spate și închise ochii, în timp ce Wiley și Hickam începură să discute despre un medic legist dobitoc care făcea treabă de mântuială săptămâna asta.

Shaw îi ignoră și se gândi la Jordie – mai exact la cât de acide trebuiau să fie gândurile *ei* față de el. „De ce ai făcut restul?", îl întrebase, referindu-se la toate lucrurile cumplite la care o supusese. Teamă, lipsă de intimitate, umilință, intimidare.

Un sărut.

Și ce-l deranja cel mai tare? Avea să creadă întotdeauna că sărutul fusese doar o altă manevră de a obține informații de la ea, și nu o chestiune de viață și de moarte. Și fusese vorba de viața lui, nu a ei. Trebuise să o sărute.

Foarte simplu.

Deși nu era simplu deloc. El era agent federal. Ea era unul din martorii principali într-o investigație foarte serioasă. Ceea ce, după toate regulile, o făcea categoric inabordabilă. Dar Shaw încălca regulile tot timpul și nu-și putea controla visele.

Jumătate de oră mai târziu, Wiley îl trezi dintr-un somn superficial.

– Kinnard? Aproape am ajuns.

Wiley îl sună pe Morrow să-i spună că erau aproape. Shaw își puse hanoracul, schimonosindu-se în clipa în care își trecu brațele prin mâneci, gest care-i forță incizia și toate cusăturile interne. Lentilele albastre ale ochelarilor probabil că-i dădeau tenului său un aspect bolnăvicios. Cel puțin se simțea destul de bolnav. Era transpirat tot. Mâinile și picioarele îi erau slăbite și-i tremurau. Rana îl durea îngrozitor.

Își dorea să închidă ochii și să se întindă pe banchetа din spate așa cum o întinsese pe Jordie, potrivindu-i brațele și picioarele inerte, dându-i la o parte părul de pe obraz.

Înjurându-se în barbă pentru că nu se putea abține să nu se gândească la ea, își ridică gluga pe cap, deschise portiera și ieși.

Numaidecât, fu învăluit de zăpuşeala mlaştinii, pe care hanoracul gros o făcea cu atât mai greu de suportat. Afurisitul de Hickam îl alesese dinadins.

Anexa departamentului şerifului era o clădire veche şi urâtă. În colţul din spate exista o intrare neinscripţionată pentru angajaţi, unde îi aştepta Morrow. Îl privi încruntat pe Shaw.

- N-ar fi trebuit să vii.

- Am încercat şi noi să-i spunem, zise Hickam.

- Arăţi chiar mai rău decât Royce Sherman, zise ajutorul de şerif.

- Sunt bine.

- Ascultă!

Morrow ridică o mână în faţa pieptului lui Shaw.

- Nimeni din departament nu ştie ce am făcut azi-dimineaţă, cu excepţia dispecerei şi a celor doi ofiţeri pe care i-am pus să conducă ambulanţa. Toţi îmi sunt prieteni. Nici măcar şeriful nu ştie. Dacă află, probabil c-o s-o păţesc.

- Nimeni n-o să afle de la mine. Ştiu că ţi-ai riscat pielea. Mulţumesc încă o dată.

- Cu plăcere. Dar nu-i vorba doar de asta. Clădirea asta e plină de ofiţeri care au răscolit împrejurimile căutându-te. N-o să le placă să te vadă aici.

- Ar trebui, totuşi, să-mi mulţumească pentru orele suplimentare.

- Ce vreau să spun e că nu cred că vestimentaţia asta o să păcălească pe cineva.

- Ai fi surprins. Rar se întâmplă ca oamenii să vadă ceva după care nu se uită.

În continuare îngrijorat, Morrow spuse:

- Dacă te vede vreun poliţist, s-ar putea să te împuşte mai întâi şi să pună întrebările mai târziu.

- Dacă se ajunge aici, îţi dau voie să le spui cine sunt.

- Cel puţin te-ai bărbierit.

- Mulţumită infirmierilor din spital.

Cicatricea caracteristică nu ieşea la fel de mult în evidenţă fără barbă, aşa că nu protestase atunci când individul care-l spălase începuse să-i săpunească faţa.

- Să nu zici că nu te-am avertizat.

Morrow îi introduse în clădire și îi conduse pe un coridor scurt, până la o ușă cu o fereastră ciudată.

- Uitați-vă.

Wiley și Hickam se uitară primii, apoi veni rândul lui Shaw. Își coborî ochelarii pe nas, ca să poată vedea mai bine. În camera de interogatoriu, doi ofițeri încercau, fără prea mare succes, să calmeze o tânără care stătea cu capul aplecat, plângând în pumni.

- Linda Meeker, spuse Morrow. Fata care a plecat de la bar împreună cu Royce Sherman seara trecută.

În acel moment, își coborî mâinile de pe față ca să accepte un șervețel de la o femeie-ofițer.

Când o văzu, Shaw fu surprins. Se așteptase la cu totul altceva.

- E doar un copil.

- Șaisprezece ani. Abia împliniți. Ziua ei a fost luna trecută.

Shaw o privi preț de încă vreo câteva secunde pe Linda Meeker, apoi spuse:

- Vineri seara, dacă tot eram pus pe treabă, ar fi trebuit să-l omor și pe Royce Sherman.

Ceilalți trei se întoarseră spre el, dar Shaw nu-și retrase cuvintele.

Morrow acoperi tăcerea adâncă dregându-și vocea.

- Aici.

Îi conduse spre ușa de alături și intrară într-un birou micuț.

- Îl împart cu un alt detectiv. El e liber azi.

Se înghesuiră în spațiul deja înghesuit. Morrow închise ușa și începu explicațiile, fără alt preambul.

- Linda Meeker a venit acum jumătate de oră, din proprie inițiativă, dar la insistențele unei prietene, care a adus-o aici cu mașina când au aflat despre crimă.

- Cine i-a spus? întrebă Shaw.

- Au auzit lumea vorbind despre asta într-un magazin.

Nimeni nu spuse nimic, dar Shaw, Wiley și Hickam schimbară o privire.

Interpretându-le corect expresiile, Morrow râse înfundat.

– Şi asta nu-i tot. Tot ce urmează să vă spun am aflat de la prietenă, pentru că Linda nu vorbeşte. Din câte a spus prietena, Linda recunoaşte că a băut, deşi nu are vârsta legală, că s-a *împrietenit* cu Royce şi că a ieşit din bar împreună cu el. Dar, evident, n-ar avea cum să mintă în privinţa asta, pentru că au existat cel puţin treizeci de martori. De aici, povestea se începe să se încheie. Prietena spune că o aştepta pe Linda afară. Linda şi Royce şi-au urat un foarte călduros rămas-bun, apoi fiecare şi-a văzut de drumul lui. El s-a urcat în camionetă. Prietena a dus-o pe Linda la ea acasă – casa prietenei – unde ar fi trebuit să fie în tot acest timp. Linda a dat la boboci de vreo două ori. Prietena a băgat-o la culcare. Au dormit până după zece azi-dimineaţă.

– Apoi au aflat într-un magazin că Royce a fost ucis? întrebă Wiley.

– Exact.

– Greşit.

Shaw, care se sprijinise de clanţă în clipa în care intraseră în încăpere, se mută acum pe colţul biroului lui Morrow şi se aşeză pe el, înainte să cadă din picioare.

– Fata aia e isterică.

– E de înţeles, zise Hickam. Tipul cu care se pupa acum mai puţin de douăsprezece ore a fost împuşcat în cap.

– Înţeleg asta, totuşi...

Shaw îşi aminti cum o văzuse pe Linda Meeker.

– Îi clănţăneau dinţii. Este de-a dreptul îngrozită.

– E speriată de taică-său, zise Morrow. E predicator. Tămâie şi focurile iadului. Şerpi vii. Chestii de-astea. Linda a participat la slujba de duminică seara a lui taică-său, dar se pare că n-a fost prea impresionată. În loc să se ducă direct acasă la prietena ei şi să se uite la televizor, fetele s-au dus într-un bar. Zice că taică-său o s-o omoare când o să afle c-a băut, darămite că ...

– ... că şi-a frecat limba de a lui Royce, zise Wiley.

– Ceva de genul ăsta. Prietena zice că reverendul nu e un om iertător şi că pedepsele lui sunt foarte severe.

Chiar dacă Linda știe că a făcut ceea ce trebuia în momentul în care a venit la noi, prietena spune că a trebuit practic să o târască până aici.

Morrow își îndreptă bărbia înspre camera de interogatoriu de alături.

– Cei doi ofițeri au fost cu ea, separat și împreună, din clipa în care a intrat în holul nostru și ne-a spus cine este. Nu s-a oprit din plâns. Nu ne-a spus nimic. Refuză să vorbească despre asta.

Wiley își împinse buza de jos în față, într-o expresie gânditoare.

– Este minoră. Părinții au fost anunțați că e aici?

Morrow dădu din cap.

– Imediat ce a venit. Ceea ce nu a ajutat-o să se calmeze.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva minute, apoi Shaw întrebă:

– Când crezi că ajunge predicatorul aici?

Hickam îl privi suspicios și se încruntă.

– De ce?

Shaw îl ignoră și-i adresă din nou întrebarea lui Morrow.

Ajutorul de șerif se uită la ceasul de pe perete.

– Locuiesc la țară, la șaisprezece kilometri distanță de oraș. În plus, reverendul împarte mâncare săracilor și toarnă beton în timpul săptămânii. Doamna Meeker nu știa de ce proiect se ocupă azi și a spus că o să-l localizeze prin intermediul antreprenorului.

Se uită din nou la ceas și ridică un umăr.

– Ținând cont de toate astea, douăzeci, poate treizeci de minute.

Shaw se ridică de pe birou.

– Adu niște cătușe.

capitolul 29

– Nu mănânci nimic.

Jordie ridică privirea de la sendvișul pe care Gwen Saunders i-l comandase la room-service.

– Nu mi-e foame.

– Nici de dimineaţă n-ai mâncat nimic.

Jordie îşi dădea seama că femeia nu încerca decât să fie drăguţă, dar o enerva să i se vorbească de parcă ar fi fost un copil. Şi se pare că starea de spirit i se citea pe faţă. Gwen nu insistă. Mâncă ultimul sendviş din porţie, îşi împături şerveţelul şi-l aşeză lângă farfurie.

– Să-i chem să strângă, atunci?

– Da, eu am terminat, spuse Jordie.

– O să le cer să pună sendvişul la pachet. Poate o să-l vrei mai târziu.

Jordie îi zâmbi vag, dar ştia că pofta ei de mâncare nu avea să crească până când nu se schimbau circumstanţele. Şi Jordie se temea că acestea aveau să se schimbe doar în rău, nu în bine. Când toate perspectivele erau sumbre, la ce mai putea spera?

După ce ospătarul de la room-service plecă, Gwen se asigură că uşa era bine închisă, apoi se aşeză la birou şi-şi deschise laptopul.

Agitată, fără să-şi poată găsi locul, Jordie se duse la fereastră, dădu draperiile la o parte şi privi spre orizontul cerului de deasupra oraşului.

Dacă privea spre stânga, peste Canal Street, putea vedea întinzându-se aleile înguste ale Cartierului Francez. Pe râu înainta agale o barcă cu vâsle plină de turişti. Trotuarele erau sufocate de pietoni.

Existau pe lume şi oameni care chiar aveau o zi bună. Îşi vedeau de treburile lor, mâncau, beau, vizitau atracţiile din zonă, se bucurau de compania prietenilor şi a familiilor, neatinşi de tragedii, de catastrofe create cu mâna lor.

Le invidia această libertate, chiar dacă nu dura, poate, decât o zi. Jordie nu se mai simţise niciodată cu adevărat liberă din acea cumplită zi de decembrie, din copilărie. Evenimentul care-i schimbase viaţa atunci o urmărea pretutindeni. Chiar şi în zilele de sărbătoare, era mereu prezent, ca să-i strice bucuria. Nu putea face nimic fără să-l simtă. Îi afecta orice hotărâre majoră. Sacrificase multe ca urmare a ceea ce se întâmplase atunci.

Acum, din cauza acelor momente fatidice, era sechestrată și păzită de ofițeri federali. Viitorul îi era nesigur, viața-i era în pericol.

Nu era liberă nici măcar să se ducă la muncă și să facă treaba care-i plăcea atât de mult. Când ieșiseră din clădirea FBI-ului, o întrebase pe Gwen dacă puteau trece pe la biroul ei, doar cât să verifice evenimentele majore din viitorul apropiat, și să decidă pe care le-ar fi putut aborda pentru a rotunji profitul anual al companiei. Gwen o refuzase în mod amabil, dar pe un ton ce nu lăsa loc de negocieri.

– Îmi pare rău, Jordie. Agentul Wiley vrea să fii... protejată.

– Păzită.

– Același lucru.

– Ba nu e același lucru. Câtuși de puțin!

Gwen nu comentase, pentru că știa și ea adevărul. Totuși, intervenise în numele lui Jordie și îl convinsese pe Joe Wiley să le permită angajaților de la Extravaganza să facă livrări la adresa hotelului și să-i trimită documentele care nu mai sufereau amânare, cum ar fi estimările și comenzile care aveau nevoie de aprobarea lui Jordie înainte ca un proiect să poată fi derulat.

Era, totuși, o victorie măruntă. Pentru că, odată ce fuseseră livrate, Gwen deschisese fiecare plic și fiecare pachet și îl inspectase înainte să i-l dea lui Jordie.

Nu se amăgea singură. Era păzită. Ce-i drept, Joe Wiley voia să fie sigur că nu pățește nimic, însă, în același timp, nu avea încredere în ea. Ceea ce era firesc. Ar fi trebuit să-i spună despre excursia în Costa Rica.

Nu voise să meargă, dar Panella nu-i lăsase de ales. Detestase fiecare minut pe care-l petrecuse în compania lui. Făcuse eforturi să uite amintirea acelor trei zile și aproape reușise să pretindă că nu făcuse niciodată toate acele compromisuri.

Dar, când îi spusese lui Joe Wiley despre excursie, Josh adusese totul la suprafață, toate amintirile urâte, și nu avea să recâștige încrederea autorităților dacă pierdea acum timp văicărindu-se și exprimându-și părerile

de rău. În contextul cazului lor împotriva lui Panella, consecințele faptului că mersese în America Centrală împreună cu el puteau fi mult mai severe.

Soarele strălucea cald prin fereastră, dar Jordie își strânse coatele în mâini, ca și cum gândul de a depune mărturie în sala de tribunal în legătură cu cele întâmplate în Costa Rica îi dădea fiori.

Se gândi cu regret la zilele obișnuite când catastrofele se rezumau la întârzieri în livrarea florilor, la numărul insuficient al fețelor de masă, la un program greșit tipărit, la uleiul care luase foc într-o bucătărie de hotel. Gândind din perspectiva lucrurilor de acum, toate acestea fuseseră banalități. Ce n-ar fi dat acum pentru niște probleme atât de ușor de rezolvat!

Problemele cu care se confrunta acum păreau imposibil de depășit. Și nu cea mai mică dintre ele era reprezentată de Shaw Kinnard – mai exact de tumultul emoțional pe care îl provoca simpla amintire a numelui său.

Când îl văzuse nu însângerat și pe moarte, ci cât se poate de viu, când aflase că nu era un ucigaș notoriu, ci agent FBI, ușurarea pe care o simțise fusese profundă. Însă de foarte scurtă durată. Când înțelesese până unde se întinsese duplicitatea lui și impactul pe care-l avusese asupra ei, abia se stăpânise să nu se repeadă la el, să nu-i smulgă ochii cu unghiile, să nu-l strivească sub picioare.

Pe lângă faptul că fusese furioasă, se simțise și îngrozitor de umilită din cauza naivității și credulității de care dăduse dovadă. Nu avea să-și ierte niciodată faptul că se lăsase dusă de nas, că insinuările lui provocatoare o incitaseră – chiar și puțin. Începuse chiar să creadă că erau ceva mai mult decât niște tachinări nonșalante, menite să o provoace. Începuse chiar să creadă că erau provocate de un sentiment mai adânc, mai pătrunzător, să creadă...

Să creadă lucruri care acum îi păreau inimaginabil de naive.

Dintr-odată, soarele îi păru prea strălucitor. Îi făcea ochii să-i lăcrimeze. Trase draperiile cu o smucitură și-i spuse lui Gwen:

- Mă duc să mă întind puțin.

- O să-ți facă bine să dormi puțin. Să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

- Bine.

- Jordie?

Se întoarse.

- Ce s-a întâmplat între tine și Kinnard în garajul ăla?

- Știi ce s-a întâmplat.

Pe un ton ceva mai încet, Gwen o întrebă:

- Varianta neoficială. Ca de la femeie la femeie.

- Nimic, spuse Jordie, cu glas răgușit. Nu s-a întâmplat nimic.

Gwen știa că minte și o privi cu o expresie ce aducea a milă:

- Își făcea doar meseria.

- Știu.

Se duse în cameră și închise ușa. Se sprijini cu spatele de aceasta și șopti:

- Și și-o făcea foarte bine.

Lacrimile care amenințaseră să se reverse mai devreme i se rostogoliră acum printre pleoape.

Le șterse furioasă. Refuza să plângă din cauza lui.

Dezlipindu-se de ușă, se îndreptă spre baie, doar ca să fie oprită de un sunet familiar - bâzâitul distinct al unui telefon mobil, dat pe vibrații.

Un telefon mobil? Al ei era încă în posesia FBI-ului. Hickam îl folosise ultima oară ca să sune pe cartela preplătită a lui Shaw, atunci când acesta făcuse marea dezvăluire.

Sunetul persistă. Se duse după el până lângă biroul pe care așezase lucrurile trimise de angajații ei. Cercetă repede conținutul plicurilor mai umflate și dădu la o parte capacele cutiilor, până când găsi una plină cu invitații tipărite. Observă acum că pe eticheta de livrare era trecut un nume de companie pe care

nu îl recunoştea. Scoase în grabă pachete de invitaţii, plicuri şi bilete de răspuns.

Cutia continuă să vibreze.

Băgă mâinile într-un colţ şi ridică fundul fals. Şi iată telefonul, tremurând pe cartonul alb. Cineva se dăduse peste cap nu glumă să-i trimită telefonul ăsta.

Instinctiv, îl ridică şi răspunse:

- Alo?

- Jordie?

Inima i se strânse.

O aşezaseră deja pe Linda Meeker pe un scaun în holul din faţa camerei de interogatoriu, când Morrow ieşi pe uşa biroului său, împingându-l pe Shaw înaintea lui.

Tânăra era aplecată în faţă, plângea încetişor, cu umerii tremurându-i, dar ridică privirea, speriată, în clipa în care Morrow îl împinse pe Shaw pe un scaun diagonal opus celui pe care stătea ea. Scoase o pereche de cătuşe de metal şi prinse una de încheietura mâinii drepte a lui Shaw şi cealaltă de piciorul scaunului, zornăindu-le ameninţător, ca să se asigure că erau bine închise.

- Ar fi bine ca avocatul tău să apară cât mai curând, altfel te bag după gratii. Şi dă-ţi gluga aia jos de pe cap!

Îi împinse gluga hanoracului, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, oprindu-se în clipa în care ajunse în dreptul fetei. Pe un ton mult mai blând, o întrebă:

- Pot să vă aduc ceva, domnişoară?

Fata clătină din cap.

- Părinţii dumneavoastră vor ajunge în curând.

Începu să se îndepărteze, apoi întoarse capul spre Shaw.

- Tu! Vezi să n-o superi!

Shaw îi arătă un gest extrem de nepoliticos cu mâna liberă, apoi îşi trase înapoi gluga pe cap. Morrow se strâmbă, dar nu mai spuse nimic altceva înainte să se întoarcă în biroul lui şi să închidă uşa.

Shaw mormăi câteva înjurături, apoi privirea îi alunecă de la uşa biroului lui Morrow până la fata care

îl privea îngrijorată. O privi la rândul său preț de câteva clipe, apoi spuse, cu voce joasă:

– Nu mai fi așa de supărată, puștoaico. Nu știu pentru ce te-au adus aici, dar probabil că o să scapi cu câteva ore de muncă în folosul comunității. Poate și o vreme într-o școală de corecție, da' nu-i chiar așa de rău acolo.

Fata coborî numaidecât privirea.

Shaw își sprijini capul de perete și se prefăcu că închide ochii, dar îi lăsă mijiți, ca să o poată vedea.

Continua să-și privească mâinile pe care și le ținea în poală, împreunate, dar frământându-le. Își rosese o cuticulă de la degetul mare până când îi dăduse sângele. Trecu un minut, apoi încă vreo treizeci de secunde.

Shaw începuse să creadă că planul lui n-o să meargă, când fata ridică privirea sfioasă spre el.

– Ți-e rău?

Își lăsă capul sprijinit de perete, dar îl rostogoli într-o parte, apoi își coborî ochelarii de soare mai jos pe nas, ca să o privească pe deasupra ramelor.

– Nițeluș. M-au scos din spital pe motiv de asalt.

– Ai fost în spital?

– Până acum aproximativ o oră.

– Ce ai pățit?

– Am fost înjunghiat.

Cu mâna liberă, își ridică partea de jos a cămășii și-i arătă bandajul.

Ochii ei umflați și înroșiți se măriră o idee.

– Cine te-a înjunghiat?

Shaw râse, dar mască sunetul cu o tuse.

– E ultima oară când o mai supăr pe doamna asta.

– O femeie?

– Iubita mea. *Fosta* iubită. M-a înțepat cu o lamă de elice ruptă și ruginită.

– Doamne!

Shaw râse din nou.

– Mie mi-au ieșit pe gură niște cuvinte mai puțin pioase.

Când îi zâmbi, Shaw îi zâmbi la rândul lui.

– Îmi place să te văd zâmbind. Te-am auzit cum plângeai mai devreme. De acolo.

Arătă spre camera de interogatoriu.

– Păreai foarte supărată.

Buza de jos a fetei începu să tremure şi o cumplită nefericire îi cuprinse din nou întreg trupul.

– Ascultă, puştoaico, zise Shaw, vorbind încet. Nu-i lăsa pe nenorociţii ăştia să te sperie. Ajutorul de şerif a zis că părinţii tăi o să ajungă în curând. O să te scoată ei de-aici. Orice-ai fi făcut...

– N-am făcut nimic!

Shaw îi aruncă o privire, ştiind că fata îşi dorea cu disperare să-i povestească ce se întâmplase, să-i explice, să clarifice lucrurile, să se justifice, în fine. Aşa că îi dădu ocazia să facă acest lucru fără s-o îmboldească în vreun fel.

– Vreau să spun...

Îşi trecu limba peste buze.

– M-am dus într-un loc în care n-ar fi trebuit să merg. Un bar... Eu şi prietena mea aveam documente false.

Apoi, vorbind încet, pe un ton confidenţial, oprindu-se des şi luând-o de la capăt, îi spuse, în mare, aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi lui Morrow.

Când ajunse la partea în care ieşise din bar, plângea din nou, cu sughiţuri mari care o făceau să se înece, pentru că încerca să nu facă zgomot.

– Hei, gata, zise Shaw. Gata. Nu fi aşa de aspră cu tine. Orice s-a întâmplat, nu cred c-a fost vina ta.

– Dar *a fost*. Prietena mea mi-a spus să nu plec cu un străin.

– I s-o fi părut că era un ratat şi, din câte mi-ai povestit, cred că avea dreptate.

– Dar... dar n-am ascultat-o. Băusem atât de mult! Şi mi-a spus că eram sexy şi că niciodată nu a fost atât de... de *excitat*... dintr-un simplu sărut.

Îşi lăsă capul în jos şi întrebă încet:

– Ştii ce-nseamnă asta?

Shaw se încruntă, într-o expresie vinovată.

- Da. Noi, bărbații, spunem chestii de-astea când vrem să impresionăm o fată. Uneori însă, mai suntem și sinceri. Poate că și el a fost.

- Nu cred. Pentru că, imediat ce a tras pe margine și a oprit motorul...

Cuvintele se rostogoliră de pe buzele ei cu aceeași viteză cu care lacrimile i se rostogoleau din ochi. Fu nevoie de toată stăpânirea de sine a lui Shaw ca să rămână acolo, prefăcându-se un simplu ascultător de ocazie, cătuși de puțin interesat să afle cine îl omorâse pe Royce Sherman.

Fata, cu cât vorbea mai mult, cu atât se emoționa mai tare. Când ajunse la punctul culminant și descrise împușcătura fatală, inima lui Shaw bătea atât de puternic, încât crezu că o să-i spargă pieptul.

- Nu mi-a venit să cred, zise ea, sughițând. Dar știam că e mort.

Își șterse nasul pe mânecă.

- Mi-era atât de frică! Înlemnisem, înțelegi?

Shaw dădu din cap.

- Am rămas acolo, înțepenită. Nici măcar nu știu cât timp. Când mi-am venit în fire, am intrat în panică. Presupun că ar fi trebuit să chem poliția, dar știam că o să-i spună lui tati, iar el o să mă jupoaie de vie și-o să-mi atârne pielea la uscat. Așa că am sunat-o pe prietena mea și i-am spus să vină să mă ia. Am dat fuga la șosea și m-am ascuns în tufișuri ca s-o aștept. Și în tot timpul ăsta mi-era groază să nu se întoarcă și să mă omoare și pe mine. Păcatul se plătește cu moarte. Numai la asta mă gândeam.

Plângea atât de tare, încât Shaw se temea să nu pățească ceva.

- Încă mi-e frică să nu vină după mine. De-asta n-am vrut să spun nimănui. O să ajungă la știri. O să afle cum mă cheamă. Și-atunci, o să mă găsească!

Shaw se simțea ca un cal de curse care așteaptă semnalul, dar rămase tolănit pe scaun și ridică din umeri, fără grijă.

- Ai zis că nu l-ai văzut.

- Nu l-am văzut. Dar poate el crede altceva. Şi mă tem să nu...

În acel moment, uşile duble din capătul coridorului se dădură de perete şi un cuplu de vârstă mijlocie năvăli înăuntru.

Fata ţipă şi-şi lipi fruntea de genunchi.

Bărbatul, în mod evident predicatorul mânios, era îmbrăcat în haine de lucru şi bocanci. Mama Lindei avea un şorţ încă legat în jurul taliei, peste o rochie înflorată. Mai multe ajutoare de şerif erau chiar în spatele lor, încercând să oprească marşul predicatorului pe holul instituţiei. Cele două ajutoare care fuseseră în camera de interogatoriu împreună cu Linda apărură de îndată, evaluară situaţia şi o traseră repede afară din cameră.

În mijlocul harababurii, nimeni nu observă când Morrow îi desfăcu cătuşele lui Shaw. Se duseră înapoi în biroul lui, unde aşteptau Wiley şi Hickam.

Shaw îşi dădu la o parte gluga şi-şi scoase ochelarii de soare.

- Cât aţi auzit?

- Aproape tot, zise Wiley.

- A sedus-o şi a convins-o să vină cu el, spuse Morrow. A tras pe marginea drumului ca să...

- Ca să şi-o tragă cu o copilă care abia împlinise şaisprezece ani, zise Shaw. Mai că-mi vine să cred că a scăpat prea uşor cu doar un glonţ în cap.

- Un vehicul a oprit în spatele camionetei lui, zise Wiley. Royce Sherman a crezut că e poliţia. Şi-a tras fermoarul la şliţ. Fata s-a ridicat.

Shaw continuă de acolo.

- Persoana care l-a împuşcat a lăsat farurile aprinse, ca cei doi să nu vadă ce fel de maşină conducea sau cine venea spre ei. Fata susţine că nu i-a văzut faţa.

- Cam pe aici a început să plângă atât de tare încât n-am mai înţeles nimic din ce a spus, zise Wiley.

- A spus, zise Shaw, apăsând cuvintele, că e îngrozită ca nu care-cumva ucigaşul să vină şi după ea.

- Dar nu-l poate identifica.

– Nu după cum arată.

Shaw făcu o pauză, pentru efect.

– Dar i-ar putea recunoaște vocea.

Nimeni nu spuse nimic preț de câteva clipe, apoi Wiley făcu un pas în spate.

– Oh, Dumnezeule!

– Mda, zise Shaw, posac. Ucigașul i-a spus câteva cuvinte lui Royce înainte să-l împuște. Linda nu știe exact ce anume, pentru că vorbea ciudat. Ca unchiul ei, Clive. Care are un aparat negru pe care îl ține în dreptul laringelui.

capitolul 30

Jordie își apăsă la ureche telefonul care-i fusese strecurat pe furiș și se așeză pe marginea patului.

Aruncă o privire vinovată înspre ușa care făcea legătura cu livingul apartamentului și vorbi în șoaptă.

– Josh? Cum..

– Te uiți la televizor? Ai auzit?

– Ce? Ce să aud? De unde ai știut că o să primesc telefonul ăsta?

– N-am știut. Am sperat doar. Ești la Extravaganza acum?

– Nu. Cei de la FBI-ul mă țin sechestrată într-un hotel. Dar au permis să-mi fie aduse niște hârtii și niște pachete...

– Dă drumul la televizor.

– Josh, unde ești? Ești bine?

– Dă drumul la televizor! Dacă ești într-un hotel, atunci ai televizor. Dă-i drumul.

– De ce?

Josh pufni, un sunet ce trăda nerăbdare amestecată cu panică.

– Deschide te-le-vi-zo-rul!

Jordie se întinse după telecomanda de pe noptieră.

– Bine. L-am deschis.

Îi spuse pe ce canal să dea. În timp ce naviga printre meniurile enervante caracteristice televizoarelor din hoteluri, Jordie spuse:

– Am fost atât de îngrijorată, Josh! N-ar fi trebuit să fugi. Eşti bine?

– Nu, nu sunt bine. Mai ales după asta.

– După ce?

– O să mă omoare.

– Cine?

– Cine crezi? întrebă el şi vocea i se transformă într-un şuierat.

Jordie recunoştea simptomele. Josh era în plină criză de panică.

– Josh, te rog, ascultă-mă. Eşti într-o încurcătură groaznică!

– Ei nu mai spune! Cum de te-ai prins?

Jordie îşi muşcă buza ca să se stăpânească şi să nu-i dea replica.

– O să te ajut. Ştii asta. Dar trebuie să te calmezi şi...

– Să mă calmez? *Să mă calmez?* Este aproape. Sunt sigur. Şi o să mă omoare.

Continuă să-şi toarne previziunile apocaliptice în urechea ei dreaptă, în timp ce Jordie încerca, cu stânga, să audă ce se spunea la televizor şi să pună cap la cap povestea care îl afectase în asemenea măsură pe fratele ei.

– Te uiţi? o întrebă acesta.

– Da.

Fotografia unui tânăr apăru pe ecran şi pe Jordie o şocă să constate cât de cunoscut îi părea chipul bărbatului. În fotografie nu avea bărbiţă, dar îi recunoscu pe dată rânjetul insolent. Până în acest moment, nici măcar nu ştiuse cum îl cheamă.

– A fost la bar în noaptea de vineri. A vorbit cu mine.

– Oh, ştiu toată povestea, zise Josh. A apărut la televizor alaltăieri seară şi i-a povestit cu mare patos reporterului despre micul vostru interludiu.

– Din fericire, am ratat asta.

- A spus că ați băut ceva împreună...

- Nu am...

- A tot trâncănit despre cum a fost „la un pas de moarte". Dacă este adevărat ce-au spus la știri, aseară a fost în același bar, unde s-a dat în spectacol repetând povestea.

- Și ce dacă? Profită de cele cincisprezece minute de glorie. Nu văd de ce-ai intrat în panică...

- Nu aș fi intrat în panică dacă n-ar fi fost găsit mort!

Inima uită să-i mai bată.

- Cum?

- A fost ucis, Jordie. Ucis. Parcă te uitai la televizor.

- Mă uit. Dar....

- A fost găsit împușcat în cap. S-a întâmplat după ce a plecat din barul în care a dat o reprezentație în fața publicului despre întâlnirea cu tine. Acum înțelegi de ce-am intrat în panică?

Pe ecran apăruse acum o camionetă. Parbrizul era împroșcat cu sânge. Se afla într-o zonă împădurită, înconjurată de bandă galbenă, mașini de intervenție și bărbați în uniformă.

- E groaznic! murmură ea. Dar probabil că s-a luat la harță cu cineva seara trecută. Sunt sigură că faptul că a fost ucis nu a avut nici o legătură cu mine.

- Ești proastă? strigă Josh.

- Cum ar putea avea legătură cu mine?

- Înainte să te sun, au difuzat un interviu cu un barman tatuat și bărbos. A zis că Royce Sherman se purta ca o mare vedetă, lăudându-se cu rolul pe care l-a jucat în *cazul Panella-Bennett*. Exact așa s-a exprimat.

- Asta este, Josh.

- Nu-mi spune că moartea ăstuia nu are nici o legătură cu tine! Cu noi!

Scoase un sunet ca și cum s-ar fi înecat.

- N-o să reușesc niciodată să ajung suficient de departe de el, nu-i așa?

- De Panella?

- Evident că de Panella! De cine crezi?

– Te rog să te calmezi. Spune-mi unde eşti. O să vin...

– Nu!

– Josh, nu poţi să fugi de autorităţi!

– Deja am fugit. Nu de autorităţi mi-e mie frică. De Panella! Ştii ce cred eu?

Fără să aştepte răspunsul ei, se grăbi să continue:

– Nu cred că a plecat din ţară. Cred că a stat la pândă tot timpul ăsta, m-a aşteptat să...

– ... să faci o prostie, ca de pildă să fugi de sub protecţia guvernului?

– Eram sigur! Ştiam că o să fii de partea lor.

– La naiba, Josh, sunt de partea ta!

– Şi probabil că eşti supărată fiindcă i-am spus lui Wiley despre Costa Rica. A trebuit, Jordie. Nu am spus nimic rău despre tine. Doar că te-ai dus cu Panella.

Se abţinu să-i explice cât de rău făcuse cu doar acest amănunt. Îşi dădu totodată seama că, deşi vorbeau pentru prima oară în şase luni de zile, Josh nu o întrebase nici măcar dacă era bine. Ştiind prea bine prin ce chin trecuse în această săptămână din cauza lui, nici nu-şi ceruse scuze, nici nu-şi exprimase îngrijorarea în legătură cu situaţia ei. Nu că s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea lui. Dar tot o durea.

Pe un ton cât mai liniar cu putinţă, spuse:

– Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui unde eşti.

– Nici gând. Panella este pe-aproape. Îl *simt*. Probabil că e cu ochii pe tine. Dacă ţi-aş spune unde sunt, l-ai aduce direct la mine. N-o să renunţe niciodată. Îl cunosc. N-o să înceteze să mă caute până când n-o să mă ştie mort.

– Eşti paranoic, Josh. Billy Panella e la mii de kilometri depărtare.

– Ba nu. Este aici. El l-a omorât pe tipul ăla aseară.

– Asta-i ridicol.

– Ba nu e.

Îl văzu cu ochii minţii scuturând din cap asemenea unui copil încăpăţânat, roşu la faţă şi refuzând să cedeze. Era imposibil să-l facă să înţeleagă.

- Țărănoiul ăla dobitoc i-a stricat lui Panella planul pe care-l pusese la cale ca să te omoare. Mai rău, se lăuda în gura mare cu treaba asta seara trecută. Barmanul a povestit cum a susținut că numai mulțumită lui mai ești acum în viață. Pentru Panella, ăsta a fost un afront personal. Nu putea să treacă cu vederea așa ceva.

La televizor, un reporter de știri încerca să obțină o declarație de la ajutorul de șerif Morrow, pe care Jordie îl recunoscu. Își făcea loc printr-o mulțime de oameni, fără să spună nimic altceva în afară de:

- Nu am comentarii în acest moment.

Reporterul nu se dădu bătut, se întoarse spre cameră și spuse:

- Deși autoritățile nu doresc să divulge detaliile cazului, surse anonime ne-au informat cum că Royce Sherman ar fi fost ucis în stil de execuție, cu un singur glonț.

În Jordie începu să prindă rădăcini gândul că poate temerile și trăncănelile lui Josh nu erau, totuși, chiar atât de nefondate. Ce spunea el se asemăna neplăcut de mult cu avertismentul lui Shaw: „Nu-ți poți proteja fratele de Panella".

Cu toate astea, se grăbi să nege vehement în mintea ei ideea că Panella ar fi putut fi aproape, ucigând cu mâna lui în loc să angajeze profesioniști. Era un gând mult prea înfricoșător.

În plus, ori de câte ori fratele ei trecea printr-o criză de genul ăsta, unul dintre ei trebuia să rămână calm și rațional. Îi spuse:

- Să presupunem că Panella nu a părăsit niciodată Statele Unite. De ce i-ar păsa că un gură spartă s-a dat mare fiindcă a vorbit cu mine? Cu siguranță ar avea lucruri mult mai importante pentru care să-și facă griji.

- Exact. Chiar are. Pentru mine! *Pentru mine* își face el griji. Asta tot încerc să-ți spun! O să mă omoare.

- Dacă ți-e chiar atât de frică, Josh, predă-te autorităților.

- M-ar arunca după gratii și-ar înghiți cheia.

– Şi de ce ţi-e cel mai frică? întrebă ea, furioasă. De închisoare sau de Billy Panella?

Îl putea vedea strângându-şi colţul buzei între dinţi. Cel puţin nu mai ţipa. Făcu un efort să se stăpânească şi continuă pe un ton mai dulce:

– Te-ai pus singur într-o situaţie din care nu ai cum să câştigi, Josh. Ai încercat să joci pe ambele fronturi şi ai pierdut. Iar acum ţi-au mai rămas doar două variante. Fie te predai, fie vei continua să trăieşti cu teama lui Panella, până când fie el, fie vreunul din asasinii lui reuşeşte să te găsească. În mod clar, cea mai bună opţiune este să te predai autorităţilor.

– Şi să ispăşesc o pedeapsă pentru lucruri de care nu sunt vinovat?

– Ba *eşti* vinovat!

– Tu vrei să mă vezi mort, nu-i aşa? Speri că o să mor. Vrei să dispar pentru totdeauna din viaţa ta. Ai vrut întotdeauna!

Jordie lăsă capul în jos şi-şi frecă fruntea, simţind că o ia durerea de cap.

– Nu spune aşa ceva. Ştii că nu e adevărat.

– Când Panella o să ajungă la mine, când o să mă găsească cu un glonţ în cap, o să obţii în sfârşit ceea ce ţi-ai dorit – vei şti că ai scăpat de mine!

Şi cu asta, convorbirea se întrerupse.

După ce Shaw lansă bomba în biroul lui Morrow, lucrurile se petrecură repede.

Morrow lăsă interogatoriul Lindei în seama celor doi detectivi care discutaseră cu ea şi mai devreme. Răcnetele lui taică-său puteau fi auzite în întreaga clădire – o acuza public de o listă întreagă de păcate care aveau să o ducă direct în iad.

Dacă Shaw ar fi avut puterea să-i zică vreo câteva afurisitului ăstuia plin de el, ar fi făcut-o. Dar abia dacă mai avu suficientă energie să ajungă până la maşină împreună cu Wiley şi Hickam. Îşi scoase hanoracul în care se încinsese îngrozitor şi ochelarii de soare şi aproape că se prăbuşi pe bancheta din spate.

Se făcu nevăzut chiar la fix. Înainte să apuce să iasă din parcare, două care de televiziune, evident la întrecere, opriră în fața biroului șerifului.

– La dracu'! zise Hickam.

– Era doar o chestiune de timp, spuse Wiley. Două crime care au plecat din același bar de la capătul lumii, la doar câteva zile distanță? Trebuia să ajungă pe primele pagini, chiar dacă o să se dovedească că a fost doar o coincidență bizară.

– Morrow a zis că o să spintece cu mâna lui pe oricine îndrăznește să dea numele fetei în presă.

– Dar tot o să se afle, spuse Shaw.

– Morrow o să pună oameni să-i păzească locuința, zise Wiley.

Shaw nu se simțea decât o idee mai liniștit de această măsură. Avea încredere în Morrow, dar își amintea și ce treabă proastă făcuse polițistul trimis să o supravegheze pe Jordie.

Hickam zise:

– O să se transforme într-un adevărat circ dacă numele lui Panella va fi legat de povestea asta.

– Morrow o să încerce să împiedice presa să ajungă la această speculație, spuse Wiley.

– Doar că nu e o speculație.

Wiley trebuia să fie de acord cu Shaw.

– Mă sperie gândul că e prin zonă. Dar aș minți dacă aș spune că nu mă și bucură puțin. Tare mi-ar plăcea să pun odată mâna pe el, fără să fie nevoie să mă duc până la capătul lumii ca să-l găsesc.

Se uită la Hickam.

– L-ai anunțat pe șerif?

– I-am spus la ce să se aștepte.

Wiley zâmbi și privi cum reporterii și cameramanii dădeau buzna în biroul șerifului.

– Nu-mi place că trebuie să-l lăsăm singur pe Morrow să se descurce cu harababura asta.

– O să se descurce, este băiat capabil, spuse Shaw, în timp ce-și presa degetul mare și arătătorul pe orbite.

Nu se simțise niciodată atât de obosit.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Wiley spuse:

- Te duci înapoi la spital.

Shaw își coborî mâna.

- Mă duc pe dracu'! Trebuie s-o mutăm pe Jordie Bennett într-un loc sigur.

- Nu avem nevoie de ajutorul tău, spuse Hickam.

- N-am spus că ați avea.

- Ne putem descurca fără tine.

- Așa este, dar tot vin.

Hickam ridică din umeri.

- Treaba ta. Tu mori, nu eu.

- Ai vrea tu.

- Hei, încetați! zise Wiley. Sunteți mai răi decât copiii mei.

De cincisprezece minute, Hickam stătea ca pe ace. Se hotărî acum să spună ce-l rodea, vorbindu-i lui Wiley ca și cum Shaw nu ar fi fost de față.

- Spectacolul ăla de doi bani pe care l-a dat acolo nu a fost un interogatoriu legal. Nimic din ce a spus Linda Meeker nu poate fi folosit într-o sală de judecată.

- Nu a fost legal, spuse Shaw. Nici măcar nu a fost un interogatoriu. Nu i-am pus nici o întrebare. Nici măcar una. Nu eu am condus conversația, ci ea. Eu doar am ascultat.

Se uită la Hickam prin oglinda retrovizoare și ridică din sprâncene, invitându-l să-l contrazică.

- Ce păcat că tactica asta dezarmantă nu a ținut și cu Jordie Bennett, zise Hickam. Cum n-ai impresionat-o nici când i-ai pus cătușele, nici când ai legat-o la ochi. Ai petrecut treizeci și șase de ore cu ea și n-ai aflat nimic.

Shaw își lăsă capul pe spătarul banchetei și închise ochii.

- Nu avea nimic de ascuns.

- Decât despre vacanța tropicală pe care a petrecut-o alături de Billy Panella.

Shaw deschise ochii și se ridică doar atât cât să-i întâlnească privirea satisfăcută a lui Hickam în oglinda retrovizoare. Iar aceasta îl neliniști cumplit.

– Wiley?

Celălalt agent întoarse capul și se uită la el.

– Ce tot zice istețul ăsta?

Ascultă preț de cinci minute fără să spună nimic și fără să-i placă nimic din ceea ce auzea de la Wiley.

Wiley termină spunând:

– Nu poate nega că a fost acolo cu el, dar susține că nu știa absolut nimic despre banii pe care fratele ei i-a depozitat acolo sau despre planurile lui Panella de a se duce după ei.

– Așa că, vezi tu, zise Hickam, nu știm exact ce anume preîntâmpinăm în clipa în care o mutăm. O altă încercare de a-i face felul? Sau o întâlnire romantică cu Billy Panella.

În mintea lui, Shaw striga din toate puterile: „Să mă ia dracu'!"

Dar nu-i dădu lui Hickam satisfacția vreunei reacții. Nu spuse nici un cuvânt, își puse doar capul înapoi pe banchetă și închise ochii.

Joe Wiley o sunase pe Gwen Saunders din holul hotelului ca să-i spună că urcau, așa că Jordie stătea pe canapeaua din living în clipa în care Gwen descuie ușa și cei trei bărbați intrară în încăpere. Wiley intră primul, apoi Hickam.

În urma lor veni Shaw, pe care Jordie nu se așteptase să-l vadă.

Când privirile li se întâlniră, conexiunea fu electrică, furia și ostilitatea creând arcuri de energie între ei.

Dar, în ciuda ferocității privirii, Shaw arăta fantomatic, ochii îi sclipeau din cauza febrei, umerii îi erau lăsați și părea că nu se ține tocmai bine pe picioare.

Joe Wiley arătă spre un scaun și spuse:

– Stai jos până nu cazi!

Apoi se întoarse spre Jordie și Gwen:

– Avem niște vești neplăcute.

– Am auzit, spuse Gwen. Jordie se odihnea în dormitor când a văzut ştirea despre uciderea lui Royce Sherman la televizor.

– Este îngrozitor, spuse Jordie, dar nu cred că are vreo legătură cu mine.

– Şi noi am sperat să fie doar o coincidenţă, dar ne-am dus în Tobias să verificăm.

Wiley îşi înclină capul spre Shaw.

– Kinnard a vorbit cu tânăra care era împreună cu Sherman atunci când a fost împuşcat.

Îi relată principalele aspecte ale conversaţiei.

– Apoi i-a spus ceva care ne-a dat pe toţi pe spate. Ucigaşul vorbea printr-un laringe electronic.

Jordie trase adânc aer în piept, apoi îl eliberă încet.

– Aşadar, a fost Panella?

Cei trei bărbaţi o priviseră cu atenţie ca să-i poată vedea reacţia, iar Jordie îşi putea da seama că erau şocaţi de resemnarea din vocea ei.

Hickam vorbi primul:

– Nu sunteţi surprinsă?

– Nu foarte, nu. Mă întorc imediat.

Se ridică de pe canapea, se duse în dormitor şi scoase telefonul de sub saltele, unde îl ascunsese până când se hotăra ce să facă cu el. Această ultimă informaţie o ajutase să se hotărască.

Se întoarse în living şi ridică telefonul, în aşa fel încât agenţii să-l vadă. Le explică cum ajunsese în posesia ei.

– Josh ştie că aprob personal toate materialele tipărite înainte să le trimit clienţilor. A presupus, pe bună dreptate, că setul de invitaţii va ajunge în cele din urmă în mâinile mele.

– Şi dacă ar fi răspuns altcineva în clipa în care a sunat? întrebă Hickam.

– Îmi imaginez că ar fi închis. Sau, dacă nu ar fi avut nevoie de el, ar fi rămas nefolosit, fără ca cineva să afle vreodată cum a ajuns în cutia aia. Când a auzit ce s-a întâmplat cu Royce Sherman, a intrat în panică şi m-a sunat. E convins că Panella l-a omorât pe Sherman şi se teme că el va fi următorul.

Hickam îi luă telefonul din mână și îl porni.

În timp ce așteptau ca telefonul să pornească, Jordie le relată conversația pe care o avusese cu Josh. Povestirea ei fu întreruptă de Hickam și de Wiley, care o întrebară când avea de gând să le spună că primise telefonul și că o sunase fratele ei.

– Recunosc că nu mă hotărâsem încă nici măcar dacă să vă spun. Josh trece printr-un episod paranoic. Am fost tentată să păstrez deschisă această linie de comunicare cu el.

– Credeți că s-ar putea sinucide? întrebă Hickam.

– Nici măcar în timpul celor mai puternice atacuri de panică nu a amenințat vreodată să-și ia viața. Și n-a făcut-o nici azi. Dar cred că este în pragul unei grave căderi nervoase. Mă gândeam că, dacă păstram telefonul, poate aș fi reușit să-l calmez în cele din urmă și să-l conving să se predea. Dar ținând cont de ce i-a spus fata aceea lui Shaw...

În momentul în care-i rosti numele fără să vrea, privi automat în direcția lui. Din clipa în care intrase, nu scosese nici un cuvânt. Nu-i adresase nici o întrebare. Nu făcuse nici un comentariu legat de nimic din ceea ce spusese. Rămăsese perfect nemișcat pe scaunul pe care se așezase, tăcut, ascultând, concentrat asupra ei, privind-o cu ochi ca de șoim.

Privirea involuntară pe care i-o adresă acum provocă în ea o reacție adâncă și tulburătoare. O înfuria să constate că încă mai avea efectul ăsta asupra ei. Era supărată pe sine însăși pentru că era atât de sensibilă.

Întorcându-se spre ceilalți, spuse:

– Ținând cont de ceea ce a spus fata despre vocea ucigașului, s-ar putea ca starea lui Josh să fie justificată.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Firește, s-ar putea să ne înșelăm.

„Periculos lucru, negarea."

Ca și cum Shaw ar fi rostit din nou cuvintele, ridică privirea spre el. Nu se mișcase. Continua să o fixeze cu aceeași privire de animal de pradă.

– Royce Sherman ar fi putut enerva pe oricine, spuse ea. Oricine s-ar fi putut lua după el de la bar, până la drumul ăla lăturalnic.

– Și mie mi-a venit de mai multe ori să-l pocnesc când eu și Hickam am stat de vorbă cu el, spuse Wiley. Așa că aș fi tentat să fiu de acord cu dumneavoastră, domnișoară Bennett. Doar că mă întreb câte din aceste persoane care i-ar putea purta pică lui Royce folosesc un laringe electronic?

Fiindcă răspunsul era evident, la fel ca și implicațiile, Jordie se așeză pe canapea și își strânse brațele în jurul corpului, într-un gest inconștient de auto-apărare.

– Nu cred că l-a omorât unchiul Clive, zise Hickam.

– Nici eu.

Wiley oftă și se uită la Jordie.

– Hotelul ăsta public a devenit dintr-odată prea public. Ca măsură de precauție, o să vă mutăm într-o casă de siguranță.

– M-ați cazat cu un nume fals și doar noi, cei din această încăpere, știm că sunt aici.

– N-aș vrea să pariez pe asta cu viața dumneavoastră.

Jordie nu-l contrazise, dar nu credea că faptul că o mutau în altă parte i-ar fi garantat siguranța.

Panella avea tentacule care se întindeau până departe și treizeci de milioane de dolari cu care putea cumpăra foarte multe. Dacă voia s-o găsească, putea.

În tot acest timp, Hickam sunase de mai multe ori la numărul necunoscut din jurnalul telefonului mobil. Sună încă o dată. Auziră cu toții țârâitul, dar nu răspunse nimeni.

– L-am sunat și eu de mai multe ori, spuse Jordie. Nu mi-a răspuns.

– Nu v-a spus nimic în legătură cu locul în care se află? întrebă Wiley.

– L-am implorat să-mi spună. A refuzat. Se teme că Panella e cu ochii pe mine și, dacă mă duc la el, Panella o să fie pe urmele mele.

Wiley se scărpină în cap.

– Josh nu poate să fie foarte departe, altfel nu ar fi văzut ştirile despre Royce Sherman. Ce nu înţeleg eu? După ce a luat maşina din depozitul public, ar fi putut să se ducă oriunde pe continent. În schimb, s-a întors aici, unde e mult mai probabil să fie prins. Şi tot aici e şi primul loc în care l-ar căuta Panella. Aşa că, de ce s-a întors? Nu e ca şi cum ar avea o mulţime de prieteni şi de rude care să-l poată ascunde. De fapt, există o singură persoană pe lume care ar face asta pentru el.

La ultima propoziţie, tonul agentului se schimbă, la fel şi atitudinea lui faţă de Jordie. Aceasta îşi întoarse privirea spre Hickam, care ţinea telefonul mobil în palmă. Dintr-odată, părea incriminatoriu. Revenind la Wiley, Jordie spuse:

– Cu siguranţă, nu îl ascund eu. Cum aş putea?

– Dar nu ne spuneţi unde se ascunde.

– Nu ştiu! V-am repetat tot ce ne-am spus când am discutat. Am încercat să-l conving că cea mai bună opţiune pentru el este să se predea şi să-şi accepte pedeapsa.

– Nici nu vrea să audă, spuse Wiley.

– Nu... nu chiar.

– Atunci, cum este, domnişoară Bennett? Ce a spus?

„Sperі că o să mor."

– Nimic. Mi-a închis. Dar cred că l-am făcut cel puţin să se gândească la posibilitatea de a se preda.

Se uită pe rând la fiecare din ei, întrebându-se cât de mult sau cât de puţin crezuseră din ceea ce le spusese. Singura privire care o nelinişti fu cea a lui Shaw. Întoarse capul, simţind că o arde.

După câteva clipe, Wiley spuse:

– Ei bine, toate agenţiile din statul nostru şi din cele vecine îl caută. Ar face bine să se predea înainte să fie prins sau rănit în timpul procesului de capturare.

– Sau înainte să-l găsească Panella, spuse Hickam.

– Mă rog lui Dumnezeu să nu se-ntâmple asta. Dar nu-l putem convinge să se predea până nu ne sună din nou, pe vreunul dintre noi.

Wiley arătă spre telefonul care rămăsese în mâna lui Hickam.

– Acum că a luat legătura cu domnişoara Bennett, sunt mai multe şanse să o sune pe dumneaei, şi nu pe mine, aşa că pune un băiat din departamentul tehnic să stea lipit de telefonul ăsta cum stă cloşca de ouă.

Cu aceasta, discuţia se termină. Hickam se aşeză la birou şi începu să dea telefoane. Gwen se scuză şi se duse să facă acelaşi lucru. Wiley se duse lângă Shaw şi-i ceru să se ridice de pe scaun.

– Te duc la spital.

– Pe dracu'!

– Hai, gata, nu mai face pe grozavul. La urma urmei, om eşti.

– Oh, cu siguranţă sunt om.

– Bine. Atunci dă-ţi voie să te recuperezi.

– O să-mi revin.

– Nu şi dacă nu te odihneşti.

– Rămân aici.

– Ascultă, zise Wiley furios, refuz să te las să mori lângă mine doar pentru că eşti încăpăţânat ca un catâr!

– N-o să mor.

Privind pe lângă Wiley, i se adresă direct lui Jordie:

– O să moară Panella. O să-l omor eu.

capitolul 31

Lui Gwen Saunders i se alăturară alţi doi şerifi ai Statelor Unite – tineri în formă, în blugi şi tricouri negre – care fuseseră chemaţi să ajute la relocarea lui Jordie. Împreună, şerifii, Wiley şi Hickam hotărâră să aştepte până se lăsa complet întunericul înainte să o mute.

Shaw era de acord cu amânarea. Le rămâneau astfel câteva ore în care să pună la cale întreaga mişcare şi să se decidă care dintre casele de siguranţă din zonă i-ar fi putut oferi cea mai bună protecţie lui Jordie.

Shaw lăsă detaliile logistice în grija celorlalţi şi-i urmă sfatul lui Wiley de a dormi pe parcursul celor câteva ore. Nu simţea nevoia de a se interna într-un spital, dar trupul lui îi solicita vehement o pauză.

– Du-te în dormitorul lui Gwen, spuse Wiley. Ea o să fie ocupată şi oricum n-o să-l folosească.

Jordie era împreună cu Hickam şi cei doi şerifi. Simţindu-i privirea, se uită la el, apoi întoarse repede capul. Încă era furioasă pe el pentru că o păcălise. Sau poate că excursia împreună cu Panella era motivul pentru care refuza să îl bage în seamă. Oricum ar fi fost, nu-l putea evita la nesfârşit. Dacă asta era intenţia ei, n-avea s-o lase.

Se duse în dormitor şi închise uşa. Chirurgul îl instruise să nu-şi ude inciziile timp de cel puţin o săptămână. Chiar şi aşa, tot făcu un duş, ţinând o pungă de plastic peste rană cu o mână, săpunindu-se şi şamponându-se cu cealaltă.

Schimbă bandajul cu unul curat, pe care îl găsi printre alte obiecte din trusa pe care medicul chirurg i-o dăduse înainte să plece din spital. Morrow i-o înapoiase când se întâlniseră în Tobias. Tot în trusă erau câteva folii cu antibiotice şi un flacon de analgezice. Luă o capsulă de antibiotic, dar sări peste analgezic. Avea nevoie de somn, dar nu voia să se simtă ca şi când ar fi fost mahmur.

Când ieşi din baie, găsi o tavă de la room-service pe noptieră. Înfulecă pe dată sendvişul cu caşcaval făcut la grătar şi supa de pui cu tăiţei, amintindu-şi să-l identifice mai târziu pe bunul samaritean şi să-i mulţumească. După ce termină de mâncat, se întinse recunoscător.

Ar fi vrut să o strângă de gât pe Jordie pentru că nu-i spusese despre excursia pe care o făcuse în Costa Rica, împreună cu Billy Panella.

Dar o dorea la fel de tare.

Îşi strecură o mână în blugi ca să testeze echipamentul şi constată spre uşurarea lui că, în ciuda cateterului, a anesteziei şi a moliciunii generale, aparatura era în stare de funcţionare.

Adormi în timpul unei fantezii în care Jordie juca rolul principal.

O bătaie în uşă îl trezi. Se ridică repede în capul oaselor şi şuieră printre dinţi o înjurătură, pentru că uitase

să-şi ferească partea dreaptă. Era întuneric. Se uită la ceas. Dormise aproape şase ore şi îşi putea da deja seama că somnul îi făcuse bine.

Hickam stătea în cadrul uşii deschise.

- Începe spectacolul în douăzeci de minute.

- Mersi.

În loc să se retragă, Hickam spuse:

- Te saturi vreodată?

- De ce?

- De manipulat oamenii. De înşelat. De mințit.

- Toată lumea minte.

- Asta e scuza ta?

Shaw îşi puse picioarele pe podea şi se ridică.

- Nu am nevoie de o scuză. Am o meserie.

Îl lăsă pe Hickam în uşă şi se duse la baie. Folosi toaleta, îşi stropi faţa cu apă rece şi îşi clăti gura cu apa mentolată oferită de hotel.

Apoi însă îşi sprijini mâinile de marginea lavoarului, privind înăuntru. Cuvintele lui Hickam i se învârteau prin minte, aşa cum se învârtea apa înainte să dispară în scurgere.

Ridicând privirea, îşi cercetă cu necruţătoare atenţie ochii reci şi chipul aspru în oglindă, văzându-se aşa cum probabil că îl vedeau ceilalţi.

- Afurisit să fii, Hickam! mormăi el.

După ce se întoarse în dormitor, îşi verifică pistoalele, băgând revolverul de nouă milimetri în tocul de la curea, iar pe cel micuţ în locul special creat din interiorul ghetei. Băgă două folii de antibiotice în buzunarul blugilor, apoi se duse în sufragerie, unde îi găsi pe ceilalţi făcând pregătiri asemănătoare.

Wiley întrebă:

- Cum ai dormit? Te mai doare rana?

- Al dracului, dar mă simt mai bine. S-a întâmplat ceva important cât am dormit eu?

- Am contactat tipografia la care au fost tipărite invitaţiile pentru petrecere. Nu le-a luat prea mult să caute comanda. A fost făcută şi achitată acum şase luni. Este un eveniment inventat şi Josh a folosit un nume

fals, dar invitațiile au fost trimise la adresa la care locuia în momentul în care s-a predat. Domnișoara Bennett a făcut curat în apartament și a plătit ce mai rămăsese din contractul lui Josh. Pretinde că nu a găsit nici un fel de invitații acolo.

– Probabil că Josh le-a primit acolo, dar s-a grăbit să le mute în altă parte.

– Așa m-am gândit și eu, zise Wiley. A strâns obiectele strict necesare plus orice altceva de care ar fi putut avea nevoie ca să o contacteze pe soră-sa.

Shaw, care nu-l întâlnise niciodată pe Josh, întrebă:

– Crezi că e o manifestare compulsiv-obsesivă?

– Să o contacteze pe ea? Da, așa cred. A avut curajul să fure milioane, dar a cedat înainte să apucăm să ne terminăm noi treaba cu el. A reușit să ne păcălească și să evadeze, dar nu se poate stăpâni să nu ne sune, să ia legătura cu noi, cu domnișoara Bennett. Ce-nseamnă asta? Că are tupeu sau că e un dobitoc?

– Și una și cealaltă.

– Așa e. Niciodată nu știi cu ce ai de a face. În orice caz, eu și Hickam credem că și-a pregătit propria casă de refugiu undeva pe aici, unde îl aștepta totul pus la punct.

– Nu te contrazic. Și, apropo de case de refugiu, cât de sigură este locația în care o mutați pe Jordie?

– Sigură, răspunse Wiley, părând iritat că fusese întrebat.

– Care e planul de bază?

– Trei SUV-uri negre pleacă din parcarea subterană a hotelului unul după celălalt. Polițiști pe motociclete blochează traficul ca să le asigure ieșirea. Odată ce părăsesc hotelul, fiecare o ia în altă direcție.

– Și nu crezi că asta o să atragă atenția?

– Ba tocmai. Dacă Panella pândește prin apropiere, o să creadă că Jordie e într-unul din SUV-uri. Și, tot ca momeală, lăsăm mașina lui Hick în garajul în care am parcat-o când ne-am întors din Tobias. Dar unul dintre agenții noi a lăsat o altă mașină parcată pe stradă. De îndată ce pleacă SUV-urile, Hick o să aducă mașina asta

în parcarea hotelului şi o să ne ia pe Gwen, pe Jordie şi pe mine de la lift.

– Câţi ofiţeri supraveghează hotelul?

– Unsprezece oameni în uniformă. Încă o dată pe atât sub acoperire, la recepţie, pe holuri şi la toate intrările.

– Li s-a spus să se uite după Panella?

Wiley dădu din cap.

– Ca să le împrospătăm memoria, am pus în circulaţie ultima fotografie pe care o aveam cu el.

– Eu ce am de făcut?

– Tu ai grijă să dispari până mâine dimineaţă. Ai unde să stai?

– Am mai multe locaţii în New Orleans.

– Ne întâlnim mâine la prima oră, în biroul meu. Eu şi Hick îţi vom arăta tot ce avem legat de Josh Bennett. Poate vezi tu ceva care să ne fi scăpat nouă şi care să ne ducă la ascunzătoarea lui.

Shaw se gândea la sarcina grea care îl aştepta. Nu era, de felul lui, un jucător de echipă. Şi nu era bine primit nici de toţi membri acestei echipe, în care cooperarea era absolut necesară. Îi aruncă o privire lui Hickam, apoi se uită din nou la Wiley, cu o expresie întrebătoare.

Wiley, urmărindu-i atât privirea, cât şi firul gândirii, zise:

– Nu te place.

– Sunt zdrobit. Dar are de gând s-o ţină tot aşa şi să-mi stea ca un ghimpe-n coaste?

– O să vorbesc cu el, o să-l sfătuiesc să renunţe la prejudecăţi în ceea ce te priveşte. Pentru că s-ar putea să avem nevoie de talentele tale. Eu şi Hick nu suntem extrem de ataşaţi de Josh, dar nu vrem să ajungă Panella la el înaintea noastră.

– Eu vreau să-l elimin pe Panella.

– Ai mai spus.

Wiley îşi lăsă capul într-o parte.

– Povestea asta n-a devenit prea personală pentru tine, nu?

Shaw se uită la el.

Wiley oftă.

– Mă temeam de asta.

Apoi îl măsură pe Shaw din cap până-n picioare.

– Încearcă să nu intri în vreo dandana peste noapte. Nu speria pe nimeni. Și vezi cum faci să nu fii arestat. Nu suport două doze de Xavier Dupaw într-o singură zi.

Shaw zâmbi obosit, în semn că înțelegea.

Gwen Saunders se apropie de ei.

– Domnule Kinnard, mai aveți nevoie de dormitorul meu? Trebuie să-mi iau lucrurile.

– Spune-mi Shaw. Și mulțumesc că m-ai lăsat să folosesc camera ta. Tu mi-ai comandat și mâncarea?

Gwen zâmbi.

– Mi s-a părut că ai nevoie.

– Aveam. Mulțumesc. Unde e Jordie?

– I-am adus o vestă. O îmbracă.

Arătă spre ușa închisă din cealaltă parte a apartamentului, apoi se îndreptă spre dormitorul ei.

Hickam îl chemă pe Wiley la masa pe care erau întinse planurile hotelului și la care discuta cu șerifii în legătură cu posibilele rute pe care să iasă. Shaw se prefăcu că alege un măr dintr-un coș de fructe de pe minibar. Profită de un moment în care nimeni nu se uita la el, se strecură în camera lui Jordie și închise ușa.

Fără să se uite la el, Jordie spuse:

– Vin acum!

Se schimbase de costumul elegant cu pantaloni și purta acum o pereche de blugi negri, o cămașă albă, cu nasturi și adidași. Era aplecată peste pat și trăgea fermoarul unei genți de voiaj. Când termină, se întoarse și, văzându-l pe Shaw, își îndreptă spatele și miji ochii, într-o expresie de animozitate. Trase geanta jos de pe pat și se apropie de ușa de care stătea sprijinit Shaw.

– Dă-te la o parte.

– A trebuit să te fac să mă crezi, Jordie.

– Ți-am spus să te dai la o parte.

– Au fost momente în care m-am detestat pentru...

– Înseamnă că n-am fost singura care nutrea aceste sentimente.

– În alte momente, te-am urât pe tine pentru că mi-era imposibil să fiu obiectiv în ceea ce te privea.

– Oh, asta-i chiar drăguț! Ai grijă să-ți notezi, ca să nu uiți. Poți s-o folosești ca să-ți manipulezi următorii ostatici. Asta, desigur, în cazul în care rămâi fără apropouri, aluzii, adevăruri spuse numai pe jumătate sau minciuni sfruntate. Pe lângă toate celelalte tactici specifice.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Shaw făcu un pas într-o parte și îi blocă drumul.

– Nu tot ce ți-am spus a fost manipulare sau minciună.

Jordie pufni ironic.

– Nimic din ce spui n-o să mă facă vreodată să cred asta.

– Bine. Fiindcă m-am săturat de vorbit.

Îi prinse fața între mâinile lui, își împinse degetele în părul ei și o ținu așa în timp ce se întoarseră în așa fel încât ea era acum cea cu spatele lipit de ușă.

Înțepeni.

– Dacă nu-ți iei mâinile de pe mine, o să țip de-o să ridic tot hotelul ăsta în picioare.

Shaw își coborî fața spre a ei.

– Când eram întins pe jos, cu o elice ruptă înfiptă în stomac, nu ai fugit. Nu ai scăpat. De ce?

– Dacă ar fi s-o mai fac o dată...

– Gândește-te că ești în aceeași situație. Chiar acum. Poți să țipi și să ridici tot hotelul în picioare. Dar eu cred că, dacă asta voiai, ai fi făcut-o deja.

Își atinse gura de a ei.

– Nu...

Încercă să-și ferească buzele, dar Shaw îi ținea capul strâns între mâini și-i sărută colțul gurii.

– Oprește-te. Vorbesc serios, Shaw. Nu vreau asta.

– Ba nu, nu vrei *să vrei*. E o mare diferență.

Apoi îi lăsă ușor capul pe spate și o sărută așa cum își imaginase, ca în fantezia pe care medicamentele

o produseseră în mintea lui, așa cum tânjise să o sărute din clipa în care îi văzuse pentru prima oară chipul.

Nu-i păsa câte coduri de etică încălca, nici câți agenți federali erau în încăperea alăturată, nici dacă – Dumnezeu să-l ierte – dacă Billy Panella în persoană era de cealaltă parte a ușii. Cu excepția cazului în care Jordie ar fi trecut de la vorbe la fapte și l-ar fi oprit, avea de gând să o sărute până rămânea fără aer. Atât timp cât ea și timpul îi îngăduiau să o facă.

Nu îl opri. Când își împinse limba în gura ei, nu întâmpină nici o rezistență. După un dans lent cu limba ei, și-o retrase doar atât cât să-i atingă cu vârful centrul buzei de sus, pe dinăuntru, ușor, doar o idee. Era atât de erotic, încât respirația ei începu să se audă la fel de șuierătoare și de agitată ca și a lui. Dorindu-și mai mult, își adânci din nou limba în gura ei.

Jordie lăsă geanta să-i cadă din mână. Aterizează încet pe vârful ghetei lui. O împinse la o parte, se apropie și mai mult de Jordie și se împinse în ea, potrivindu-și în așa fel poziția încât trupurile lor se îmbinau asemenea unor piese de puzzle. Afurisită fie vesta aia antiglonț, care o ferea de pieptul lui.

Mâna lui Jordie se ridică între ei. Își trecu degetul mare peste cicatricea de pe bărbia lui, apoi o zgârie ușor, cu dinții. Înfometat, Shaw îi mușcă buza plină de jos. Apoi se sărutară din nou, frenetic. Poate că totala nebunie a acestui sărut îl făcea să fie atât de extraordinar.

Dar Shaw credea totuși că avea mai multă legătură cu femeia decât cu circumstanțele. Simțea că e pe punctul să explodeze.

Își strecură o mână între ei, lăsând-o să alunece peste corpul ei, apăsând cu podul palmei în locul în care aproxima că se află sfârcul, coborând apoi mai jos, între picioarele ei, și mângâind-o acolo. Jordie scoase un geamăt și se arcui peste mâna lui, care o masa încet.

Ridicându-și fața de peste a ei, șopti cu voce răgușită:

– O să fii a mea, Jordie.

Ochii ei erau încă furioși, dar acum se citea în ei și dorința amețitoare pe care o stârnise în ea.

- Știi asta la fel de bine ca mine, nu-i așa?

Dădu încet din cap.

O bătaie se auzi în ușă.

- Domnișoară Bennett? zise Hickam.

Shaw o strânse ușor înainte să-și retragă mâna. Se trase de lângă ea, apoi o dădu la o parte și deschise ușa.

- E gata.

Înainte ca Hick să părăsească apartamentul, Joe trecu în revistă câteva detalii de ultim minut împreună cu el.

- Ai casca în ureche?

Hick își bătu urechea cu degetul.

- Ține-o deschisă. O să te-anunț când urcăm în lift.

- Mașina de rezervă este parcată cam pe la jumătatea străzii, la mică distanță de intrarea în parcarea hotelului.

Hick ridică cheia cu telecomandă pe care un alt agent o adusese mai devreme la hotel.

- Imediat ce ies SUV-urile din parcare, o aduc acolo.

Îi aruncă o privire lui Shaw Kinnard, care rontăia un măr.

- Când m-ai trimis după domnișoara Bennett, era în dormitor cu ea. El a deschis ușa. Ieșeau aburi.

Înainte ca Joe să apuce să comenteze, Kinnard se apropie de ei.

- Sigur nu vreți să vă ajut?

- Ne descurcăm.

Hick ridică hanoracul maro de pe un scaun și i-l întinse.

- Să nu uiți asta. Nu vrem să fii recunoscut și arestat în timp ce bântui noaptea pe străzi.

Kinnard își exprimă în termeni elocvenți părerea despre hanoracul hidos, dar, prizând mărul între dinți, îl trase pe el.

Hick plecă, luând și gențile doamnelor ca să le pună în mașină. Șerifii ieșiră cu el, ca să-și ocupe pozițiile în parcarea subterană.

Kinnard termină mărul și aruncă cotorul într-un coș de gunoi.

– Presupun c-ar trebui s-o întind și eu.

– Ai cu ce să mergi?

– Găsesc eu ceva.

Joe nu avea nici o îndoială.

Kinnard nu-și luă la revedere de la Jordie, dar se opri în ușa apartamentului și-i aruncă o privire cu subînțeles, înainte să iasă. Joe se prefăcu că nu observă și se duse lângă ea.

– Sunteți gata, domnișoară Bennett?

– I-ați spus despre Costa Rica?

– Cui, lui Kinnard?

– I-ați spus?

– Trebuia să știe. Mai ales acum, când se pare că Panella nu e chiar atât de departe pe cât credeam.

Făcu o pauză, apoi întrebă:

– Vă temeți să nu se răzbune?

– Nu poate. Este agent federal.

Joe așteptă o secundă, apoi spuse sec:

– Mă refeream la Panella.

– Oh.

În timp ce Jordie încă mai încerca să se adune, Gwen, care vorbise până atunci la telefon, închise cu o mișcare rapidă.

– Totul e gata jos.

Cei trei ieșiră din apartament și străbătură coridorul până la liftul care-i cobora pe oaspeții hotelului direct în parcare. Joe, vorbind în microfonul prins la rever, le comunică tuturor ofițerilor implicați că porniseră.

Nimeni nu spuse nimic în timp ce coborau cu ascensorul, dar Joe îi studie pe ascuns chipul lui Jordie, care se reflecta în ușa de nichel. Avea o expresie îngândurată, fruntea-i era ușor încruntată. Se întrebă ce anume o pusese atât de tare pe gânduri.

Poate că o neliniștea ideea că Shaw Kinnard știa despre escapada ei romantică împreună cu Panella, pe care agentul federal jurase fie să-l aducă după gratii, fie să-l elimine de pe fața pământului. Între timp, Jordie

Bennett și Shaw Kinnard încingeau atmosfera prin dormitoare.

Ciudate circumstanțe în care să se înfiripeze o idilă.

O sunase pe Marsha mai devreme ca să-i spună că o să întârzie - din nou. Îi povestise tot ce se întâmplase în Tobias și o șocase cu ceea ce descoperiseră în legătură cu Shaw Kinnard.

- E bun. A păcălit-o pe Jordie Bennett. Și pe noi toți. Hick aproape că l-a împușcat.

- Cum este?

- Poftim?

- Ce fel de persoană e?

Joe încercase să-i facă o descriere, șterse totul, o luase de la capăt. Marsha îl întrerupsese, întrebându-l:

- E Maverick, Iceman sau Goose?

- Asta-i o întrebare capcană?

- Care din ei?

- Nu știu, Marsha. Este...

- Dintre cei trei?

- Iceman, atunci.

- Bine.

Înainte să închidă, o întrebase:

- Eu care sunt?

- Goose. Categoric.

Un răspuns ușor dezamăgitor.

Când ușile liftului se dădură la o parte, cei doi tineri șerifi erau acolo, așteptându-i. Unul din ei ridică o mână.

- Stați așa. Trec SUV-urile.

Prin ușa deschisă a liftului, Joe privi cele trei mașini trecând pe lângă ei. Păreau oficiale, intimidante, cu ferestre negre și semnale luminoase intermitente.

- Gata, Hick, putem pleca, spuse Joe în microfon.

Apoi, unul dintre șerifi spuse:

- Stați puțin. Avem un caraghios la ora trei.

Gwen o împinse pe Jordie în colțul liftului. Joe îi șopti lui Hick să aștepte, își scoase arma și privi pe după ușa deschisă către intrarea dinspre stradă, pe unde „caraghiosul" intra agale, pe jos. Fără să se arate impresionat

de brațul în dungi albe și roșii ale automatului de bilete, îl ocoli nonșalant.

Avea un hanorac maro, ochelari de soare cu lentile albastre, mai multe șiraguri de mărgele de Mardi Gras și râdea în telefonul mobil pe care-l ținea lipit de ureche.

– La dracu'! spuse unul dintre șerifi, relaxându-și postura încordată. E Kinnard.

Abia îl recunoscuse pe Kinnard, când un polițist sub acoperire și un bărbat în uniformă se năpustiră în parcare.

– Este de-al nostru! le strigă șeriful. Suntem în regulă aici.

Cei doi polițiști le făcură cu mâna, apoi se retraseră.

– Putem pleca, Hick! spuse Joe în microfon.

Kinnard renunță la teatru și-și băgă telefonul mobil în buzunar. Își dădu jos gluga, își scoase ochelarii și se apropie de lift.

– Ne strici planul, îi spuse Joe.

– E un plan prost. Unde-i Jordie?

Joe arătă înspre lift. Venind lângă acesta, Kinnard privi înăuntru și înclină din cap, apoi îl întrebă pe Joe:

– Unde-i Hickam?

– Pe drum! Ai tu alt plan?

– Tu mergi lângă șofer. Eu și Gwen o să stăm de-o parte și de alta a lui Jordie, pe bancheta din spate.

Privi înspre intrare.

– Dacă eu am intrat aici nestingherit, poate să intre și Panella.

– Ofițerii erau imediat în urma ta.

– Da, dar...

Își roti privirea prin parcare.

– E riscant.

– Panella e prea filfizon ca să...

– Dar ar putea să trimită un alt Mickey Bolden, care are nevoie disperată de bani și nu are nimic de pierdut dacă încearcă. Unde mama dracului e Hickam?

– Ar trebui să ajungă în orice clipă.

– De acord. *Ar trebui.* Cât de departe a parcat?

– La jumătatea străzii.

– La jumătatea străzii?

Kinnard întoarse brusc capul şi privirea lui se intersectă cu a lui Joe.

Se priviră fix preţ de nu mai mult de jumătate de secundă, apoi se mişcară la unison, luând-o la goană înspre intrarea pe care tocmai venise Kinnard.

În timp ce-şi scotea revolverul, Kinnard le strigă şerifilor:

– N-o scăpaţi din ochi pe Jordie!

Când ieşiră, Joe strigă înspre cei doi ofiţeri care veniseră după Kinnard, în parcare.

Se răsuciră pe călcâie şi veniră în fugă în urma lor.

Kinnard ţinea pasul cu Joe.

– Cum arată maşina cea nouă?

– Ca a lui Hick, spuse Joe, printre gâfâituri.

– La dracu'! E întuneric aici.

– Asta era şi ideea.

Văzură sedanul amândoi în acelaşi timp şi o luară la fugă înspre maşină. De la câţiva metri depărtare, Joe văzu că Hick era la volan. Nu se mişca. Se opri brusc, strigând:

– Oh, nu! Nu, nu, *nu!*

Kinnard acoperi din câţiva paşi distanţa rămasă. Alunecă practic în momentul în care se opri, izbindu-se de maşină. Aproape că smulse din balamale portiera din dreptul şoferului. Hick nu se mişcă. Era aplecat într-o parte, înspre scaunul de lângă el. Avea sânge pe faţă, pe gât, pe umăr. Mâneca stângă a costumului era îmbibată de sânge. Lichidul roşu picura de pe mâna care-i atârna inertă.

Shaw îi prinse încheietura.

– Are puls! strigă el.

Joe nu-şi aminti decât mai târziu, când văzu vânătăile de pe rotule, că picase pur şi simplu în genunchi de uşurare. În acele momente, strigase cât putuse de tare în microfonul de la rever: „Ofiţer la pământ!" şi le ordonase celor doi poliţişti care ajunseseră în dreptul lui să cheme numaidecât o ambulanţă.

În doar câteva secunde, ofițerii veniră în fugă din toate direcțiile. Joe se ridică în picioare și se apropie împleticindu-se de mașină, unde îl găsi pe Kinnard cu degetele apăsate adânc pe gâtul lui Hick. Sângele se scurgea printre ele.

Joe clipi, ca să-și alunge din ochi o combinație de lacrimi și sudoare.

– E conștient?

– Nu.

– Crezi că e carotida?

– Nenorocitul de Panella.

– O să trăiască?

Kinnard se pregătea să spună ceva, apoi însă întoarse capul, privi în ochii lui Joe și edită repede răspunsul:

– Ai face bine să-i cureți costumul înainte să-și revină. O să fie foarte nervos că i s-a murdărit.

Joe ar fi vrut să-i mulțumească pentru asta. Dar își simțea gâtul prea strâns ca să poată spune ceva.

Deși părea să fi trecut o eternitate, o ambulanță apăru după doar câteva minute, oprind cu scârțâit de frâne în dreptul lor. Joe și Kinnard fură împinși la o parte de medicii de intervenție, care îl scoaseră pe Hick din mașină și începură manevrele de resuscitare. Înainte ca Joe să apuce să conștientizeze că toate acestea se întâmplau cu adevărat, îl prinseră pe partenerul lui cu centuri de o targă și îl urcară în ambulanță.

Simți impulsul de a urca și el în mașină, de a merge cu Hick la spital. Poate că nu supraviețuia. Dacă nu era deja mort, putea să moară pe drum. Joe trebuia să fie acolo, cu el. Trebuia să se ducă!

Dar Joe era ofițer al legii și cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru Hick, fie că supraviețuia, fie că nu, era să-l prindă pe nenorocitul care-i făcuse asta.

Mașini de poliție blocaseră deja strada. Altele patrulau străzile adiacente în lung și-n lat, căutând atacatorul. Alți polițiști făceau același lucru pe jos. Doi detectivi de la criminalistică, îmbrăcați în civil, îl izolară pe Joe și începură să-i pună întrebări.

Le arătă legitimația și le descrise situația.

– Aţi ieşit în fugă din parcare ca să-l căutaţi pe agentul Hickam? întrebă unul din ei.

– Întârzia. Şi asta mi-a atras atenţia că ceva nu era în regulă.

– Şi l-aţi găsit în maşină?

– Da, răspunse Joe. Noi...

Se întrerupse brusc şi privi în jur. Experţii începuseră deja să adune primele probe.

Poliţişti în uniformă ţineau departe mulţimea de curioşi care se şi adunase în spatele benzii galbene cu care fusese înconjurată zona. Gwen şi ceilalţi doi şerifi erau interogaţi de detectivi îmbrăcaţi în civil.

Shaw Kinnard şi Jordie Bennett nu se vedeau pe nicăieri.

capitolul 32

– Unde mergem?

– Nu te opri.

Shaw o împingea pe Jordie în sus pe Canal Street. Mergeau repede, cu pas hotărât, dar se tot împiedicau de mulţimea de pietoni atraşi de aparenta criză din spatele hotelului, destinaţia vehiculelor de intervenţie care se apropiau în viteză, cu semnalele luminoase şi acustice pornite.

Jordie şi Shaw traversară liniile de tramvai până la jumătatea străzii, apoi trebuiră să aştepte să se schimbe culoarea semaforului înainte de a putea traversa până pe cealaltă parte. Dacă Shaw nu ar fi împins-o tot timpul, Jordie nu ar fi putut ţine pasul cu el.

Fără să încetinească, Shaw îşi scoase hanoracul şi îl aruncă, întors pe dos, în braţele unui bărbat fără adăpost care stătea, pe jumătate aplecat, în uşa boltită a unei clădiri abandonate. Omul nici măcar nu ridică privirea.

Odată ajunşi pe cealaltă parte a bulevardului aglomerat, Jordie şi Shaw intrară în Cartierul Francez. Chiar şi într-o seară de luni, acesta era sufocat de mulţime.

Vânzătorul unui chioşc de suveniruri asaltat de clienţi nu observă când Shaw înşfăcă un tricou de pe un raft. Era un obiect ţipător, în dungi mov, aurii şi verzi, cu o floare de crin stilizată pe piept.

I-l aruncă ei.

– Puneţi-l peste cămaşă.

Înhăţă de asemenea o şapcă de baseball de pe capul unui aligator împăiat şi câteva şiraguri de mărgele de Mardi Gras care erau agăţate într-un cui. Îşi puse şapca pe cap şi atârnă mărgelele în jurul gâtului ei.

Jordie simţea vesta antiglonţ, grea şi fierbinte, sub cămaşă. Încă un strat de haine avea să înrăutăţească lucrurile dar, când Shaw îi ordonă din nou să-şi pună tricoul, îşi trase obiectul ţipător peste cap, fără să mai stea pe gânduri.

– Care era starea lui Hickam?

– Proastă.

– Crezi că o să moară?

– Probabil.

I se tăie respiraţia.

– Ar trebui să ne întoarcem.

– Şi să-i oferim lui Panella ocazia să ajungă şi la tine?

– Nu poţi fi sigur că a fost Panella.

– N-ai decât să crezi asta, dacă te face să te simţi mai bine.

– Am părăsit locul unei crime. Joe Wiley va fi furios.

– Îi fac o favoare.

– Cum aşa?

– Cel puţin în privinţa ta nu va trebui să-şi mai facă grijă în seara asta.

– Nu cred că el o să vadă lucrurile aşa.

– Nici eu.

– Poţi să-i spui oricând că m-ai arestat.

Îşi trecu un braţ peste umerii ei, ca un iubit afectuos, o trase lângă el şi îi dădu cu nasul părul la o parte de pe ureche.

– Asta am şi făcut.

Uluită, Jordie își înclină capul pe spate și se uită la el. Partea de sus a feței lui era umbrită de cozorocul șepcii, dar se vedea clar cât de încordat îi era maxilarul. Nu glumea. Încercă să se scuture, să-l facă să-și dea mâna jos de pe ea, dar o ținu zdravăn, chiar dacă mișcarea îi provocă un geamăt de durere.

- Nu poți să mă arestezi.

- Nu pot pe dracu'! Și, dacă te mai zbați, o să-ți pun cătușele sub motiv că te împotrivești arestării.

- Pentru ce mă arestezi?

- Pentru că ai mințit agenții federali. Ceilalți nu au știut, dar eu mi-am dat seama.

- Când am mințit? În legătură cu ce?

- În legătură cu discuția telefonică pe care ai purtat-o cu Josh.

- Nimeni nici n-ar fi știut vreodată că m-a sunat, dacă nu le-aș fi spus. Tot ce am spus a fost adevărat.

- Poate. Dar ce anume ai omis să spui?

Aici, Jordie tăcu.

- Aha! Ei, asta e partea pe care aș vrea eu să o aud, Jordie. Până când îți spun eu altceva, consideră că ești arestată.

Apoi începu să-i șoptească drepturile constituționale în ureche, de parcă ar fi fost vorbe de dragoste.

Chiar dacă erau de acum la câteva străzi distanță de hotel, nu își relaxă postura vigilentă. În timp ce juca rolul de îndrăgostit ieșit la o seară de distracție împreună cu iubita lui, Shaw rămânea alert și atent la tot ce se întâmpla în jur. Își băgase mâna pătată cu sânge în buzunarul blugilor, ca să nu atragă atenția. Când un elicopter de poliție veni deasupra lor, zburând la mică înălțime, o trase la o coadă din fața unui stand unde se vindeau cocktailuri de fructe și așteptară acolo, lângă toți ceilalți clienți, până când elicopterul se îndepărtă.

O dată, se opri brusc în mijlocul trotuarului îngust și lăsă un grup de tineri amețiți de băutură să îi înconjoare, apoi intră în vorbă cu unul dintre ei, ca și cum ar fi fost cei mai buni prieteni.

Când se separară de grup și porniră mai departe, Jordie întrebă:

– Avem o destinație? Unde mă duci?

Shaw nu-i răspunse. Nu se obosi să-l întrebe din nou.

Jordie cunoștea bine orașul și cartierul, așa că își dădu seama că, pe lângă faptul că traversau cele mai aglomerate bulevarde și intrau și ieșeau întruna din magazine și chioșcuri, se învârteau în cercuri și reveneau frecvent în locuri prin care mai trecuseră cel puțin o dată.

În cele din urmă, întrebă:

– Te temi că am putea fi urmăriți?

– Sincer, sper să fim. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să știu că Panella se ține după noi.

– De ce?

– Pentru că atunci aș putea să-l elimin fără să fie nevoie să mă justific mai târziu.

Jordie își dădea seama că nu glumea nici de data asta.

Merseră încă o jumătate de oră. Fie puterile lui Shaw slăbiră și nu mai putu să continue, fie ajunse la convingerea că nimeni nu se ținea după ei. Încetini pasul și, după ce aruncă o ultimă privire în urmă, coti după un colț.

Se aflau acum pe o stradă întunecată și liniștită, foarte diferită de arterele comerciale, zgomotoase. O pereche în vârstă pășea agale, plimbând în lesă un câine ce părea să fie foarte bătrân. În rest, strada era pustie.

Aproape că ajunseseră în celălalt capăt, când Shaw se opri în dreptul unei porți de fier, care dădea într-o alee îngustă ce se întindea între două structuri de cărămidă, ambele cu obloanele trase și cufundate în întuneric. Ferigi micuțe creșteau în crăpăturile mortarului care se fărâma.

Shaw formă un cifru pe lacătul de pe poartă, apoi o deschise. Balamalele scârțâiau. Jordie se întrebă dacă nu cumva zgomotul trecea drept un fel de sistem de securitate.

Odată ce se aflară de cealaltă parte a porții, Shaw băgă mâna printre gratii și puse lacătul la loc, apoi o luă de mână și o conduse în jos, pe aleea care nu era cu mult mai lată decât umerii lui. Pietrele pe care călcau li se mișcau sub picioare, erau neregulate și alunecoase, acoperite de mușchi.

Aleea dădea într-o curte interioară dominată de un stejar a cărui coroană forma o boltă deasupra. Ceva ce părea să fi fost cândva o grădină încântătoare era acum o zonă abandonată. Lăstarii care urcau pe zidurile din jur erau fie prea mari, fie uscați. Heruvimului din mijlocul fântânii de beton îi lipsea un braț și statuia părea să privească trist în apa stătută de la picioare.

Shaw urcă pe o scară de metal fixată pe peretele exterior al clădirii, trăgând-o pe Jordie după el.

Ajuns sus, scoase o cărămidă din zidul adiacent, luă o cheie și descuie ușa, apoi o conduse în bezna dinăuntru. Închise ușa înainte să aprindă lumina.

Aruncă cheia pe raftul de sus al unei etajere, apoi se duse în dreptul unui aparat de aer condiționat montat deasupra ferestrei și îl porni.

– Nu am mai trecut pe aici de câteva zile, așa că o să mai dureze până se răcorește.

Jordie privi în jur, minunându-se. Camera de zi în care se aflau era alăturată unei bucătării deschise, cele două încăperi fiind despărțite doar de un bar. O ușă în partea ei stângă ducea spre o cameră care era, în mod evident, dormitorul. Apartamentul era mobilat cu piese necostisitoare, dar confortabile, aranjate în așa fel încât să utilizeze la maxim spațiul limitat.

După ce privi bine în jur, se întoarse la el:

– Locuiești aici?

– Nu. Un apartament din Atlanta este reședința mea permanentă. Dacă i se poate spune așa. Prea rar trec pe acolo.

– Atunci...?

Își ridică mâinile în lateral, privindu-l cu o expresie întrebătoare.

– Apartamentul ăsta a aparţinut părinţilor mei. L-au cumpărat foarte ieftin, cu ani în urmă. Stăteam aici când veneam în vizită la bunici. Mamei îi plăcea Cartierul Francez.

– Locuieşte cineva la parter?

– Acum nu mai locuieşte nimeni. Un burlac a închiriat apartamentul de la parter o vreme, dar când el s-a mutat...

Se opri ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător.

– Nu contează.

– Ba eu cred că da. Dacă nu ar conta, nu ai mai fi păstrat casa tot timpul ăsta.

Shaw întoarse capul, înainte ca ea să-şi dea seama câtă dreptate avea.

– Mă întorc.

Se opri în uşa dormitorului.

– Nici măcar să nu te gândeşti să fugi.

Intră în dormitor şi de acolo în baie. Folosind săpun lichid şi apă cât suporta mai fierbinte, îşi spălă sângele lui Hickam de pe mâini, încercând să nu se gândească la cantitatea pe care o văzuse scurgându-se din el.

Când apa din chiuvetă începu să curgă limpede, se şterse pe mâini, dădu la o parte bandajul ca să-şi verifice incizia, apoi se întoarse în camera de zi.

Jordie îşi scosese tricoul, mărgelele şi vesta antiglonţ şi le pusese una peste alta pe un scaun. Altfel, stătea fix în acelaşi loc în care o lăsase, privindu-l uluită.

– Ce e? întrebă el.

– Eşti plin de surprize. Atâta tot.

Se îndreptă spre bucătărie.

– Este un loc util. Am stat aici în timp ce l-am investigat pe Panella. Am trecut pe aici joia trecută, înainte să mă întâlnesc cu Mickey Bolden. Am făcut provizii de mâncare şi apă, în caz că aş fi avut nevoie de un loc în care să mă retrag o vreme, în funcţie de ce avea să se întâmple în Tobias. De unde era să bănuiesc ce-o să urmeze?

Scoase două sticle de apă din frigider şi veni lângă ea.

Băură amândoi, apoi Jordie întrebă:

– În loc să mă duci în garajul ăla mizerabil, de ce nu m-ai adus aici?

– Prea confortabil. Prea multă lume în zonă. Prea multe locuri pe unde puteai să scapi. Îmi trebuia un loc izolat, inconfortabil.

– În care să mă sperii şi să mă torturezi.

– Nu te-am torturat. Dar păstrează-ţi ideea. S-ar putea să ajungem şi la asta mai târziu.

Scoase telefonul cu cartela preplătită din buzunarul cămăşii şi îl sună pe Wiley. Acesta răspunse abia după ce telefonul sună de câteva ori şi atunci părea să fie epuizat fizic şi devastat emoţional.

– Eu sunt, spuse Shaw.

– Ea e cu tine?

– Mă uit la ea.

Jordie îi făcu semn să dea telefonul pe difuzor, ca să poată auzi şi ea. Temându-se de ce-ar fi putut fi mai rău, Shaw întrebă:

– Hickam?

– Trăieşte. E în stare critică.

De parcă ar fi primit o lovitură puternică, Jordie se aşeză pe braţul fotoliului pe care pusese obiectele pe care le scosese de pe ea. Shaw îşi aminti cum spusese că nu voia să mai moară nimeni din cauza ei. Asta fusese înainte de Royce Sherman. Acum Hickam era încă o victimă.

– Tu eşti la spital? îl întrebă pe Wiley.

– Abia am ajuns. Detectivii mi-au dat drumul, ca să pot să vin. Hick e în sala de operaţie. Au făcut mai multe drumuri la banca de sânge. S-ar putea să fie nevoie de o minune ca să scape cu viaţă.

Shaw îşi trecu degetele prin păr.

– Îmi pare rău.

– Mersi.

Wiley îşi drese vocea, făcu o scurtă pauză, apoi spuse:

– De ce ai fugit?

– Pentru siguranţa lui Jordie.

– Mă faci să râd! Tu şi siguranţa nu faceţi casă bună.

– Totodată am arestat-o şi i-am citit drepturile.

– Serios? De ce, mă rog?

Privind direct în ochii ei, Shaw spuse:

– Am ajuns să vă împărtăşesc părerea şi să cred că n-a fost pe deplin sinceră cu noi. Ştie mai multe decât spune. Cu siguranţă e ceva legat de ea ce-l nelinişteşte pe Panella, altfel nu i-ar transmite atâtea avertismente. L-a împuşcat pe Royce Sherman pentru că a dat prea mult şi prea tare din gură. Acum, ce s-a întâmplat cu Hickam...

– ... n-a fost Panella.

Shaw tresări de parcă ar fi fost înjunghiat din nou cu elicea.

– Cum?

– O cameră de supraveghere l-a surprins pe suspect mergând rapid pe trotuar, îndreptându-se spre maşina lui Hick. Cu doar un minut sau două înainte să apară poliţiştii pe motocicletele care au oprit traficul. Un individ dintr-o bandă.

– A fost arestat?

– Nu.

– Identificat?

– Nu. Nu i se vede clar faţa. Purta un hanorac.

– Un *hanorac*?

– De culoare închisă, ca al tău. Detectivii presupun că Hick a crezut că eşti tu şi de-aia a coborât geamul.

Mintea lui Shaw o luă la goană, dar revenea mereu la gândul că ar fi fost o coincidenţă mult prea mare ca un membru al unei bande, îmbrăcat într-un hanorac ca al lui, să treacă pe acolo tocmai în acel moment.

Îşi aminti mâna stângă a lui Hickam, atârnând inertă, cu ceasul scump încă la încheietură.

– I-a luat ceva? Portofelul? Arma?

– Nu.

– Atunci eu nu cred.

Ştia că Wiley nu era în stare să facă faţă în acel moment unei discuţii în contradictoriu, dar nu-şi permiteau să piardă un timp preţios din cauza unor concluzii eronate trase de poliţia locală.

– A fost Panella, zise el.

– Așa le-am spus și eu. De mai multe ori. Detectivii sunt bănuitori.

– Ai văzut înregistrarea de pe camera video?

– Unul din investigatori mi-a arătat-o pe iPad.

Wiley ezită.

– Pe întuneric, cu adrenalina la maxim, după ce tocmai îți dăduse hanoracul ăla să-l îmbraci, este posibil ca Hick să fi crezut că tu erai tipul care s-a apropiat de el.

– Dar?

– Avea altă conformație. Și nu era așa de înalt ca tine.

– A fost Panella.

– *Dar* părea să-și menajeze partea dreaptă. Mergea repede, dar șchiopăta.

Jordie scoase un sunet speriat.

Shaw întoarse privirea spre ea. Îi spuse lui Wiley:

– Te sun eu.

Joe se așeză pe canapeaua din anticameră, cu coatele pe genunchi, cu capul aplecat, cu privirea fixată pe covorul urât dintre pantofii lui, rugându-se. Oarecum. Pentru că știa că asta ar fi făcut Hick dacă rolurile ar fi fost inversate și el ar fi fost cel a cărui viață ar fi atârnat de un fir de ață.

– Joe?

Ridică privirea și o văzu pe Marsha. Era suficient de furios încât să vrea să țipe la ea, dar prea bucuros să o vadă ca să facă altceva decât să se ridice și să deschidă larg brațele. Veni între ele și, preț de câteva momente, rămaseră îmbrățișați. O ținu așa, gândindu-se cât de importantă era pentru el. Avea nevoie de tot ce însemna ea. De umorul ei obraznic. De trupul ei moale, familiar. În clipa de față, de forța ei.

Când în cele din urmă se depărtară, își șterse ochii, dar îi spuse pe un ton supărat:

– Ar trebui să fii închisă în casă, sub pază.

Deși Kinnard închisese brusc, fără nici o explicație, certitudinea cu care insistase că Panella fusese atacatorul

îl îngrijora pe Joe. Suficient cât să solicite protecția poliției pentru familia lui. Dacă într-adevăr fusese Panella, asta însemna că lupta devenise personală. Și Panella lupta murdar. Joe nu-și asuma nici un risc când venea vorba de siguranța soției și a copiilor lui.

– Trebuia să te văd, spuse Marsha. Este o polițistă la noi acasă. Copiii dorm și nu știu că am plecat. M-a adus unul dintre polițiști. Mi-a lăsat cincisprezece minute.

Îi sărută fața de mai multe ori.

– Cum e Hick?

O duse lângă canapea și se așezară amândoi. Marsha se lipi de el, dându-i din forța ei.

– În ultima clipă, probabil că a văzut lovitura și a încercat să se ferească. Cel care a tras i-a ratat capul, dar l-a nimerit în gât. Cei de aici au așteptat un specialist ca să facă intervenția. Hick a pierdut mult sânge. Au venit ofițeri de la toate agențiile ca să doneze. Chiar și Morrow – ajutorul de șerif despre care ți-am povestit? – a venit cu câțiva dintre colegii lui după el.

– La televizor au spus că se caută un suspect surprins de camerele de luat vederi.

– Încearcă să îl identifice, dar...

– Dar tu crezi că a fost Billy Panella.

– Fata din Tobias a spus că bărbatul care l-a omorât pe Royce Sherman vorbea printr-un laringe electronic. Nimeni nu-i dăduse această informație. Cum ar fi putut inventa un astfel de detaliu? Și atacatorul lui Hick purta un hanorac la fel cu cel pe care Hick i-l dăduse lui Kinnard. Ca și cum ar fi fost o glumă privată, pentru noi.

– Cum ar fi putut să știe unde ați dus-o pe Jordie Bennett? Sau ce fel de hanorac i-ați dat lui Kinnard?

– Asta m-am întrebat și eu. Singura explicație pe care o găsesc este că s-a întors la locul crimei din Tobias. Ca să jubileze, să râdă pe ascuns de noi. Poate că ne-a văzut acolo. A venit după noi la hotel. Nu l-am păcălit cu mașinile pe care le-am trimis înainte, drept momeală. Tot ce trebuia să facă era să stea cu ochii pe mașina lui Hick.

Își lovi genunchiul cu pumnul.

– Are un tupeu colosal și m-a păcălit încă o dată, nenorocitul dracului! Acum șase luni, a simțit că eu și Hick ne apropiam de el. Și a șters putina în ultima clipă. O să-l prind vreodată pe afurisitul ăsta?

Marsha îl frecă pe spate.

– Joe, nu-ți face asta acum. Nici măcar nu știi sigur că a fost Panella.

– Kinnard este convins. Spune că nu încape nici o îndoială.

– El unde este?

– Asta-i altă poveste.

Îi povesti cum dispăruse Kinnard de la locul crimei.

– Susține că a arestat-o pe Jordie Bennett.

Sprâncenele Marshei se ridicară.

– Exact.

Îi povesti ce spusese Hick despre atmosfera încinsă din camera de hotel. Singurul ei răspuns fu un *hmm* gânditor. Joe știa sunetul acesta.

– Ce e?

– Toți acești oameni – bărbați – din viața ei o împing încoace și-n colo, o trag dintr-o parte în alta. Îmi este milă de ea.

– Să nu-ți fie. Nu încă. Poate că lui Kinnard i s-au încins călcâiele, dar susține că Jordie știe mai multe decât ne spune.

– Tu ce crezi?

– Același lucru. Ne ascunde ceva.

– Despre Panella? Despre ea?

– Posibil, deși ea zice că nu. Dar, când vine vorba de Josh, se poartă ca o ursoaică cu puiul ei. Ai auzit ce i-am spus azi-dimineață.

Marsha fusese lângă el, în pat, când Josh sunase în zorii zilei.

– Am încercat, în mod intenționat, să-l sperii. Ca să-l conving să se predea. Asta s-a întâmplat înainte să fie descoperit cadavrul lui Royce Sherman. Din câte spune domnișoara Bennett, povestea asta l-a băgat în sperieți.

Și acum Hick? Dacă primim confirmarea că a fost Panella...

În acea secundă, îi sună telefonul. Răspunse și Kinnard zise:

– A fost Panella.

– A avut artrită în copilărie.

Shaw întinse telefonul, apropiindu-l de Jordie.

– Spune-i!

– I-a trecut, în mare, odată cu vârsta, zise ea în telefon. Dar reapare atunci când este nervos, sau obosit, sau bolnav. Chiar și când are ceva banal, ca o durere în gât, orice afecțiune care-i slăbește sistemul imunitar. Când se întâmplă asta, i se inflamează încheieturile, în special la genunchiul stâng. Îl face să șchiopăteze.

– Nu știam asta, zise Wiley.

– Nici eu, spuse Shaw. Nimeni nu știa.

– În afară de domnișoara Bennett.

– Da, spuse Shaw. În afară de ea.

Chipul ei se înroși de furie când îi auzi tonul.

– Spune că Panella e jenat de afecțiunea lui, continuă Shaw. Și că a învățat să-și ascundă șchiopătatul.

– Cu excepția cazului în care se duce să omoare pe cineva.

– Presupun.

Shaw făcu o pauză, apoi îl întrebă pe Wiley cum făcea față situației.

– Sunt bine. Soția mea e aici.

Îi spuse lui Shaw că ceruse protecție pentru familia lui.

– Bună idee, îl aprobă acesta. Poate ar fi chiar mai bine să-i scoți din oraș.

– O să mă ocup de asta imediat ce o să știu mai multe despre starea lui Hick.

– E încă în operație?

– Din câte știu eu, da.

Vocea începu să-i tremure. Schimbă subiectul.

– Ai de gând să-mi spui unde ești?

– În propria casă de siguranță. Panella n-o să ne găsească.

Wiley oftă, dar nu insistă, probabil pentru că nu avea suficientă energie ca să o facă.

– Nu-mi imaginez că domnișoara Bennett a mai fost contactată de fratele dumneaei.

– Nu. Și a fost tot timpul sub ochii mei. Nimic nou la voi?

– Nu, zise Wiley. M-am gândit că o să sune, înnebunit de panică, când o să audă ce s-a întâmplat cu Hick.

Probabil că și Jordie se gândise la același lucru. Shaw putea citi pe chipul ei faptul că tăcerea fratelui ei o neliniștea.

– Tu cum te mai simți? întrebă Wiley. Te doare rău rana?

– Mi-a fost și mai bine. Trebuie să mă întind. Dar anunță-mă imediat ce știi ceva despre Hickam, indiferent de oră.

– Așa o să fac.

– Eu zic că o să reziste.

– Medicii de pe ambulanță au zis că probabil i-ai salvat viața când i-ai încetinit sângerarea.

– Să sperăm.

– Da.

Vocea lui Wiley era din nou încărcată de emoție. Tuși ca să-și descongestioneze gâtul.

– Chiar și așa, tot n-o să te placă.

– Nimeni nu mă place.

Shaw închise și puse telefonul înapoi în buzunarul de la cămașă.

– Jordie.

Tot timpul cât durase conversația cu Joe Wiley nu-și mutase privirea de la ea. Acum se apropie de ea cu o hotărâre care făcea să vibreze aerul dintre ei. Trebui să facă un efort de voință să nu se tragă în spate în clipa în care se opri direct în fața ei. Era încă așezată pe brațul fotoliului.

– Din acest moment, o să-mi spui doar adevărul. *Tot* adevărul.

– Sau ce? M-ai amenințat că mă omori, dar n-ai făcut-o. Cu ce o să mă mai amenințe de data asta?

– Cu închisoarea.

Nici măcar nu se gândise la asta. O șocă atât de tare încât, preț de câteva clipe, nu-și găsi cuvintele.

– De unde n-o să mai ai nici o șansă să-l ajuți pe imbecilul de frate-tău, pentru că o să ai propriile bătălii de purtat cu legea.

Jordie înghiți în sec.

– Nu am fost acuzată de nimic grav.

– Nu încă. Asta se poate schimba. O să dureze o vreme până când statul și procurorii federali o să ia la mână toate hârtiile din dosar, ca să vadă dacă te pot pune sub acuzare. Între timp, tu o să stai după gratii.

– N-ai cum să faci asta.

– Vrei să mă pui la-ncercare? Sau n-ar fi mai bine să-mi spui adevărul, aici și acum?

– Ți-am spus adevărul.

– Nu tot adevărul. Ai uitat să-mi spui despre vacanța pe care ai petrecut-o împreună cu Panella. Trei zile. Cazare într-un hotel de lux. Limuzine. Sunt sigur că-ți amintești. Cum ai putut să uiți?

– N-am uitat.

– Atunci de ce n-ai spus nimic despre asta, când te-am întrebat care este relația ta personală cu el?

– Pentru că nu există așa ceva!

– A existat vreodată?

– Nu!

– Niciodată?

– Nu!

– Atunci explică-mi ce-ai căutat în America Centrală împreună cu el! Timp de trei zile! V-ați dus să mutați bani?

– Nu.

– De ce te-ai dus, Jordie?

– Nu are importanță.

– Guvernul federal crede că are. *Eu* cred că are.

- *De ce?*
- Pentru că, pe toți dracii, trebuie să știu.
Veni mai aproape de ea, radiind de căldură și furie.
- Ți-ai tras-o vreodată cu Billy Panella?

capitolul 33

Umerii lui Jordie căzură în clipa în care se uită în ochii lui.

- Nu, Shaw. Nu.

Shaw făcu o jumătate de pas înapoi, apoi se întoarse cu spatele și se duse până lângă un alt fotoliu, pe care se așeză, se sprijini de spătarul moale și își acoperi ochii cu mâna.

Îngrijorată, Jordie îl întrebă:

- Ești pe punctul să leșini?

- Nu.

- Ar trebui să te întinzi și să te odihnești.

- Mai târziu.

Își coborî mâna de pe față.

- Mai întâi, vreau să aflu ce-a fost cu excursia aia. Dacă nu te culcai cu Panella, de ce te-ai dus?

- Josh a insistat.

Shaw pufni scurt.

- Josh a insistat?

- Trebuie să înțelegi...

- Uite că nu înțeleg.

- Încerc să-ți explic! se răți ea.

Shaw nu mai spuse nimic. Totuși, privirea lui era ca de oțel. Jordie se ridică de pe brațul fotoliului și se duse lângă o fereastră care dădea spre curtea interioară. Deschise jaluzelele doar atât cât să poată privi printre ele și se uită la heruvimul trist din mijlocul fântânii.

- Știi de cicatricele lui Josh? întrebă ea.

- Cicatrice? Nu.

- Wiley și Hickam știu. M-am gândit că, poate în timpul investigației...

– Investigația mea îl privea pe Panella. Pentru alte infracțiuni în afară de șmecheria pe care a pus-o la cale împreună cu Josh. Altă divizie. Nu sunt la curent cu investigația lor.

Jordie se întoarse spre el.

– E adevărat atunci că nu mă văzuseși niciodată înainte de vinerea trecută?

– E adevărat. Nu te văzusem.

– Când Josh a devenit informator pentru FBI, am ajuns și eu la știri.

– Probabil că am fost extrem de ocupat în acea perioadă. Nu știam nimic despre tine înainte să ajung aici și înainte ca Mickey să-mi spună că sora lui Josh Bennett era ținta noastră.

– Și în bar... Te-ai hotărât acolo, pe loc, să mă iei, să mă folosești ca să-i prinzi pe ei?

– Da.

Se pregătea să se întoarcă înapoi spre fereastră, când Shaw adăugă:

– Dar, dacă nu aș fi avut pretextul ăsta, aș fi găsit altceva. Am început să te doresc din prima clipă și situația nu s-a schimbat până acum.

Felul în care o privea nu lăsa loc de îndoială.

Jordie se simți încălzită de mai multe emoții amestecate, dar nu-și putea permite să se lase în voia lor. Rămăseseră încă prea multe de explicat. Cu regret, se întoarse din nou spre fereastră, privi heruvimul și începu.

– De la baza gâtului și până jos de tot, la glezne, toată partea din spate a lui Josh este acoperită de cicatrice oribile. Urâte, îngrozitoare.

– Ce s-a întâmplat?

– A căzut în șemineu și i-a luat foc pijamaua. Avea șapte ani. Eu nouă. Era dimineața de Crăciun.

Shaw murmură ceva neinteligibil, dar părea să fie o părere de rău.

– Știi, spuse Jordie, ar trebui să repari îngerul din fântână. Arată atât de trist!

– Lasă îngerul. Continuă-ți povestea, te rog! Ce s-a întâmplat?

Jordie trase aer în piept şi continuă:

– Ziua a început ca o sărbătoare fericită. Eu şi Josh ne-am trezit devreme şi am coborât în fugă scările, nerăbdători ca toţi copiii de Crăciun. Am băut ciocolată caldă în timp ce ne desfăceam cadourile. Mama l-a avertizat pe Josh să nu bea prea repede, ca să nu-şi ardă limba. După o catastrofă, îţi aminteşti astfel de detalii ironice. În orice caz, după ce am deschis toate cadourile, tata s-a dus afară să vadă ce-i făceau câinii de vânătoare. Mama s-a dus în bucătărie să facă vafe. Eu şi Josh am rămas în sufragerie, ca să ne jucăm cu jucăriile noi. Printre altele, eu primisem o păpuşă Barbie. Josh, ca orice frate mai mic, mă necăjea ridicându-i rochiţa, ciufulindu-i părul, râzând de sânii ei. Am ţipat la el să înceteze. Mama ne-a auzit certându-ne şi, aşa cum fac mamele, ne-a strigat să ne potolim, că era Crăciunul, că nu voiam să ne stricăm ziua certându-ne. Dar Josh nu s-a oprit. Mi-a luat păpuşa. Am început să tragem amândoi de ea.

Simţi cum i se strânge gâtul, aşa cum se întâmpla întotdeauna, şi, preţ de câteva clipe, nu putu să continue. Aproape că spera că Shaw o va lăsa în pace şi o să-i spună că nu era nevoie să-i mai povestească. Dar n-o făcu.

– S-a întâmplat foarte repede, zise ea. Josh se strâmba la mine, ţinând păpuşa la spate, apoi, dintr-odată, pijamaua îi luase foc. Eu am ţipat înaintea lui. Mama a venit în fugă. A strigat după tata, dar a avut prezenţa de spirit să-l trântească pe Josh la pământ şi să arunce un covor peste el. Tata a năvălit în cameră, s-a aruncat peste Josh şi a început să-l lovească pe spate până când a stins flăcările. Josh începuse să ţipe şi el.

Observă că pe obrajii heruvimului se scurgeau picături de apă. Părea că plânge.

– A început să plouă.

Shaw nu luă în seamă observaţia ei despre vreme. Spuse:

– În toţi aceşti ani, te-ai pedepsit pentru un accident.

– Nu a fost un accident. Eu l-am împins.

– Erați copii, Jordie. Vă certați pentru o jucărie.

Jordie se întoarse:

– Dacă nu m-aș fi bătut cu el...

– Îți reproșează tot timpul, nu-i așa? Nu te lasă să uiți.

Pentru că avea atât de multă dreptate, Jordie nu-și mai putu stăpâni furia.

– Nu. Niciodată. Ai simțit că am omis ceva din conversația pe care am purtat-o azi cu el. Știi ce? M-a acuzat că vreau să moară, că vreau să scap de el. Că, atunci când Panella o să-i tragă un glonț în cap, o să primesc în sfârșit ce mi-am dorit – o să scap de el!

Shaw își frecă din nou ochii și, când își coborî mâna, întrebă:

– Părinții voștri?

– Nici ei nu m-au lăsat să uit, până în ziua în care au murit. Nu o făceau cu răutate, doar...

– Doar îți aminteau, în mod subtil, dar constant, că tu erai vinovată pentru tragedia prin care trecuse fratele tău mai mic.

– Ceva de genul ăsta, recunoscu ea, încet.

– Și, în timp ce aveau grijă ca tu să te simți vinovată, lui Josh îi iertau orice. Fiecare prostie pe care o făcea, oricât de mare, era tolerată, trecută cu vederea, iertată. El...

– Shaw!

Tonul implorator al vocii ei îl opri.

– Ce spui tu acum... Nu-i nimic din ce să nu-mi fi spus singură, de mii de ori. Terapeuții mi-au repetat același lucru, de zeci de mii de ori. Aici – își puse un deget pe tâmplă – știu că nu a fost vina mea, că nu din cauza mea familia noastră n-a mai fost niciodată la fel. Tata a căutat să se consoleze în paturile altor femei. Nu a fost vina mea. Mama a devenit dependentă de calmante și votcă. N-a fost vina mea. Nici felul în care au înțeles să-și schimbe relația cu Josh după aceea nu a fost vina mea. Indulgența lor l-a transformat într-un tiran capricios. Nu iubește nimic și pe nimeni. Se gândește numai la el și consideră că i se cuvine

orice din cauza durerii pe care a suferit-o. *Știu* toate astea. Dar nu eu am petrecut luni de zile în agonie. A stat în spital mai bine de un an. I s-au pus grefe de piele, a suferit infecții care i-au pus viața în pericol... Iar ăsta a fost numai efectul fizic. Psihicul i-a fost afectat mai mult decât trupul. Părinții mei l-au dus la psihologi de copii, la preoți, la consilieri de tot felul... degeaba. I-au îngăduit să se poarte abuziv cu oamenii care încercau în mod sincer să îl ajute și au distrus răsfățându-l tot progresul, și așa minor, pe care reușea să îl facă. Josh se comporta ca un monstru pentru că așa se vedea. Când s-a însănătoșit suficient cât să se întoarcă la școală, a fost asaltat de curiozitatea și cruzimea colegilor. Știi cât de răi pot fi copiii.

– Și surioara mai mare i-a sărit în ajutor.

– Aproape în fiecare zi.

– Ai ajuns să-i porți tu bătăliile, iar Josh vedea asta ca pe ceva firesc.

– Da. Și niciodată nu-i ajungea. Cu cât făceam mai multe pentru el, eu sau oricine altcineva, cu atât cerea mai mult. Nu-și asuma răspunderea pentru absolut nimic. Orice s-ar fi întâmplat, nu fusese vina lui. Viața lui s-a transformat într-un uriaș *dacă nu*. Dacă nu ar fi avut cicatricele, ar fi putut face sport. Și-ar fi putut face mai mulți prieteni. Fetele l-ar fi plăcut.

Simțind greutatea poverii neîncetate de a-l ține pe Josh fericit și într-un relativ echilibru, Jordie se sprijini de pervazul ferestrei.

– Am început cu dorința de a-mi proteja fratele de umilințe și ridiculizări. Apoi, nu știu... încercarea de a mă revanșa pentru ce se întâmplase în acea dimineață de Crăciun a devenit o parte constantă a vieții mele.

– Până când, orice ai fi făcut, n-a mai fost suficient. Și așa stau lucrurile și azi.

Un răspuns ar fi fost inutil.

Shaw spuse:

– Dar tu i-ai dat voie să abuzeze de tine în felul ăsta.

– Sunt perfect conștientă.

– Atunci, de ce nu-i spui să se ducă dracului?

Dădu însă din mână, în semn că nu aştepta un răspuns.

– Nu contează. Înţeleg. N-ai putut să-l refuzi nici măcar atunci când a insistat să pleci într-o escapadă de weekend cu şeful lui.

– Ne-am întors la asta, spuse ea, oftând.

– Era de aşteptat, de la asta am pornit.

Jordie se simţea dezbrăcată sub privirea lui, lipsită de orice apărare, expusă. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi trase atât de adânc aer în piept ca să se calmeze, încât Shaw îi rosti numele, îngrijorat. Când în sfârşit coborî mâinile, tot nu fu în stare să-l privească direct în ochi.

– I-am mințit pe Joe Wiley şi pe agentul Hickam. Te-am mințit şi pe tine, spuse ea încet. M-am dus în Costa Rica ca să-i ajut pe Panella şi pe Josh să jongleze câteva sute de mii de dolari. Nu ştiu suma exactă, dar nu este atât de importantă pe cât e faptul că am participat la... escrocherie. Presupun că aşa i se spune.

Oftând adânc, Shaw se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi îşi apăsă degetele mari pe tâmple.

Cu voce înceată, spuse:

– Vezi? Ai avut dreptate să mă arestezi.

Shaw îşi lăsă mâinile să-i cadă între genunchi şi se uită la ea:

– Ce ai făcut?

– Ce mă pricep să fac. Am organizat petreceri. Două dineuri, o masă de prânz. Servite de ospătari în livrea albă în curtea privată a vilei în care stăteam împreună cu Panella. Am comandat mâncarea, băutura, aranjamentele florale, cutii de trabucuri cubaneze pentru domni, eşarfe *Hermes* pentru doamne. În timpul evenimentelor în sine, care, sincer, n-au fost cine ştie ce, am jucat rolul de gazdă în timp ce Panella a împărţit invitaţilor broşuri colorate care înfăţişau un loc inexistent. Sau, mai bine zis, care nu exista acolo unde spunea el. A prezentat profitabila afacere ca pe un paradis izolat, ideal pentru cei extrem de bogaţi şi exclusivişti. I-a încurajat pe cei prezenţi să cumpere acţiuni, cât timp preţul era încă bun. Firește, în calitate de proprietari, îşi puteau alege

apartamente cu priveliște fie spre plaja diafană, fie spre golful de smarald.

– Știai în acel moment că era un loc fictiv? Sau te-a păcălit și pe tine odată cu potențialii investitori?

– E greu de spus.

– Ba nu este. Da. Nu. Ambele sunt ușor de spus.

– Nu am întrebat dacă locul era sau nu real, pentru că nu am vrut să știu. Dar asta nu mă face mai puțin vinovată. Am *bănuit* de la bun început că este o fraudă, totuși am stat de-o parte și am privit cum niște oameni de bună-credință își dădeau banii pe mâna lui Panella.

– Cât a fost partea ta?

– Zero. Nimic. Eu nu sunt hoață.

Shaw clătină din cap, perplex.

– Atunci, de ce te-ai implicat?

– Josh a adus prima oară ideea în discuție. Aveam o firmă de organizări de evenimente. Știam cum să distrez oamenii, cum să-i fac să se simtă bine, să se relaxeze. I-aș fi putut oferi lui Panella niște petreceri cu stil. Aș fi arătat bine la brațul lui. Chiar acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit Josh, deși sunt sigură că Panella îl instruise să le spună. Am refuzat și să ascult. I-am spus nu, pentru nimic în lume. Dar Josh nu s-a dat bătut. Mi-a spus că postul lui, prin urmare viața lui, depindea de această infimă favoare pe care mi-o cerea. Chiar era prea mult? Chiar eram atât de egoistă încât să-l refuz? Și, ca întotdeauna: oare nu-i eram datoare?

Shaw își exprimă dezgustul cu succintă vulgaritate. Jordie zâmbi vag.

– Îți prezint versiunea prescurtată. Josh s-a ținut după mine timp de luni de zile. Am continuat să-l refuz. Apoi, într-o seară, în timp ce plecam de la Extravaganza, Panella m-a încolțit. Mi-a spus că ar fi fost mult mai *sănătos* pentru cariera lui Josh să îl ajut cu acest proiect. I-am râs în față și i-am spus că mie personal mi-ar fi convenit de minune ca Josh să fie concediat și să nu mai lucreze pentru Panella nici măcar o zi din viața lui.

Apoi i-am spus să se ducă dracului, am urcat în mașină și m-am dus acasă.

Se opri și privi în gol câteva clipe, înainte să-și întoarcă privirea spre Shaw.

– A fost noaptea în care am aflat că Panella nu acceptă un refuz. Mi-a dat un SMS la primele ore ale dimineții. Dup ce l-am văzut, l-am sunat și i-am spus că eram de acord să-l însoțesc și să joc rolul de gazdă pentru el.

– Ce scrisese în mesaj? întrebă Shaw, cu o expresie întunecată.

– Nimic. Nici măcar un cuvânt.

– Trebuie să te fi amenințat cu ceva.

– Era un film făcut cu telefonul mobil. Făcuse o figurină din carton, cu fața lui Josh, pe care o îmbrăcase în pijama. A stropit-o cu benzină, a apropiat o brichetă de ea și i-a dat foc.

Shaw închise ochii.

– Dumnezeule mare!

– Josh este îngrozit de foc, înțelegi? De ideea de a arde. Și-atunci... ei bine...

Își dădu la o parte părul de pe ceafă și-și frecă gâtul, arcuindu-și spatele într-un gest obosit.

– Destul de eficient, nu crezi?

– E un nenorocit sadic!

– Da. Dar a avut efect. M-am dus cu el în Costa Rica și mi-am jucat rolul. În avion, în timp ce ne întorceam acasă, Panella m-a bătut pe mână și m-a felicitat pentru treaba fantastică pe care o făcusem. Mi-a spus că mai avea și alte idei cu care l-aș fi putut ajuta. Am crezut că o să mă sufoc înainte să aterizăm, pentru că mi-am dat seama că nici eu, nici Josh n-aveam să mai putem scăpa vreodată de el. Josh era deja marioneta lui și, după ce văzusem filmul ăla, aveam să mă tem întotdeauna că Panella și-ar putea pune în practică amenințarea. Dacă mă putuse convinge să-i organizez câteva petreceri, ce altceva ar mai fi putut să-mi ceară?

– Să te culci cu el?

Jordie se aplecă ușor.

– Ți-a cerut lucrul ăsta, nu-i așa? În Costa Rica?

– Shaw, îți jur că aici am tras linie. I-am spus că, dacă mă atingea, ar fi trebuit să mă omoare. Și cum ar fi fost să fiu găsită moartă în vila în care dădusem petrecerile împreună? Ar fi însemnat să deschidă ușa spre o anchetă criminalistică.

Ridică ușor din umeri.

– Presupun că și-a dat și el seama de această logică. În orice caz, m-a lăsat în pace. Oricum, nu sexul îl interesa cel mai mult la mine. Nu manifestase niciodată nici cel mai mic interes. El își dorea controlul, nu pe mine propriu-zis. Dar nu a uitat niciodată că l-am refuzat. Îmi imaginez că este unul din motivele pentru care l-a angajat pe Bolden să mă omoare.

Shaw rămase privind-o un timp atât de îndelungat, încât Jordie începu să se teamă că tot nu o credea. În cele din urmă, o întrebă:

– A fost singura dată când ai făcut ceva pentru Panella?

– Da. La o lună după povestea din Costa Rica, Joe Wiley l-a abordat pe Josh și eu mi-am început campania de a-l convinge să depună mărturie împotriva lui Panella. Dar, dacă nu ar fi intervenit perspectiva unui proces, dacă nu ar fi existat Joe Wiley sau agentul Hickam, aș fi făcut eu ceva ca să-l scot din viețile noastre. M-am întors după cele trei zile petrecute în Costa Rica cu această hotărâre.

– Dar logodnicul tău? Jackson? El ce-a avut de zis?

– În legătură cu excursia? I-am spus că mă duc la o convenție pe tema organizării de evenimente.

– Când te-a sunat...

– Nu m-a sunat.

– Timp de trei zile?

– Nu avea nici un motiv să mă sune.

Shaw o privi uluit.

– Dragă, ce mai faci? Ai călătorit bine? Cum e hotelul? Mi-e dor de tine. Hai să facem sex la telefon...

Enervându-se, Jordie i-o reteză:

– Nu a considerat că era nevoie să sune.

– După mine, Jackson nu prea știa să-și țină femeia sub supraveghere.

– Nu te-a întrebat nimeni. Iar Jackson nu avea nici un motiv să se îndoiască de mine.

– Nu? Atunci de ce a pus capăt lucrurilor, la primul semn că ceva nu era în regulă? Nu a așteptat să vadă dacă erai sau nu implicată în afacerile lui Josh. Nu a jurat să intre-n foc pentru tine sau cel puțin să rămână în peisaj, pentru susținere morală. Nu, a plecat ca din pușcă și s-a dus direct în brațele aristocratei. De fapt, ce-a făcut Jackson vreodată de ți-a câștigat dragostea și admirația?

Sfârși prin a mormăi:

– Nu-mi place de el.

Jordie râse încet.

– Nici el nu te-ar plăcea pe tine.

– Nimeni nu mă place.

– Te plac eu.

capitolul 34

După cuvintele care-i ieșiseră de pe buze fără să se gândească, nici Jordie, nici Shaw nu mai făcură nici o mișcare și nu mai spuseră nimic. Preț de câteva clipe, singurul sunet care se auzi fu răpăitul ploii în fereastră.

Apoi Shaw își așeză mâinile – mâini mari, puternice, cu formă frumoasă – pe brațele fotoliului și se împinse în ele ca să se ridice. Se apropie de ea cu pasul încet și măsurat pe care și-l amintea de când stătuseră împreună în garaj. Doar că, de data asta, când se apropie de ea, Jordie nu mai tremură de spaimă, ci simți furnicături de anticipare străbătându-i trupul.

Așa cum stătea în fața ei, îi umplea întregul câmp vizual. Nu că Jordie și-ar fi dorit să se uite la altceva.

– De ce? o întrebă.

– De ce te plac?

Cum să-i explice mai bine? După ce stătu să se gândească, spuse:

– Pentru că nu încerci să te justifici. Nu cauți scuze pentru ceea ce ești.

O apucă de mână și o ridică în picioare. Ca și înainte, îi prinse fața între mâini și-i înclină capul pe spate. Ochii i se plimbară peste trăsăturile ei, căutând poate o explicație mai clară pentru ceea ce-i spusese, sau un protest în clipa în care îi depărtă picioarele cu genunchiul, așezându-se între ele.

O împunse o dată, apoi încă o dată, testând-o. Jordie se înclină spre el, în semn de invitație, și, când își lipi erecția din blugi de zona dintre picioarele ei, căldura dorinței se răspândi prin secțiunea ei mediană ca cel mai fin dintre lichioruri.

Închise ochii și-și lăsă gâtul moale, lăsându-și capul să se sprijine în mâinile lui.

Șopti:

– Nu vreau să mă mai lupt cu tine, Shaw. Nu vreau să mă mai împotrivesc.

Îi atinse colțul gurii cu vârful limbii, apoi își coborî gura pe gâtul ei, oprindu-se și insistând pe punctul din spatele urechii.

– Ce e asta, Shaw? întrebă ea, cu respirația tăiată. Ce se întâmplă între noi?

Coborându-și mâinile, le strecură pe sub cămașa ei și-i deschise sutienul.

– Nu mai ești.

– Ce?

– Nu mai ești arestată.

– Dar tocmai am mărturisit că am comis o infracțiune.

– Iar eu sunt pe cale să comit alta.

Își lăsă mâinile să alunece pe cutia ei toracică, ridicându-le pe sub cupele sutienului. Scoase un sunet de satisfacție, jucându-se ușor cu degetele peste sfârcurile ei întărite, apoi îi cuprinse sânii în mână, într-un gest tandru, dar posesiv.

Dorința, nevoia și senzația de capitulare o învăluiră. Gura ei o căută pe a lui și, când se întâlniră, una

era mai lacomă decât cealaltă. Fără să întrerupă sărutul, Shaw reuși să scoată cămașa și sutienul de pe ea, apoi gura i se lipi de sânii ei, alintând-o și atâtând-o cu limba. Jordie își împinse degetele în părul lui și, o vreme, gemetele lor tot mai puternice acoperiră ropotul ploii.

Își coborî capul, sprijinindu-și creștetul între sânii ei ca să vadă și să-și poată deschide șlițul. Când termină de desfăcut toți nasturii, ridică privirea spre ea.

– S-ar putea să rezist până la pat. Dacă ne grăbim.

În timp ce gurile lor se întâlneau, îi împinse chiloții cât putu mai jos, apoi se ridică în genunchi și-i scoase de tot.

Mâinile lui îi atinseră ușor sânii, apoi coborâră în jos pe abdomen, pe coapse.

Jordie îi rosti numele, într-un suspin.

Se ridică deasupra ei, masculin, dominant... Dar expresia lui era vulnerabilă, încărcată de dorință.

Scoase un sunet gutural și, dintr-o mișcare, se îngropă complet.

Suspinul lui înfiorat se auzi ca un ecou al gemetelor ei, apoi Shaw se întinse greu peste ea.

O apucă de mână și o trase după el în dormitor. Fără să se obosească să aprindă becul, întredeschise jaluzelele de la una din ferestre, lăsând să pătrundă în încăpere lumina unui felinar de pe stradă. Dungi de lumină și umbră acopereau patul.

Ghetele lui loviră podeau cu două bufnituri solide, apoi își deschise capsele de la cămașă și și-o trase de pe el. Își împinse blugii și-i lăsă grămadă pe podea. Apoi, observând că Jordie parcă înlemnise, o întrebă cu voce răgușită:

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu.

Își scuturâ repede pantofii din picioare, își descheie pantalonii și-i trase de pe ea.

Shaw o apucă de mijloc, o ridică și o așeză în mijlocul patului, apoi veni și se întinse alături.

– Tot timpul, spuse el şoptit, cu buzele lipite de gâtul ei, nu m-am gândit decât la asta.

Răspunsul ei fu să se încordeze.

– Oh, la naiba, Jordie! Nu face asta. Nu vreau să mă grăbesc.

– Nici eu nu vreau.

– Dar nu mă pot abţine să nu mă mişc.

– Nici eu nu pot.

Îşi arcui şoldurile şi le mişcă, legănându-l.

Shaw gemu, o cuprinse de umeri şi se ridică deasupra ei. Apoi, aşa cum îi promisese, îi spuse direct:

– Acum o să fii a mea!

După câteva minute de activitate intensă, se ridică din pat şi se duse în baie. Găsi, doar prin pipăit, tot ce-i trebuia în dulap, aşteptă ca apa de la robinet să se încălzească, se spălă, apoi veni cu un prosop ud în dormitor şi o spălă şi pe ea.

Ridicându-şi privirea spre ea în timp ce-i plimba prosopul peste stomac, spuse:

– A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit vreodată să-l fac. Să mă retrag.

– Nu era nevoie.

– Nu te-am întrebat.

– Tu nu întrebi niciodată.

– Cu această excepţie.

– Mama ta nu te-a crescut bădăran?

Nu-şi putu ascunde zâmbetul trist.

Jordie îi atinse obrazul.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să aduc vorba despre ea.

– E-n regulă, spuse el, punând prosopul pe noptieră. Chiar aşa este.

În clipa în care Shaw se întinse pe pat, Jordie se ridică în capul oaselor şi scoase un strigăt alarmat. Îi atinse bandajul de pe abdomen.

– Sângerezi!

Câteva picături trecuseră prin tifon şi ajunseseră la suprafaţă.

– Rana a supurat puțin când am fugit împreună cu Wiley după Hickam.

– Lasă-mă să văd.

– Deja te-am lăsat. E-n regulă. Și, chiar dacă ar fi o hemoragie, tu de-aici tot nu pleci.

O trase lângă el și îi luă mâna într-a lui.

– Bine, zise ea. Îmi place aici.

Scoase un geamăt de plăcere în clipa în care îl strânse.

– Te-am observat mai devreme, când te uitai.

– Cum puteam să nu văd?

Shaw trase un rânjet de crocodil.

– În visele mele, nu-ți puteai lua mâinile de pe mine.

– M-ai visat?

– Când am început să-mi revin din anestezie. A fost un vis foarte deochiat.

– Să îndrăznesc să cer detalii?

– Doar dacă vrei să te simți rușinată.

Râse și își frecă nasul de părul de pe pieptul lui, apoi își așeză capul acolo.

– În seara aia, la bar, aș fi vrut să fii tu.

– Să fiu eu cine?

– Cel care mă chemase acolo.

– Chiar eu am fost.

– Da, dar nu știam asta atunci. Te-am văzut venind spre mine. Inima a-nceput să-mi bată mai tare. Dar nu te-ai oprit, ai mers mai departe. Nici nu te-ai uitat la mine. Am fost dezamăgită.

– Spui numai minciuni, zise el. Nici măcar n-ai observat că eram acolo.

– Oh, ba am observat.

– Serios?

– Hmm. Mi-am zis: „Alertă de băiat rău".

– Și asta ce-nseamnă, mai exact?

– Periculos de sexy.

– Continuă.

Jordie râse și își înălță capul, sprijinindu-și bărbia în sternul lui.

– Am spus destul. Ai înțeles ideea.

– Nu mă mai săturam să mă uit la tine. Cum stăteai pe scaunul ăla de bar? Of, frate! Și parfumul tău... Mă făcea să-mi doresc să-mi îngrop fața în gâtul tău. În decolteul tău.

Cu voce mai răgușită, adăugă:

– Cred că poți să ghicești mai departe.

Jordie zâmbi timid, apoi își ridică privirea spre chipul lui și-i contură cu degetul cicatricea în formă de C.

– O să-mi spui vreodată de unde ai asta?

– De la unul din băieții lui Panella.

– Unul pe care a trebuit să...

– Da. Îi plăceau cuțitele. M-am apărat cu un revolver de nouă milimetri, dar tot a apucat să mă atingă.

– Dumnezeule, Shaw! Cum poți fi atât de detașat? Putea să te desfigureze.

– A și făcut-o.

Îi sărută cicatricea, apoi șopti, cu buzele peste buzele lui.

– Nu știi nimic!

Fără să-și dezlipească buzele de ale ei, îi răspunse:

– Știu un lucru... atingerea ta e una din cele mai minunate senzații pe care le-am trăit vreodată.

– Te rog. Mă faci să roșesc.

– Și roșești în cele mai frumoase locuri. Vino aici!

O ridică până când îi putu ajunge sfârcul cu gura. Sub atingerea buzelor lui, se întări numaidecât, dar continuă să îl frece cu vârful limbii, până-i simți abdomenul încordându-i-se. Se mută la celălalt sân. Dumnezeule, erau perfecți!

Lăsă capul să-i cadă pe pernă. Nu credea că ar fi fost cu putință să se simtă mai excitat, până când îi observă sânii, tari și umezi de la gura lui.

– Îți stă bine udă.

– Dar ție cum îți stă?

Un val de inimaginabilă dorință îl scutură în clipa în care începu să coboare, încet, încet, deasupra lui. Îi acoperi cu săruturi pieptul, îi suflă ușor prin păr, îi făcu șoldurile să i se ridice de pe pat în clipa în care limba îi atinse sfârcul.

Părul ei îi atingea abdomenul ca un voal de mătase. Când ajunse în dreptul rănii pe care ea i-o făcuse, ridică spre el o privire încărcată de remuşcare şi-i sărută tandru bandajul.

Coborî mai jos şi-şi frecă nasul de buricul lui, îi trecu buzele în faţă şi-n spate peste linia de păr care cobora în jos. Apoi faţa ei pluti deasupra lui o eternitate. Îi putea simţi respiraţia. El şi-o ţinea pe-a lui.

Mai întâi atingerea umedă şi mătăsoasă a buzelor ei, apoi mângâierea alunecoasă a limbii, apoi, în sfârşit, îl luă în gură.

Halucinaţiile lui erotice nu fuseseră nimic în comparaţie cu realitatea. Spre deosebire de Jordie-actriţa de filme porno din visurile lui, Jordie cea reală era mai generoasă, mai puţin expertă şi cu atât mai dulce.

Strânse cearşaful în pumni, dar, după o vreme, nu se putu stăpâni şi o apucă de păr.

Transpira din fiecare por. Îi strigă numele într-un geamăt implorator. Ce anume o implora, nu ar fi putut spune.

Dar Jordie părea să ştie.

Când termină, o trase lângă el, o întinse pe spate şi se rostogoli peste ea şi o sărută lung şi adânc.

capitolul 35

- Domnule Panella?

- La telefon.

- Ştiu că este foarte târziu la dumneavoastră, dar mi-aţi lăsat un mesaj să vă sun cu o oră înainte să se termine programul băncii.

- Aşa este şi ora nu contează. De fapt, abia am ajuns acasă.

Ştergându-şi transpiraţia de pe frunte, se uită la hanoracul cu glugă, care zăcea acum pe podea, aruncat lângă uşă. Era pătat cu sângele agentului FBI şi trebuia să-l ardă.

Bancherul spunea:

– Înainte să vă sun, mi-am permis să fac o verificare, să văd dacă totul este în ordine. Am observat că nu aţi mai solicitat transferul de două milioane de dolari despre care am discutat acum câteva zile.

Nu, nu avusese nevoie de cele două milioane, pentru că recrutul lui Mickey Bolden se dovedise a fi poliţist!

Shaw Kinnard nu o răpise pe Jordie din barul ăla. O *salvase*! Toată povestea aia cu negocierile şi încercările lui de a-l stoarce de bani? Un rahat! Kinnard rănit, capturat şi arestat? Alt rahat!

– Domnule Panella? În legătură cu transferul...?

– Da, îmi cer scuze, mă gândeam la altceva.

Fusese dus de nas. De Shaw Kinnard, cu care făcuse o învoială nouă pentru o treabă pe care nu avusese nici o clipă de gând să o ducă până la capăt. De agentul FBI Joe Wiley, care îi spusese că Shaw Kinnard fusese arestat.

Nu-i plăcea să fie păcălit.

Dacă nu ar fi fost în Tobias în acea zi, poate că nu ar fi descoperit vicleşugul. Dar nu putuse rezista tentaţiei şi se întorsese în oraş ca să vadă cu ochii lui impactul şi urmările morţii lui Royce Sherman şi să jubileze. Firește, nu se apropiase de locul de la marginea drumului unde-i închisese odată pentru totdeauna gura ţărănoiului. Îşi alesese în schimb un loc în care să poată sta nevăzut şi să observe nederanjat cum întreg departamentul şerifului se agita, intrând şi ieşind întruna din anexa în care îşi avea biroul.

O recunoscuse pe fată când venise. Era îmbrăcată cu aceleaşi haine pe care le purtase cu o seară în urmă, când se lăsase pipăită de Sherman. Păruse devastată, plângea de-i sărea cămaşa de pe ea şi fusese nevoită să se sprijine de prietena ei în clipa în care intrase în clădire.

Fără îndoială că se simţea recunoscătoare să fie în viaţă, dar totodată era îngrozită de gândul că cel care-i omorâse iubitul s-ar fi putut hotărî că nu făcuse bine să lase martori şi să vină după ea. Dar nu se obosea. Fata n-ar fi putut să-l identifice vreodată. Poate că laringele

electronic le-ar fi dat o idee polițiștilor, dar, pentru că putea fi procurat de oricine, nu ar fi fost o probă admisă în sala de judecată.

Nu că avea să fie vreodată prins și dus într-o sală de judecată.

Nu fusese foarte mirat când agenții Wiley și Hickam apăruseră la petrecere. Ca niște destoinici oameni ai legii ce se găseau, probabil că uniseră punctul A cu punctul B și ajunseseră la concluzia că în viață existau pe de-o parte coincidențe și coincidențe *bizare*, pe de altă parte. Iar uciderea lui Royce Sherman intra în cea de a doua categorie.

Ceea ce îl șocase însă – mai mult chiar decât era dispus să recunoască – fusese să-l vadă pe Kinnard coborând de pe bancheta din spate a unui sedan. Oricine l-ar fi privit doar în treacăt probabil că nu i-ar fi observat pometii ascuțiți din spatele ochelarilor ăia de soare ridicoli.

Totuși, pentru cine se uita cu atenție, Kinnard putea fi recunoscut din fotografia care fusese arătată la televizor. Se spusese că era răpitorul din ale cărui mâini fusese salvată Jordie Bennett. Se presupunea că el era cel care îl ucisese pe Mickey Bolden.

Dar nu apăruse în salopetă portocalie, cu cătușe la mâini și picioare, ca un prizonier. Nu, venise cu cizme de cowboy în picioare și îmbrăcat într-un hanorac. În ciuda costumației, era evident că făcea echipă cu cei doi agenți FBI.

Pe toți dracii!

Cei trei stătuseră în anexă timp de aproximativ o oră. Când urcaseră înapoi în sedan și plecaseră din Tobias, se ținuse după ei, gândindu-se că îl vor conduce, în cele din urmă, la Jordie. Pentru că, păcălit sau nu, avea în continuare toate intențiile să o omoare. Faptul că nenorocitul ăla îl făcuse de râs nu făcea decât să-i întărească hotărârea.

Mașina agenților intră în garajul subteran al unui hotel cu mai multe etaje. *Panella Investment Group* ținuse odată un seminar într-una din sălile de conferință

ale hotelului, așa că știa, în mare, locația. Recunoscând atât provocările unice, cât și ocaziile, la fel de unice, pe care le prezenta un hotel aglomerat, trecu pe lângă intrarea în parcare și opri într-un loc la câteva blocuri distanță.

În timp ce se întorcea pe jos, se lăsă inspirat de FBI și cumpără un hanorac de la unul din magazinele de suveniruri din drum. Își ținu capul plecat și se amestecă prin mulțimea de pe trotuarele din jurul hotelului, monitorizând în acest timp intrarea în parcare.

La lăsarea serii, trei SUV-uri cu aspect oficial intrară unul după celălalt. Curând după aceea, prezența poliției crescu în jurul hotelului – bărbați în uniformă, dar și polițiști sub acoperire. Chiar își imaginau că-l păcălesc?

Ceva era pe cale să se petreacă. Se gândise să se ducă după mașină. Dacă o transportau pe Jordie într-unul din SUV-uri, ar fi avut nevoie de mașină ca să-i urmărească. Dar, dacă lipsea chiar și câteva minute, risca să rateze evenimentul principal.

În timp ce stătea pe gânduri, hotărându-se cum să facă, îl văzu pe agentul chipeș, de culoare, ieșind pe jos din parcarea hotelului. Avea cu el două genți de voiaj. Agentul traversă, apoi o luă în jos pe trotuar, îndreptându-se spre o mașină care aștepta acolo. Nu cea cu care fuseseră în Tobias.

Era un dar al sorții! Doar un laș sau un dobitoc nu ar fi acționat. De ce să nu profite de ocazie ca să transmită un mesaj? „Dacă te pui cu Panella, o faci pe propriul risc!"

Ieșise din ascunzătoarea lui dintre două clădiri și înaintase pe trotuar. Când se apropiase de mașină, agentul fusese păcălit de hanoracul cu glugă. Coborâse chiar și geamul ca să poată vorbi cu el. Ultimele lui cuvinte fuseseră:

– Kinnard, ce mama dracului...

Pfffft!

Zâmbind acum în telefon, se întrebă ce ar crede oare bancherul asiatic despre lovitura pe care o dăduse în această seară. Cine avea nevoie de asasini plătiți?

– Nu am solicitat transferul pentru că nu am mai avut până la urmă nevoie de fonduri.

– Înțeleg.

Nu înțelegea, firește. Nu avea nici cea mai vagă idee.

– Sper că nu sunteți nemulțumit de serviciile noastre.

Adora tonul încărcat de respect al bancherului. Toată lumea voia să-l mulțumească pe Billy Panella.

– Am angajat niște persoane pentru o treabă. S-au dovedit a fi incompetenți și nedemni de încredere. Treaba nu a fost făcută, dar serviciile băncii dumitale nu au fost o problemă.

– Splendid. Mă bucur să aud asta.

Făcu o pauză.

– Cu ce serviciu vă pot fi de folos azi?

Ce era tipul ăsta, curvă? Ei bine, într-un fel, chiar era. Și tocmai de aceea următoarele lui cuvinte aveau să-l zdrobească.

– Vreau să-mi închizi toate conturile.

– Poftim?

Își ajustă laringele electronic.

– Vreau să-mi închizi toate conturile. Scade taxa aferentă serviciilor, cât e nevoie, apoi scoate până la ultimul cent.

– Nu înțeleg.

– Îmi mut fondurile într-o altă instituție financiară. Este suficient de clar?

Individul părea să-și fi înghițit limba de aur.

Trecură câteva secunde.

– Mai ești acolo?

– Da, domnule Panella. Doar...

– Poți să faci ce te-am rugat, sau e nevoie să discut cu un superior?

– Nu, mă ocup eu.

– Mulțumesc.

În mod evident cuprins de agitație, bancherul îi ceru detalii despre locul în care trebuiau transferate fondurile. În fundal se auzea sunetul tastelor.

– Și parola dumneavoastră, vă rog?

I-o dădu.

Din nou sunet de taste.

– Mulțumesc, domnule Panella.

– Cu plăcere.

Fusese o zi atât de reușită, încât simțea că explodează de mulțumire.

– Țin să menționez că nu are nici o legătură cu tine. A fost o plăcere să fac afaceri cu tine. Îmi place accentul tău. Foarte stilat, foarte...

– Mă scuzați, îmi trebuie cea de a doua parolă.

– Cum?

– Parola lui Jordan Bennett.

„Parola lui Jordan Bennett." Auzise bine?

– Ce tot spui acolo?

– La câteva zile după ce ați deschis contul în care a fost depozitată cea mai mare parte a fondurilor dumneavoastră, m-ați contactat și ați menționat că doriți să fie utilizate două parole pentru accesarea acelui cont. A dumneavoastră și a lui Jordan Bennett.

Nu făcuse așa ceva!

– Ați uitat când ați solicitat acest lucru, domnule Panella?

Pe toți dracii din iad!

capitolul 36

Telefonul de pe noptieră vibră, trezindu-i. Shaw se trase din brațele ei, întinse mâna după telefon și răspunse.

Îl auzi pe Joe Wiley prin difuzor.

– Hick a supraviețuit operației. Este la reanimare. Rezistă deocamdată, dar știi cum e... Încă mai poate merge în ambele direcții.

– Totuşi, până acum totul este bine, spuse Shaw. Tu cum te simţi?

– Mi se închid ochii de oboseală, dar o să mai stau pe aici.

– Ţine-mă la curent.

Shaw se pregătea să închidă, când Wiley spuse:

– Nu ai lăsat-o pe domnişoara Bennett nesupravegheată, nu?

Shaw îşi puse mâna pe coapsa ei.

– Nu.

– Hmm.

– Ce?

Wiley readuse în discuţie grija pe care şi-o exprimase mai devreme.

– Tentativa de asasinare a lui Hick a fost dată la TV. Mă aşteptam ca Josh să ne contacteze imediat, înnebunit de panică.

– Nu are cum să ia legătura cu Jordie fără să ştim, îi aminti Shaw.

– Aşa este, dar nici măcar nu a încercat. Şi ştie că mă poate suna şi pe mine.

– E doar speriat. Nu căuta probleme acolo unde nu sunt.

Jordie avea impresia că Shaw spunea asta mai mult pentru ea decât pentru Joe Wiley.

– Poate că-i dăm un imbold să sune dacă lăsăm să se afle în presă că soră-sa a fost arestată.

Shaw nu comentă.

Wiley înjură.

– Ai încălcat regulile de etică, nu-i aşa?

– Anunţă-mă dacă situaţia lui Hickam se schimbă. În orice fel.

Din nou, Shaw dădu să închidă şi, din nou, Wiley îl opri.

– Kinnard?

– Ce?

– Îl vreau pe Panella...

– Şi eu.

– ...mort.

Buzele lui Shaw se subţiară într-o linie sumbră.

– Chiar dacă încalc regulile de etică?

Wiley îi răspunse închizând telefonul.

După ce puse propriul telefon înapoi pe noptieră, Shaw se întinse pe spate, îşi puse mâna stângă peste bandaj şi îşi pironi ochii în tavan cu o expresie gânditoare.

Jordie se întinse şi-i mângâie mâna pe care şi-o aşezase pe bandaj.

– Te doare?

– Nu.

– Minţi.

Zâmbi într-o parte.

– E posibil să-mi fi plesnit vreo câteva cusături în timpul exerciţiilor de mai devreme. Atâta mişcare... Totuşi, a meritat.

Jordie zâmbi şi-şi aşează obrazul pe pieptul lui.

– Nu mi-ai spus niciodată, dar sper că nu eşti însurat.

– Mă întrebi cam târziu, dar nu.

– N-ai fost niciodată?

– A durat mai puţin de doi ani. Pe mine cred că mă plăcea destul de mult, dar nu se putea împăca cu meseria mea. M-am întors acasă dintr-o misiune şi am descoperit că se mutase.

– Te-ai dus după ea?

– A făcut o alegere mai bună. Pentru amândoi.

– Ai copii?

– Nu.

– E adevărat ce-mi spui acum?

– Pe cuvânt de cercetaş.

Trase încet de firele de păr de pe pieptul lui.

– Dintre toate minciunile pe care mi le-ai spus...

– Îmi făceam meseria.

– Ştiu. Dar ce-mi doresc cel mai mult să nu fi fost adevărat este ce mi-ai spus despre părinţii tăi şi despre cum au murit.

Trupul i se încordă, dar nu spuse nimic.

– Mi-ai spus că ai mers pe urmele tatălui tău.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, Jordie.

– Nici eu n-am vrut să vorbesc despre Josh.

Shaw ezită, apoi spuse:

– Bine. Presupun că aşa-i cinstit. Faptul că am mers pe urmele tatei e adevărat. Şi el a avut insignă şi armă. Era dur când trebuia să fie. Băieţii răi nu voiau să-l ştie pe urmele lor. Băieţii buni îl admirau.

– FBI?

– Departamentul poliţiei locale.

– Unde?

– Dacă-ţi spun, va trebui să te omor.

Renunţă la idee.

– Mama ta nu a fost fericită când ţi-ai ales aceeaşi carieră.

– Nu. După patruzeci de ani, tata s-a pensionat fără nici o zgârietură. Şi asta a făcut-o să creadă că şansele erau împotriva mea. Se temea să nu fiu rănit, sau mai rău.

Jordie îşi înalţă capul atât cât să poată privi în ochii lui.

– Au murit aşa cum mi-ai spus?

Îi mângâie părul şi-i contură maxilarul cu degetul mare.

– Eşti foarte sexy, ştiai? Al dracului de sexy.

Privirea ei îi dădu de înţeles că nu putea scăpa aşa de uşor.

Oftă resemnat.

– S-au retras aici. Când le-a plecat chiriaşul, mi-au lăsat apartamentul ăsta mie, ca să-l folosesc, iar ei s-au mutat în cel de la parter, care era mai mare. Mama se purta de parcă ar fi avut o casă de păpuşi. A reparat totul. Iubea locul ăsta.

Continua să-şi plimbe degetele prin părul ei, dar privirea îi era fixată în tavan.

– Oricum aş încerca să-ţi spun, Jordie, adevărul rămâne acelaşi: tata a investit toţi banii pe care-i strânseseră o viaţă întreagă într-un proiect de-al lui Panella. El şi fratele tău i-au furat. Patruzeci de ani de economii duse pe apa Sâmbetei. După standardele lui Panella, nu era

o sumă impresionantă. Nu i-ar fi simţit lipsa. Dar, pentru ai mei, era răsplata unei vieţi de muncă şi sacrificii. S-a evaporat. Şi nu le-a luat doar banii. I-a furat şi mândria tatălui meu. S-a simţit îngrozitor că s-a lăsat păcălit. Chestia asta l-a distrus în toate felurile în care poate fi distrus un om. Trebuia să vândă casa asta ca să scape de ipotecă. Când m-a sunat să-mi spună, plângea. Şi a zis că cel mai cumplit lucru avea să fie să-i spună mamei că trebuia să-şi abandoneze căsuţa de păpuşi. A spus că nu vedea cum putea face asta.

Făcu o pauză şi trase aer în piept.

– Se pare că n-a putut. Mama dormea, nu a ştiut. Dar eu tot nu înţeleg cum a putut...

– Shaw. Îmi pare atât de rău.

– Mulţumesc.

– Nu pune atât de puţin preţ pe scuzele mele.

Îl apucă de bărbie şi îl forţă să se uite la ea.

– Îmi pare sincer rău că fratele meu a jucat un rol în moartea părinţilor tăi.

– Josh e una dintre cele mai ciudate şi mai neplăcute persoane pe care mi-a fost dat să o cunosc. Mă înfurie îngrozitor puterea pe care o are asupra ta. Dar a fost doar o unealtă în mâinile lui Panella. Chiar tu ai spus-o. O unealtă foarte isteaţă, ce-i drept, dar ar fi făcut Josh ceva din toate astea, dacă n-ar fi fost corupt de Panella? El este cel distructiv, Jordie. E malefic.

Îşi puse din nou capul pe pieptul lui.

– Nu te pot contrazice. Dar, în ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi, mă simt vinovată prin asociere cu Josh şi cu Panella. Nu ştiu cum de mă suporţi lângă tine.

– Atunci, lasă-mă să-ţi explic.

O întinse pe spate şi se ridică deasupra ei.

– Te-am văzut, te-am dorit şi puţin mi-a păsat cu cine te înrudeşti. Şi nici acum nu-mi pasă.

Primul sărut o lăsă fără suflare. Toate cele care urmară o lăsară fără toate simţurile.

Buzele lui erau peste tot – pe partea interioară a braţelor ei, pe interiorul coapselor, în spatele genunchilor. O copleşi cu mângâieri şi dezmierdări. În cele din

urmă, gura lui zăbovi între picioarele ei. Dar, înainte să atingă punctul maxim de plăcere, o întoarse pe burtă, se urcă peste picioarele ei și îi sărută, coborând, șira spinării. Strecurându-și mâinile între picioarele ei, își împinse degetele în locul în care o lăsase udă și arzând de dorință, apoi îi descrise în detaliu tot ce îi făcea. Era erotic și excitant și era unic *Shaw*. Vocea și atingerea lui o copleșeau, iar Jordie se împinse în mâna lui, ondulând între pat și pieptul lui până când se prăbuși. Înainte să apuce să-și revină complet, o întoarse pe spate și îi depărtă picioarele. Apoi fu înăuntrul ei, tare și masculin. Îi trase mâinile deasupra capului și i le ținu acolo, fixându-și privirea în ochii ei. Nu era chiar atât de sătulă pe cât crezuse. Când Shaw potrivi unghiul dintre ei în așa fel încât fiecare mișcare, unele încete, altele rapide, să o atingă acolo unde era mai sensibilă, Jordie își arcui involuntar spatele, cerând mai mult. În momentul perfect, Shaw se împinse adânc și își lipi trupul de al ei. Mișcarea rotundă a coapselor lui era ușoară, dar plăcerea era imensă. Se concentră în locul în care erau uniți, se adună, apoi explodă, copleșind-o din nou.

Shaw ceda și el, cu fruntea lipită de a ei, cu mâinile unite de ale ei, deasupra capului. Îi simțea respirația întretăiată și fierbinte pe față.

Se odihniră preț de câteva momente lungi, apoi el își înălță capul și îi privi chipul. Jordie nu-și dăduse seama că îi curgeau lacrimile, până când el nu-i șterse una de pe obraz.

– Te-am făcut să plângi.

Mai rău, își spuse ea. „M-ai făcut să-mi pese."

Nici unul nu spuse nimic în legătură cu faptul că Shaw nu-și mai luase măsurile de precauție de data trecută, dar, când se depărtară, schimbară o privire care spunea că erau amândoi conștienți de asta.

Se întoarse cu spatele la el și Shaw o cuprinse cu brațul. Jordie îi strânse mâna la piept.

– Sunt din nou arestată?

– Mă gândesc.

– Îmi spui şi mie când iei o decizie?

– O să afli.

– O să-mi pui cătuşe la mâini? O să-mi legi picioarele cu un batic?

– Nu e nevoie. Nu te poţi duce nicăieri.

– Bine. Ţi-am spus, îmi place aici.

– Bine.

O trase mai aproape şi-şi puse un picior peste picioarele ei.

– Şi, în orice caz, nu ştii combinaţia cifrului de la poartă.

Se făcu dimineaţă.

Până când termină el de făcut un duş, îşi înfăşură un prosop în jurul taliei şi se duse în sufragerie, Jordie făcuse cafeaua.

– Nu era nevoie să faci asta, spuse el, luând cana pe care i-o întindea.

– Nu am făcut-o pentru tine, ci pentru mine. Aveam mare nevoie.

Era la rândul ei înfăşurată într-un prosop şi imaginea era prea ispititoare ca Shaw să-i poată rezista. Îi sărută gâtul. Apoi îşi atinseră buzele, ciocniră uşor cănile şi sorbiră din cafea. Dar Jordie aproape că vărsă pe ea lichidul fierbinte în clipa în care se auzi un bâzâit.

– Ce mai e şi asta?

– E cineva la poartă.

Lăsă jos cafeaua şi se duse repede în dormitor, unde-şi scoase prosopul, îşi trase blugii pe el şi-şi luă revolverul. În timp ce se îndrepta spre ieşire, îi spuse lui Jordie:

– Încuie după mine. Dacă apare altcineva, sună la 911.

Coborî în fugă scările până când rana îi protestă, apoi încetini pasul.

Când se apropie de colţul clădirii, se opri şi privi pe lângă zid, spre stradă.

– Nu trage! spuse Joe Wiley. Dar grăbeşte-te şi deschide-mi!

Shaw coborî brațul cu arma și o luă pe aleea dinspre poartă, încheindu-și din mers nasturii de la șliț.

- Hickam?

- Se ține bine. Probabil că vrăjile voodoo ale mătușii au avut efect. Toată lumea e rezervată, dar optimistă.

- Voodoo?

- La rugămintea mea, a scos acele din păpușile tale.

- Mersi. Îți rămân dator.

Lăsând gluma de-o parte, adăugă:

- Mă bucur să aud că Hickam e bine. Vorbesc serios.

- Știu.

Wiley arătă spre bandaj:

- Tu cum te mai simți în dimineața asta?

- Bine, dar tu nu arăți prea grozav.

- Sunt groaznic de obosit. Marsha e furioasă. Zice c-ar trebui să fiu acasă, în pat.

- Înseamnă că e ceva important.

Shaw își strecură mâna prin grilaj și formă codul, apoi deschise lacătul. Îl lăsă pe Wiley să treacă, apoi închise la loc.

- Ce s-a întâmplat?

- Ea e înăuntru?

- Da.

- Arestată?

- Nu. Am făcut-o să-mi spună totul despre Costa Rica.

În trei, patru propoziții cuprinzătoare, îi explică lui Wiley rolul limitat pe care Jordie îl jucase în escrocherie.

- Panella a amenințat-o și i-a forțat mâna. Jordie nu a solicitat bani, nu a încheiat nici o vânzare. Nu a primit nici un ban. Cel mai vinovat aspect este conștiința ei.

- Bine. Sunt dispus să las asta de-o parte pentru moment și s-o discutăm mai târziu.

- Mă gândeam eu. Ce se petrece?

- O să vă spun la amândoi deodată. E vorba de Josh.

Shaw se opri brusc și aruncă o privire îngrijorată înspre scările exterioare, apoi se întoarse spre Wiley.

- E mort?

– Nu știu.

Wiley îi făcu semn cu bărbia.

– În orice caz, trebuie să pui niște haine pe tine.

Urcară scările și Shaw bătu în ușă. Jordie deschise. Cât timp fusese afară, își schimbase prosopul cu hainele. Totuși, părul îi era încă umed și Wiley observă. După cum observă și cearșafurile răvășite de pe patul nefăcut, pe care îl văzu prin ușa deschisă când Shaw intră să-și ia ghetele, cămașa și șapca pe care o furase din magazinul de suveniruri.

Jordie îi oferi cafea, dar Wiley refuză.

– Nu, mulțumesc. Nu avem timp.

– Josh?

Simțindu-i încordarea, se grăbi să-i alunge cea mai mare temere.

– Nu avem motive să credem că ar fi pățit ceva. Dar e posibil să fi găsit pe cineva care l-a văzut.

– Unde? întrebă Shaw, în timp ce-și încheia capsele de la cămașă.

– Bayou Gauche. Este între....

– Am fost acolo, zise Shaw. Trebuie să treci prin apă.

– E adevărat, iar asta va face căutarea cu atât mai dificilă, spuse Wiley. O lăsăm pe Jordie la sediul FBI-ului. Gwen o să stea cu ea în timp ce noi doi mergem acolo să vedem ce și cum.

– Îmi place planul.

Shaw își trase cizmele.

– Poftim vesta înapoi.

Îi dădu lui Wiley vesta antiglonț pe care Jordie o folosise cu o seară în urmă.

– Suntem gata.

Coborâră scările și o luară pe aleea îngustă, mergând cât de repede le permiteau dalele desprinse. Shaw repetă rutina cu descuiatul și încuiatul porții.

În timp ce traversau îndreptându-se către un alt sedan nemarcat, Shaw îl întrebă pe Wiley cum aflase despre apartamentul lui.

– Persoana ta din Atlanta pentru contact în caz de urgență. I-am zis că n-o să te superi.

– Ba mă supăr.

– O să duc secretul ascunzătorii tale din Cartierul Francez cu mine în mormânt.

– Știi că puteai și să mă suni, nu?

– Ai o mașină la îndemână?

Shaw nu răspunse. Cu cât existau mai puține persoane care să știe despre el și viața lui, cu atât era mai bine. Pentru el. Pentru ei.

Se deschisese în fața lui Jordie mai mult decât își amintea să o fi făcut vreodată cu cineva.

Îi deschise acum portiera din spate, apoi îi spuse lui Wiley:

– Lasă-mă pe mine să conduc.

Și întinse mâna după chei.

Când Wiley ezită, Shaw spuse iritat:

– Tu o să stai tot timpul cu telefonul lipit de ureche. Lasă-mă pe mine să conduc.

Wiley îi aruncă setul de chei și urcă pe scaunul de lângă șofer.

– Gwen a spus că ne întâlnim la intrarea principală.

Străzile cartierului erau încă adormite, pustii cu excepția camioanelor de livrare. Dar, în mașină, cei trei erau alerți și agitați. În special Jordie.

– Când și unde a fost văzut Josh?

– *Dacă* a fost Josh, zise Wiley. Dar părea să fie el. Sâmbătă după-amiaza, la un punct de trimitere-ridicare de colete.

– De unde a trimis pachetul cu telefonul mobil? ghici Shaw.

Wiley dădu din cap.

– Agenții au stabilit că, într-adevăr, de acolo a fost trimisă cutia. Un punct de colectare din parcarea unui complex comercial. Poliția a discutat cu proprietarii magazinelor. Unul dintre ei închide devreme sâmbăta. În timp ce pleca, săptămâna trecută, a văzut un individ îndepărtându-se de punctul de colectare. I-a strigat că avusese noroc, ajunsese exact înainte să fie ridicate coletele. Ceva de genul ăsta. Tipul nu s-a întors, dar a ridicat o mână, în semn că-l auzise. Proprietarului

de magazin i s-a arătat o fotografie scoasă de pe camera de supraveghere din magazinul în care a intrat Josh. A zis că nu poate fi sigur, dar pare să fi fost el.

– La ce oră a închis?

– La trei și jumătate. Cu cincisprezece minute înainte de ultima colectare a zilei.

– Și la trei ore și jumătate după ce Josh a aflat de la știri că Jordie fusese răpită, spuse Shaw.

Gândind cu voce tare, adăugă:

– Dar tot a trimis coletul la Extravaganza.

– În disperare, îmi închipui, spuse Wiley. Spera să mai fie încă în viață. Cum spera și mai târziu, când m-a sunat pe mine, și a negociat ca să o aduc teafără înapoi.

– Poate.

Nu era o explicație perfectă, dar Shaw spuse:

– Cel puțin avem un loc de unde să începem să-i căutăm refugiul.

– Refugiul? întrebă Jordie.

– Trebuie să aibă unul, spuse Wiley.

Îi explică de ce el, Hickam și Shaw credeau acest lucru.

– Un loc cu toate rezervele necesare, unde să poată sta oricât de mult. Undeva aproape de tine.

Observând încruntarea lui Shaw, Wiley spuse:

– Ce? Nu ești de acord?

– Nu. Categoric Jordie este pătura lui de siguranță. Dar poate că nu vedem noi întreaga imagine. Poate că nu s-a întors aici doar pentru că aici e acasă. Poate că mai are și vreo treabă de terminat prin împrejurimi.

– Banii? întrebă Wiley.

– Asta e teoria mea, spuse Shaw. Pentru că, dacă ar fi la Panella...

– ... acesta ar fi acum undeva departe, aprinzându-și țigara cu bancnote de o sută de dolari, spuse Jordie încet.

– Exact.

Shaw se uită la Wiley.

– Mă citează pe mine.

– Ah. Ei, n-o să știm cine ce are până nu-i găsim fie pe Josh, fie pe Panella.

– Vreo pistă spre Panella? întrebă Shaw.

– Poliția este în continuare convinsă că Hickam a fost împușcat de membrul unei bande de stradă. Iau în considerație și teoria că ar fi fost Panella, dar numai pe jumătate.

– Chiar și după ce Linda Meeker a spus că atacatorul lui Royce avea o voce ciudată?

– Spun că Linda Meeker este fata unui predicator isteric care a fost prinsă cu mâța-n sac. Așa că nu se poate pune bază pe nimic din ceea ce zice ea. Și, oricum, dispozitivele astea sunt ușor de cumpărat de pe internet. Mai spun și că unul precum Royce Sherman avea, cu siguranță, o mulțime de cunoștințe dintre cele mai dubioase. Ceea ce este, fără îndoială, adevărat. Una peste alta, consideră că Royce Sherman și Hick sunt două cazuri complet separate, fără nici o legătură, și rămân sceptici în fața ideii că Panella ar putea fi la mai puțin de 15 000 de kilometri depărtare de Statele Unite.

– Sceptici pe dracu'! pufni Shaw. Probabil că cei mai mulți au fost plătiți de Panella. Și încă mai sunt.

– Ei, haide, acum! spuse Wiley. Sugerezi că există corupție în departamentul de poliție din New Orleans?

Shaw îi zâmbi trist.

– Ai pus localnicii să-l caute pe Josh în Bayou Gauche?

– Plus o echipă de șerifi și ofițeri statali. Aș fi vrut să-l avem pe Morrow, dar e plecat. În orice caz, le-am spus să nu lase nici o piatră neîntoarsă.

Shaw opri cât putu mai aproape de intrarea principală în sediul FBI.

– Nu opri motorul, îi spuse lui Wiley. O duc pe Jordie înăuntru.

– Nu mă duc înăuntru.

Shaw și Wiley se întoarseră la unison spre banchetа din spate. Expresia lui Jordie era la fel de hotărâtă

ca și tonul ei. O dovadă în plus că nu glumea era pistolul pe care îl ținea îndreptat asupra lor.

capitolul 37

Shaw ridică privirea de la pistolul micuț la chipul lui Jordie.

– Seamănă cu pistolul meu.

– M-am temut că o să observi că-ți lipsește din cizmă în clipa în care te-ai încălțat.

– Mă grăbeam.

– L-am luat ca să mă apăr în caz că altcineva, și nu tu, se întorcea de la poartă.

– Isteață mișcare. Dar de ce îl îndrepți spre mine și spre Wiley?

– Ține-ți mâinile unde să ți le pot vedea, te rog.

Shaw o ascultă, ridicând chiar mâinile într-un gest de predare, care era ușor ironic.

– Mă pregăteam să-ți dau pistolul înapoi, spuse ea, când agentul Wiley a spus că o să mă lăsați cu Gwen în timp ce voi doi o să vă duceți să-l găsiți pe fratele meu. M-am hotărât atunci să păstrez pistolul și să-l folosesc ca să vă conving că este cazul să merg cu voi.

Wiley se uită la Shaw.

– Așa pățești când te culci cu un suspect.

– N-o să mă împuște.

– Te-a înjunghiat.

– Dar atunci nu știa că sunt agent federal. Știe foarte bine că nu-i o idee bună să împuște un agent federal, nici măcar să îndrepte o armă spre unul. Mai ales în fața sediului FBI, unde, pe toți dracii, o poate vedea oricine!

Țipa în momentul în care ajunse la capătul frazei.

– Te rog nu mai vorbi despre mine la persoana a treia.

– AmenințI cu arma doi ofițeri federali și asta te preocupă pe tine? Că vorbesc la persoana a treia?

– Mă preocupă ce se întâmplă cu fratele meu.

Shaw se uită la Wiley și spuse, pe ton conversațional:

– Se ia închisoare pe viață pentru asta.

– Ajunge, Shaw! Bagă mașina în viteză și ia-o din loc.

– N-am cum să fac asta în timp ce-mi țin mâinile unde să le poți vedea.

– Nu mai face pe deșteptul. Vorbesc serios.

– Chiar vrei să faci asta? Să comiți un delict federal?

– Dacă n-am încotro.

– Nu ai nici o șansă, Jordie. Și eu și Wiley suntem înarmați. Cu mâinile ridicate sau nu, noi suntem doi și...

– N-o să-mi faci nici un rău.

– Așa e, n-o să-ți fac. Pentru că o să-ți vină mintea la cap și o să-mi dai pistolul. Acum.

Întinse mâna printre scaunele din față.

– Dă-mi dracului pistolul!

– Sau ce?

– Sau o să-l iau cu forța, dacă trebuie, spuse el încet. Nu vreau să te rănesc, dar, dacă se ajunge la asta, o s-o fac.

– Ba n-o s-o faci.

– De ce crezi asta? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi azi noapte? Aia a fost doar o pauză. Ne-am întors la treabă acum.

Cuvintele o dureră, dar își păstră concentrarea.

– Nu o să faci nimic...

– Nu conta pe asta.

– ... pentru că știu unde este Josh.

Își dădu seama că nu se așteptase la acest răspuns. Shaw se uită la Wiley și, când se întoarse din nou la ea, privirea lui era la fel de ascuțită ca în seara în care îl văzuse prima oară, în bar. Acum însă avea și o sclipire de furie.

– Ai știut tot timpul ăsta?

Apoi, țipând din nou:

– *Tot timpul ăsta?*

– Nu, spuse Jordie, clătinând din cap. Jur pe sufletul meu. Doar de când agentul Wiley a menționat Bayou Gauche. Atunci am știut.

Nu putea spune dacă o credea sau nu. Privirea lui era în continuare aspră, cerându-i să vorbească.

– Bine, zise el. Unde e?

– Porneşte.

– Nu ne mişcăm de aici până nu ne spui unde să-l găsim pe Josh.

– O să vă îndrept spre locul în care bănuiesc eu că este, dar numai după ce ajungem în Bayou Gauche. Nu mai devreme.

– Stăm pe loc şi pierdem timp, Jordie.

– Sunt conştientă de asta.

– Eşti dispusă să-i dai timp lui Panella să-l găsească el primul?

– Nu, *tu* faci asta. Fiindcă nu pleci odată!

– *La dracu'!*

În timp ce înjurătura încă mai vibra în aer, Shaw se întoarse, băgă schimbătorul în marşarier şi întoarse maşina.

– Poţi să-i citeşti drepturile, îi spuse el lui Wiley. Sau ţi-e frică de ea?

Wiley se încruntă şi clătină din cap, dar se întoarse spre Jordie.

– Bine, ai atenţia noastră. Zi acum.

– L-ai văzut pe Josh atunci când este speriat.

– Da, îşi pierde total controlul. Din orice nimic.

– Corect. Dacă e încolţit de şerifi şi ofiţeri ai Statelor Unite, cui credeţi că sunt mai multe şansă să răspundă? Ofiţerilor înarmaţi? Sau mie?

Wiley se uită la Shaw.

– Aici are dreptate. Ea l-a convins să accepte oferta procurorului, când nici Hick, nici eu, nici avocatul lui nu reuşiserăm să-l facem să se clintească. Dacă există cineva care să-l convingă să se predea acum, Jordie e această persoană.

Shaw nu răspunse, dar se făcea cât se poate de bine înţeles prin limbajul trupului. Îşi muşca interiorul obrazului, conducea repede, strângea atât de tare volanul în mână, încât i se albiseră degetele. Pentru faptul că lăsase să-i fie furat pistolul era probabil mai furios pe el însuşi decât pe Jordie.

Wiley o întrebă:

- Ei? Unde-l găsim pe fratele tău?

- Nu știu sigur dacă o să-l găsim, dar știu unde să-l căutăm. Știți festivalul de Crăciun și parada de bărci din Bayou Gauche?

- Am auzit de ele. N-am fost niciodată. Marsha zice că ar trebui să-i ducem pe copii într-un an.

- Mă bucur că ai adus vorba, spuse Shaw. Amintește-mi să rezerv un loc.

Jordie îl ignoră.

- După... accident, familia noastră nu a mai sărbătorit Crăciunul acasă. Așa că ne-am dus acolo, în primul an în care s-a organizat parada. O mătușă în vârstă a tatei locuia în Bayou Gauche. Am luat-o de acasă și am dus-o cu noi, pe chei. Josh depunea toate eforturile ca să ne strice orice ieșire în familie. În seara aceea însă, era deosebit de îmbufnat. Hotărât să strice cheful tuturor. Spunea că prefera să se țină departe de mulțime. De ce nu-l lăsasem acasă la mătușa? Putea să vadă parada de acolo.

Se opri, studiind mai întâi expresia lui Shaw, apoi pe-a lui Wiley. Amândouă erau sceptice, însă nici unul nu spuse nimic.

Continuă:

- Mie casa mătușii mi se părea izolată. Nu avea vecini. Era chiar pe malul mlaștinii. Totuși, distanța față de oraș era înșelătoare, pentru că drumul spre ea șerpuiește în jurul orașului. În linie dreaptă, însă, este mult mai aproape. Când a spus că ar fi trebuit să-l lăsăm acolo, Josh mi-a atras atenția că, din punctul de unde priveam noi parada, se putea vedea felinarul de pe pontonul mătușii. Slab, dar se vedea. Din când în când, puteai zări o licărire printre copaci.

- Licărire?

Privirea străpungătoare a lui Shaw era fixată asupra ei, în oglinda retrovizoare. Jordie ignoră remarca disprețuitoare și continuă să se uite la Wiley.

Acesta întrebă:

– Bătrâna mai trăiește?

– A murit la scurt timp după aceea. Nu m-am mai gândit de ani de zile la ea sau la povestea de atunci. Dar când ai adus vorba de Bayou Gauche...

– Ce s-a ales de casa ei?

– Habar nu am. Nu a moștenit-o tata, dacă la asta te gândești. Nu ne-am mai dus niciodată acolo.

Wiley se încruntă.

– După mine, cred că este...

– O minciună sfruntată! zise Shaw.

– ... ceva destul de puțin probabil, termină Wiley.

– În mod normal, aș crede și eu același lucru, zise Jordie, adresându-i-se lui Wiley, nu lui Shaw. Dar Josh nu e o persoană normală. Are fixații. Nu uită niciodată nimic. Dacă acea casă a făcut o impresie asupra lui, oricât de mică, chiar și în copilărie, i-a rămas în minte. În plus, nu are nici o altă legătură cu Bayou Gauche. Ce altceva l-ar fi putut determina să se întoarcă acolo, chiar și doar atât cât să trimită un colet?

Shaw spuse:

– Este atât de speculativ, încât...

– Este *ceva*! răbufni Jordie. Ai tu ceva mai bun?

Wiley ridică o mână, cerând un armistițiu, și o întrebă dacă avea o adresă sau măcar o parte de adresă pentru casa respectivă.

– Nu.

– Este adevărat, sau nu vrei să ne spui?

– Este adevărat, dar nu v-aș spune, dacă aș ști. Ați anunța șerifii și polițiștii și toată lumea ar ajunge acolo înaintea noastră. Vreau să am șansa să apuc să discut mai întâi cu Josh.

Ridică pistolul puțin.

– Insist asupra acestui lucru.

Cu vădită enervare, Wiley se uită la Shaw, care părea să fi epuizat stocul de comentarii sardonice. Apoi se întoarse spre ea.

– Îți amintești cum să ajungi acolo?

– Eram copil şi nu am acordat prea mare atenţie drumului. Dar, odată ce ajungem în oraş, cred că voi putea să mă orientez.

Wiley o studie preţ de câteva clipe, apoi spuse pe un ton aspru:

– Ai face bine să nu ne duci de nas, domnişoară Bennett.

– Nu fac asta.

– Nu face asta.

Shaw vină atât de brusc în afara drumului, încât Jordie şi Wiley se lăsară brusc într-o parte. Reuşi să nu scape pistolul din mână în clipa în care maşina opri brusc, cu scârţâit de frâne.

Shaw se întoarse spre ea:

– Chiar credeai că nu am observat că-mi dispăruse pistolul din cizmă?

Se întoarse apoi spre Wiley care-l privea cu gura căscată.

– Am vrut doar să văd ce are de gând să facă cu el. Având în vedere că nu ne-a împuşcat, cred că ne-a spus adevărul.

Josh nu ştia cum aflase Panella despre casa care aparţinuse cândva mătuşii lui. După ce bătrâna murise, rămăsese nelocuită timp de mai mulţi ani şi ajunsese să fie cunoscută prin partea locului drept „casa bântuită".

Când se interesase de clădire, agentul imobiliar fusese bucuros să scape în sfârşit de ea. O cumpărase folosind un nume fals şi-şi luase mari măsuri de precauţie să nu lase nici o urmă care să conducă la el. Crezuse că este un refugiu ştiut doar de el.

Oricum, presupunea că nu mai conta cum anume o descoperise Panella. O găsise.

Venise la primele ore ale dimineţii, nu în timpul nopţii, când l-ar fi aşteptat Josh.

Era aşezat la masa din bucătărie, jucându-se cu o cutie de scobitori, aşa cum făcea întotdeauna atunci când

contempla o problemă, ca de pildă care ar fi trebuit să fie următoarea lui mişcare, când uşa din spate se deschise brusc şi Panella năvălise în casă.

Josh aproape că se scăpase pe el.

– Nenorocitul dracului de trădător! Chiar credeai că o să poţi să scapi?

Era o întrebare retorică. Panella îl ridicase din scaun cu atâta forţă, încât Josh îşi muşcase limba între dinţi. Simţise gustul propriului sânge. Panella îl lipise de perete şi-l ţinuse acolo, apăsând cu mâna stângă pe gâtul lui Josh, jurând că, dacă Josh nu-i spunea ce voia să afle, avea să sufere ore de tortură medievală înainte să-l lase să moară.

Acum privirea lui Josh se muta de la ochii ficşi ai lui Panella la inelul care strălucea pe degetul mic al mâinii lui stângi şi, în cele din urmă, la pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Josh simţea nevoia să urineze, voia să plângă, voia să-şi smulgă părul de furie, să facă cea mai mare criză pe care o făcuse vreodată.

Fusese atât de aproape... atât de *aproape* să scape. Acum viitorul lui nu arăta prea bine, nici cel apropiat, nici în perspectivă.

– Cu siguranţă se înşală bancherul, spuse el. O parolă pentru Jordan Bennett? Pentru *Jordie?* De ce ar avea ea o parolă pentru contul tău?

Panella îl privi fără nici un cuvânt. Expresia nu i se schimbă.

– Poate e numele companiei ei. Extravaganza. Ar putea să fie. Nu, probabil că e prea lung. Iar pentru parole e de cele mai multe ori nevoie de o combinaţie de cifre şi litere, nu? Şi mai contează şi dacă sunt litere mari sau mici... Poate ziua ei? Ziua ei, citită invers? Sau numele de fată al mamei?

Dându-şi seama că vorbea în dodii, se opri, inhală adânc de câteva ori ca să nu intre în hiperventilaţie şi încercă să ţină la distanţă anxietatea care simţea că-l cuprinde. Dar privi chipul lui Panella

și atacul de panică năvăli înspre el cu puterea unui tren în viteză.

„Trebuia să-i dea parola aia."

capitolul 38

Când mai rămăseseră doar câțiva kilometri de parcurs până în Bayou Gauche, Shaw, Wiley și Jordie începură să discute condițiile.

Cei doi bărbați acceptară să amâne înștiințarea echipelor care îl căutau deja pe Josh pentru motivul deja specificat – și anume acela că Jordie avea mai multă influență asupra fratelui ei decât oricine.

– Cu cât simte mai puțină presiune, cu atât avem mai multe șanse să înțeleagă de vorbă bună și să se predea, le spuse.

Adresându-i-se lui Wiley, Shaw o susținu:

– În plus, dacă aducem o mulțime de băieți mult prea zeloși și cu prea multă adrenalină acolo, înainte să știm măcar cu certitudine că Josh este în casă, atunci înseamnă că eu o să-mi stric acoperirea fără nici un motiv, iar tu o să arăți ca un idiot care s-a lăsat dus de nas de sora evadatului.

– Bine, accept, spuse Wiley, adresându-i-se lui Jordie, peste umăr. O să ai ocazia să încerci să-l faci să gândească rațional. Dar, dacă nu se predă în câteva minute, sau dacă face ceva cât de cât dubios, chem întăriri. Și vorbesc serios. Nu îmi pasă dacă mă și împuști până la urmă. Ai priceput?

– Este valabil și pentru mine, zise Shaw.

– Lăsați-mi cinci minute cu el.

– Trei, zise Shaw.

Își putea da seama, după tonul lui încăpățânat, că nu avea de gând să cedeze.

– Bine, trei. Și promiteți-mi că Josh nu va fi rănit.

– Nu pot să-ți promit asta, Jordie, spuse Shaw, cu toată sinceritatea. Pentru că nu pot ști ce o să facă el.

Avea dreptate, desigur. Își dorea un final liniștit, fără victime, dar nici Shaw, nici nimeni altcineva nu i-l putea garanta. Totul depindea în cea mai mare parte de stabilitatea emoțională a fratelui ei, iar aceasta nu era o perspectivă prea liniștitoare.

– Mai există un aspect pe care trebuie să-l luăm în calcul, zise Wiley. S-ar putea să dăm peste Panella.

– Nu-i nimic de luat în calcul, zise Shaw. Dacă dăm peste Panella, fie se predă *instantaneu*, fie îl trimitem pe lumea cealaltă.

După acest schimb de replici, toți trei se cufundară într-o tăcere sumbră. Ca niște soldați care se pregătesc psihic pentru o misiune periculoasă.

Jordie se gândea acum la o altă posibilitate, extrem de sumbră: înainte să ajungă ei la Josh, acesta putea fi găsit de un alt polițist. Dacă încerca să fugă, putea fi ucis. Simțea că fratele ei începe să rămână fără timp și-și dorea ca Shaw să conducă cât mai repede.

Dar, în clipa în care intrară în Bayou Gauche, simți cum o cuprind îndoiala și nesiguranța cu privire la felul în care avea să decurgă ziua.

– Bine, pe unde o luăm? întrebă Shaw, din scaunul de lângă șofer.

– Dacă-mi amintesc bine, casa era în partea aceasta a orașului și în direcția aia.

Le arătă.

– Fă stânga la primul semafor.

Chiar în timp ce luau virajul, telefonul lui Wiley bâzâi. Agentul se uită la ecran.

– Mama lui Hickam.

– Răspunde.

Shaw opri în parcarea unei benzinării.

– Oricum am câteva reguli de bază pe care trebuie să le discut cu Jordie.

Wiley coborî și răspunse la telefon în timp ce se îndepărta de mașină.

Jordie, nemulțumită de întârziere, spuse:

– Reguli de bază?

– Nenegociabile. Dar mai întâi...

Shaw întinse mâna prin spațiul dintre scaune.

Jordie ezită, apoi însă puse pistolul în palma lui.

– Recunosc, a fost un gest pripit. Dar m-ați mai fi luat altfel cu voi?

– Sub nici o formă. M-ai fi împușcat?

– M-am gândit foarte serios să o fac, atunci când ai spus că noaptea trecută a fost doar o pauză.

– Am spus-o ca să te testez. Ca să văd ce faci.

– Îmi dau seama acum.

Schimbară o privire cu subînțeles, apoi Shaw scuturâ ușor din cap, ca și cum ar fi făcut un efort să revină în prezent.

– Nu cu amenințarea că o să mă împuști m-ai convins, zise el. Aveai dreptate. Dacă-l găsim pe Josh, ne-ai putea fi de mare folos.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi încă, pentru că mai e ceva.

Tonul lui serios îi captă întreaga atenție.

– I-am spus lui Wiley despre Costa Rica.

Se așteptase s-o facă, firește, dar implicațiile erau descurajante.

– Mă consideră complice?

– Se mai gândește. Îți spun acum în eventualitatea că te-ai putea gândi să ne păcălești, să-l ajuți pe Josh să fugă sau ceva de genul ăsta. Te-ar pune într-o poziție extrem de proastă în fața legii.

– N-o să fac asta.

– Bine.

– Îți jur.

– Bine.

Îi susținu privirea preț de câteva clipe, apoi spuse:

– Acum... celelalte reguli.

Câteva minute mai târziu, Wiley deschise portiera din dreapta și urcă în mașină.

– Îmi pare rău, a durat puțin mai mult decât ar fi trebuit. Femeia este atât de ușurată, că nu mai tăcea. Hick și-a recăpătat cunoștința. Este lucid. Răspunde corect la întrebările care i se pun.

Jordie scoase o exclamație de ușurare.

– Asta-i o veste bună, spuse Shaw.

– Nu și pentru tine, zise Wiley. S-a trezit extrem de furios. Își amintește hanoracul, crede că tu l-ai împușcat.

– Sper că i-a spus cineva că se înșală.

– Tot nu te place. Dar pe tine nu te place nimeni, nu-i așa?

Shaw ridică ochii spre oglinda retrovizoare și se uită la Jordie. Aceasta îi zâmbi, apoi, însă, pe chip îi reveni expresia neliniștită.

Urmând indicațiile lui Jordie, Shaw ieși de pe șoseaua principală și intră pe un drum șerpuit, care urma cursul unduit al râului. De-o parte și de cealaltă, peisajul mlăștinos era identic, părând o imagine în oglindă. Nici un reper pe marginea drumului, fie el făcut de om sau de natură. Te puteai rătăci cu ușurință. Începu să pună la îndoială memoria lui Jordie.

Apoi, însă, aceasta spuse:

– Acolo! Pe dreapta!

Intrarea era marcată doar de o cutie poștală de metal, ruginită. Era așezată pe un stâlp de lemn aplecat, care părea că este susținut doar de buruienile din jur. Înaintaseră cam cinci sute de metri mai sus pe drumul cu pietriș, când văzură o casă.

– Asta este? întrebă Shaw.

– Da. Sunt sigură.

Nu arăta deloc ospitalieră, nici măcar locuibilă. Nu exista nici un semn de viață, nici măcar un fir verde de iarbă. Până și copacii din jur fuseseră sufocați de mușchiul spaniol care le atârna de ramuri.

– Arată ca o casă bântuită, spuse Wiley.

– Asta i-ar plăcea lui Josh, zise ea. Îi plac jocurile video cu tematică supranaturală sau horror.

Shaw opri mașina la aproximativ cincizeci de metri de casă, dar lăsă motorul pornit. Era o construcție în stil tipic Acadian, susținută de bârne zdravene de chiparos, cu verandă largă, acoperită pe trei laturi. Era posibil ca exteriorul să fi fost cândva alb, dar ploaia și vântul mâncaseră în asemenea măsură vopseaua, încât întreaga

structură era acum de un cenușiu trist, care se potrivea perfect cu peisajul monocromatic. Rugina mâncase cea mai mare parte din acoperișul de tablă. La ferestre atârnau strâmb niște obloane rupte.

– Nu cred în fantome, spuse Shaw. Și tocmai de aceea nu-mi place că sunt atât de multe ferestre. Ne expunem ca pe tavă cuiva care ar putea să stea la pândă înăuntru, gata să ne împuște.

– Josh nu ar împușca pe nimeni, spuse Jordie.

– Nu mă refeream la Josh.

– Panella?

Fără să mai aștepte un răspuns, Wiley își scoase arma în același timp cu Shaw.

– Nu-i nici o mașină.

– Am observat și eu, spuse Shaw. Nu sunt sigur ce-nseamnă asta.

– Poate că înseamnă că m-am înșelat, zise Jordie. Că nu a mai trecut nimeni pe aici de ani de zile.

– Nu cred.

Shaw nu ar fi putut explica de ce avea această senzație. Era o chestiune de instinct.

– Ar trebui să chem întăriri, spuse Wiley.

– Nu! zise Jordie. Haideți măcar să ne convingem că Josh nu e aici.

– Sau că este, spuse Shaw. Lăsați-vă în jos.

Își luă piciorul de pe frână și înaintă încet înspre casă, apoi se opri la câțiva metri de treptele care conduceau spre verandă. Deschise portiera din dreptul volanului și coborî din mașină, dar rămase ghemuit în spatele ei. Wiley făcu același lucru, pe partea lui.

Shaw îl privi printre cele două portiere deschise și spuse:

– E spectacolul tău.

Wiley strigă numele lui Josh și se identifică.

– Am adus-o pe sora ta cu mine. Vrea să-ți vorbească.

Așteptară cu răsuflarea tăiată, dar nu se auzi nimic dinspre casă. Wiley încercă din nou, strigând cu mai multă forță:

– Josh? E timpul să te predai. Dacă nu încetezi cu prostia asta, nu o să mai poţi negocia pentru indulgenţă.

Ceasul din bord era model retro, analog. Shaw îl ascultă ticăind încă şaizeci de secunde şi, când nimic nu se întâmplă, deschise portiera din spate şi-i făcu semn lui Jordie să iasă.

– Treci în locul meu, la volan.

Una dintre regulile impuse de el fusese că, dacă voia să vină cu el, trebuia să facă aşa cum îi spunea, atunci când îi spunea. Jordie se mută din spate în faţă fără să protesteze.

Shaw îi puse mâna pe creştetul capului şi apăsă.

– Stai jos! L-aş lăsă pe Wiley aici, cu tine, dar trebuie să intrăm din direcţii diferite. Dacă ţi se pare că-l vezi pe Josh, dacă auzi foşnet de frunze sau orice zgomot ciudat, apeşi cu putere claxonul.

– Dacă Josh e înăuntru, mă rog să iasă cu mâinile ridicate.

– Şi eu. Dar, în caz că dăm peste alt scenariu...

– Cum ar fi Panella?

– Cum ar fi orice. Claxonează, apoi lipeşte acceleraţia de podea.

– Şi voi doi?

– Nu ne aştepta. Pleacă de-aici. Ai înţeles?

Deşi nu-i plăcea deloc această perspectivă, Jordie dădu din cap.

Apoi Shaw îşi scoase revolverul micuţ din cizmă şi i-l întinse.

– Dacă într-adevăr lucrurile o iau razna, este pregătit de tragere. Ai şapte gloanţe. Nu ezita. Ţinteşte şi apasă trăgaciul. Ai înţeles?

– Da.

– O s-o faci?

Jordie înghiţi în sec.

– Nu ştiu.

– Grozav. Acum te-ai găsit să-mi spui adevărul. M-am obişnuit să te aud bombănind.

Îi zâmbi, cu buzele tremurându-i.

– Să ai grijă.

O sărută adânc și repede.

– Poți fi sigură.

Ghemuit în spatele portierei de lângă șofer, se uită la Wiley, care-i făcu semn că ia el intrarea din față. Shaw dădu din cap, indicând că el o să intre prin spate.

Traseră amândoi aer în piept, apoi ieșiră din spatele portierelor și o luară la fugă spre casă.

Wiley urcă repede treptele verandei. Shaw îl văzu lipindu-se de peretele exterior, între două ferestre înalte. Nu se întâmplă nimic. Deocamdată, totul mergea bine.

Shaw se lăsă în jos în momentul în care trecu prin dreptul ferestrelor din laterala casei, ținându-se aproape de zid. Îngenunche la un moment dat și se uită sub casă, dar spațiul în care s-ar fi putut ghemui cineva era gol.

Când ajunse la colțul din spatele casei, se opri și privi în urmă, înspre mașină.

Lumina se reflecta în parbriz și abia reușea să-i distingă vârful capului lui Jordie. Îi trecu prin minte gândul că ar fi ucis pe oricine s-ar fi atins de un singur fir de păr de pe acel cap. Indiferent cine ar fi fost.

Se strecură pe lângă colțul casei.

Curtea din spate era sălbatică, doar teren gol și buruieni. Un set de urme de cauciucuri conducea spre partea din față a casei și, probabil, spre alee. Se vedeau și un șopron și un garaj, ambele construcții într-o stare deplorabilă, gata să se prăbușească. Un ponton șubred, susținut de niște piloni putreziți, se întindea pe apă, cu doi stâlpi ruginiți la capăt.

Înregistră toate acestea în secunda de care avu nevoie ca să ajungă la ușa din spate. Nu era încuiată și se deschidea direct în bucătărie. Shaw intră și făcu un arc larg, cu pistolul în mână. Era o adevărată cocină. Gunoi și recipiente goale de mâncare peste tot. Chiuveta era plină cu apă tulbure, cu un strat de grăsime la suprafață. Pe masă, pe lângă vreo câteva tăvi goale de pe care se hrăneau niște gândaci, mai erau o cutie de scobitori de lemn, o pereche de ochelari și un bilet de loto, mototolit.

Wiley apăru pe uşa care lega bucătăria de restul casei, clătinând din cap.

– Nu e nimeni.

Dar Shaw îi arătă obiectele de pe masă. Biletul de loto era o dovadă clară. Josh cumpărase unul din supermarket.

Shaw îi făcu semn lui Wiley să rămână unde era, ca să acopere atât uşa din faţă, cât şi pe cea din spate şi înclină capul înspre un coridor care pleca din bucătărie, arătând în acelaşi timp cu degetul spre pieptul lui. Wiley dădu din cap. Shaw se strecură de-a lungul coridorului până când ajunse în dreptul unei uşi pe jumătate deschise. O împinse cu patul pistolului, apoi intră pe ea, repede, dar fără zgomot.

Jaluzelele erau trase şi lumina dinăuntru era slabă. Încăperea avea foarte puţină mobilă. Un pat dublu, cu cearşafuri spălăcite, rămăsese nefăcut. Un ventilator stătea nemişcat pe noptieră, deşi încăperea ar fi avut nevoie de aerisire. Mai multe haine murdare erau adunate într-o grămadă într-un colţ al camerei. Shaw văzu o pereche de pantaloni kaki, de armată.

Se retrase cu spatele, fără să atingă nimic. Ceva mai departe pe coridor era un alt dormitor. Era gol. Nu se vedeau urme de paşi în stratul gros de praf de pe podea. Baia dintre cele două dormitoare era micuţă. Faianţa din dreptul duşului era înnegrită de mucegai. Toaleta pătată duhnea a instalaţie înfundată. Dar chiuveta fusese folosită recent. Încă mai erau câteva picături înăuntru şi un prosop fusese împăturit şi aşezat pe bară.

Shaw se întoarse în bucătărie şi-i raportă lui Wiley ce observase în baie.

– Nu suntem prea departe în urma lui. Oricine ar fi.

Nu că ar fi crezut că era posibil ca Wiley să nu-i fi văzut pe oricare dintre cei doi evadaţi, dacă ar fi fost acolo, dar Shaw vru să vadă cu ochii lui camera din faţă. Era totodată drumul cel mai scurt spre un loc din care să o poată vedea pe Jordie.

Bucătăria se deschidea într-o zonă elegantă de luat masa, pustie cu excepția unui fir electric care atârna din mijlocul tavanului. Sufrageria din spate era de asemenea nemobilată, părăginită și fără nici un loc în care cineva s-ar fi putut ascunde. Lipseau scânduri din podea, dar nici o deschidere nu era îndeajuns de mare cât să poată încăpea un om prin ea. În plus, tocmai verificase partea de sub casă. Nu se ascundea nimeni acolo.

Se duse la ușa din față și ieși pe verandă. Cu o expresie neliniștită, Jordie ieși din mașină. Îi făcu semn să intre la loc.

– Da, ăsta-i bârlogul lui. Cu siguranță a fost aici, dar nu mai este acum.

„În viață", adăugă în gând. Se temea de ce ar fi putut să descopere într-una din anexe.

– Stai aici.

– Vreau să văd.

Shaw clătină din cap.

– E un dezastru. Construcția e la pământ. Sunt găuri în podea. Nu e sigură.

– Tu unde te duci?

– Să verific șopronul și garajul din spate. Rămân valabile regulile. Apeși tare claxonul.

Jordie așteptă până când cei doi agenți dispărură pe lângă colțul casei, apoi coborî de la volan și începu să se îndrepte spre clădire. Își spuse că era posibil ca cei doi agenți să fi ratat vreun indiciu cu privire la locația actuală a lui Josh, dar adevăratul motiv pentru care voia să vadă cu ochii ei era felul evaziv în care-i răspunsese Shaw. Ce anume nu voia s-o lase să vadă?

Deschise ușa de la intrare și rămase în prag, privind uimită camerele din față. Trecu repede prin ele și intră în bucătărie unde își aminti cum bătrâna îi servise, pe ea și pe Josh, cu prăjituri și punci.

Ce vedea acum o îngrozea. Oare starea psihică a fratelui ei se deteriorase complet, ajungând la nebunie?

Cum putuse trăi într-o asemenea mizerie? Fusese măcar conştient de ceea ce era în jurul lui?

Dându-şi seama că investigatorii aveau să fie chemaţi curând pentru a strânge dovezi, nu atinse nimic - nu că altfel ar fi făcut-o. Baia era chiar mai murdară decât bucătăria, lucru ce îi întoarse stomacul pe dos.

Imaginea dormitorului dezordonat o umplu de disperare. Când fusese în sfârşit externat, după un an petrecut în spital, Josh fusese primit acasă într-un dormitor nou decorat. Mama lor sperase că surpriza o să-i ridice moralul. Firește, nu se întâmplase aşa.

Comparaţia dintre acel dormitor cu mobilă nouă, strălucitoare şi încăperea tristă din faţa ei era o alegorie a declinului tragic şi neiertător al lui Josh.

Se întoarse în bucătărie. Pe fereastră, îl văzu pe Wiley ieşind din ceva ce părea să fie o magazie, în vreme ce Shaw era aplecat şi privea sub un ponton părăginit. Avea să fie supărat pe ea fiindcă-i încălcase regulile.

Se întoarse la veranda din faţă şi coborî treptele. Apoi se opri şi întoarse capul, privind faţada clădirii şi întrebându-se de ce oare îl fascinase pe Josh. Ce avea casa asta de-l intrigase în asemenea măsură încât să vrea să se întoarcă aici? Nu era frumoasă. Nu era foarte mare. Arhitectura era...

Brusc, observă o neconcordanţă izbitoare.

Două ferestre cu fronton, aranjate simetric, ieşeau de sub acoperişul care se întindea, lăsat, peste verandă. Dar casa nu avea etaj. Sau avea? Nu observase ea scările?

Nedumerită, se întoarse înăuntru, dar era aşa cum crezuse. Nu exista nici o scară acolo unde ar fi trebuit să fie, urcând din spaţiul de living la etaj. Ştia că nu era nici o scară nici în spatele casei, nici în bucătărie, pentru că ar fi văzut-o.

Se opri în mijlocul spaţiului deschis, între zona de servit masa şi sufragerie, şi se răsuci încet.

Înregistrând detaliile arhitecturale cărora nu le acordase atenție mai înainte, observă o ușă îngustă într-un colț, mascată cu panouri și lambriuri.

Simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

Ar fi trebuit să-l anunțe pe Shaw.

În schimb, se duse în dreptul ușii și o împinse.

Mirosul o izbi. Cu putere.

Își acoperi nasul și gura, atât ca să nu mai simtă duhoarea, cât și ca să-și înăbușe un suspin.

Înghițind în sec ca să alunge groaza ce începuse să o cuprindă, împinse cu mai multă putere în ușă. Aceasta se deschise și Jordie văzu o scară abruptă.

– Josh?

Respirând încet pe gură, strigă din nou:

– Josh? Dacă ești acolo, te rog să cobori.

Nu se auzi nici un sunet, cu excepția bătăilor inimii ei.

Deasupra ei, lumina pătrundea prin cele două ferestre, așa că putea vedea scările. Începu să urce. Cu cât ajungea mai sus, cu atât era mai multă lumină. Mansarda din capătul scărilor era învăluită într-o strălucire nefiresc de veselă, fiindcă singurul obiect din aceasta era un sac de cadavre, negru, cu fermoarul tras, întins pe podea.

– Oh, Dumnezeule! Oh, nu!

Se ghemui lângă perete, își acoperi din nou gura ca să-și înăbușe strigătele și rămase cu privirea fixată asupra sacului. Închise ochii și-i strânse cu putere, sperând cu naivitatea disperării că, atunci când îi deschidea la loc, imaginea o să dispară.

Nu dispăru, firește.

Ar trebui să-l cheme pe Shaw.

Dar îi datora lui Josh o ultimă penitență.

Simțindu-și picioarele ca de cauciuc, se apropie de sac și îngenunche lângă el. Mâna îi tremura în clipa în care prinse capătul de metal și desfăcu fermoarul până la capăt. Apoi îl deschise.

Țipă. Sau ar fi țipat.

Doar că o mână îi astupă gura pe la spate, iar vocea sinistră, distorsionată, spuse:

– Ghici cine-i!

capitolul 39

În timp ce se îndreptau spre casă întorcându-se de la ponton, Wiley își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca.

– Mă temeam că o să-i găsim cadavrul sau un mormânt într-una din construcțiile alea.

– Mi-a trecut și mie prin minte, zise Shaw.

– Te doare rana?

– Da.

– Ai sânge pe cămașă.

Shaw nu păru să-l fi auzit. Era cu mintea în altă parte, fruntea-i era încrețită într-o expresie de concentrare.

– Ai spus la centru că suntem aici?

– Băieții sunt deja pe drum. Trebuie să le spunem să aibă grijă și să nu strice urmele de cauciucuri. Dacă luăm un mulaj, poate reușim să aflăm ce fel de mașină are Josh.

Fără să încetinească pasul, Shaw privi spre casă.

– Vezi să se-ntâmple repede asta, apoi să luăm pe toată lumea de-aici. Ar trebui să pregătim o ambuscadă. Nu părea să fi plecat definitiv, nu crezi? Și-a lăsat hainele aici. Și ochelarii.

– Poate că nu a plecat de bună voie, spuse Wiley. Poate că a fost luat cu forța.

– De Panella, adică?

– Exact.

– Poate, zise Shaw gânditor. Dar nimic nu pare să indice că ar fi avut loc o luptă.

– E greu de spus. La cum arată locul...

– Știu, dar...

– Ce? întrebă Wiley.

– Nu știu. Ceva nu-mi place.

– Mie căldura asta nu-mi place, bombăni Wiley, ștergându-și din nou fruntea. Ție ce nu-ți place?

– Nu pot spune exact.

Încetini. Wiley făcu la fel.

Shaw spuse:

– Prima oară când am vorbit cu Panella era sâmbătă după-amiaza. L-am sunat de pe telefonul lui Mickey ca să încep negocierile pentru o înțelegere nouă. Se întâmpla în jur de ora două.

– Bine.

– În aceeași după-amiază, pe la trei și jumătate, Josh îi trimitea lui Jordie un telefon mobil.

Se întoarse spre Wiley și îl privi lung, dar Wiley avu impresia că Shaw nu îl vedea pe el, ci mai degrabă un puzzle din care lipsea o piesă esențială.

Dintr-odată, Shaw spuse:

– Dispozitivele astea se pot obține foarte ușor de pe internet.

– Poftim?

– Așa ai spus. Azi, ceva mai devreme.

Întoarse brusc capul înapoi spre casă, apoi pașii lui lungi începură să micșoreze în viteză distanța până la clădire. Când Wiley reuși să-l ajungă din urmă, Shaw deja împingea ușa din spate.

– La ce te gândești? întrebă Wiley, venind după el în bucătărie, apoi în sufragerie.

– Josh nu i-a trimis telefonul cu o speranță deșartă. *Știa* că Jordie e în viață. Cu o oră și jumătate mai devreme, o auzise strigând prin difuzorul telefonului.

Ajunseseră acum pe verandă. Shaw se opri brusc și, în clipa în care Wiley văzu scaunul gol al mașinii, spuse:

– Pe toți dracii!

Scoase pistolul.

– Caută prin casă, strigă în timp ce sărea peste trepte. Ateriză cu greutate și o luă la fugă.

Wiley se răsuci pe călcâie și intră alergând înapoi în casă. Primul lucru pe care îl observă fu deschiderea din

colțul spațiului de living. Se apropie în fugă, văzu scările și începu să le urce în viteză.

Aproape înecându-se din cauza mirosului, ajunse în capătul scărilor și văzu sacul deschis din mijlocul mansardei.

Înăuntru era un cadavru în stadiu avansat de descompunere. Pleoapele erau ținute deschise cu niște scobitori. Mâna dreaptă, scheletică, era strânsă în jurul unui pistol. Pe degetul mic al mâinii stângi strălucea un inel cu diamant.

Era Billy Panella.

capitolul 40

Josh o pocnise în cap cu patul pistolului. Aflată pe punctul de a-și pierde cunoștința, Jordie nu putuse să se apere când îi strânsese mâinile în față și i le prinsese cu cătușe din plastic. Abia apucase să înghită nodul de greață care i se ridicase în gât, că Josh îi și îndesase în gură o batistă, ca să nu poată striga după Shaw sau după Wiley.

O târâse în jos pe scări cu atâta grabă, încât aproape se împiedicase și căzuse peste el. Îi părea rău că nu se întâmplase așa. Desigur, s-ar fi putut s-o împuște chiar atunci, curmându-i viața înainte ca Shaw să știe măcar că era în pericol.

Shaw.

Lovitura o lăsase amețită și privirea îi era încețoșată.

Când ajunseră în capătul de jos al scărilor, Josh îi prinse mâinile legate, o trase prin sufragerie, o forță să coboare treptele verandei și să traverseze apoi zona liberă din fața casei. Apoi intrară împreună în tufișuri.

Mergeau de câteva minute prin vegetația deasă. Amețită și dezorientată, Jordie privise peste umăr în timp ce încerca să țină pasul cu fratele ei, dar deja nu mai putea vedea casa. Parcă terenul ostil o înghițise. Shaw o avertizase în legătură cu pericolele din mlaștină în noaptea în care o răpise.

Shaw.

Ca și cum Jordie nu ar fi avut căuș în gură și i-ar fi rostit numele cu voce tare, Josh spuse:

– Tăntălăul ăla de Mickey Bolden se pricepea grozav să-și aleagă tovarășii, nu crezi? Un *polițist?* Sau Shaw Kinnard ăsta e de la FBI? E mare șmecher?

Când și cum descoperise Josh că Shaw nu era ucigaș plătit și că nu o răpise cu adevărat?

– Nu contează ce fel de polițist e, continuă el. A stricat totul în seara aia de vineri. Ce mă sâcâie cel mai tare e faptul că nu mi-am recuperat avansul de la Mickey Bolden.

Mintea lui Jordie începea să se limpezească, dar nimic din ce spunea Josh nu avea sens.

– Mai repede, Jordie.

Grăbi pasul, trăgând-o fără menajamente după el.

– Nu avem timp de pierdut. Curând, Kinnard și Wiley o să descopere cadavrul putrezit al lui Panella. Ce mirați o să fie! Pentru tine a fost categoric un șoc, nu-i așa?

Se opri și se întoarse brusc.

– A fost o idee cu adevărat genială să folosesc laringele electronic și o spun fără falsă modestie.

Scoase aparatul din buzunarul de la spate și, ținându-l lipit de gât, spuse:

– Până și pe Mickey Bolden l-am păcălit și l-am făcut să creadă că vorbește cu Panella. Și știi și tu că erau prieteni la cataramă.

Jordie se trase în spate.

– Ce s-a întâmplat? Nu-ți place cum sună?

Râzând, puse aparatul înapoi în buzunar.

– O să-l păstrez drept suvenir, ca să-mi amintească de felul în care l-am jucat pe Panella. N-a fost ușor, să știi, să țin socoteala telefoanelor. Să știu la care să răspund dându-mă drept Panella și pe care să-l folosesc cu vocea mea obișnuită. Să vorbesc aspru și dur, așa ca Panella – *O moară-o odată!* Apoi cu vocea de mâță speriată a lui Josh. Își schimbă vocea și spuse în falset: *Mi-e atât de frică! Jordie e bine? Vă rog, salvați-mi sora.*

Ultimele urme de ceață se ridicau de pe creierul ei și situația devenea oripilant de clară. Josh, nu Panella, complotase să o omoare. El era cel care negociase cu Shaw ca să-i pună capăt zilelor.

Josh spunea ceva despre cum Panella reușise cumva să afle că avea de gând să devină informator.

– Habar nu aveam că știa de casa asta, dar a dat buzna peste mine într-o dimineață. A fost dur, m-a amenințat cu cele mai dezgustătoare metode de tortură. N-ai crede ce a promis să-mi facă dacă nu-i spuneam tot ce le spusesem federalilor despre frauda noastră. Dar nu am avut nici cea mai mică remușcare când l-am trădat. De ce să am? Eu gândisem toată afacerea. Una peste alta, el nu a fost decât omul de la înaintare, imaginea care să dea bine.

Acesta nu era Josh care făcea crize, suferea atacuri de panică și vorbea mult și aiurea când era speriat. Josh care era acum lângă ea era calm, detașat... și înfricoșător. Cu disperare privi din nou în urmă, dar desișul prin care tocmai trecuseră părea nemișcat, cu excepția unui nor de insecte microscopice.

– În orice caz, să ne întoarcem la acea dimineață de acum șase luni și treisprezece zile. Panella mă ținea lipit de zid, mă strângea de gât, mârâia și șuiera... știi tu, cum făcea Panella. Nu se aștepta ca speriatul, fricosul de mine să-l împuște în burtă. Nu sunt un trăgător prea bun. Am țintit un loc mare. Să-i fi văzut expresia de pe față.

Întoarse capul și încercă să-l imite, înainte de a merge mai departe.

Shaw și Joe Wiley o să descopere că lipsea și o să plece să o caute. Trebuia doar să supraviețuiască îndeajuns de mult timp cât să apuce să ajungă la ea, pentru că Jordie știa, dincolo de orice îndoială, că Josh intenționa să o omoare. Nu i-ar fi mărturisit toate astea dacă ar fi avut de gând s-o lase în viață.

Cât timp avea? Cât o să-i ia lui Shaw să o găsească? O să-i mai vadă vreodată chipul? Chipul aspru, brăzdat de cicatrice, sever.

Josh îi spunea că nu avusese timp să scape de cadavrul lui Panella înainte să fie nevoit să se predea guvernului american.

– N-am avut de ales, a trebuit să-l bag în sac și să-l las aici. Și, dacă vrei să știi, de când m-am întors, noi doi am avut niște discuții foarte interesante.

Chicoti.

– Firește, eu am vorbit ceva mai mult. El stătea doar și se uita la mine. Se întorsese roata și el era forțat acum să mă asculte pe mine vorbind. Splendid! Ce-i drept, a cam împuțit aerul în mansardă.

Jordie privi în jur, uitându-se după ceva ce ar fi putut folosi ca să se apere. Chiar dacă terenul era acoperit de potențiale arme, mâinile îi erau legate, iar Josh nu-i lăsa timp să se oprească. Ori de câte ori se împiedica sau încetinea, o trăgea atât de tare, încât simțea că-i smulge umărul din încheietură.

Continua să vorbească:

– După ce l-am omorât, m-am dus acasă la el și am făcut în așa fel încât să pară că plecase în grabă. Toată lumea s-a grăbit să tragă concluzia la care mă așteptam să ajungă, și anume că fugise din țară. Tot ce trebuia să fac era să mă temperez o vreme, să las valurile să se potolească, să-mi schimb treptat înfățișarea până în ziua în care aveam să fug. Am riscat în momentul în care am venit aici, dar nu voiam să pierd toată distracția. Mă refer la ce-o să se-ntâmple după ce crăpi tu. Aveam de gând să mă ascund aici și să savurez toată agitația, reportajele din presă... Dar, din cauza greșelii colosale a lui Bolden, lucrurile s-au schimbat și mi-au întârziat dispariția definitivă. Am ajuns expert în arta de a deveni invizibil, știai? spuse el. Continuă apoi pe același ton normal, conversațional, care era de-a dreptul înfricoșător:

– Nimeni nu mă vede pentru că nu vreau să fiu văzut. Și așa am reușit să mă duc în spelunca aia, fără să mă observe nimeni. Am crezut că nu aud bine vinerea trecută când Bolden m-a sunat să-mi spună că intrașeși fix

în barul în care el şi Kinnard se opriseră să bea ceva. Nu-i genul tău de local, Jordie. Cum de-ai ajuns acolo?

Privi în spate, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i răspundă. Jordie scoase un sunet implorator prin căuş.

Josh porni mai departe, reluându-şi monologul.

– Nu contează. Nu mai are nici cea mai mică importanţă acum. M-am dus acolo duminică seara, să văd ce şi cum. Şi gură spartă ăla m-a scos rău de tot din sărite. Tot în seara aia Wiley m-a informat că fuseseşi salvată. A *doua* oară. Planurile mi se înfundaseră din nou. Am hotărât să-l aduc pe Panella la suprafaţă. Să-i bag pe toţi în sperieţi. *Este pe-aproape! Sunt sigur! O să mă omoare!* chiţăi Josh, imitându-şi propria isterie. Tipul ăla negru? Hickam? Mi-a căzut în poală, să zicem aşa. Am acţionat din impuls, dar a fost genial. Ce zici de asta?

Începu să şchiopăteze.

– Eram sigur că o să-ţi aminteşti şi că o să le spui că fusese, cu siguranţă, Panella.

Scoase apoi un *Nţ!* pe un ton de regret.

– Dar Hickam n-a murit. Ar fi trebuit să lovesc şi atunci o suprafaţă mai mare, dar mă descurcasem atât de bine cu ţărănoiul ăla, încât mi-am zis că o lovitură la cap o să meargă. Ei, asta e, nu putem avea chiar tot ce ne dorim.

Era nebun. Cum se putea apăra în faţa cuiva care pierduse legătura cu realitatea?

Şi avea din ce în ce mai puţin timp să găsească ceva. Chiar în faţa lor era apa. Pe mal, era o barcă mică de pescuit, care părea să fie destinaţia lui Josh.

O trase lângă aceasta şi-i smulse batista din gură.

– Josh! spuse ea, cu răsuflarea tăiată. Te rog! Lasă-mă să te ajut!

– Să mă ajuţi? Asta-i chiar bună.

– Ce anume vrei?

Precaut, Josh făcu un pas înapoi, dar era încă la mai puţin de jumătate de metru de ea în clipa în care ridică pistolul.

– Vreau să dispar și să nu-mi mai fac niciodată griji în legătură cu oameni care să se holbeze la mine.

– Nimeni nu se holbează la tine.

– Ba da! Ai avut tu grijă de asta. M-ai împins în foc și m-ai transformat într-un monstru!

„Trage de timp, trage de timp, trage de timp."

Înclină capul înspre barcă.

– Ai de gând să fugi cu asta?

– Nu, prostuțo. Mașina mea e parcată după următorul cot. Tu o să fii moartă, iar eu o să fiu plecat cu mult înainte să mă poată prinde. Dar, ca să pot să dispar, am nevoie de banii mei.

Scuturâ pistolul, ca și cum ar fi vrut să-i aducă aminte că îl avea încă în mână și că era îndreptat spre ea.

– Tu și numai tu stai între mine și averea mea. Care e parola?

– Parola?

Își dădu ochii peste cap.

– Nu avem timp să faci pe proasta. Dă-mi parola. A doua parolă. Cea de care e nevoie pentru a accesa contul principal. *Parola lui Jordan Bennett*, spuse, într-un ridicol accent britanic.

– Josh, îți jur că habar nu am despre ce vorbești.

Își ridică mâinile legate într-un gest implorator.

– Cum aș putea avea parola unui cont despre care nu știu absolut nimic?

– Mi-ai spart codurile de securitate.

– Asta-i absurd. Nu aș ști cum, nici măcar de unde să încep.

Chipul i se schimonosi într-o expresie extrem de circumspectă, apoi Josh păru să ajungă la o concluzie.

– Chiar că n-ai ști. Chiar dacă ai fi avut acces la calculatoarele mele, și nu aveai, nu ești destul de deșteaptă cât să știi cum să faci ceva atât de complicat.

– Exact, spuse ea, legându-se de asta și sperând că se va putea folosi de orgoliul lui. Tu ești geniul, nu eu. Eu n-am fost niciodată atât de deșteaptă ca tine.

– Nici pe departe.

– Şi, pentru că eşti atât de inteligent, cu siguranţă îţi dai seama că n-ai cum să scapi.

Josh începu din nou să vorbească, de parcă Jordie n-ar fi spus nimic.

– Mă gândesc acum că, dacă Panella ştia că am de gând să-l trădez şi dacă ştia de casa asta, probabil că a venit în urma mea şi a adăugat a doua parolă. A făcut-o pe numele tău fiindcă ştia foarte bine cât de tare o să mă enerveze chestia asta. Cu siguranţă, aşa s-a întâmplat.

– Fără îndoială că ai dreptate. Dar s-a terminat, Josh. O să-l găsească. Poliţia o să vină şi...

– N-o să mai fie problema ta. Tu o să fii moartă.

– Nu vrei să mă omori, Josh.

– Oh, ba vreau, Jordie.

Rosti cuvintele cu exagerată sinceritate.

– M-ai transformat într-un monstru. Mi-ai distrus întreaga viaţă.

Ştia că nu avea nici un rost să continue să se certe cu el, probabil n-ar fi reuşit altceva decât să-l provoace şi să-l facă s-o omoare pe loc.

– Ştiu că am greşit, spuse ea pe un ton încărcat de remuşcări.

– Da, ai greşit. Cel mai mult atunci când ai spus „Am terminat". Mai ştii? Eram cu cătuşele la mâini, dus de poliţie ca un criminal de rând şi tu mă strângeai în braţe, îţi luai la revedere cu lacrimi în ochi. Oh, ce surioară iubitoare, alături de fratele ei! Nu-i aşa că eşti minunată?

Pufni.

– Dar stai. Ce-mi şopteşti în ureche? *Am terminat, Josh.*

Împinse pistolul înspre ea.

– Nu spui *Am terminat.* Nu atunci când tocmai tu m-ai distrus. N-o să termini niciodată. *Niciodată!*

Vocea lui se transformase într-un şuierat maniac. Dându-şi seama, Josh făcu un efort să-şi revină şi spuse cu o rece nonşalanţă:

– Într-un fel, chiar mă bucur că Bolden a dat-o în bară. Am acum plăcerea de a te omorî personal.

– N-o să omori pe nimeni.

capitolul 41

Shaw se luase după urmele amestecate și intrase în hățișuri.

Nu mai trăia cu iluzia că Panella fusese omul responsabil pentru crimele și prăpădul din ultima săptămână. Odată ce unise în sfârșit toate punctele, imaginea devenise uluitor de clară. Elemente care până atunci nu păreau să se potrivească așa cum ar fi trebuit își găsiseră dintr-odată locul.

Josh se dăduse drept Panella, îndreptând în mod intenționat atenția tuturor către dulăul cel rău, în timp ce porumbelul speriat se găinățase pe ei toți. Shaw avea să-și tragă palme mai târziu pentru că nu-și dăduse seama mai din timp de acest lucru, dar, în clipa în care intrase în desișuri, singurul lui gând fusese să o apere pe Jordie de fratele ei bolnav.

Josh era într-adevăr un geniu, avusese capacitatea de a crea și a juca perfect această șaradă complicată, dar era în același timp nebun de legat. Și, ca orice nebun, devenea periculos atunci când se simțea încolțit. Shaw spera din tot sufletul ca Wiley să aibă suficientă prezență de spirit încât să-i avertizeze pe toți polițiștii aflați deja pe drum să nu își anunțe sosirea. Se gândise chiar să se oprească doar atât cât să-i scrie lui Wiley un mesaj în sensul ăsta, dar ar fi însemnat să piardă un timp prețios. Nu se opri.

Era îngrozitor de cald și foarte multă umezeală. Ochii începuseră să-l usture din cauza transpirației. Cămașa i se lipise de corp. Dar nu încetinise pasul până când nu surprinsese frânturi de conversație venind din față. Ceea ce însemna că-i ajungea din urmă. În mod normal și-ar fi făcut griji că înaintarea lui repezită printre tufișuri o să-i dea de știre lui Josh că se apropie.

Dar se îndoia că Josh era conştient de prezenţa lui. Josh făcuse mai mult zgomot decât el, călcase pe rămurele, foşnise frunzele, vorbise întruna, în gura mare. Individul suferea în mod clar de psihoză.

Iar asta îl adusese şi pe Shaw în pragul nebuniei. Nu îi auzise deloc glasul lui Jordie. Era grav rănită, lipsită de cunoştinţă? Poate că Josh o omorâse deja şi îi căra acum trupul undeva unde să poată scăpa de el.

Gândul îi dădu fiori lui Shaw, făcându-l totodată să transpire şi mai profund. Mormăi un şuvoi de blasfemii, urmat de câteva cuvinte haotice de rugăciune. Furia şi îngrijorarea îi răscoleau stomacul şi simţi cusăturile cedând din cauza efortului şi a încordării.

Când îşi dăduse seama că Josh se oprise undeva în faţa lui, încetinise şi străbătuse distanţa rămasă făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă. Se ascunsese în spatele unui trunchi de copac şi privise pe lângă acesta.

Jordie era în viaţă! Slavă Cerului! Stătea pe propriile picioare. Dar mâinile îi erau legate în faţă. Avea zeci de zgârieturi pe braţe, care sângerau. Sângele i se scursese pe obraz dintr-o tăietură de la cap şi îi picura acum de pe bărbie.

Expresia ei era un amestec chinuit de compasiune, repulsie şi groază. Probabil că îşi dădea pentru prima oară seama pe deplin că nici măcar dragostea ei pură, totală, plină de sacrificii nu era îndeajuns pentru a pătrunde nebunia fratelui ei.

Când Josh îndreptă pistolul spre ea, teama i se citi pe chip, dar privi fix în ochii fratelui ei şi nu se dădu înapoi.

Shaw se luptase cu instinctul primitiv de a-l împuşca pe loc pe Josh, dar asta ar fi traumatizat-o pe Jordie. N-o să-i facă asta. În plus, guvernul nu-l voia mort pe Josh. Avea nevoie de el pentru a recupera milioanele furate.

Aşa că Shaw clipi ca să-şi înlăture sudoarea din ochi şi, ca un om al legii ce era, evaluă situaţia cu tot profesionalismul şi detaşarea de care era în stare.

Își jură totuși că, dacă nenorocitul ăla o omora pe Jordie, avea să-i smulgă inima din piept.

Acum, nu prea tare, dar pe un ton autoritar, spuse:

- N-o să omori pe nimeni.

Capul lui Jordie se întoarse ca un arc spre locul din care se auzise vocea lui. Scoase un suspin de ușurare.

Josh nici nu se clinti.

- Cine pândește din spatele copacului?

- Agent special FBI Shaw Kinnard. Lasă. Arma. Jos.

- Nu.

- Dacă nu faci ce-ți spun, ești un om mort.

Jordie spuse:

- Nu glumește, Josh.

Urlă la ea să tacă din gură.

Cu coada ochiului, Shaw observă mișcare printre copacii și tufișurile de pe lângă brațul de apă. Sosiseră și alți polițiști și își ocupau acum pozițiile. Spera din tot sufletul ca, dacă se ajungea la schimb de focuri, băieții ăștia să-și știe bine meseria. Jordie era mult prea aproape de Josh.

Josh spuse:

- Mi-ai stricat planul vinerea trecută, Kinnard. Dar n-o mai poți salva pe surioara mea de data asta.

- Pot să te omor. Și-o s-o fac, dacă nu lași arma jos.

- Josh, te rog!

- Ai face bine s-o asculți, Josh. M-a văzut când i-am zburat creierii lui Mickey Bolden, fără să clipesc. Ultima șansă. Aruncă pistolul și dă-te la o parte de lângă ea.

- Fă ce-ți spune. Te rog.

Își ridică mâinile și le așeză sub bărbie, într-un gest implorator, apoi le lăsă din nou în dreptul taliei.

- Lasă pistolul jos, Josh. Predă-te. O să te ajut.

- Așa cum m-ai ajutat data trecută? țipă el. Nu mai am nevoie de ajutorul tău.

- Te rog, Josh!

Mâinile îi întindeau cătușele de plastic.

- Te rog! Te implor!

- Taci, Jordie! Taci odată!

- Josh, te rog! Nu face...

– Întotdeauna strici totul! Te urăsc!

Jordie văzu degetele lui Josh încordându-se, apoi mai multe arme se descărcară instantaneu.

capitolul 42

Joe Wiley era curios.

– Când v-aţi pus vesta înapoi?

– Când aţi ieşit din maşină ca să vorbiţi cu mama lui Hickam, spuse Jordie.

– Una din regulile lui Kinnard?

– A insistat.

Cât fuseseră singuri în maşină, Shaw o pusese să-şi scoată cămaşa şi să-şi pună vesta pe dedesubt.

– Am considerat că este o măsură inutilă, dar, dacă n-aş fi avut-o pe mine, aş fi moartă acum.

Îşi şterse o lacrimă cu vârful unui deget.

Wiley, în picioare lângă patul ei de spital, îşi drese vocea şi-şi foi picioarele, în mod evident stânjenit de situaţie.

– Josh... ăă... nimeni nu a avut de ales.

– Ştiu.

Îşi strecurase revolverul mic pe care i-l dăduse Shaw în buzunarul pantalonilor atunci când intrase în casă pentru a vedea cu ochii ei ce era acolo. În timpul confruntării cu Josh, dându-şi seama că avea să moară din cauza psihozei lui, îi distrăsese atenţia cu gestul de implorare. Când îşi coborâse mâinile de la bărbie, reuşise să scoată pistolul din buzunar.

Glonţul tras de ea fusese unul dintre cele care-l puseseră la pământ.

– Medicul legist spune că oricare dintre împuşcături i-ar fi putut fi fatală aşa că, dacă nu cumva ţineţi morţiş să ştiţi...

– Nu ţin.

– Nici nu credeam. A murit pe loc, dacă asta vă consolează cu ceva.

Nu văzuse partea cea mai rea. Căzuse pe spate, trântită la pământ de glonțul pe care fratele ei îl trăsese în ea.

– Am auzit că aveți o vânătaie pe cinste, spuse Wiley.

– Mai mare decât pumnul meu. La radiografie s-a văzut o fractură minusculă.

Își atinse osul sternului.

– Și din motivul ăsta mă mai țin aici încă o noapte. Mi-au dat medicamente pentru durere și sunt încă sub observație.

Fusese transportată la urgențe cu ambulanța, deși abia dacă-și mai amintea. Probabil că era mai bine că amintirile ei în legătură cu ceea ce se întâmplase imediat după împușcături erau începețoșate.

Pe lângă fractura și vânătaia de la piept, zgârieturile de pe brațe îi fuseseră tratate cu antibiotic. Fusese nevoie de două suturi pentru rana pe care lovitura cu arma i-o provocase la cap. Avea totodată și un ditamai cucuiul.

Pe lângă toate aceste răni fizice erau cele emoționale. Izbucnea în crize de plâns necontrolat, urmate de perioade de depresie care o lăsau într-o stare aproape catatonică. Personalul medical ajunsese la concluzia că avea nevoie de câteva zile ca să-și revină după întregul calvar.

– Ce e încă o noapte? Mai bine să vă luați măsuri de siguranță decât să vă pară rău, spuse Wiley, negăsind nimic altceva de zis.

Jordie nu se obosi să adauge ceva.

Era o conversație obligatorie între doi oameni care supraviețuiseră unei catastrofe. Aveau multe de discutat, dar subiectele erau delicate și nimeni nu părea dornic să le abordeze deocamdată.

După o tăcere lungă și încărcată, Jordie spuse:

– M-a sunat Gwen Saunders. Drăguț din partea ei, nu-i așa? Și ajutorul de șerif Morrow a trecut să mă vadă azi-dimineață.

– În calitate oficială?

– El s-a ocupat de uciderea lui Royce Sherman. Mărturisirea lui Josh a finalizat cazul. Dar a făcut în așa fel încât vizita să nu pară oficială. Și-a exprimat condoleanțele.

– Și soția mea le trimite pe ale ei.

– Vă rog să-i mulțumiți pentru cale.

Arătă spre pervazul ferestrei, pe care erau alinate acum mai multe aranjamente florale.

– Sunt de la amândoi, spuse Wiley. Dar Marsha le-a ales.

– Sunt sigură că este extrem de ușurată că nu ați fost rănit ieri.

– Mai degrabă nervoasă, dacă vreți să știți adevărul. A zis că n-ai să vezi niciodată un contabil să alerge prin toată țara cu o armă în mână.

Jordie zâmbi slab.

– Pare o femeie rațională.

O pauză, apoi:

– I-ați spus agentului Hickam cum s-a terminat?

– Este chiar cu un etaj mai jos, în rezerva de sub dumneavoastră. Încă este la terapie intensivă, dar, da, l-am pus la curent. Nu i-a venit să creadă... ei bine, mai nimic.

– Fratele meu a încercat să-l omoare.

– Nu vă consideră în nici un fel răspunzătoare, domnișoară Bennett. Josh este singurul vinovat pentru crimele pe care le-a comis.

Jordie strânse între degete marginea păturii de bumbac cu care era învelită.

– A jucat bine toate rolurile. Bărbatul-copil, răsfățat și suferind de anxietate severă. Angajatul asuprit, corupt de șeful căruia nu avea tăria de caracter să i se împotrivească. Dar criminal cu sânge rece? Niciodată nu l-aș fi crezut pe Josh capabil de așa ceva.

– Cum n-ați fi crezut niciodată că era posibil să vă urască atât de mult încât să vă vrea moartă.

– Nu, murmură ea. Nici asta n-aș fi crezut-o niciodată.

Wiley simți cum o cuprinde emoția și nu mai spuse nimic, așteptând până când își șterse ochii cu un șervețel.

Apoi îi spuse despre un bancher din Malaysia care sunase ca să întrebe dacă domnul Panella își amintise cea de a doua parolă, care îl luase atât de mult prin surprindere.

– Am primit apelul pe unul din multele telefoane mobile pe care le-am găsit acasă la Josh. L-am întrebat pe bancher dacă a discutat vreodată personal cu Jordan Bennett. A spus că nu. Nu a avut niciodată plăcerea de a discuta direct cu domnul în cauză. Presupusese că Jordan Bennett este bărbat.

– În cazul ăsta, înseamnă că am scăpat? Nu mă mai suspectați că aș fi colaborat cu Josh și Panella?

– Vom analiza povestea din Costa Rica pentru a determina gradul dumneavoastră de implicare, dar nu cred că veți fi acuzată, mai ales dacă veți colabora cu noi.

– Să colaborez?

– Cazul ăsta a fost de la bun început o poveste extrem de complicată, cu mai multe straturi. Și va continua să fie. Încă nu știm tot ce au făcut Josh și Panella, împreună sau separat, ca să încerce să-și păcălească nu numai clienții, dar și să se ducă de nas unul pe celălalt. Poveștii precum contul ăsta din Malaysia ar putea să tot iasă la suprafață mulți ani de acum înainte.

– Ani?

Era un gând descumpănitor. Fusese atât de naivă încât să creadă că, odată cu descoperirea cadavrului lui Panella și moartea lui Josh, cazul avea să se închidă și că totul avea să fie uitat. Odată externată din spital, presa avea s-o asalteze. Avea de gând să o roage pe Adrian Dover să fie purtătoarea ei de cuvânt și să dea o declarație de presă care spera să îi mulțumească, deși se îndoia că așa o să se întâmple.

Avea totodată sumbra îndatorire de a se ocupa de cenușa lui Josh. Presupunea că ar fi trebuit să îl îngroape lângă părinții lor, deși nu avea habar dacă fratele ei și-ar fi dorit sau nu acest lucru.

Şi se părea că avea să coopereze, ba chiar să contribuie la investigaţia în desfăşurare. Măcar atât putea face pentru a răscumpăra, într-un fel, faptele fratelui ei. Era o chestiune de datorie civică. Simţea totodată o obligaţie morală să facă acest lucru.

– Poate voi reuşi să ajut victimele lui Josh să-şi recupereze o parte din pierderi.

Din nefericire, nu putea aduce înapoi ceea ce şi-ar fi dorit cel mai mult – pe părinţii lui Shaw.

Wiley dădu din cap, dar se foi din nou, stânjenit.

– În ceea ce priveşte pierderea dumneavoastră personală, domnişoară Bennett.... Îmi pare rău că s-a terminat aşa.

– Mie nu.

Văzându-i expresia surprinsă, Jordie zâmbi trist.

– Înainte să vă gândiţi că sunt o persoană absolut îngrozitoare, daţi-mi voie să vă explic. Deplâng *viaţa* fratelui meu în mult mai mare măsură decât îi plâng moartea. Ce alt sfârşit ar fi fost mai bun, mai milostiv? Un proces înjositor, în care să fie expus în permanenţă, mediatizat şi în timpul căruia toată lumea să se holbeze la el? Anii petrecuţi în închisoare, unde ar fi fost supus Dumnezeu ştie câtor şi mai câtor cruzimi? Nu, agent Wiley, asta ar fi fost cea mai cumplită tortură pentru el. Când am apăsat trăgaciul, n-am făcut-o ca să mă salvez pe mine. Am vrut să-l salvez pe Josh. Nu are cum să-mi pară rău că astfel chinul lui s-a sfârşit.

– Şi chinul pe care vi l-a provocat el dumneavoastră s-a terminat. Cu siguranţă vă simţiţi eliberată.

– Mă simt. De fapt, ce mă întristează cel mai mult, spuse Jordie şi vocea îi cedă, este faptul că nu mă simt îndurerată. Asta mă întristează cumplit. Şi pentru el, şi pentru mine.

Expresia lui de compasiune şi înţelegere o atinse profund şi îi aduse lacrimi în ochi.

Stânjenit, Wiley tuşi:

– Ei bine, vă las să vă odihniţi. Ştiţi numărul meu, dacă aveţi nevoie de ceva.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Agent Wiley?

Se întoarse și se răsuci pe călcâie, dar îi fu greu să o privească în ochi.

Când reuși în cele din urmă să o facă și văzu întrebarea nerostită din privirea ei, oftă din greu și clătină din cap.

– Nu știu, Jordie, zise el, folosindu-i pentru prima oară prenumele. Și-a rupt o mulțime de cusături și a fost adus aici ca să fie cusut la loc, apoi a venit aseară la birou și a completat toate hârtiile necesare. M-am dus să-mi iau o cafea. Când m-am întors, nu l-am mai găsit. Nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Jordie își lăsă capul pe pernă și închise ochii:

– Și nimeni n-o să-l mai vadă.

epilog

Trei luni mai târziu

Jordie și angajații de la Extravaganza sărbătoreau transferul de proprietate.

Petrecerea începuse la ora patru, când îi oferiseră o mască de Mardi Gras încrustată cu cristale, drept cadou de despărțire. Mâncaseră mini-sendvișuri. Toastaseră. Își luaseră la revedere, colectiv și individual, și promiseseră să păstreze legătura.

La ora cinci, Jordie pusese capăt petrecerii, înainte să devină prea sentimentală.

– Ultimul meu act oficial în calitate de șefă – fostă șefă – este să vă trimit acasă. O să sting eu luminile și o să încui la plecare.

Probabil că simțiseră că voia să rămână câteva minute singură acolo, în spațiul în care își clădise afacerea. O îmbrățișaseră pe rând și plecaseră. Asistenta ei personală rămăsese ultima. În timp ce își ștergea lacrimile, spuse:

– În timp ce deschideam șampania, a venit un pachet pentru tine. Probabil de la un client recunoscător. Ți l-am lăsat pe birou.

Când rămase singură, Jordie se duse în biroul ei. Toate obiectele personale fuseseră deja strânse și luate de acolo, dar locul îi părea încă familiar. Ascultă șuieratul aparatului de aer condiționat și privi crăpătura dintr-o dală a pardoselii, observând că era la fel de mare ca atunci când se instalase ea acolo. Jaluzeaua de la fereastră nu stătuse niciodată drept, ori de câte ori încercase să o aranjeze. Avea să-și amintească toate aceste imperfecțiuni cu drag.

Pentru ultima oară, se aşeză pe scaunul de la biroul ei. Luă plicul trimis prin FedEx, îl deschise şi vărsă conţinutul pe birou.

Dinăuntru căzură mai multe baticuri cu imprimeuri de camuflaj.

– Se vând în pachete de câte douăsprezece.

Stătea în uşa deschisă, cu un umăr sprijinit de toc, îmbrăcat aproape la fel ca în seara în care îl văzuse prima oară. Capsele perlate ale cămăşii lui sclipeau în soarele după-amiezii, care pătrundea printre lamelele jaluzelelor strâmbe.

Îşi recăpătă suflul, vocea. Inima şi-o pierduse cu trei luni mai înainte.

– Parcă eu rămăsesem datoare să-ţi cumpăr un set.

– Aşa? făcu el, ridicând din umeri. Cine ţine socoteala?

Temându-se să nu-i citească emoţia în ochi, coborî privirea spre baticuri, ridică unul din grămadă şi frecă materialul între degete.

– Cred că o să-mi ajungă o vreme.

– Depinde pentru ce le foloseşti.

– Au foarte multe întrebuinţări.

Cu o voce încărcată de subînţeles, spuse:

– Chiar în momentul ăsta mă pot gândi la câteva.

Jordie se ridică şi înconjură biroul, dar nu reuşi să ajungă mai departe, înainte să simtă că i se înmoaie genunchii. El se desprinse de tocul uşii şi veni spre ea, până când nu-i mai despărţeau decât vreo câţiva centimetri.

Preţ de câteva clipe, nu făcură altceva decât să se uite intens unul la celălalt. Cicatricea îi era evidentă în barba nerasă. Părul îi era nepieptănat şi trebuia tuns. Arăta cât se poate de neîngrijit şi extrem de atrăgător.

– Cum ai trecut de paznicul din hol? îl întrebă.

– Sunt agent federal, ai uitat?

– Oh, aşa e. Ai şi insignă acum?

– Nu. Dar am trecut de paznicul din hol.

Evident că trecuse. Jordie ar fi vrut să râdă și să plângă în același timp. Ridică o mână și arătă spre partea lui stângă.

– Cum mai e?

– Bine. Mă mai înțeapă doar, din când în când.

Trase aer în piept.

– Îmi pare rău.

– Am meritat-o.

Privirea cu care o măsura era la fel de incisivă ca întotdeauna.

– E prima oară când te văd în fustă.

– Shaw?

– Doamne, ce picioare!

– *Shaw?*

– Hmm?

Ochii lui se ridicară spre ai ei.

– Eu... Eu...

Se opri, apoi spuse dintr-o suflare.

– Sunt surprinsă să te văd.

– Nu mai e reclama.

– Poftim?

– Reclama ta, de pe autostradă. *Extravaganza.* Litere strălucitoare. Artificii. Am venit să repar heruvimul de la fântână. În timp ce conduceam dinspre aeroport, am observat că reclama ta a fost înlocuită de una cu o găleată cu pui prăjit.

– Trebuia reînnoit contractul. Am refuzat, pentru că nu mai hotărăsc eu bugetul pentru publicitate al firmei. Foștii mei angajați și-au adunat economiile și au cumpărat acțiunile companiei.

– Ți-ai vândut și casa.

– Ți-a spus Joe Wiley?

– L-am sunat din mașină. Mi-a spus că ați lucrat împreună să legați toate capetele poveștii.

– Cred – sper – că rolul meu în cazul Panella-Bennett se va sfârși curând. Dar, o vreme cel puțin, s-ar putea să mai fie încă nevoie de mine, ca să confirm una sau alta.

- Wiley a zis că Hickam s-a întors deja cu jumătate de normă.

- E mai slab.

- Sunt sigur că asta îl face foarte fericit pe croitorul lui.

Jordie zâmbi.

- Hickam recunoaşte că-ţi datorează viaţa.

- Ar fi făcut şi el acelaşi lucru pentru mine.

Făcu o pauză, apoi spuse:

- Aşadar, pleci?

- După tot ce s-a întâmplat...

Făcu un mic gest cu mâinile.

- Am nevoie de o schimbare. Trebuie s-o iau de la capăt.

- Înţeleg.

Privi biroul gol din jur, înainte de a se întoarce la ea.

- Unde te duci?

- Nu m-am hotărât încă.

Apoi zise repede:

- Ai reparat heruvimul?

- Oh! Da. Aş fi ieşit mai ieftin dacă aş fi cumpărat unul nou. Dar mama l-a pus acolo şi îl adora, aşa că i-am înlocuit braţul lipsă. Am angajat şi o firmă de amenajări exterioare să vină şi să aranjeze curtea, să vopsească scările. Arată aproape respectabil.

Ca să scape de nodul care i se formase în gât, îl întrebă dacă avea de gând să-şi stabilească adresa permanentă la casa din Cartierul Francez.

- Nu. O să rămână tot doar un loc la care să mă întorc.

- Când o să ai nevoie să te ascunzi.

Îşi strecură o mână în buzunarul din spate al blugilor.

- De fapt, nu mai lucrez sub acoperire zilele astea.

Vestea o intrigă.

- Poftim?

- Îţi aminteşti de fata din Mexic?

- Care o să sufere o moarte sângeroasă dacă nu o să fie mai bine pregătită?

– Am spus-o de atâtea ori, atâtor oameni, încât, până la urmă, a ajuns la urechile cui nu trebuia. Sau poate la urechile cui trebuia. Și posesorul acestor urechi mi-a spus că, dacă mă preocupa atât de tare soarta agenților de teren, de ce nu mă ocupam *eu* de pregătirea lor? Mi-a stârnit interesul. Dar am pus niște condiții.

– Cum ar fi?

– Nu mă mut în Quantico. Eu dau votul final în legătură cu acceptarea sau refuzarea unui candidat. Și o să fiu dur, pentru că o să-i învăț lucruri care nu se găsesc în manual.

– Și?

– Nu accept nici un birocrat care să mi se uite peste umăr și să mă bată la cap cu procedura sau cu ce am voie să fac sau nu. Nu accept să-mi fie analizate metodele de cineva care nu a mâncat niciodată din aceeași troacă cu de-alde ai lui Panella.

– Și?

– Nu port cravată și nu mă tund ca Wiley. Asta ar fi stricat toată înțelegerea.

– Și ce-au spus?

Ridică un umăr.

– Au spus: „S-a făcut".

– Înseamnă că pun mare preț pe ceea ce poți să oferi.

– L-a scos din sărite pe Hickam. În orice caz, lucrez într-o unitate de lângă Atlanta, a cărei locație este, bine-înțeles, secretă. Evident, cea mai mare parte a instructajului are loc în afara sălilor de clasă.

– Sună interesant. O să fii...

– Jordie?

– Ce?

– Hai să lăsăm prostiile.

Fu lipit de ea într-o secundă, cuprinzându-i capul cu mâinile, lipindu-și gura de a ei. Se sărutară cu atâta pasiune și dorință, încât Jordie fu surprinsă când Shaw se opri prea curând.

– Jordie, când s-a terminat toată povestea, a trebuit să plec. A...

– Știu.

– Eram încă sub acoperire. Și totul era pe cale să se transforme într-un mare circ.

– Înțeleg. Sincer.

– Nu erai grav rănită. L-am pus pe Wiley să-mi jure pe capul copiilor lui. Așa că, după ce am completat toate actele oficiale, am șters-o.

– Și ai păstrat distanța, spuse ea cu o voce neașteptat de încărcată de emoție.

Cu evident regret, Shaw oftă.

– Da, așa am făcut.

– De ce?

Întoarse capul, trase aer în piept, apoi reveni la ea.

– Pentru că nu știam ce simțeai tu în legătură cu Josh și cu felul în care s-a terminat toată povestea. Glonțul meu l-a omorât.

– Nu se știe care...

– Știu eu. Nu l-a simțit, la fel cum nu le-a simțit pe cele care au urmat. Dar nu am suportat gândul că m-ai putea urî pentru asta.

– Nu te urăsc.

Îi strânse și mai tare capul între mâini.

– Trebuie să știi asta. Trebuie să *accepți* asta. Dacă ar fi să o fac din nou, n-aș ezita. Aș trage...

Îi așeză un deget pe buze.

– Și eu aș face totul la fel. S-a terminat așa cum trebuia să se termine. Josh a fost eliberat, la fel și eu.

– Wiley mi-a spus că așa simți.

– Până în adâncul sufletului.

– Peste ani de zile, nu o să...

– Nu.

Îi cercetă chipul și păru să se convingă de sinceritatea ei. Apoi expresia îi deveni îngrijorată.

– Apoi Wiley – care parcă e o femeie băgăcioasă – mi-a zis că, dacă tot eram prin zonă, poate că n-ar strica să iau legătura cu tine.

Jordie își trecu un braț pe după gâtul lui.

– Amintește-mi să-i trimit o sticlă de vin. De vin *bun*.

– Ce-i drept, și eu voiam să iau legătura cu tine.

Îi puse o mână pe spate și o lipi de el. Se sărutară din nou și, când în sfârșit ridică privirea, ochii pătrunzători pe care îi iubea îi străpunseră pe ai ei.

– Se dau petreceri foarte sofisticate în Atlanta. Personal, nu am fost niciodată la vreuna, dar așa mi s-a spus.

– Pare o piață promițătoare. Cu siguranță, merită cercetată.

– M-am gândit să îmbunătățesc condițiile din apartament. Știi tu, să cumpăr niște mobilă. Un aragaz.

Jordie râse.

Shaw zâmbi, apoi însă deveni serios.

– Jordie. Nu m-am descurcat deloc bine cu treaba asta prima oară și s-ar putea să nu mă descurc nici acum. Dar nu vreau să-mi petrec restul vieții întrebându-mă unde aș fi putut ajunge cu tine. Unde am fi putut ajunge noi. Eu unul sunt sigur că nu vreau să-mi mai petrec nici o noapte fără tine. Cred că mi-am format un obicei. Te vreau în patul meu în fiecare seară. Chiar dacă înseamnă să te leg cu baticurile astea și să te târăsc cu forța, așa ca prima oară.

Îi sărută cicatricea de pe bărbie.

– Și oare eu chiar nu am nimic de spus?

Shaw zâmbi satisfăcut, îi mângâie cu degetul mare buza de jos și, chiar înainte să i-o sărute, spuse:

– Văd că tot obraznică ai rămas.